

ЧАРЛЗ БРОКО

КОДЪТ НА АТЛАНТИДА

Част 1 от „Томас Лурдс“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

1.

*„Ком ал-Дика“
Александрия, Египет
16.08.2009*

Томас Лурдс се лиши от комфорта на просторната лимузина с неохота и необичайното усещане, че предстои нещо лошо. Обикновено се радваше да говори за работата си, особено когато се очертаваше и възможност да измъкне пари за археологически проекти, в които вярваше.

Не и днес.

В непоносимата жегата на египетското пладне той пусна кожената раница в краката си и се загледа към огромния римски театър, открит от легионите на Наполеон Бонапарт при строежа на ново укрепление.

Макар обектът да бе проучван през последните, двеста години — отначало от иманяри, а след това от учени, търсещи мъдростта на древните времена, — полско — египетската мисия, основана тук преди повече от четиридесет години, продължаваше да прави изумителни открития.

Вкопаният в земята „Ком ал-Дика“ представляваше полукръгъл амфитеатър недалеч от железопътната гара на Александрия. На пристигащите пътници им бе достатъчно да изминат съвсем късо разстояние, за да видят древната сцена. По улиците „Наби Даниел“ и „Хурия“ минаваха коли. Древният и модерният свят се прегръщаха на това място.

Театърът имаше тринадесет мраморни нива с грижливо номерирани места за осемстотин зрители, а историята му проникваше далеч назад в миналото и обхващаше едва ли не целия античен свят. Белите мраморни блокове, добивани в Европа, били докарани в Африка. Мала Азия осигурила зеления мрамор. Червеният гранит идвал от Асуан. Геометрични мозаечни мотиви красяха кулисите. Зад театъра се издигаха римски къщи и бани. Комплексът беше символ на достиженията на великата империя, която го бе създала.

Лурдс впери поглед в огромното каменно съоръжение. Когато Птолемей бил още младеж и великите дела тепърва му предстояли, „Ком ал-Дика“ вече е бил тук със своите представления, концерти и — ако някои от надписите по мраморните колони са преведени вярно, в което Лурдс не се съмняваше — борби.

Усмихна се при мисълта, че Птолемей може би е седял на някоя от тези седалки, забил нос в книгите си. Или поне си е мислил за тях. Било е нелепо, все едно професор по лингвистика от Харвард да ходи на световно първенство по кеч. Лурдс беше точно такъв и не следеше първенствата. Но му харесваше да си мисли, че Птолемей го е правил.

Макар да бе идвал тук много пъти, гледката неизменно събуждаше у него желанието да знае повече за хората, живели през онези години, когато театърът е бил нов и препълнен. Историите им почти не бяха оцелели до днес. Много било загубено с унищожаването на Александрийската библиотека.

За момент си представи какво ли е било да вървиш из залите на прочутата библиотека. Според мълвата колекцията ѝ възлизала най-малко на половин милион свитъка, в които уж се съхранявало цялото световно познание от онова време. Имало трактати по математика, астрономия, древни карти, ръководства по животновъдство и земеделие. Можели да се намерят и произведенията на големите писатели, сред които изгубените вече пиеси на Есхил, Софокъл, Еврипид, Аристофан и Менандър — автори с такъв талант, че оцелелите им творби се поставяха и до днес. И това далеч не било всичко.

Много образовани и умни мъже идвали тук от цял свят, за да допринесат с труда си за богатството на древната библиотека и да почерпят мъдрост от нея.

И всичко това било разбито, изгорено и изтрито от лицето на земята.

В зависимост от господстващата конюнктура политически коректната научна общност твърдеше, че съсипването станало, по заповед или на римския император Юлий Цезар, или на Теофил Александрийски, или на халиф Омар. Или пък и на тримата, всеки в своето време. Който и да е главният виновник, всички прекрасни писания изгорели, превърнали се на прах и изчезнали. Заедно с пазените в тях тайни и мъдрост. Поне засега. Лурдс все още таеше

надежда, че и до днес все някъде може би съществува съкровищница, която съхранява тези творби. Може би през онези превратни години някой се е погрижил да запази свитъците, като ги е скрил на сигурно място или им е направил преписи.

Огромната пустиня около града все още пазеше своите тайни, а сухите нажежени пясъци са идеалното хранилище за свитъци от папирус. Подобни съкровища продължаваха да се появяват на бял свят — често в ръцете на иманяри, но понякога и изпод лопатата на археолога. Учените могат да прочетат само онова, което отново излезе на бял свят. Кой знае колко още скривалища очакват да бъдат открити?

— Професор Лурдс.

Вдигна раницата и се обърна да види кой бе произнесъл името му. Знаеше какво е видял другият. Беше висок, строен от дългите години игра на футбол. Късо подстригана черна четина обрамчваше волевата му брадичка и смекчаваше твърдите очертания на лицето му. Вълнистата му черна коса беше достатъчно дълга, за да пада върху лицето и да покрива върховете на ушите. Посещенията при бръснаря му отнемаха прекалено много ценно време, затова си ги позволяваше само когато вече не можеше да се понася. Този момент приближава, каза си той, като отметна кичур коса от очите си. Носеше къси панталони и риза в цвят каки, туристически обувки, австралийска шапка и слънчеви очила — всичко това доста износено и с похабени ръбове. Изглеждаше точно като работещ египтолог и силно се различаваше от туристите и амбулантните търговци, които сновяха из старите амфитеатри.

— Мис Крейн — поздрави той.

Лесли Крейн пристъпи към него. Мнозина мъже се обърнаха след нея. Лурдс не можеше да ги съди. Крейн бе красавица, златокоса и зеленоока, облечена в шорти и бяла ленена блуза без ръкави, която подчертаваше загорялата ѝ стройна фигура. Имаше вид на около двадесет и четири годишна, с петнадесет години по-млада от него.

Ръкуваха се.

— Страшно се радвам, че най-сетне се срещаме лице в лице. — Имаше отривист английски акцент и плътният ѝ контраалт звучеше гальовно и успокояващо.

— Аз също очаквах с нетърпение този момент. Имейлите и телефонните разговори не могат да заместят срещата на живо. —

Макар че и двата начина на комуникация бяха бързи и помагаха на хората да държат връзка помежду си, Лурдс предпочиташе да си има работа със самия човек или с хартия. В това отношение беше своеобразен анахронизъм — все още отделяше време да пише дълги писма на приятели, които му отговаряха със същото. Вярваше, че писмата са важни, особено когато някой искаше да наблегне на нещо и да изложи мислите си, без да бъде прекъсван. — Ръкуването си има своите преимущества.

— О — отвърна тя. Сякаш едва сега забеляза, че ръката ѝ все още стиска неговата, и я пусна. — Извинете.

— Няма проблем.

— Доволен ли сте от хотела си?

— Разбира се. Великолепен е. — Телевизионната компания го бе настанила в петзвездния „Шератон Монтаза“. С изгледа към средиземноморския бряг на север и летния дворец и градините на крал Фарук на юг престоят там беше невероятно изживяване. — Но е толкова наблизко, че можех да дойда и пеша. Все пак лимузината беше чудесна. Университетските професори не са точно рок звезди.

— Дреболия — отвърна Лесли. — Наслаждавайте ѝ се. Искрахме да ви покажем с какво нетърпение очаквахме да работим с вас по този проект. Отсядали ли сте преди това там?

— Не — поклати глава Лурдс. — Все пак съм просто един скромнен професор лингвист.

— Не омаловажавайте познанията и опита си. Ние определено не го правим. — Лесли го зашемети с ослепителна усмивка. — Не сте просто професор лингвист. Преподавате в Харвард и сте учили в Оксфорд. Работата ви трудно би могла да се нарече скромна. Вие сте един от най-големите специалисти по древни езици в света.

— Повярвайте ми, доста учени биха оборили това твърдение.

— Но не и „Древни светове, древни народи“ — увери го Лесли. — Когато завършим сериите, светът ще ви възприема точно като такъв.

„Древни светове, древни народи“ беше името на програмата, продуцирана от „Джейнъс Уърлд Вю Пикчърс“, филиал на британската ВВС. Тя представяше интересни моменти от историята на различни народи, а впечатляващи водещи като Лесли Крейн, интервюираха видни специалисти.

— Усмивате се. — Лесли се ухили и изведнъж се подмлади още повече. — Нима се съмнявате в мен, професор Лурдс?

— Не във вас — отвърна той. — По-скоро в многобройната публика. И моля ви, наричайте ме Томас. Искате ли да повървим? — Той посочи с брадичка към сенчестия район наблизо. — Поне колкото да се махнем от проклетото слънце?

— Разбира се. — Лесли закрачи редом с него.

— Сутринта споменахте, че сте ми приготвили предизвикателство — напомни Лурдс.

— Да не сте се притеснили?

— Не кой знае колко. Обичам предизвикателствата. Но главоблъсканиците ме правят донякъде... любопитен.

— Нима любопитството не е най-добрият инструмент за един лингвист? — попита тя.

— Мисля, че най-добрият е търпението. Макар че често полагаме сериозни усилия, за да се въоръжим с него. За да се опише интелектуалният живот на един народ или империя, било то история, математика, изкуства или науки, е било необходимо доста време. За съжаление още повече време е нужно на съвременните учени да разчетат древните произведения, особено когато езиците, на които са били написани, вече не съществуват. Знаете, че повече от хиляда години в целия свят не е имало никой, който да може да чете египетските йероглифи. Трябвало е търпение, за да се намери верният ключ, и още по-голямо — за да се дешифрира скритият в тях смисъл.

— Колко време ви беше нужно да разбиете „Креватни упражнения“?

Вече бяха на сянка, далеч от пряката слънчева светлина. Лурдс се усмихна смутено и разтърка врата си. Преводът на въпросните документи бе привлякъл доста внимание върху него, както положително, така и отрицателно. Все още не знаеше дали посветеното на тях време беше ключов момент или препъникамък в кариерата му.

— Всъщност името не е „Креватни упражнения“ — обясни той. — Това е нескопосан прякор, лепнат от медиите.

— Моите извинения. Не исках да ви обидя.

— Не сте ме обидили.

— Но в тях авторът разказваше за сексуалните си подвизи, нали така?

— Вероятно. А може би просто е споделял фантазиите си. Уолтър Мити в ролята на Хю Хефнър. Доста са живи.

— И изненадващо конкретни.

— Чели ли сте ги?

— Да. — Бронзовите страни на Лесли пламнаха. — Признавам, че бяха доста... завладяващи.

— В такъв случай несъмнено знаете, че някои критици нарекоха превода ми най-долнопробна порнография. Антична версия на „Пентхаус форум“.

В зелените очи на Лесли грейна възхищение.

— О, а сега се проявявате и като сластолюбив.

— В смисъл? — невинно повдигна вежди Лурдс.

— Университетски професор, който е чувал за списание „Пентхаус“?

— Преди да стана професор, съм бил студент — отвърна Лурдс. — Опитът ми показва, че повечето студенти от силния пол са най-малкото страстно привързани към него.

— Въпреки че предизвика ругатните на педагогическата общност, неколцина водещи професори наричат превода ви важен труд върху труден документ.

— Беше предизвикателство. — Лурдс се увлече и почти престана да забелязва минувачите. Отвсякъде се чуваше говор на арабски, английски, френски и местни диалекти, но той не обръщаше внимание. — Оригиналът беше написан на коптски, чиято писменост се основава на гръцката азбука. Създателят ѝ добавил още букви, някои от които се използвали единствено за думи с гръцки произход. Документът е дело на някой си Антоний, несъмнено кръстен на името на светеца, макар да е бил по-скоро сатир или най-малкото си е въобразявал, че е такъв. На пръв поглед писанията изглеждаха пълна безсмислица.

— И други лингвисти са се опитвали да ги преведат, но никой не успял. Вие се сетихте, че са зашифровани. Не знаех, че още по онова време е имало шифри.

— Най-ранните, които са ни известни, се приписват на римляните. Юлий Цезар използвал проста замяна на буквите чрез

изместване, за да засекрети кореспонденцията си със своите офицери. Традиционната му система използвала изместване през три позиции.

— А става D.

— Именно.

— Използвахме го, когато бяхме деца.

— За времето си изместването била хитроумна идея, но враговете на Цезар бързо се усетили. Същото е и днес. Вече никой, който държи да запази нещо в тайна, не използва шифри със заместване. Прекалено лесни са за разбиване. В английския най-често използваната буква е E, следвана от T. Успееете ли да откриете еквивалентите им в даден текст, останалите букви сами се наместват.

— Но „Креватните“... искам да кажа, разчетеният от вас текст, е бил необичаен.

— В сравнение с онова, на което бяхме попадали до момента, да. Предвид съдържанието, авторът е имал всички причини да зашифрова думите си.

— Докато четох превода ви, нещата започнаха да ми стават още по-интересни, тъй като копитите са били изключително религиозна секта. Документът е донякъде шокиращ дори по съвременните стандарти. Затова подобна творба би трябвало да бъде доста... — Лесли се запъна, явно несигурна колко неприлична може да си позволи да бъде.

— Екзотична — подсказа Лурдс. — Или възбуждаща страстите, зависи как ще я погледнете. Разбира се, съвременните стандарти са много по-строги, отколкото са били през Античността — това ни е завещание от свети Августин, Викторианската епоха, пуританите и тъй нататък. Но дори според древните стандарти документът е бил провокативен. А може би дори и опасен за живота на автора. Тук сте права. Ето защо той е бил предпазлив. Освен че бил зашифрован, документът е бил написан на сахидически диалект.

— Какво значение има? Нали той по същество е коптски?

— Не точно. Сахидическият диалект е издънка на оригиналния коптски език.

— Който пък отначало бил гръцки.

Лурдс кимна. Младата жена му харесваше. Имаше бърз ум, познания и като че ли искрено се интересуваше от разговора. Колебанията му около срещата малко по малко започнаха да заглъхват.

Университетът винаги търсеше начини да повиши интереса на обществеността към себе си, но това невинаги бе в полза на оказалите се на огневата линия професори. Повечето журналисти и репортери слушаха само докато се доберат до нещо пикантно, което — дори извадено от контекста — можеше да им свърши работа за онова, което си бяха наумили. Лурдс доста често бе виждал какво може да стане, когато медиите захаят някой професор. Неприятна картинка. Засега успяваше да се държи настрана, но работата му върху „Креватни упражнения“ го бе тласнала по-близо до ръба, отколкото му харесваше.

— Сахидическият първоначално се наричал тивански и започнал да се използва като литературен от началото на четвърти век нататък. Голяма част от Библията била преведена именно на този език. Коптският станал стандартен диалект за Коптската православна църква. По-късно, през единадесети век, Хакем б'Амр Алях почти унищожил църквата и принудил вярващите да се крият.

— Смутни времена — обади се Лесли.

— Не само тук, а по целия свят. Завоевателите често се опитват да унищожат езика на победената цивилизация. Което е станало с келтския език, когато англичаните покорили шотландците. На клановете било забранено да го говорят, да носят традиционните си носии и дори да свирят на гайди. Убиването на езика прекъсва връзката на победените с историята им.

— Искате да кажете, че отнема познанията им?

— Не само — отвърна Лурдс. — Езикът е вкоренен в хората. Смятам, че той им дава чувство за идентичност и посока в живота. Той ги... оформя.

— Според тази дефиниция дори рап певците създават свой език.

— Не. Не точно създават. Те го вземат от своята среда и го превръщат в уникална художествена форма. Същото е направил и Шекспир с английския.

— Сравнение между рапърите и Шекспир? Някои академични кръгове биха го приели за скандално. И дори за опасно.

Лурдс се усмихна смутено.

— Може би. По-скоро за крещящо погазване на научните принципи, отколкото за углавно престъпление. Но е вярно. Ако група хора се отдели от мнозинството, тя обикновено започва да развива свой собствен език. Също както университетските преподаватели и

репортерите — всеки в своята област — развиват специализирани думи, които им помагат да се изразяват по-стегнато в рамките на групата. Възможно е също една култура да създаде изцяло нов език, за да не може да бъде разбрана от по-голямата популация, в която съществува. Чудесен пример в това отношение са циганите.

— Зная, че си имат свой език.

— Имате ли представа откъде произлизат циганите?

— От мама и татко Джипси^[1]?

Лурдс се разсмя.

— В един момент, да. Но отначало вероятно са били индийци от долната каста, използвани като наемници срещу ислямските завоеватели. Или пък роби на мюсюлманите. Каквато и да е истината, циганите в крайна сметка станали отделен народ и създали свой собствен език.

— Значи поробването води до създаване на език?

— Или до унищожаването му. Езикът е един от най-развитите инструменти, създавани от човечеството. Той може да обединява или разделя хората толкова бързо и лесно, колкото цветът на кожата, политиката, религиозните вярвания или богатството. — Лурдс се вгледа в нея. Беше изненадан от собственото си многословие. И от факта, че погледът на младата жена все още не е станал стъклен. — Извинете. Май влязох в преподавателски режим. Успях ли да ви отегча?

— Точно обратното. Очарована съм като никога. И нямам търпение да ви покажа нашето *мистериозно* предизвикателство. Закусвали ли сте?

— Не...

— Добре. В такъв случай ви каня на закуска.

— Поласкан съм — каза той. — И гладен.

И изпълнен с надежда, защото вече беше получил интересно ястие тук, макар че не сподели това с домакинята си.

Вдигна раницата и я метна през рамо. В нея носеше преносимия си компютър и няколко текста, които беше сметнал за задължителни. Голяма част от информацията в тях бе копирана на твърдия диск, но той предпочиташе допира и миризмата на книгите, когато можеше да избира между виртуален и реален текст. Някои от тях пътуваха с него двадесет години и отгоре.

Тръгна редом с Лесли сред гъмжилото минувачи и улични търговци, заслушан в напевните гласове на продавачите, които рекламираха стоките си. Александрия вече живееше на пълни обороти, забързана за поредния ден между туристите и крадците.

С гърба си изпита неприятното чувство, че го наблюдават. През годините на пътувания из цял свят, в това число и в доста неспокойни страни, Лурдс се беше научил да обръща внимание на подобни усещания. Те вече му бяха спасявали живота един-два пъти.

Спря за момент и се обърна, опитвайки се да открие кой в тълпата проявява необичаен интерес към него. Но видя единствено море от лица, които непрестанно се сменяха и местеха в забързаното движение.

— Какво има? — попита Лесли.

Лурдс поклати глава. Въобразяваше си. *Така ми се пада, като чета шпионски романи в самолетите.*

— Нищо — отвърна той. Двамата продължиха по „Хурия“. Като че ли никой не ги следеше. Но странното усещане не изчезна.

— Видя ли те?

Застанал от другата страна на оживената улица, Патрицио Галардо гледаше как високият професор се отдалечава. Издиша напрегнато. Все още не му беше известно всичко, което се случва. Връзката му, Стефано Мурани — отскоро кардинал Мурани — пазеше тайните си ревниво. Точно това и очакваха от тях работодателите им.

Двамата бяха наети от Обществото на Квирин заради отличителните си качества. Мурани беше издънка на аристократична фамилия с отдавна натрупано състояние. С този трамплин беше влязъл в Църквата и бързо се бе изкачил по стълбицата до кардинал във Ватикана. Благодарение на положението си имаше достъп до секретни документи, които никога не бяха получавали гласност.

Галардо бе привлякъл вниманието на Обществото с друго. Баща му Саверио беше от семейство на измамници, специализирани в измъкването на пари от лековерните. Патрицио се беше пробвал на попрището на организираната престъпност, но въпреки несъмнения талант в занаята не му се нравеше да бъде под пълната власт на баща си.

Харесваше работата си и тя определено бе доходоносна — когато работеше за подходящия човек. Всеки може да напъха пистолет в лицето ти и да ти поиска парите. Но не на всеки му стискаше да натисне спусъка и след това да избърше кръвта от лицето си. Патрицио Галардо нямаше подобни задръжки. И правеше точно това за Обществото. За същото беше готов и днес. Достатъчно бе работодателите му да посочат мишената.

Днес бяха набелязали университетския професор Томас Лурдс.

— Видя ли те? — отново попита Чимино.

Хвърли поглед към жертвата. Този път не заби поглед в нея, а обхвана цялата картина. Лурдс продължаваше да върви и да бърби дружелюбно с жената.

— Не — отвърна Галардо.

Малкият микрофон почти не се виждаше от яката на ризата му. Беше висок почти метър и осемдесет, едър здравеняк в началото на четиридесетте. Загорял от пустинното слънце, белязан от битки с хора, които се бяха опитвали да му отнемат нещо или да запазят своето, с кръгло лице, гъста черна коса, небръсната челюст и тежки вежди, смръщени над близко разположените очи. Всеки, който срещнеше погледа му, бързаше да премине от другата страна на улицата, за да не му се изпречи на пътя.

— Можехме да му устроим засада — каза Чимино. — Лесно щяхме да му видим сметката. И да вземем онова, за което сме тук.

— Ако го убием сега, може никога да не намерим артефакта — отвърна Галардо. — Той не е у него. Трябва да изчакаме жената да го отведе там.

Пристъпи до бордюра и махна с ръка.

На три пресечки по-надолу един десетинагодишен товарен камион излезе от страничната уличка и зави по „Хурия“. Спря до него и Галардо се качи. Мръсното стъкло донякъде го спасяваше от неумолимото слънце. Климатикът забръмча астматично и немощно се помъчи да прогони убийствената жега.

Галардо избърса лице с носната си кърпа и изруга. Обърна се към шофьора:

— Как е гостът ни?

Ди Бенедето поклати глава и дръпна от турската си цигара. Беше млад и нервен, здравата пристрастен към морфина, който някой ден

щеше да го довърши. Беше безскрупулен убиец, по-лош дори от Чимино, защото наркотикът го бе лишил от повечето чувства. Беше верен на Галардо само защото той му осигуряваше достатъчно дрога.

— Още ли не е проговорил? — попита Галардо.

Ди Бенедето се обърна към него и се усмихна. Лицето му си оставаше младо въпреки наркотика. Беше на двадесет и две. Но сините му като лед очи бяха стари и празни. Дори някога там да е имало човечност и състрадание, от тях вече не бе останала и следа.

— Пищи. Плаче. Умолява. Понякога дори се опитва да познае какво искаме да научим. Но не знае. — Младият убиец сви рамене. — Жалка работа. На Фарук обаче му харесва да го кара да проговори.

Галардо отвори вратичката, свързваща кабината с каросерията.

Гостът им лежеше отзад. Казваше се Джеймс Кейл. Беше продуцент на „Древни светове, древни народи“. Наближаваше четиридесетте и бе красив мъж, преди да попадне в лапите на касапите на Галардо. Сега червеникавата му коса бе сплъстена от собствената му кръв, лицето му — раздрано от месингови боксове, едното му око беше избодено. Освен това бяха отрязали пръстите на дясната му ръка и го бяха кастрирали.

Последното беше почеркът на Фарук. Арабинът бе жесток и мъченията му доставяха истинско удоволствие.

Кейл се беше свил като зародиш и притискаше осакатената ръка към гърдите си. Панталоните му бяха почернели от кръв. Кръв имаше по цялата каросерия, по пода, стените и дори по тавана. Продуцентът се намираще на самия ръб на смъртта и всеки момент можеше да направи последна крачка към бездната.

Фарук седеше облегнат на страничната стена и пушеше. Беше около петдесетгодишен здравеняк, облечен в изцапан с кръв бурнус. Брадата му бе прошарена, но по нея също имаше кръв. Той погледна към Галардо и се усмихна.

— Продължава да твърди, че не знае нищо за онова, което жената ще покаже на професора — каза той с гърлен акцент и ръката му се стовари върху бедрото на Кейл.

Нещастникът изскимтя и се отдръпна, треперейки.

Фарук помилва крака на продуцента.

— Да си призная, започнах да му вярвам, след като му резнах яйцата.

Кървавата гледка отвращаваше Галардо. Беше виждал подобни неща и преди. Всъщност дори ги бе правил — и щеше да ги прави отново, ако няма кой да се заеме вместо него. Не му пукаше. Погледна към Фарук. После прокара пръст под брадичката си.

Арабинът се ухили и измъкна бръснач от бурнуса си. Тръсна пепелта от цигарата, наведе се напред и приглади косата на Кейл, при което той трепна и изплака от ужас. Фарук сграбчи един кичур, рязко дръпна главата на жертвата си назад и преряза гръкляна му с острието.

Галардо затвори вратичката, обърна се и се съсредоточи върху професора и жената от телевизията.

[1] Мама и татко Джипси — герои от книга на датската писателка М. А. Бигъм. — Б.ред. ↑

2.

— Здравейте. Говори Джеймс Кейл. Щом чувате това, явно не вдигам. Или съм зает, или нямам сигнал. Оставете ми съобщение и ще ви се обадя при първа възможност. И, мамо, ако си ти — обичам те.

Лесли Крейн изслуша познатите думи и се намръщи. На Джеймс можеше да му се има доверие. Гордееше се, че винаги е на разположение за хората, с които работеше. Би трябвало да вдигне телефона. Освен ако не е оставил проклетата машинка да се изтощи — отново. Нямаше да му е за първи път. Лесли си обеща, че в най-скоро време ще го върже за зарядното.

— Нещо не е наред ли? — попита Лурдс. Беше седнал срещу нея в откритото кафене, в което го бе отвела да закусят.

Движението по улицата бе мудно, разнообразявано от ездачи на камили и коне. Магарета дърпаха каручки с колела от велосипеди. Пазарите на открито привличаха много местни жители и туристи. Египтяните купуваха пресни зеленчуци, а туристите избираха сувенири и подаръци за роднини. Макар че беше тук от няколко дни, Лесли продължаваше да се възхищава на града, живеещ по един и същи начин от хилядолетия.

Сервитьорът бе разчистил масата след разнообразните ястия, включващи супа *молохия* със заешко, повече *торли* с агнешко, пълнени с ориз гълъбови гърди на скара, резени пъпеш и грозде, следвани от горещ сладкиш със стафиди, напоен с мляко, и турско кафе с аромат на шоколад.

— Опитвам се да се свържа с продуцента — обясни Лесли.

— Наблизо ли е отседнал? — попита Лурдс. — Бихме могли да се разходим и да го видим.

— Не е необходимо. Сигурна съм, че нищо му няма. Джеймс е голямо момче, а аз определено не съм му майка. Би трябвало да е на снимачната площадка. Ще го видя, когато стигнем там.

— Е, как попаднахте в шоубизнеса? — попита той.

— Неодобрение ли усещам?

Той се ухили.

— Предпазливост е може би по-подходящата дума.

— Значи не харесвате телевизия?

— Харесвам. Но често ми се струва, че се самообслужва.

Лесли се почувства донякъде предизвикана.

— Обичам да съм пред камера. Обичам да се виждам на екрана.

Освен това и родителите ми обичат да ме гледат. Затова се опитвам да направя всичко, което е по силите ми. — Тя също се ухили. — Това самообслужване достатъчно ли е?

— Да. И е по-откровено, отколкото очаквах.

— А вие? — попита тя. — Защо се съгласихте да участвате в поредицата? Може би задоволявате някоя потайна страна на суетата си?

— Ни най-малко — увери я Лурдс. — Ако не ме бяха сръчкали деканът и шефовете, щях любезно да отклоня поканата. Тук съм по настояване на университета. И защото имам възможност отново да се върна в Александрия. Обожавам това място.

Заинтригувана, Лесли сложи лакти на масата, подпря брадичка и се загледа в топлите му сиви очи.

— Но ако не се бяхте съгласили, нямаше да можете да се порадвате на хубавия град.

— И на хубавата жена, която ме доведе тук. — Погледът на Лурдс спокойно срещна нейния и го задържа за момент.

По тялото ѝ се разля топлина, която нямаше нищо общо със следобедната жега. *Бива си те, професоре. Ще трябва да внимавам с теб.*

Ди Бенедето зави в една уличка на няколко пресечки от кафенето, в което бяха седнали Лурдс и Лесли Крейн. Още преди да спрат, зад камиона изникна петгодишен мерцедес. Галардо забеляза колата в страничното огледало.

Бръкна под лекото си сако и стисна дръжката на 9-милиметровия пистолет.

— Пиетро — произнесе той в микрофона.

— Да — отвърна дрезгав глас. — Аз съм. Не стреляй.

Галардо се поотпусна, но ръката му остана върху пистолета, докато мерцедесът не спря зад камиона. Вгледа се през опушеното стъкло и различи внушителното туловище на Пиетро зад волана на луксозния автомобил.

Измъкна се от кабината. Ди Бенедето се озова редом с него. Двамата бързо отвориха вратите на седана и се качиха.

Фарук слезе от каросерията, облечен в чист бурнус. Беше оставил работното си облекло вътре. Позабави се, докато грижливо затваряше вратата след себе си. Дори след като затвориха каросерията, миризмата на бензин продължи да се усеща в уличката. Останал доволен от работата си, Фарук закрачи с обичайното си темпо и се качи в колата. Той също вонеше на бензин.

— Всичко ли е готово? — попита Галардо.

Фарук кимна и му даде идентификационната карта, паспорта и личните вещи на Джеймс Кейл. Беше свалил всичко от тялото.

— Да. Всичко е готово — каза арабинът. — Полях вътрешността с бензина и разтворителя и закрепих сигнална ракета на вратата. Щом някой отвори каросерията, ще настане същински ад.

Галардо кимна. Бензинът и разтворителят бяха бедняшкият заместител на напалма. Сместа щеше да гори силно и концентрирано и да направи незабавното идентифициране на трупа много трудно — особено при липсата на лични вещи и документи. Самият камион беше откраднат предишната вечер специално за случая. Нищо не можеше да насочи следите към тях.

Пиетро подкара към другия край на пресечката и излезе на главната улица, като бибипкаше яростно на останалите шофьори и подплаши една камила.

— Чимино — обади се Галардо по радиото.

— Тук съм — отвърна Чимино; — Отново се движат.

— Пак ли пеша?

— Да.

— Стига си ги следил. Някой да те замести.

— Добре.

Галардо усети как стомахът му се стяга. От осем месеца бяха по следите на артефакта, който Стефано Мурани им бе наредил да намерят. Накрая дирята ги отведе от Кайро, където за този предмет се

носеха само слухове, до Александрия; Галардо би трябвало да се сети, че ще стане така.

Проблемът с нелегалните артефакти беше, че не оставяха никакви или в най-добрия случай — почти никакви следи. А ако не са били в обръщение, какъвто бе случаят с този (обущарят, който го беше продал, каза, че го е кътал седемнадесет години в килера), то следата се прикриваше допълнително и от времето.

Още преди да убият продуцента, трима други мъртъвци бяха оставили кървава диря, по която групата вървеше от Кайро. Всички те бяха търговци на редки — и крадени — антики.

— Връщат се към студиото — каза Чимино.

От лявата им страна, където бяха оставили камиона, се дочу глух гърмеж. Галардо се обърна и видя как между постройките се издига черна гъба от пушек. Сирените не закъсняха.

— Я виж ти — промълви Ди Бенедето от задната седалка. — Малко време му трябваше. Този град е бъккан с крадци.

— Е, вече май са с няколко по-малко — отвърна му в тон Фарук.

Двамата плеснаха длани.

Галардо не обърна внимание на кръвожадността на наемниците си. Тя беше нещо нормално за тях, именно затова ги бе взел на работа. Мислите му се насочиха към студиото. Вече го бяха посещавали по време на подготовката. Знаеха кое къде се намира. Нямахше да им е трудно да влязат вътре.

— Сложете ги там — нареди Лесли. — Между другото, някой да е чувал Джеймс?

— Не, но снощи одобри декора и разположението на камерите — отговори един от младоците. — Днес трябваше да обиколи някои други места.

— Добре тогава. Кажете ми, ако се обади. — Лесли насочи вниманието си към подреждането на предметите, които искаше да покаже на Лурдс.

Настанен зад едно малко бюро в дъното на голямото помещение, Лурдс гледаше с нарастващ интерес подготовката на младата жена. Тя явно се мъчеше да направи представянето на артефактите колкото се може по-ефектно. Дори снимаха сцената.

Строен мъж с египетски произход пресече студиото, теглейки зад себе си алуминиев шкаф на колела.

С театрален жест, който идеално би му подходдал на сцената на „Ком ал-Дика“, той извади ключ и го пхна в ключалката. Резето рязко изщрака.

Лурдс почти не обърна внимание на виещите сирени в района. Хлапе от екипа съобщи, че само на няколко пресечки оттук се запалил камион. Колите на различните служби се втурнали на рояци към мястото на инцидента.

С бавни движения египтянинът бръкна в шкафа, извади шест предмета и ги постави благоговейно на бюрото пред Лурдс. Щом приключи, той се поклони на Лесли, която му благодари, и отстъпи назад.

Лурдс се огледа, не можеше да скрие усмивката си. Шестима млади мъже и жени стояха до Лесли и гледаха какво ще направи. Почувства се като дете, унесено в любимата си игра.

— Какво толкова смешно има? — попита Лесли.

— Това. — Лурдс махна с ръка към шестте предмета. — Всяка година в университета студентите ми носят какви ли не неща за разчитане. Е, обикновено са копия, а не оригинали.

— Ресурсите ми са малко по-големи от тези на средностатистически студент — малко троснато отвърна Лесли. Явно бе твърдо решена вложените от нея време и проучвания да не бъдат отхвърляни с лека ръка.

— Определено — направи й комплимент Лурдс. — Въпреки това се чувствам като фокусник на градинско увеселение, който не е отишъл да изнася представление, но щом гостите научат с какво се занимава, го карат да им показва номера и охкат и ахкат.

— Или пък се опитват да го разобличат и да го направят за резил — обади се един от младоците. Беше с обръсната глава, а ръцете му бяха покрити с татуировки.

— Това ли очаква мис Крейн? — попита го Лурдс. — Да ме направи за резил?

Младежът сви рамене.

— Откъде да знам. Заложих няколко кинта, че няма да разчетете всичко. Но тя май се надява, че ще се справите.

— Нямам нищо против да получа твоите няколко кинта, Нийл — отвърна Лесли. — Уверена съм, че професор Лурдс е точно такъв, какъвто го представя Харвард. Голям познавач на всички известни древни езици.

— Само на няколко — поправи я Лурдс. *Макар че мога да се оправя с всички*, призна пред себе си той. Не беше самохвалство. Наистина можеше.

— Май се започна с уговорките — ухили се Нийл.

Сградата беше от по-старите в града. Климатичната инсталация не беше планирана при строежа. В резултат на това помещението бе уютно, но далеч не херметично затворено като хотелската стая на Лурдс. Беше ъглово и едната редица прозорци гледаше към сиво-зеленото Средиземно море, а от другата се разкриваше превъзходен изглед към центъра на Александрия. Лурдс бе готов да се обзаложи, че сигурно ще може да види и „Ком ал-Дика“.

Лесли му бе обяснила, че офиса̀т е бил опразнен и преустроен според нуждите на програмата. Част от помещението се заемаше от осветена и готова за работа малка сцена, изолирана от прозорците, за да могат да контролират по-добре светлината. Беше подредена като кабинет, с отрупани с фалшиви книги лавици и бюро за Лурдс. Писалището беше по-голямо от онова в кабинета му в Харвард. Покрито с компютърно оборудване, което сигурно можеше да управлява космически кораби, то явно прилягаше на образа на рок звезда, за каквато смяташе да го представи предаването.

По-голямата част от помещението беше пълна с камери, микрофони и камари звукозаписна техника. Кабели се виеха като змии във всички посоки и сякаш едва успяваха да ги държат под контрол. Като цяло обстановката му се видя малко застрашителна.

Лурдс взе първия предмет — дървена кутия, дълга петнайсетина сантиметра, широка около десет и дълбока към пет. Капакът и страните ѝ бяха покрити с цветни йероглифи. Отвори я и видя вътре малка фигурка на мумия.

— Знаете ли какво е това? — Лурдс обърна кутийката, за да я покаже на снимачния екип.

— Шабти — отвърна Лесли.

— Много добре. А знаете ли какво е шабти?

— Амулет за късмет, който оставяли в гробниците.

— Не точно. — Лурдс потупа изображението. — Фигурката трябвало да представя иконома на покойния — някой, който да работи вместо него в отвъдния свят.

— Едно е да знаеш какво е, но съвсем друго — да прочетеш надписа — обади се Нийл.

— Откъс от шеста глава на „Книга на мъртвите“. — Лурдс разгледа надписа; не му се искаше да продължи, в случай че някой е променил надписа, който би трябвало да е нанесен върху кутийката. Но всичко беше точно както трябва. Зачете йероглифите с лекота. — „Ако съм призван да върша работа в отвъдното, то списъкът (със задължения) ще бъде възложен на теб всеки път, когато трябва да хвърлям семена в тинята, да напоявам нивите, да пренасям пясък на запад или изток. «Правя го — ето ме, тук съм» — трябва да отвърнеш ти“.

Лесли хвърли бърз поглед в бележника си, след което го подаде на Нийл.

— Е, едно на нула за него — рече Нийл и ѝ го върна. — Може пък да го е научил наизуст.

Лурдс се зае със следващия предмет — копие на папирус с коптска писменост, който му изглеждаше страшно познат. Вдигна очи към Лесли.

— Това е от шифрования документ, който преведох.

— Така е — съгласи се тя. — Нямаха аудио версия и си помислих, че не е зле да чуя как звучи.

Нийл я погледна.

— Това ли е шантавото нещо, за което спомена?

— Да. — Блестящите ѝ зелени очи нито за миг не се откъснаха от Лурдс.

Значи ще се предизвикваме? Лурдс беше развеселен и любопитен докъде ще го остави да продължи. В края на краищата, беше му се наложило многократно да представя труда си пред различна аудитория, в това число и в деканата при официалното приемане на превода. Четенето на глас и ораторските му умения се бяха развили естествено през дългогодишната му преподавателска практика, превърнаха се в хит и бяха развързали немалко скандализирани академични езици. Явно тя изобщо не познаваше неговия свят, ако си мислеше, че някакви си думи могат да го смутят или уплашат.

Прочете на глас първия откъс, след което го преведе. Лесли го спря, преди описанието на любовната игра да загрубее.

— Добре — каза тя и се изчерви. — Знаете си урока. Продължете нататък.

— Сигурна ли сте? — попита Лурдс. — Доста добре познавам материята.

Нарочно не уточни дали става въпрос за текста... или за описваната техника. Думите му бяха точно толкова предизвикателни, колкото нейните.

— Сигурна съм — каза тя. — Не искам важните клечки от телевизията да се изправят на нокти.

— Леле, човече — ухили се до уши Нийл. — Ама че парче. Не съм предполагал, че порното може да бъде толкова... толкова... мръсно.

Лурдс не си направи труда да поправи погрешната интерпретация на текста. Той не е бил замислен като порнография — или поне не точно. Беше по-скоро дневник, в който авторът описваше преживяното — нещо като спомен за миналото му. Но когато се четеше на глас сега, смисълът му се променяше. Щом слушателят чуеше думите, те и значението им ставаха субективни, приложени към собствените му възгледи за живота и към сегашния момент. Така че за Нийл сигурно си беше порнография.

Третият надпис беше на етиопския език геез, изписан на *абугида*. Знаците на тази писмена система отразяваха срички, при които съгласните се променяха според следващите ги гласни. Освен в Етиопия подобна писменост са използвали и някои местни индиански племена в Канада — алгонкини, атабаски и инуити, — както и брахмическата група езици от Южна и Югоизточна Азия, Тибет и Монголия. На изток тя беше достигнала до Корея. Самият артефакт представляваше парче слонова кост, върху което някакъв търговец бе описал пътуването си в района, който по-късно щеше да се нарече Африкански рог. Доколкото Лурдс успя да разбере, предметът е трябвало да бъде подарък за най-големия син на търговеца, за да предизвика младежа да стигне по-далеч и да бъде по-дързък от баща си.

Явно преводът съответстваше на записаното в бележника на Лесли, защото тя не престана да кима през цялото време, докато той

четеше.

Четвъртият предмет грабна цялото внимание на Лурдс. Беше керамичен звънец, с чиято помощ някой жрец или шаман вероятно е призовавал подопечните си на молитва или събрания. Беше разделен на две части — хлопка отгоре и съдинка за билки отдолу. От артефакта се носеше слаба миризма на джинджифил, което означаваше, че е бил използван неотдавна. Халката в горната част предполагаше, че е бил закачен на върха на овчарска гега или жезъл с подобна форма. Предметът беше излъскан, сякаш е бил предаван и пазен в течение на стотици, а може би и хиляди години. Може би в съдинката някога е имало масло и тя е служела на собственика си като фенер.

Надписът определено отделяше звънеца от останалите предмети. Всъщност именно той беше най-завладяващата му характеристика.

Лурдс не можеше да го прочете. Но това не беше всичко — никога през живота си не бе виждал подобни знаци.

Галардо слезе от колата в уличката зад сградата с наетите от телевизионния екип помещения. Бързо отиде до задната част на автомобила, следван от Фарук и Ди Бенедето.

Пиетро отвори багажника отвътре. Капакът се вдигна бавно, разкривайки брезентовите чували. Галардо отвори най-горния и извади един „Хеклер и Кох MP5“. Сложи специално модифицирания заглушител, докато Чимино застана до него.

Чимино беше як и нисък тип, който прекарваше цялото си време във фитнес залите. Неговият наркотик бяха стероидите и той неизменно се намираше опасно близо до предозирането, само на крачка от пълното обезумяване. Четвъртитата му глава беше бръсната. Лицето му се разполовяваше от авиаторски очила.

— Вътре ли са? — попита Галардо.

— Да — отвърна Чимино и също взе един картечен пистолет.

— Охрана?

— Само тази на сградата. Нищо работа — каза Чимино, докато завиваше с отработени движения заглушителя.

— Добре звучи. — Фарук също си взе оръжие и го пусна в платнената чанта, която висеше на рамото му.

— Хайде тогава — каза Галардо, усещайки трепета в стомаха си от предстоящия екшън и успеха, който несъмнено го чакаше. Потупа чантата и влезе през страничния вход на сградата.

Убеден, че някой се опитва да го изиграе, Лурдс се вгледа поотблизо в надписа. Струваше му се, че той е бил нанесен наскоро върху стария звънец (което би било глупаво, тъй като подобно нещо би съсипало огромната стойност на артефакта) само за да го заблудят. Ако наистина ставаше дума за фалшификат, то създателят му беше истински майстор. Надписът бе гладък на допир. На места дори бе изтрит до степен едва да се различава.

Аха. Може и да е менте. Но страшно добро менте.

Съвсем инстинктивно Лурдс бръкна в раницата си, която бе оставил до стола, и извади мек молив и таблет с тънка копирна хартия. Постава един лист върху звънеца и затърка с молива върху хартията, за да получи негативно изображение.

— Какво правите? — попита Нийл.

Лурдс бе така погълнат от загадката пред себе си, че не му обърна внимание. Извади малък цифров фотоапарат и засне звънеца от всички страни. Светкавицата, особено когато се използва върху гладка керамика, невинаги позволява да се направят добри снимки на бледи надписи. Именно затова Лурдс използваше молива и хартията.

Беше напълно погълнат от работата си. Дори не забеляза Лесли, когато пристъпи напред и застана от другата страна на бюрото.

— Какво става? — попита тя.

— Къде намерихте това нещо? — попита Лурдс, като въртеше звънеца в ръце. Хлопката издаде тих мелодичен звън.

— В един магазин.

— Какъв магазин?

— За антики. Магазинът на баща му — Лесли кимна към мъжа, който стоеше до стената. Човекът изглеждаше малко разтревожен.

Лурдс го прониза с поглед. Нямахше намерение да позволява да го поднасят. Естествено, ако ставаше въпрос именно за това. Беше почти убеден, че това не е някакъв номер. Струваше му се прекалено засукан. Звънецът изглеждаше истински.

— Откъде е дошло това? — попита Лурдс на арабски.

— От баща ми, сър — любезно отвърна мъжът. — Младата дама поиска да сложим нещо старо наред с другите неща. За да ви изпита по-добре, както сама каза. С баща ми обяснихме, че и ние не можем да прочетем написаното, така че нямаме представа за какво се говори в него. — Той се поколеба. — Младата дама каза, че нямало значение.

— А баща ви откъде е получил звънеца?

Мъжът поклати глава.

— Не зная. В магазина е от години. Татко ми разправя, че никой не е могъл да му обясни какво представлява.

Лурдс погледна Лесли и отново премина на английски.

— Искам да говоря с баща му. Да видя магазина, откъдето е дошъл този звънец.

Лесли изглеждаше изненадана.

— Добре. Сигурна съм, че можем да го уредим. Какво не е наред?

— Не мога да го прочета. — Лурдс погледна отново звънеца, все още невярващ в собствените си думи.

— Няма проблем — каза Лесли. — Не смятам, че някой наистина ще повярва, че можете да четете всички тези езици. Знаете повечето. Зрителите и така ще бъдат впечатлени. Аз съм впечатлена.

Лурдс си наложи да запази търпение. Лесли всъщност не разбираше проблема.

— Аз съм специалист по езиците, които са се говорели тук — каза той. — Цивилизацията такава, каквато я познаваме, е започнала съществуването си недалеч оттук. Познавам използваните в района езици като пръстите на ръката си, били те живи или мъртви. Предвид това надписът би трябвало да е на някой от алтайските езици. Тюркски, монголски или тунгуски.

— Опасявам се, че не разбирам за какво говорите.

— Това е езиковото семейство, което обхваща този район — обясни Лурдс. — Именно оттам са произлезли всички тукашни езици, макар че в лингвистичните среди се водят ожесточени спорове по въпроса. Някои смятат, че алтайският е произлязъл от някакъв наследствено предаван език, думи и идеи — а може би дори и символи — записани някъде в генетичния ни код.

— Генетично предразположение към език? — изненадано повдигна вежди Лесли. — Никога не съм чувала за подобно нещо.

— Нищо чудно. Аз самият не вярвам в това. Има друга, по-проста причина толкова много езици в един момент да са имали общи черти. — Лурдс се овладя. — Всички онези народи със своите различни езици са живели в съседство един с друг. Търгували са помежду си, имали са сходни цели, общували са. А за целта би трябвало да използват общи думи.

— Нещо като компютърния бум и интернет — каза Лесли. — Повечето от компютърните термини са английски, защото голяма част от технологиите са разработени в Щатите, а останалите страни възприели английските думи просто защото нямали свои, с които да опишат различните части и термини.

Лурдс се усмихна.

— Именно. Между другото, много добра аналогия.

— Благодаря.

— Тази теория се нарича шпрахбунд.

— Какво означава шпрахбунд?

— Контактна зона за хора, които в крайна сметка започват отчасти да използват общ език. В периода на кръстоносните походи между християните и мюсюлманите наред със стрелите и ударите с мечове са се обменяли езици и идеи. Войните са били свързани с разширяването на размяната точно толкова, колкото и с освобождаването на Светите земи.

— Искате да кажете, че в крайна сметка всеки е започнал да говори езика на другия.

— Онези, които са се сражавали и търгували — да. Частично. И до днес съвременният английски пази историята на този езиков сблъсък. Асасин, азимут, дори думи като шифриране и дешифриране. Те произлизат от арабското *сифи*, което означава числото нула. Нулата играе основна роля в много шифри. А този артефакт няма нищо общо с местните езици — или с който и да било език, който съм чувал или виждал. — Лурдс вдигна звънеца. — В древността майсторите и особено онези, които записвали и пазели записите, са били част от тази шпрахбунд. Това е логично предположение. Но този звънец...? — Поклати глава.

— Той е аномалия. Нямам представа откъде се е появил. Ако не е фалшификат — на какъвто не ми прилича — значи е от някое друго място, а не от Близкия изток.

— Какво друго място?

— Там е проблемът — въздъхна Лурдс. — Не знам. А би трябвало да знам.

— Значи смятате, че имаме истинска находка, така ли? — попита с блеснали очи Лесли.

— Находка — съгласи се колебливо Лурдс — или отклонение.

— Какво искате да кажете?

— Надписът може да бъде... баламосване, при липса на подходящ термин. Просто безсмислица, използвана за украса на звънеца.

— Нямаше ли да разберете, ако наистина е така? Нямаше ли да е лесно да се забележи?

Лурдс се намръщи. Беше го хванала натясно. Дори в изкуствения език се спазват основни логически принципи. Ето защо той би трябвало да ги забележи.

— Е? — притисна го тя.

— Би трябвало да мога. Прилича ми на автентично.

Лесли отново се усмихна, наведе се към звънеца и впери поглед в него.

— Ако наистина е надпис на неизвестен досега език, значи наистина сме направили сензационна находка.

Преди Лурдс да успее да отговори, вратата с трясък излетя от пантите. В помещението нахълтаха въоръжени мъже и насочиха дула към присъстващите.

— Никой да не мърда! — извика един от тях на английски.

Всички замръзнаха.

На Лурдс му се стори, че разпознава италиански акцент в думите на мъжа.

Четиримата неканени гости използваха юмруците и оръжията си, за да накарат целия екип да се просне на пода. Хората на Лесли останаха там, без да смеят да помръднат.

Един от мъжете — същият, който беше извикал — прекоси с широки крачки студиото и сграбчи Лесли за ръката.

Лурдс инстинктивно скочи на крака — не можеше да седи спокойно и да гледа как причиняват болка на младата жена. Само че не беше подготвен за подобни неща. Вярно, беше посещавал неспокойни

кътчета по света. Но винаги беше имал късмет. Най-голямото насилие, което беше понесъл, беше кавга по време на футболен мач.

Мъжът опря дулото на картечния си пистолет в главата му.

— Сядай си на мястото, професор Лурдс, или с красавицата е свършено.

Лурдс седна, но фактът, че мъжът знаеше името му, го обезпокои още повече.

— Много добре — рече мъжът. — А сега сложи ръце на главата си.

Лурдс се подчини. Стомахът му се разбунтува. Дори и в най-загънатите и диви места, които бе посещавал по време на работата си, не бяха насочвали оръжие към него.

— Долу — заповяда онзи и дръпна грубо Лесли. Когато тя легна на пода, мъжът погледна предметите на бюрото.

Взе звънеца, без да се колебае нито за миг.

Това беше първата му грешка. И той, и хората му изпуснаха от очи Лесли.

Преди Лурдс да осъзнае какво става, тя скочи на крака и се хвърли към един от мъжете. Само с едно плавно движение го просна на земята, взе оръжието му и се метна зад тежкото бюро в дъното на сцената.

Нападателите не очакваха подобно нещо. Не можеха да предположат, че някаква си жена ще им се опълчи.

Въпреки че я бяха подценили обаче, явно бяха професионалисти. Не им трябваше много време да реагират.

Трясъкът изпълни помещението и бюрото пое удари, за каквито не беше проектирано. Във въздуха полетяха трески.

Лесли отвърна на стрелбата. Гърмежите от пистолета ѝ бяха много по-силни от тези на противниците ѝ и тя явно знаеше какво прави. Дупки от куршуми белязаха стената зад нападателите, изригвайки сюрреалистични облачета прах и гипс.

Снимачният екип побърза да потърси укритие.

Нападателите — също.

Не! — помисли си Лурдс. — *Никой предмет не е по-ценен от живота на толкова хора.*

В същия миг чу познатото писукане на сателитния телефон на Лесли.

Можеше да повика помощ.

Насред целия хаос Лурдс се претърколи през пода и се метна зад бюрото до нея.

— Аз ще говоря. Ти стреляй. Или и двамата сме мъртви.

— Добре казано — отвърна тя.

Подаде му телефона. Вече беше набрала спешния номер. Последваха още изстрели. И писък. Лурдс се надяваше, че е някой от нападателите и че никой от екипа не е пострадал.

В слушалката се чува стреснати думи на арабски и Лурдс започна да говори.

Още не бе завършил второто изречение, когато отвън се разнесе вой на сирени.

Помощта идваше.

Нападателят също ги чува.

Побягнаха. Единият оставяше след себе си кървава диря.

Лесли също скочи след тях, като дебнеше удобен момент за стрелба.

Лурдс се хвърли към нея и в последния момент успя да я изблъска от прощалния залп на нападателите, от които вратата на помещението се пръсна на трески.

Сграбчи я и задържа тялото ѝ под себе си.

— Какво си въобразяваш, че правиш? — викна ѝ той. — Да не искаш да те убият?

— Измъкват се! — Лесли се опита да се освободи от хватката му.

— Да се измъкват. Да се махат колкото се може по-надалеч. Имат автомати, повече са от нас, а полицаите идват — и са доста, ако се съди по сирените. Ти ни спаси. Това е достатъчно. Хвърли оръжието и остави професионалистите да се заемат нататък.

Лесли се отпусна в ръцете му. За миг Лурдс си помисли, че всеки момент ще избухне и ще го нарече страхливец. Беше открил, че в напечените моменти здравият разум често се бърка със страхливост от онези, които наблюдават отстрани.

Двама младежи от екипа надникнаха от местата, където се бяха скрили. Никой не стреля по тях и Лурдс реши, че вече е достатъчно безопасно, за да се надигне. Стана и помогна на Лесли да се изправи.

Излезе в коридора, като се взираше в дупките от куршуми, прошарили отсрещния край, стените, пода и тавана. Лошите не се проявиха като снайперисти, но определено бяха изстреляли предостатъчно олово в тяхна посока.

— Обади се на полицията — каза Лурдс на един от младите араби. — Кажи им, че нападателите са избягали и че сме останали само ние. Нека да знаят предварително, за да не стане някоя беля.

Младежът, който и без това бе пребледнял, съвсем побеля и се хвърли към телефона.

Лесли се откопчи от Лурдс, изтича към прозореца и погледна навън.

Той я последва, но не видя нищо.

— Изгубихме звънеца, без дори да разберем какво представлява — рече тя.

— Не съвсем — отвърна Лурдс. — Направих копия на надписа с молива, а също и пълна серия снимки на самия предмет. Може да сме изгубили звънеца, но не и тайните му. Каквито и да са те.

Запита се дали захващането със загадката няма отново да ги изправи пред нечии дула. Някои искаха този звънец достатъчно силно, за да убият целия телевизионен екип, само и само да се доберат до него. Дали щяха да опитат същото, за да попречат на проучването му? На един професор по лингвистика не трябваше да се случват подобни неща.

Нито пък разговор със стотина превъзбудени египетски ченгета.

Но доколкото можеше да съди от стъпките по коридора, днес май му предстоеше да научи куп нови неща.

3.

Площад „Свети Петър“

Ватикана

17.08.2009

По-малко от хиляда души живееха между стените на Ватикана, но всяка година в града се стичаха милиони туристи и вярващи. Ето защо най-малката държава в Европа беше и страната с най-високата в света престъпност на глава от населението. Всяка година наред с туристите и вярващите тук идваха и тълпи от джебчии и улични крадци.

Кардинал Стефано Мурани беше сред целогодишните обитатели на Светия град и — поне през повечето време — му харесваше да живее тук. Отнасяха се добре с него и веднага печелеше всеобщото уважение, независимо дали носеше кардиналската си роба или костюм на Армани, който често обличаше, когато беше свободен от задълженията си. Днес не беше в църковни одежди, тъй като имаше лична работа и не искаше да го запомнят като представител на Римокатолическата църква.

Беше висок почти метър и деветдесет и изглеждаше много добре. Знаеше го и винаги се грижеше да се представи в най-добра светлина. Тъмнокестенявата му коса, подстригвана веднъж седмично от личния му стилист, който го посещаваше в покоите му, беше грижливо сресана. Тънка брада очертаваше челюстта му и се разширяваше върху брадичката, преди да се съедини с поддържаните мустаци. Черните очи доминираха на лицето и именно тях хората запомняха най-добре при срещите си с Мурани. Според някои те бяха студени и безмилостни. Други, които нямаха техния опит, го смятаха просто за открит и твърд — сигурен знак за вярата му в бог.

Вярата му в бог, подобно на вярата в самия себе си, бе съвършена. Той знаеше това.

Освен това неговите дела бяха и божии.

В момента десетгодишното момче, което се извиваше в ръцете му, бе убедено, че го е сграбчил самият дявол. Или поне беше казало така, преди Мурани да го накара да замълчи. Сега ужасът бе разширил очите на детето и изтръгваше жални мяукащи звуци от него. Беше съвсем слабичко, същинска торба с кокали.

Мурани знаеше, че момчето изобщо не трябваше да се допуска в пределите на Ватикана. Би трябвало да го спрат и незабавно да го отпратят. От пръв поглед се виждаше, че е джебчия, тепърва започнал да учи занаята. Някои смятаха, че е достатъчно само да влезеш в Светия град, за да промениш коренно живота си. Затова пускаха дори измет като тази. Може би, казваха вярващите в милосърдието, тук и тези щяха да открият бог.

Мурани не влизаше в числото на тези глупаци.

— Знаеш ли кой съм аз? — строго попита той.

— Не — отвърна момчето.

— Би трябвало да знаеш името на човека, в чийто джоб се каниш да бръкнеш — продължи Мурани. — Това би ти помогнало в избора на жертвите. Тъй като не те познавам, наказанието ти ще бъде бързо и леко. Само ще ти счупя един пръст.

Обезумялото момче се опита да го ритне.

Кардиналът бързо отстъпи настрана и орфаната маратонка се размина на сантиметри с него. В същия момент той счупи показалеца на момчето като солета.

То рухна на земята и започна да вие.

— Постарай се да не те виждам отново — каза Мурани. Това не беше заплаха. И двамата знаеха това. — Защото следващия път ще счупя нещо повече от пръст. Разбра ли ме?

— Да.

— А сега ставай и се махай оттук.

Без да каже нито дума, момчето се изправи на крака и се заклатушка към изхода, като притискаше наранената си ръка.

Мурани стана и изтупа коленете си, докато не се убеди, че тъмният плат е отново чист. Загледа се към Ватикана, без да обръща внимание на зяпащите го туристи. Тези хора бяха незначителни, почти по нищо не се различаваха от крадеца, който току-що беше пуснал. Глупави като овце, те живееха в благоговение и страх от истинската власт. А той беше част от тази власт.

И вярваше, че един ден тя ще бъде негова. Цялата.

Тръгна през площад „Свети Петър“. Беше като джудже в сравнение с масивната грамада на Сикстинската капела отляво и Папския дворец зад него. Археологическата служба, ризницата и съкровищницата се намираха отпред вдясно, между Ватиканската поща и информационната будка при входа. Пред него се издигаше Микеланджеловата Пиета.

Джан Лоренцо Бернини бе създал общия план на площада през шейсетте години на седемнадесети век. Проектираният от Карло Мадерно фонтан заемаше централно място още при влизането в площада, но вниманието на всички моментално се привличаше от огромните дорийски колони. Те му придаваха имперски вид и очертаваха пределите на градините на Барберини. В самия център на откритата площ се издигаше египетски обелиск, висок почти четиридесет и един метра. Изваян тринадесет столетия преди раждането на Спасителя, той дълго време се намирал в цирка на Нерон, преди Доменико Фонтана да го премести тук през 1586 г.

През вековете на площада бяха добавяни и променяни най-различни неща. Покритият с калдъръм път бил изместен. Ивици от травертин разнообразили цялостния му вид. През 1817 г. около обелиска били разположени кръгли камъни, образуващи огромен слънчев часовник. Дори Бенито Мусолини бил силно впечатлен от площада и съборил сгради, за да отвори нов вход в района по Виа дела Кончилиационе.

Още като дете Мурани беше стъпил за първи път във Ватикана с родителите си и се бе изпълнил с възхищение, което така и не го напусна. Когато обяви, че някой ден ще живее тук, баща му само се беше изсмял.

Като негов наследник Мурани можеше да избира сред множество имения и вили по цял свят. Баща му беше повече от богат. Като момче Мурани се впечатляваше от неговите милиони. Навсякъде хората се държаха почтително и с уважение, а мнозина дори се страхуваха от него. Но и баща му си имаше своите страхове. Те бяха свързани с други хора, безмилостни като самия него. И с полицията.

Само един човек можеше да върви из Ватикана напълно безстрашно и Мурани се надяваше някой ден това да бъде самият той. Искаше да стане папа. Папата имаше пари. Ватикана прибираще над

четвърт милиард долара годишно от различните данъци, дарения и търговски начинания. Но не парите бяха целта на Мурани. Той жадуваше за властта на папата. Дори когато престолът се заемаше от хора, превити от възраст, болести и немощ, уважението към поста си оставаше неизменно. Папата беше могъщ.

Хората — вярващите и светът като цяло — смятаха, че папската дума е закон. И тя се изпълняваше без каквато и да било демонстрация на силата, която светият отец държеше в ръцете си.

Кардинал Стефано Мурани бе един от малцината, които знаеха какво огромно влияние има папата, стига да реши да го използва. За съжаление сегашният папа Инокентий XIV не вярваше в показването на мускули. Опитваше се да проповядва за мир въпреки постоянните терористични атаки и икономическата разруха, в която тънеше светът.

Стар глупак.

Мурани постъпи в Църквата съвсем рано. Още като момче стана прислужник в енорийския храм в Неапол и обикна подредения живот на свещениците. Самият той не трябваше да става свещеник. Баща му имаше други планове за него. Но щом възмъжа, Мурани не откри в себе си интерес към семейния бизнес и избра духовенството.

Баща му бе побеснял от решението му и дори се опита да го избие от главата на сина си. За пръв път през двадесет и пет годишния си живот Мурани откри, че волята му е по-силна от тази на баща му — можеше да понесе всички обиди и да не трепне нито за миг. Въпреки това откри, че бащината школа може да му послужи в новото поприще. След ръкополагането си той продължи обучението си по компютърни науки и изпъкна пред всички останали. Бързо си проправи път във Ватикана и скоро стигна до върха на компютърния отдел, в който служеше. В крайна сметка стана кардинал — един от малцината, които можеха да бъдат избрани за папа. Почти не го забелязаха на последния папски събор, но пък участва в събранието, което бе поставило Инокентий XIV на престола.

През последните три години, само няколко дни преди четиридесет и четвъртия си рожден ден, той бе приет в Обществото на Квириин — тайна група, в която влизаха най-влиятелните хора, държащи най-ревниво пазените тайни на Църквата.

Повечето от тези тайни бяха маловажни — папски грешки, незаконни деца на кардинали и архиепископи или високопоставени

свещеници, които обръщаха прекалено много внимание на невръстните църковни прислужници. Това бяха неща, които можеха да се уредят тихомълком, макар това да ставаше все по-трудно в епоха, в която всичко предизвикваше моменталния интерес на медиите. Историите за сексуални извращения напоследък не даваха нито миг покой на Църквата, тормозеха я до дъно и я караха да изглежда слаба. През 2006 г. един свещеник дори бе обвинен в убийство по особено отвратителен начин.

Раните на любимата Църква тревожеха Мурани.

През последните три години той напълно се убеди, че папите преди него (мислеше за себе си като за папа, защото не се съмняваше, че един ден ще стане такъв) са прахосвали властта си и непрекъснато са отстъпвали от онова, което им принадлежеше по право. Хората се нуждаеха от вяра. Без нея те не можеха да разберат всички объркващи неща, от които бяха част само по силата, че ги има на този свят. Огромните маси се водеха от животинска паника. А да бъдеш истински вярващ означаваше да бъдеш истински каещ се и боязлив.

Съвършеният страх беше нещо прекрасно.

Обичаше да го всява.

Смяташе да върне отново на този свят страха от папската власт.

Като дете често беше седял на коляното на майка си и бе слушал разкази за миналото на Църквата. В онези времена папската благословия можела да направи кралете по-могъщи, войните — по-продължителни или по-кратки, да подбужда завоевателни походи и да събаря империи. Светът е бил по-добре организиран и управляван, когато папската власт е била абсолютна.

Мурани копнееше за такава власт. Баща му се бе отрекъл от него, но майка му също произлизаше от богато семейство. Мурани щеше да получи от нея онова, което баща му откажеше да му даде.

Един ден, когато стане папа (а той бе сигурен, че този ден не е далеч), щеше да пречупи баща си и да го накара да признае, че изборният от сина му път — даже не път, а *съдба* — носи повече власт от всичките му нечестни печалби.

Съсредоточен в мислите си, Мурани излезе от пределите на Ватикана и забеляза тъмносиния хамър на Галардо, който го чакаше край тротоара.

Галардо се пресегна през мястото до себе си и отвори вратата. Мурани се качи на стъпалото и се настани в седалката.

— Имаше ли други неприятности в Александрия? — попита той.

Галардо се озърна през рамо, намери дупка в движението и майсторски я зае. Поклати глава и се намръщи.

— Не. Измъкнахме се чисти. Не оставихме нищо, което би могло да ги доведе до нас. Онези от телевизията ще се заемат със следващата голяма история. Винаги правят така. А Лурдс е университетски професор. Дребна пращинка на фона на всичко важно. Какъв проблем би могъл да ни създаде?

— Но той е и един от най-ерудитите хора на планетата, когато стане въпрос за езици.

— Значи знае как да казва „Моля, не ме убивайте!“ на няколко езика. — Галардо се усмихна. — Не съм особено впечатлен. Жената с него струваше повече от десет професори. Самичка ни попречи да убием свидетелите. Но тя е само жена. Макар че тя намери онова, което толкова искаш.

— Къде е то?

— Ей там е тайникът — каза Галардо и посочи с месест пръст към пода пред мястото на пътника.

— В колата? — Мурани впери поглед в постелката.

— Да. Просто натисни. Силно. И завърти надясно.

Мурани изпълни указанията и част от пода се надигна едва забележимо. Ако нямаше точни инструкции какво да прави, никога нямаше да успее.

Ръцете на кардинала леко трепереха, докато се протягаха към скритата кутия. Това го изненада. Никога не бе проявявал каквато и да било физическа слабост. Беше израснал с много строг възпитател и се бе научил да не издава чувствата си, освен ако не го иска.

Галардо му каза шифъра за ключалката.

Мурани набра поредицата числа и чу как ключалката забръмча. Само преди няколко дни бе попаднал на звънеца, докато преглеждаше археологически уебсайтове. Беше търсил музикални инструменти, за които бе чул от останалите членове на Обществото на Квирин. Никой друг не се бе сетил да се допита до интернет — всички смятаха, че инструментите са или мит, или отдавна унищожени.

За тях бе достатъчно само да пазят тайната. Повечето бяха старци и не им оставаха още много години. Сигурността и трохите уважение, давани им от Църквата, бяха отмили от древните им кокали амбицията и желанията.

Мурани имаше амбиция колкото за всички тях.

Пръстите му жадно се плъзнаха по повърхността на звънеца. Надписът от двете страни беше изтърган и гладък на пипане. Сигурно беше същинско чудо, че е оцелял пет или повече хилядолетия.

Може би това е божествено провидение? В такъв случай би трябвало да е дело на бог от Стария завет, а не от Новия. Богът, който бе позволил появата на звънеца, беше достатъчно отмъстителен и ревнив, за да удави в потоп целия свят — при това неведнъж, а два пъти.

Тайните на звънеца бяха много. Мурани знаеше част от историята му, но не цялата — и определено не знаеше достатъчно за приложението му.

— Можеш ли да го прочетеш? — попита Галардо.

Мурани поклати глава. Беше изучил писмено и говоримо няколко езика в добавка към езиковите си разработки в областта на компютрите. Според легендата само няколко души от едно поколение можеха да разчетат надписите върху всеки от инструментите.

— Не мога.

— Тогава защо ти е притрябвал толкова?

Мурани нежно върна звънеца в кутията и го постави в специално изрязаното в предпазната пяна легло.

— Защото този звънец е един от петте ключа, които ще отворят най-голямата съкровищница в историята на човечеството. — Загледа се в предмета. — С негова помощ ще се приближим до познаването на божията воля повече от всеки друг път.

Мобилният телефон на кардинала завибрира в джоба му. Отговори със спокоен глас, без да издава обхваналото го вълнение.

— Ваше преосвещенство. — Беше гласът на младия му и енергичен секретар.

— Какво има? — попита Мурани. — Изрично наредих никой да не ме безпокои този следобед.

— Разбирам, ваше преосвещенство. Папата обаче поиска всеки от управата на Ватикана да даде писмено изявление в подкрепа на

разкопките в Кадис. И то веднага.

— Защо?

— Защото археолозите са попаднали под прицела на някои медии.

— Но папата може да излезе с изявление от името на Църквата.

— Папата смята, че е толкова отскоро на поста си, че и други членове на правителството трябва да изкажат подкрепата си. Вие сте един от посочените.

Мурани се съгласи, каза, че ще се погрижи веднага щом се върне, и прекъсна връзката.

— Проблем ли има? — попита Галардо.

— Папата е разтревожен за работата на отец Емил Себастиан в Кадис.

— По радиото не спират да се, чудят защо Ватикана проявява такъв голям интерес към онези развалини.

На един светофар край площад „Дел Пополо“ Галардо измъкна между задните седалки брой на „Ла Република“. Отвори националния ежедневник и посочи заглавието на Мурани.

ВАТИКАНА В ТЪРСЕНЕ НА ИЗГУБЕНИТЕ СЪКРОВИЩА НА АТЛАНТИДА?

Мурани се намръщи.

— Вестникът се подиграва с интереса на Църквата — каза Галардо.

Мурани разгърна вестника и бързо прочете описанието как с помощта на спътник, в блатата край Кадис били открити концентрични пръстени. Обектът се намирал недалеч от природните паркове до басейна на река Гуадалкивир северно от града.

Кадис беше най-старият град в Испания. Започнал съществуването си през 1100 г. пр.Хр. като търговски пункт. Финикийците го наричали Гадир, по тяхно време градът изнасял преди всичко сребро и кехлибар. След тях дошли картагенците, които преустроили пристанището и развили още повече търговията. По времето на маврите Кадис сам бил господар на себе си и се утвърдил като основно търговско пристанище за корабите от и за Новия свят.

Две от плаванията на Колумб започнали от неговите кейове. По-късно градът бил нападнат от сър Френсис Дрейк. Наполеон Бонапарт едва не бил пленен там от враговете си.

А сега можеше да се окаже, че там се е намирала Атлантида. Откакто Платон беше описал прочутия град, станал жертва на природна катастрофа и потънал в морето, цялото човечество говореше за чудесата, които сигурно се криеха сред останките на изгубената цивилизация. Из посветените на конспирации сайтове непрекъснато циркулираха твърдения, че Атлантида е била град на велики учени, магьосници и дори на пришълци от космоса.

Никой не знаеше истината.

Никой, освен Обществото на Квириин.

И кардинал Стефано Мурани.

А той не смяташе да споделя с никого това знание.

— Честно казано, и аз се питам защо Църквата се интересува толкова много от това място — рече Галардо.

Мурани продължи мълчаливо да чете статията. За щастие в нея нямаше нищо съществено. Липсваха конкретни факти, имаше само журналистически предположения. Цитираше се отец Емил Себастиан, ръководителя на разкопките, според когото Ватикана проявявал интерес към откриването на всеки артефакт, който би могъл да има нещо общо с Църквата. Една отделна колонка, която бе далеч по-достоверна, описваше предишните участия на оца в различни археологически експедиции. Посочваше се, че е архивар във Ватикана.

— Пътищата на Църквата са загадъчни — каза Мурани, но си мислеше, че репортерът сигурно щеше да прояви по-голям интерес и да стане по-настъпателен в търсенето на истината, ако знаеше истинската област, в която работеше отец Себастиан. Титлата археолог едва докосваше онова, с което оца се занимаваше в действителност. Той се беше добрал до далеч повече тайни, отколкото някога щеше да издаде.

— Какво ще правите с отец Себастиан? — попита Галардо.

Мурани сгъна вестника и го метна обратно на задната седалка.

— Ще напишем хвалебствени писма за усилията му.

— Какви усилия?

— За разкриването на миналото на Църквата.

— Нима Църквата е имала присъствие в онзи район? — Галардо поклати със съмнение глава. — От онова, което четох и видях по CNN, онази част от испанските тресавища е кажи-речи под водата от хиляди години.

— Може би.

— И Църквата е била там?

— Може би. Църквата е била из цяла Европа още от самото начало на своето съществуване. Провеждаме важни разкопки къде ли не.

Известно време Галардо шофираше мълчаливо.

Мурани се замисли за ситуацията. Не беше предполагал, че разкопките в Кадис ще привлекат толкова много внимание. Това можеше да се превърне в проблем. Обществото трябваше да върши делата си в абсолютна секретност.

— Мога да ида до Кадис — предложи Галардо. — Да огледам и да ти разкажа какво съм открил.

— Още не. Имам друга работа за теб.

— Каква?

— Открих друг предмет, който искам да ми донесеш.

— По-точно?

Мурани извади едно DVD и лист от вътрешния джоб на самото си.

— Цимбал.

— Какъв символ? — не разбра Галардо.

Мурани разгъна листа и му показа глинения цимбал — сивкаво зеленикав диск на черен фон.

— На диска има по-конкретна информация относно местоположението му.

Галардо взе DVD-то и го пъкна в джоба си.

— Не може ли някой друг да го намери?

— Само ако знае къде да търси.

— Каква конкуренция да очаквам?

— Не по-голяма от онази в Александрия.

— Един от хората ми още повръща каша след онзи куршум в стомаха.

— Пука ли ти? — попита Мурани.

— Не — отвърна Галардо и го изгледа.

— Тогава продължавай да търсиш — каза Мурани и прегърна кутията със звънеца.

— Ще струва скъпо.

Кардиналът сви рамене.

— Ако ти трябва още пари, просто се обади.

Галардо кимна.

— И къде е този цимбал?

— В Рязан, Русия. Бил ли си там?

— Да.

Мурани не се изненада. Галардо беше обиколил доста места.

— Имам адреса на доктор Юлия Хапаева. Цимбалът е у нея.

Галардо кимна.

— Какъв доктор е?

— По археология.

— Май здравата се интересуваш от лингвисти и археолози.

— Точно при тях изникват тези неща. Нищо не мога да направя.

— Хапаева и Лурдс познават ли се?

— Да. Като колеги и като приятели. — Предварителните му проучвания бяха разкрили тази връзка. — Доктор Хапаева често се съветва с професор Лурдс.

— Значи имаме проблем. Връзката може да накара хората да започнат да се оглеждат — рече Галардо. — Първо Лурдс губи артефакт, а после Хапаева — ако успея, разбира се.

— Имам ти пълно доверие.

Галардо се ухили.

— Поласкан съм. Но въпреки това проблемът с връзката си остава. Хапаева разговаряла ли е с Лурдс за звънеца?

— Не.

— Има ли основания да подозира, че някой може да я потърси?

Мурани поклати глава.

— Кога тръгвам? — попита Галардо.

— Колкото по-рано, толкова по-добре — отвърна кардиналът.

4.

„Шератон Монтаза“

Александрия, Египет

19.08.2009

Почукването на вратата го изтръгна от тихото местенце, където се оттегляше по навик, когато разчепкваше някой особено заплетен проблем. От рязкото завръщане в реалността сърцето му бясно запрепуска. Хвърли поглед към прозорците на балкона. Нощта вече се бе спуснала над града. Беше късно. Особено за неканени гости.

Макар че нападението срещу телевизионното студио беше станало преди три дни и Лурдс имаше доверие в охраната на хотела, той изпита пристъп на паника. Изтика я насила в мрачното кътче на съзнанието, откъдето беше дошла. После се изправи, усещайки познатата болка в гърба и раменете от прекалено дългото прегъване пред бюрото.

Благодарение на екипа на Лесли Крейн разполагаше с увеличени снимки на звънеца. Беше ги залепил на стената над бюрото в хотелската си стая, после ги свали, за да се опита — засега неуспешно — да разгадае мистериозния надпис. Не се съмняваше, че в крайна сметка ще се справи, но явно щеше да му отнеме доста време.

Прекося стаята бос, облечен в тениска и къси панталони. Спря, преди ръката му да хване дръжката, и се замисли докъде е стигнал предвид неотдашните събития. Отстъпи към дрешника до вратата. Пръстите му се обвиха около закрепената за стената ютия. Може и да не беше кой знае какво оръжие, но поне не се чувстваше чак толкова уязвим.

Ама че неандерталец се извъди! Знаеше, че не е така. Иначе разминаването на косъм със смъртта преди три дни нямаше да го тормози толкова много. Просто не беше достатъчно цивилизован — или глупав — да вярва, че александрийската полиция контролира нещата, независимо от твърденията ѝ. Пазителите на реда все още нямаха представа кои бяха нападателите в телевизионното студио.

Или кой беше убил горкия Джеймс Кейл. Гледката на изгореното тяло с отрязани пръсти на едната ръка в болничната морга продължаваше да го преследва в сънищата. Беше отишъл заедно с Лесли и екипа ѝ да идентифицира останките.

Чукането се повтори.

Лурдс осъзна, че се е скрил, но е забравил да отговори.

— Кой е?

Смути се от пискливия си глас. Сякаш пубертетът се завръщаше отново.

— Лесли.

След като вече знаеше кой е от другата страна, не беше чак толкова уплашен, че може да получи куршум в главата, докато гледа през шпионката. Надникна през мъничките лупи, не видя друго, освен младата жена и отвори вратата.

Лесли беше облечена за жегата — сандали, три четвърти панталони с бронзов цвят и зелено изрязано горнище без ръкави, което разкриваше деликатната диамантена обеца на пъпа ѝ. Скъпоценното камъче сякаш му намигна. Беше изненадан. През последните три дни, прекарани с нея, изобщо не бе предположил, че тя може да носи подобно нещо.

Нещо абсолютно примитивно се размърда с интерес вътре в него, измествайки за момент всички мисли за мъртвия продуцент.

— Времето за гладене ли уцелих? — попита Лесли.

Объркан, Лурдс впери поглед в нея, без да разбира за какво става дума. После осъзна, че продължава да стиска импровизираното си оръжие.

— Съжалявам. Просто се чувствах малко несигурен. Нямам навика да посрещам гостите си с ютия в ръка.

Обърна се и върна уреда на стойката му.

— Аз лично предпочитам стик за голф — рече Лесли.

— Играеш ли голф?

Лесли се усмихна.

— Не толкова добре, колкото ми се иска, но татко ми даде няколко урока за домашна защита. Аз исках глок. Той ми даде стик за голф. — Сви рамене, сякаш казваше *Какво смяташе да правиш?*

— Къде си се научила да стреляш?

— Татко в крайна сметка отстъпи пред любовта ми към огневата мощ. Научи ме и на двете — и да играя голф, и да се справям с оръжия. Известно време е служил в специалните части, а преди да се пенсионира, беше треньор. Страхотен учител е. Имам късмет, нали?

— След случилото се оня ден определено съм съгласен — отвърна Лурдс. — Няма ли да влезеш?

Лесли влезе и се огледа. Лурдс беше обхванат от любопитство. През трите дни, откакто беше тук, тя никога не го бе посещавала в стаята.

— Впечатлена съм — рече Лесли.

— От какво?

— От чистотата в стаята. Мислех, че щом си професор и ерген, няма да си така спретнат.

— Стереотипът ли търсиш? Разсеяният професор?

— Очаквах подобно нещо.

— Е, не отговарям и на представата за темерут — Лурдс я упъти към столовете на балкона. Стаята бе умело разделена на работна част и място за отдих. — Ако нямаш нищо против, можем да излезем отвън. Гледката е невероятна, а твоята фирма така или иначе плаща за нея.

Нощта обгръщаше Александрия и градът проблясваше в мрака като обсипана със скъпоценни камъни кутия. Пълната луна висеше високо горе като сребърна монета сред пръснатите притъмнели облаци. На север светлината ѝ целуваше разпененото Средиземно море. Далеч долу се носеха безразборният звук на вечерния трафик и веселите крясъци на туристите по улиците.

Лурдс придърпа един стол и я настани край малката кръгла масичка.

— Египетските нощи са изпълнени с екзотика и мистерии. Би трябвало да излизаш и да видиш колкото се може повече от града и околностите, докато сме тук. Александрия е невероятна. Знаеш ли кой е Е. М. Форстър?

— Писател. Автор на романите за Хорейшо Хорнблоуър.

Сащисан, Лурдс се отпусна в плетения стол срещу нея. През изминалите три дни тя бе успяла да го омае със своето остроумие, характер и чар. Вече разбираше защо телевизионните продуценти са я избрали за водеща на тази програма.

— Чела ли си ги?

Лесли поклати глава и го погледна малко смутено.

— Гледах филмите по А & Е. Не съм кой знае какъв читател. Нямам време.

— Значи си любителка на стари филми? — Поне това беше нещо. — Мисля, че Грегъри Пек игра особено добре.

— Не съм гледала класиките, а новите версии с Йоан Гръфъд. Купих си ги на дискове.

— Не могат да се мерят с романите. — Лурдс пропъди идеята като пълна глупост. — Както и да е. Според Форстър „най-добрият начин да разгледаш Александрия е да се мотаеш безцелно“.

Лесли се наведе над масичката и подпря брадичка на сплетените си пръсти.

— Определено би било по-добре, ако имам гид — рече тя и зелените ѝ очи проблеснаха.

Лурдс също опря лакти на масата и се наведе към нея.

— Ако ти трябва гид за това място, просто се обади.

Лесли се усмихна малко дяволито.

— Ще го имам предвид.

— Е, какво те води насам?

— Любопитството.

— Относно какво?

— Всеки път след вечеря просто изчезваш. Започнах да си мисля, че съм те обидила с нещо. — Лесли се поколеба. — Или че прекарваш много време в разговори с любимата по телефона. Или пък че пращаш снимки по интернет.

— Не. И на трите предположения. С нищо не си ме обидила. Нямам някаква специална връзка. Не те избягвам. Просто съм погълнат от загадката на звънеца.

— Разбрах го още от вратата по снимките из стаята. Звънецът е една от причините да намина. Реших, че може би се нуждаеш от малко разсейване.

— Разсейване ли?

— Когато блокирам с някой проект, обикновено се измъквам от студиото да поговоря за работата с приятели. Понякога това изтласква от подсъзнанието ми някоя идея, която е чакала удобния момент да излезе на бял свят.

— Предлагаш да се разходим ли? Ние двамата?

— Да — отвърна Лесли и го погледна право в очите.

Лурдс погледна към покритата със снимки стена. Не се безпокоеше, че ще ги остави. Звънецът приличаше на онова, което и беше — загадъчна антика.

Въпросът бе дали беше склонен да остави главоблъсканицата, за да прекара известно време с интересна и красива жена в един от най-романтичните градове на света.

Май да.

— Мога да се преоблека и да се срещнем долу — каза той.

— Глупости. Изглеждаш чудесно.

Лурдс ѝ се ухили.

— Е, поне ще ми трябват обувки.

Беше готов за по-малко от минута.

Рязан, Рязанска област

Русия

19.08.2009

Отчаянието се редуваше с радостна възбуда, докато професор Юлия Хапаева седеше зад малкото бюро в сутерена, който бе наела от Рязанския университет за един от проектите си. Подземното помещение таеше хлад, от който не можеше да се отърве въпреки пуловера под лаборантската престилка.

Провери имейла си, без да се надява на отговор. За пореден път. Впери поглед в индустриално сивите стени и зачака програмата да източи последните съобщения.

Погледна часовника и откри, че е почти единадесет вечерта. Изстена. Беше си обещала, че тази вечер ще се прибере по-рано в общежитието, където бе настанена. Измъчваше я чувството, че е забравила нещо, макар да не можеше да определи какво точно. Семейството ѝ беше в Казан. Не трябваше нито да готви, нито да пере. Нямахше нищо, което да я отвлича от проучванията ѝ.

Работата по четиринадесет-петнадесет часа на ден в любимата ѝ област беше почти като ваканция. На съпруга ѝ това не му се нравеше особено, но я разбираше, тъй като самият той се чувстваше по подобен начин, докато работеше по някой от строителните си проекти.

Щастието ѝ се бе усмихнало, когато приеха проекта ѝ за изследване на наскоро откритите артефакти от разкопките на един хълм между реките Ока и Проня. Въпреки че районът бе отцепен през 2005 г. и забраниха по-нататъшните разкопки, доста от находките от първоначалните проучвания не бяха каталогизирани според изискванията.

И някои от тях излязоха на бял свят по-късно въпреки забраните.

Районът между двете реки беше контактна зона за безброй култури от късния палеолит чак до Средните векове. През 2003 г. археологът Иля Ахмедов, връстник на Юлия, беше открил останките от дървен комплекс, подобен на английския Стоунхендж. Учените смятаха, че той също е бил използван за наблюдаване на звездите.

Онова, което бе заинтересувало най-много Юлия (и я беше вбесило), бе глиненият цимбал, който в момента лежеше върху една от масите в лабораторията. Беше характерна сиво-зелена керамика, която ѝ напомняше за деликатните китайски и японски музикални инструменти. Но върху него имаше надпис, който не можеше да разчете. Другите руски лингвисти, с които се беше свързала, също се оказаха безсилни.

Накрая направи няколко снимки на артефакта и ги изпрати на Томас Лурдс с надеждата, че познанията му по древни езици ще помогнат за разкриването на загадката.

Цимбалът беше открит прибран в предпазна кутия от кост. Сега парчета от нея лежаха около находката. Кутията или беше разбита, или просто се бе разпаднала през годините — не можеше да определи точно. Беше изпратила няколко парчета кост за радиовъглеродно датиране и очакваше резултатите. Артефактът беше стар. Може би дори невъзможно стар.

Компютърът ѝ я информира с мелодичен звън, че е получила имейл. Беше от Тина Меткалф, асистентката на Лурдс.

Ръцете ѝ трепереха, когато кликна върху файла.

Скъпа Юлия,
Съжалявам. Професора го няма. А знаеш как се
оправя с имейлите.

Определено знаеше как Лурдс се оправя с имейлите. Не познаваше друг, който да се отвращава повече от електронната комуникация. Често двамата си разменяха дълги писма — естествено, по обикновената поща — и дискутираха находките, върху които работеха, и последиците от изследванията си. Пазеше всички писма, които бе получила през годините; всъщност дори бе използвала част от тях в лекциите по археология за горните курсове, които водеше в Казанския държавен университет.

Харесваше писмата му, харесваше и начина, по който той разсъждава. Съпругът ѝ, който беше строител, понякога дори я ревнуваше. Но Юлия знаеше, че никоя жена не е в състояние напълно да завладее сърцето на Лурдс. Истинската любов на професора беше знанието и той щеше да прекара целия си живот в търсене на изгубеното в Александрийската библиотека. Никоя жена не можеше да съперничи на страст като тази. Въпреки това някои по-младички от време на време явно привличаха вниманието му, а понякога дори стигаха и по-далеч за известно време.

Помисли си, че ако имаше такава склонност, Лурдс би могъл без проблем да засенчи Дон Жуан.

Съобщението на Тина продължаваше:

Все пак ти пращам имейл адреса, на който би могла да го откриеш в Александрия.

Александрия значи? Разсмя се. Лурдс явно се беше върнал в обятията на истинската си любовница — великата библиотека. Запита се как ли се държи с него господарката му.

Замина за снимките на едно предаване на ВВС. Научнопопулярен филм за езици или нещо подобно. Деканът беше много въодушевен от цялата работа и се опита да го накара да участва насила, но той така и не отстъпи, докато от продуцентската компания не се съгласиха да снимат в Александрия. Явно е фигурирала в списъците им за подходящи места.

Знаеш какво е неговото отношение към Александрия! Библиотеката и тъй нататък. Достатъчно е само да отвори уста, за да те засипе с всички онези дрънканици.

Юлия заподозря, че младата мис Меткалф също е хлътнала по професора и е донякъде раздразнена, че той все още не я е възприел като жена, при това на разположение. Юлия беше виждала как жените направо прималаяват при появата на Лурдс. Не че той забелязваше.

Мисля, че ще остане там за няколко седмици. Все още нямам телефонния му номер, а знаеш, че мрази мобилните. Ама че човек!

Ако имаш нужда от него (или ако разбереш как аз бих могла да се свържа с него!), моля да ме уведомиш.

Твоя,

Тина Меткалф,

асистент на д-р Томас Лурдс,
професор по лингвистика
Департамент по езикознание,
Бойлстън Хол,
Харвард
Кеймбридж, Масачузетс 02138

Така. Значи без Томас. Може би нямаше да го има седмици. Раздразнена, Юлия заряза компютъра и отиде в лабораторията. Глиненият цимбал все още се мъдреше в средата на масата.

Сякаш ѝ се подиграваше.

Разбери ме! — казваше ѝ находката.

Де да можеше!

Ниският таван на мазето я притискаше, сякаш сградата бавно потъваше с цялата си тежест отгоре ѝ.

Изведнъж ѝ се стори, че някой я наблюдава.

Странно.

Никой не би трябвало да е останал в университета по това време. А нелепите хрумвания далеч не ѝ бяха по вкуса.

Тогава я споходи друга мисъл. Охраната, дори когато я имаше, беше най-малкото смешна по повечето стандарти.

Страхът я сграбчи и изля в кръвта ѝ огромна доза адреналин. Изнасилванията и убийствата в университетските градчета бяха ужасяващо редовни.

С привидно спокойно движение Юлия посегна към малкия нож, който бе използвала за почистването на подлудяващия надпис. Пръстите ѝ се свиха около дървената дръжка.

— Закъсна. Ако наистина исках да ти сторя нещо, вече щеше да си мъртва.

Гневът избухна в нея, когато разпозна насмешливия глас. Рязко се завъртя към мъчителя си.

Наташа Сафарова стоеше облегната на стената до изхода към стълбището.

Добре поне, че не се прокрадна отзад да ме докосне по шията! Страшно мразеше, когато по-малката ѝ сестра ѝ правеше такива номера.

— Следиш ли ме? — ядосано попита Юлия.

Наташа сви рамене и я изгледа равнодушно.

— Може би.

На двадесет и осем, с десет години по-млада от Юлия, Наташа беше същинска амазонка. Висока близо метър и осемдесет, тя стърчеше почти с цяла глава над по-голямата си сестра. Тъмночервената ѝ коса се спускаше до раменете, обрамчвайки лице на фотомодел. В искрящите ѝ кафяви очи играеше насмешливо пламъче. Носеше широки панталони и блуза под дългия черен шлифер. Имаше вид на участничка в ревю на Кристиан Диор.

Вбесяваше я.

Но въпреки това Юлия я обичаше.

— Наташа, какво правиш тук? — остави ножа на масата и отиде до сестра си. Прегърнаха се енергично — бяха много близки, макар че напоследък рядко се виждаха.

— Обадох се на Иван и открих, че си тук — каза Наташа. Иван беше съпругът на Юлия. — Така и така живея наблизко, реших да намина.

— Останало е малко кафе. И кифличките са почти пресни. Искаш ли?

Наташа кимна и последва сестра си в кабинета. Седна на неудобния стол зад едно от бюрата. Въпреки окаяния вид на малкото помещение Юлия имаше чувството, че я посещава царска особа.

Стопли кафето и кифличките в микровълновата печка, постави чинията и чашите на бюрото и също седна.

— Това ми напомня за времето, когато бяхме малки — каза Наташа и взе една кифличка. — Приготвяше ни закуска, преди да тръгнем на училище. Помниш ли?

— Помня.

Тъгата докосна сърцето ѝ. Майка им ги напусна твърде рано от белодробно заболяване. Понякога късно нощем на Юлия ѝ се струваше, че все още чува агонизиращите ѝ хрипове. И си спомняше нощта, когато звуците внезапно изчезнаха... завинаги.

Юлия беше на четиринадесет, Наташа — на четири. Въпреки усилията си малката ѝ сестра така и не можеше да си спомни майка им — голяма жена, която обичаше да пече кифлички — освен от снимките и разказите на Юлия. Баща им по онова време работеше в някакъв склад.

— Доколкото си спомням, всяка сутрин едва не закъснявах заради теб — продължи Юлия.

— Доколкото си спомням, винаги се контеше за някое момче.

— Контех се за Иван. И подеждва. Женени сме и имаме две прекрасни деца.

— Метнали са се на леля си — ухили се Наташа.

Отхапаха от кифличките си и отпиха мълчаливо по глътка кафе.

— Липсва ми твоята закуска — промълви Наташа след известно време.

От думите на сестра си Юлия разбра, че Наташа пак бе прекарала известно време в някое кътче на света, което се беше превърнало в ад за нея. Но предпочете да не задава въпроси. Наташа никога нямаше да говори за това.

— Е, в такъв случай май имаш само две възможности — прозаично рече Юлия.

— Две? — вдигна вежди Наташа.

Юлия кимна.

— Можеш да наемеш прислужница и да я обуча да се грижи за теб...

— Да я обучиш?

— Разбира се. Това е единственият начин. Но за да бъде всичко както трябва, ще трябва да прекара няколко години при мен.

— Няколко години.

— Ако искаш да я обуча така, че да остана доволна.

— Разбирам.

Юлия едва не се изкиска и развали момента. Наташа винаги се владееше безупречно, винаги успяваше да контролира лицето си.

— Или...

— Добре, че има „или“, защото предишното предложение не ми допада — рече Наташа.

— Или — продължи Юлия — можеш да се преместиш при нас с Иван.

Наташа остана безмълвна и неподвижна.

Юлия знаеше, че прекалява, но не можеше да се сдържи.

— Децата ще са във възторг. Обичат те, Наташа. Ти си любимата им леля.

— Добър вкус имат — рече Наташа.

— Освен това си единствената им леля. — Юлия не можеше да спре да дълбае. Бяха сестри и никога не си позволяваха преструвки помежду си. Иван имаше трима братя и нито една сестра. Засега никой от тях не беше женен. Понякога малката ѝ сестра ѝ липсваше ужасно, при това не само заради липсата на други жени роднини в живота ѝ.

Наташа се усмихна.

— Благодаря ти. Но само ще ви досаждам. — Взе още една кифличка и я разчупи. — Разкажи ми какво правиш тук. Иван каза, че си намерила нечия немита чиния.

Юлия с тъга остави въпроса за преместването — знаеше, че Наташа вече не желае да говори по тази тема. Облегна се назад.

— Не е мръсна чиния. А цимбал. На няколко хиляди години, доколкото може да се прецени. А може би и на повече. Чакам потвърждение.

Наташа поклати глава шеговито — тъжно.

— Горката ми голяма сестра, да отиде в университет, за да учи как се рови в нечий боклук.

Задърляха се по навик за известно време, след което Юлия разказа историята на цимбала, доколкото я знаеше. Както винаги,

Наташа прояви повече интерес, отколкото очакваше.

А в този случай интересът беше напълно заслужен.

Александрия, Египет

19.08.2009

— Значи смяташ, че надписът е на повече от един език? — Лесли вървеше подръка с Лурдс по една от страничните улици недалеч от хотела.

— Да. Най-малко на два — отвърна той.

— И не знаеш нито единия, нито другия?

— Не. Поне засега. — Лурдс я погледна и се усмихна. — Това не разклаща ли доверието ти в мен?

Лесли се вгледа в ясните му сиви очи. Бяха прекрасни, топли, честни и... секси. Определено секси. Достатъчно бе да погледне в тях, за да изтръпне.

— Не — отвърна тя. — Ни най-малко не разклаща доверието ми.

— Ще ги разчета — каза той.

— Това ти е работата.

— Да. Така е. — Лурдс задъвка парче баклава, която си бяха купили от едно открито кафене, обслужващо нощните тълпи. — Чувала ли си за Розетския камък?

— Естествено.

— Какво знаеш за него?

— Бил е... — започна Лесли и спря, за да помисли. — Важен.

Лурдс се засмя.

— Да, бил е.

— И все още се пази в Британския музей в Лондон.

— Това също е вярно. — Лурдс отхапа отново от баклавата. — Важното в Розетския камък е, че е бил написан на два езика — египетски и гръцки.

— Аз пък си мислех, че са три.

— На два езика, но с три писмености. Йероглифна, демотична^[1] и гръцка. След като войниците на Наполеон намерили камъка, той се превърнал в ключ към разбирането на древноегипетския език. Знаело се какво се казва в гръцкия надпис. Учените приели, че и трите надписа гласят едно и също, и в крайна сметка успели да разкрият

значението на йероглифите. За разшифроването им било нужно само да свържат знаците към значението, с което разполагаме от другите две части. Откриването на камъка позволило дешифрирането и превеждането на всички надписи от Древен Египет, които сме гледали цяло хилядолетие по стените на гробници и храмове, без да имаме никаква представа какво се казва в тях. Разбира се, за това били нужни повече от двадесет години и множество блестящи умове въпреки съществуването на камъка.

— Мислиш ли, че звънецът е като Розетския камък? — Последниците от подобна възможност прелетяха през ума на Лесли. — Двуезично послание от древността, очакващо да бъде преведено?

— Не зная — отвърна Лурдс. — Не зная например дали на двата езика се казва едно и също нещо. Това е една от причините Розетският камък да е толкова важен. Надписите в него се повтарят. Освен това не мога да прочета нито единия, нито другия език, за разлика от Розетския камък. При него е бил преведен гръцкият надпис. Аз обаче нямам с какво да сравнявам. Знам само, че върху предмета е написано нещо на два езика, които не разбирам. И това не ми харесва. Не съм свикнал да удрям на камък при древни езици.

— Би било страхотно, ако звънецът беше своеобразен Розетски камък.

— Върху камъка е имало само *един* неразчетен език. И едноединствено съобщение, записано три пъти. Случаят не е същият.

— Значи смяташ, че съобщенията тук са различни?

— Все още не зная. Но дължината на пасажите и структурните разлики в текста ми подсказват, че може би е така. Което означава, че ще ми трябва много повече време да ги разчета, отколкото ми се иска. Предварително се извинявам за разсеяността си. Тази загадка не ми дава покой.

— Няма проблем. Напълно те разбирам. — Лесли дояде баклавата си. — Знай, че не си сам. Пуснах снимките на звънеца в няколко академични сайта и ги разпратих на всички учени, които познавам. Никой не успя да ми каже на какъв език са надписите. Или на какви езици.

Лурдс се закова на място и я погледна.

— Пуснала си снимките в интернет?

— Да.

— Някой отговори ли на обявите ти?

— Няколко души.

Лурдс развълнувано я сграбчи за лакътя и я завъртя. Озърна се, за да се ориентира (едва тогава Лесли осъзна, че е следвал съвета на Е. М. Форстър за безцелното шляене из града), и закрачи енергично.

— Къде отиваме? — попита Лесли.

— Обратно в хотела — отвърна Лурдс. — Мисля, че току-що открихме как крадците са се насочили към нас.

Рязан, Рязанска област

Русия

19.08.2009

Галардо чакаше в руския товарен микробус ГАЗ-2705 пред Рязанския държавен медицински университет, където работеше професор Юлия Хапаева. Към колата бяха прикрепени с магнит рекламни надписи на фирмата за почистване, която обслужваше учебното заведение.

Намести се в седалката и се насили да запази спокойствие и да не се дразни от дългото чакане. Жената отдавна трябваше да е излязла от сградата на път към общежитието си.

Къде се бавеше? Дори и работохолиците не стояха толкова до късно.

— Някой излиза — обади се Фарук по радиото.

Галардо извади бинокъла за нощно виждане от жабката.

— Тя е — каза Фарук.

Галардо насочи бинокъла и се вгледа в самотната фигура, която излизаше от сградата. Устройството обезцветяваше косата на жената и превръщаше всичко в меки зелени петна. Не можеше да определи дали е брюнетка или блондинка, но ръстът и тялото ѝ отговаряха на описанието.

Знаеше, че Фарук и Ди Бенедето са наблизко и се готвят да ѝ се нахвърлят.

— Носи ли нещо?

— Не — отговори Фарук.

Галардо обмисли думите му.

— Значи предметът трябва да е все още вътре.

— Да.

Галардо отвори вратата на микробуса и излезе. Вътрешното осветление не се включи — беше свалил за всеки случай крушката. Зърна жената, която крачеше енергично към паркинга. Миг по-късно тя изчезна.

— Погрижете се за жената — нареди той. — Аз ще взема предмета.

След като Фарук отговори, че ще се постараят да я заловят жива, Галардо прехвърли пистолета от кобура под мишницата в десния джоб на палтото си и тръгна с прибежки към сградата, като се мъчеше да остане скрит в сенките.

Наташа Сарафова знаеше, че мъжете я следят. И преди беше следена, така че бе наясно накъде да гледа и за какво да се ослушва. Сърцето ѝ затуптя малко по-бързо, когато тялото ѝ се приготви за бягство или схватка. Продължаваше да диша бавно и равномерно. В студа всеки можеше да забележи промяната в дишането — сивата пара щеше веднага да я издаде.

Мислите ѝ препускаха, пресмятаха различните възможности и рискове. Където и да отидеше, мястото беше потенциално бойно поле. Беше се научила да се възползва от всичко налично. Винаги виждаше терен, а не гледка. Тук обаче това можеше и да не ѝ помогне. По това време в района на университета нямаше кой знае колко възможности за прикритие.

Запита се кои ли са преследвачите ѝ, дали не са част от онази мръсотия в Беслан. Фракция войнствени осетинци се бе разбунтувала за пореден път, за да възвърне родната си земя, и беше взела заложници. Наташа бе участвала в освобождаването им. Имаше много кръв. Не се съмняваше, че някои от тях искат да си отмъстят. И че тя е една от потенциалните им цели.

А ако не са осетинци, може да са много други — помисли си тя. Беше оставила дълга опашка врагове след себе си. Работата ѝ го изискваше. Гневът се просмука в нея — тези хора докарваха насилието препалено близо до семейството ѝ.

Съсредоточи се, заслушана в ритъма на преследвачите си, като отделяше звука от стъпките им от всички останали шумове в спокойната нощ. Беше готова за тях.

Пъхна ръце в джобовете на шлифера си и сграбчи дръжките на двата пистолета модел „Ягирин ПЯ/МР-443 Грач“. Във всеки от тях имаше пълнител със седемнадесет патрона. Носеше и допълнителни пълнители във вътрешния си джоб. Надяваше се, че няма да ѝ потрябват.

Мъжете бяха доста търпеливи и я приближаваха постепенно от три страни.

Без никакво предупреждение Наташа зави и спринтира нагоре по стълбите към близката сграда. Сенки изпълваха покрития проход и тя беше сигурна, че моментално ще стане невидима за преследвачите си.

Те обаче бяха твърдо решени да не я изпускат. Стъпките им се поколебаха само за миг и забързано продължиха след нея.

Наташа се затича леко, суровият каучук на подметките ѝ не издаваше никакъв звук. В края на прохода отскочи наляво и се сниши край стената зад редицата храсти. Извади двата пистолета, свали с палци предпазителите и зачака.

Двама мъже се появиха тичешком, спряха и се загледаха към откритата площ пред тях. Оръжието в ръцете им определи действията на Наташа. Не бяха само тези двамата. Броят им даваше предимство. Но тя можеше да промени залога в своя изгода — още тук и сега.

Насочи пистолетите си.

Единият от мъжете се обърна към нея. Оръжието му бе вдигнато и свитата му ръка го държеше близо до тялото, като в същото време покриваше триъгълника пред него. Той погледна право към нея.

Наташа натисна спусъка на десния пистолет веднага щом преследвачът ѝ я видя. 9-милиметровият куршум се заби между разширяващите се очи на мъжа. Тя стреля отново с другия пистолет и улучи два пъти врата на втория мъж. По начина, по който онзи рухна на земята, тя реши, че единият от куршумите е прекъснал гръбначния му мозък.

С бързи стъпки Наташа приближи двамата мъртъвци. Глухото дрезгаво ехо от изстрелите още отекваше в прохода зад нея.

Коленичи, прибра за момент левия пистолет в джоба на шлифера си и бързо ги пребърка. Нямаха документи. Това не беше необичайно. Наемният убиец обикновено оставяше всички лични вещи, за да не могат по него — или нея — да стигнат до работодателите му.

Маншетът на единия от мъжете привлече вниманието ѝ в мига, когато от слушалките в него се чуха гласове. Другите вече бяха нащрек. Които и да бяха нападателите ѝ, вече знаеха, че е въоръжена.

Огледа маншета и разпозна тактиката, използвана от спецчастите по цял свят. Свали защитното покривало, очаквайки да види собственото си лице.

Но лицето на снимката не беше нейното. А на Юлия.

Наташа се изправи, извади втория пистолет от джоба на шлифера, обърна се и побягна обратно към сградата, в която бе оставила сестра си.

[1] Опростена бързописна форма на древноегипетското йероглифно писане, развила се през VIII-VII в. пр.Хр. — Б.ред. ↑

5.

Александрия, Египет

19.08.2009

Приведен близо към монитора, Лурдс разглеждаше снимките на загадъчния звънец. Пуснатите от Лесли Крейн изображения в различните сайтове за археология и история бяха направени професионално. Но те не показваха цялата повърхност на артефакта. Снимките бяха направени от двете страни, пропускайки голяма част от надписа. За щастие той разполагаше с целия.

Лесли стоеше до него и Лурдс усещаше топлината на тялото ѝ по-силно, отколкото му се искаше. Не обичаше да се разсейва, докато работи.

Съпровождащият текст беше ясен и пряк — просто питаше дали някой има някаква представа за артефакта. През двете седмици от пускането на обявата се бяха събрали само няколко отговора, но никой от тях не изглеждаше необичаен.

— Получавала ли си имейл във връзка със звънеца? — поинтересува се Лурдс.

— Нищо, което да има отношение към историята му — отвърна Лесли. — Само няколко въпроса.

— Какви въпроси? — попита Лурдс и се облегна назад.

— Откъде го имаш? Какво ще правиш с него? Такива неща.

— Отговори ли?

Не. Искан да намеря информация, а не да споделям. — Лесли помълча за момент. — Наистина ли смяташ, че онова нападение е било заради обявите?

— Най-вероятно. Как иначе са научили къде е звънецът?

— А използвах анонимен сървър. Който би трябвало да е сигурен.

Лурдс кимна.

— Според асистентката ми проблемът със сигурността в интернет е, че веднага щом някой напише уж „сигурна“ програма за

защита на трафика, някой друг веднага се заема да намери начин да я пробие.

— Зная. Снимала съм филм за криптирането, преди да ме наемат за това предаване. — Гласът ѝ потрепна. — Просто не мога да повярвам, че се случва подобно нещо. Пращах имейли на учени. Пусках обяви в университетски сайтове. Защо един нищо и никакъв артефакт ще привлече вниманието на убийци?

Лурдс забеляза отразената на компютърния екран разстроена физиономия на младата жена и се обърна към нея.

— Случилото се онзи ден не е по твоя вина, Лесли.

Тя скръсти ръце.

— Ако не бях пуснала снимките в интернет, нищо нямаше да се случи. Джеймс щеше да е жив... — Пое треперливо дъх. — Никой нямаше да пострада.

— Просто неволно си се озовала в гадна ситуация — упорито рече Лурдс. Взе ръката ѝ в своята и я стисна леко. — Онова, което си успяла да откриеш...

— Неволно — вметна Лесли.

Лурдс кимна.

— Дори и неволно да е, попаднала си на нещо невероятно.

— Проблемът е, че го изгубихме.

Лурдс отново насочи вниманието си към снимките.

— Понякога не е нужно да разполагаш с даден предмет, за да научиш нещо от него. Достатъчно е само да знаеш, че го има. — Той кимна към монитора. — Именно това е насочило крадците към нас. Те са знаели, че съществува. Остава ни да разберем как точно са научили.

— Мислех си, че са просто крадци, наети от човек, който иска звънеца.

— Именно. Точно такива бяха. Но ако се съди по жестокостта и външния им вид, бих казал, че са опитни наемници. Може би дори професионалисти. В края на краищата, изобщо не ми заприличаха на колекционери. Имаха по-скоро вид на мутри — макар и с някои екстри.

— Но ако някой е знаел за звънеца, нямаше ли да се е сдобил с него още преди години?

— Да знаеш, че нещо съществува, и да научиш къде се намира са две много различни неща. — Лурдс отвори имейла.

— Казваш го, сякаш това е нещо хубаво.

— Защото означава, че е останала някаква следа. Тя е довела онези до находката и до нас, значи бихме могли да я открием и ние. Следата винаги е двупосочна. Може да открием кой е търсил звънеца. И да разберем как е научил за него. — Лурдс изчака, докато програмата зареждаше пощата. Не я беше проверявал от дни.

На екрана се изписаха множество познати имена.

— Какво правиш? — попита Лесли.

— Смятам да се свържа с някои познати. Да поразпитам тук-там. Може да извадим същия късмет като онези, които, дойдоха за звънеца.

Списъкът продължаваше да се точи.

— Леле — обади се Лесли. — Отговаряш ли на пощата си?

— От време на време. Онези, които ме познават, знаят, че е най-добре да ми звънат. Можеш да изгубиш цялото си време, ако тръгнеш да отговаряш на всеки получен имейл.

Едно от имената привлече вниманието му.

Юлия Хапаева. Изписа се на няколко пъти.

Лично се познаваше с Юлия. При всяко пътуване до Русия правеше всичко възможно да я посети. Филтрира пощата и извика всичките ѝ съобщения.

Бяха половин дузина. Три от тях съдържаха прикрепени файлове.

— Ревностна почитателка? — поинтересува се Лесли.

— Позната археоложка.

— Името ми прилича на руско.

— Такова е. — Лурдс щракна върху най-ранното съобщение. Беше пратено преди единадесет дни.

— Добре ли я познаваш?

На пръв поглед въпросът звучеше невинно. Лурдс обаче усети какво има предвид Лесли.

— Познавам Юлия, съпруга ѝ и децата ѝ доста добре.

— О.

Лурдс прочете първия имейл.

Скъпи Томас,

Надявам се писмото да те намери в добро здраве и на прага на някое вълнуващо откритие. Аз самата попаднах на нещо интересно. Ако имаш време, ще се радвам да се

консултирам с теб. Щях да ти се обадя, но все още не знаех дали си заслужава да те безпокоя.

Всичко добро,

Юлия

Трите следващи съобщения бяха с подобно съдържание и по-скоро бяха пратени за всеки случай, ако първото случайно се е изгубило. Университетският сървър често въртеше подобни номера.

Четвъртото вървеше с първия прикрепен файл. Лурдс щракна върху него и изчака да се запише на твърдия диск.

Снимката моментално сграбчи вниманието му. Той затрака по клавиатурата и уголеми изображението, за да вижда по-добре надписа върху повърхността.

— Прилича ми на някакво древно фризби — обади се Лесли. — Или на чиния.

— Нито едното, нито другото — каза Лурдс. — Това е цимбал.

— Символ? На какво?

— Музикален инструмент. — Развълнуван, Лурдс използва мишката и клавиатурата, за да отвори една от снимките на звънеца.

— Какво правиш? — Лесли се наведе към него и надникна над рамото му. Косата ѝ леко докосна бузата му.

— Забеляза ли надписа върху цимбала? — Знаеше, че гласът му се е стегнал от вълнение. Самият той го чувстваше много добре.

Лесли се поколеба.

— Мислиш ли, че прилича на онзи върху звънеца?

— *Прилича* на надписа върху звънеца.

— Ще трябва да ти се доверя. Ти си специалистът.

— Така е — съгласи се Лурдс. Впери поглед към знаците върху цимбала. Не можеше да ги разчете, също както онези от звънеца.

Стана и отиде до раницата си, която лежеше на стола до леглото. Затършува в нея и извади мобилния си телефон и малък телефонен указател. Затърси името на Юлия Хапаева. Имаше два номера — домашен и сателитния, който ползваше в работата.

Предположи, че покрай находката Юлия сигурно още работи въпреки късния час. Набра служебния номер.

Обърна се към монитора и се загледа в двете изображения. Нямахте съмнение, че надписите си приличаха. Какъвто и да беше използваният език, предметите имаха обща история.

Телефонът продължаваше да звъни, но никой не вдигаше.

Рязан, Рязанска област

Русия

19.08.2009

Юлия се протегна и гръбнакът ѝ изпука. Много хора си мислеха, че най-трудната част от работата на археолога е копаенето. Изравянето на артефакти от земята обаче беше истинско удоволствие в сравнение с това да седиш зад бюрото и часове наред да си блъскаш главата над тях.

Трябва да си починеш и да ги погледнеш на свежа глава. Знаеше, че е така. Беше останала тук възможно най-дълго, но вече наистина се бе преуморила. Не си спомняше друг път да е блокирала до такава степен.

Реши да се обади вкъщи и да се прибере. Взе цимбала от масата и тръгна да прекоси помещението, за да прибере находката в шкафа.

И тогава видя застаналия на прага мъж.

Рязко спря и го зяпна. Веднага я обзе страх от размерите му и грубата му физиономия.

— Говорите ли английски? — попита я той на родния ѝ език.

— Кой сте вие? — остро отвърна Юлия. — Как стигнахте тук?

Мъжът се усмихна, но лицето му не изглеждаше дружелюбно. Усмивката му беше студена като на хищна акула.

— Говоря малко руски, но не достатъчно, да проведем разговора, който искам — каза той и пристъпи напред.

Юлия направи крачка назад.

— Вие сте професор Хапаева, нали? Вие пускахте обяви в интернет за това нещо? — попита мъжът и кимна към цимбала в ръцете ѝ.

— Махайте се отук, преди да съм извикала охраната — отвърна Юлия, като се мъчеше гласът ѝ да прозвучи решително.

Мъжът не ѝ обърна внимание и посегна към цимбала.

Юлия отново отстъпи назад. Не ѝ оставаше много място за маневриране.

Изведнъж в ръката на мъжа се материализира пистолет.

В същия миг отвън прозвучаха приглушени изстрели. Юлия знаеше какво представляват резките звуци. И преди беше имала вземане-даване с оръжия. Наташа се бе опитала да я научи да стреля, но Юлия се оказа безнадежден случай. Накрая се разбунтува и заяви, че дори и да се научи да използва пистолет, никога не би държала оръжие в дома си при децата.

Разнесоха се още изстрели.

Мъжът заговори на италиански, но пистолетът в ръката му не трепна нито за миг.

Юлия успя да разпознае езика, но не и да разбере какво казва. Отначало си помисли, че мъжът говори на нея, но после забеляза тънкия колкото молив микрофон на бузата му.

— Коя е жената, която излезе от сградата? — попита той.

Наташа! Кръвта се смрази във вените ѝ и сърцето ѝ прескочи.

— Коя е тя? — Мъжът пристъпи напред и я сграбчи за ръката.

Цимбалът едва не се изплъзна от ръцете ѝ. Улови го в последния момент.

Отново проехтяха изстрели.

— Коя е тя? — Мъжът насочи дулото към лявото ѝ око.

— Сестра ми — изграчи Юлия. Чувстваше се ужасно, че я издава, но отчаяно жадуваше отново да види децата си. Не искаше да растат без нея. — Наташа. Тя е полицейски инспектор. — Събра целия си кураж. — Вече сто на сто е уведомила полицията.

Мъжът изруга и грабна цимбала от ръцете ѝ.

Юлия си помисли, че може да се махне, че думите ѝ и оръжието на Наташа са го подплашили. Дори когато светлина от дулото я ослепи и главата ѝ отлетя назад към стената, тя си мислеше, че ще се измъкне от всичко това жива.

После пустотата я погълна и всичко потъна в мрак.

Наташа Сафарова тичаше в тъмното, а сърцето ѝ биеше като пневматичен чук. Онези мъже бяха дошли за Юлия. Тази мисъл направо крещеше в главата ѝ.

Куршумите свистяха в нощта и се забиваха в земята и дърветата около нея, докато спринтиреше обратно към сградата. Тичешком

презареди оръжията си и пъкна левия пистолет в джоба на шлифера, за да може да използва сателитния си телефон.

Набра спешния номер на полицията.

— Рязанско полицейско управление — лаконично обяви мъжки глас.

— Обажда се инспектор Сафарова от Московския отдел — бързо каза Наташа. Два изстрела придружиха думите ѝ. Добави личния си номер. — Нападната съм в района на университета.

— От кого, инспекторе?

— Нямам представа. — Един куршум се заби в дървото на сантиметри от главата ѝ. — Пратете някого. *Веднага!*

— Слушам, инспекторе.

Наташа затвори телефона. Чувстваше се ободрена, че дежурният не се бе опитал да провери самоличността ѝ. Москва беше само на три часа път с влак, а дори в столичния отдел нямаше много жени инспектори.

През пространството между сградите зад нея затанцуваха сенки. Наташа вдигна пистолетите си и стреля към тях.

Чу се болезнен вик и една от сенките политна напред и се строполи на земята. Останалите отстъпиха назад и се скриха.

Наташа се затича с всички сили и заобиколи зад блока до онзи, в който беше оставила Юлия.

Галардо се взираше в мъртвата жена. Куршумът бе обезобразил лицето ѝ. Сравни остатъка от него със снимката в прозрачния джоб от вътрешната страна на маншета си. Нямаше съмнение, че беше онази, която бе пратен да ликвидира при нужда.

Коленичи и извика един от хората си, който го беше придружил в лабораторията. Подаде му цимбала. Мъжът го пое внимателно и го постави в специално приготвената кутия, в която щяха да го пренесат.

Галардо бързо прерови джобовете на убитата. Извади всичките ѝ вещи, прибра ги в найлонова торба и я затвори. Съмняваше се, че сред нещата ще се намери нещо ценно, но имаше един оптичен диск, който изглеждаше обещаващо.

Изправи се и махна с ръка към помещението.

— Изгорете всичко — нареди той.

Двама от хората му тичешком разляха запалителни течности на пода. Острата миризма на алкохол изпълни застоялия въздух.

Трети стоеше на изхода с карабина в ръце.

Галардо се върна в малкия кабинет в дъното, привлечен от синия блясък на компютърния екран.

Показваше списък съобщения. Някои бяха на кирилица, но имаше и на латиница.

Едно от имената привлече вниманието му.

Томас Лурдс

Изруга, спомняйки си невероятния късмет на професора в Александрия. А сега името му се появяваше тук.

Галардо не беше от хората, които вярваха в късмета, бил той добър или лош, но не можеше да понася настойчивостта на съдбата. Постоянната поява на Лурдс в гоненицата за артефакти за Обществото на Квирин го раздразни.

Заслуша се в изстрелите и заговори в микрофона.

— Какво, по дяволите, става навън, Фарук?

— Жената е — отвърна арабинът. — Археоложката.

— Археоложката е тук долу — поправи го Галардо. — Никъде няма да ходи.

— Тогава тази коя е?

— Сестра й. Полицейски инспектор.

— Адски смъртоносна е с пистолетите — каза Фарук. — Уби двама от нашите и рани други трима.

Галардо не можеше да повярва на думите му. Наемниците, които беше подбрал за акцията, бяха много добри.

— Мъртва ли е?

— Не. Дори се връща към теб.

Галардо отново изруга.

— Приберете труповете и ранените. Взех това, за което дойдохме. Трябва да се махаме оттук.

Фарук се поколеба.

Галардо знаеше, че арабинът мрази да отстъпва от сражение.

— Ако наистина е от полицията, най-вероятно вече е повикала подкрепление. Време е да се омитаме от това място.

— Добре — крайно неохотно отвърна Фарук.

На прага Галардо извади сигнална ракета от бойната си жилетка, зареди я и я метна на пода. Миг по-късно тя пламна и подпали

алкохола и химикалите. Танцуващите сини пламъчета бързо обхванаха целия под.

Когато стигна сградата, Наташа видя, че мъжете се оттеглят. За миг ѝ се прииска да тръгне да ги преследва. Но нямаше избор. Трябваше да намери Юлия, дори това да означаваше, че нападателите ще се измъкнат.

Задната врата беше заключена.

Отстъпи крачка назад, внимателно се прицели в ключалката и стреля три пъти. Куршумите разкъсаха метала. Полетяха искри. Даваше си сметка, че огънят от дулото я издава, затова се беше снишила възможно най-ниско.

Някаква сирена зави тревожно.

Наташа бутна отново и този път вратата се отвори. Изрита я настрана и се хвърли вътре точно когато върху касата и площадката отпред се изсипа кратка градушка от куршуми.

Все така приведена, Наташа спринтира по коридора, като се оглеждаше за стълбата към мазето. Каза си, че трябва да намали темпото, че вътре в сградата може би има и други. Мисълта за Юлия обаче не я напускате нито за миг.

Намери стълбите и тутакси се хвърли надолу, като се блъсна в отсрещната стена на площадката. Нарани рамото си, но се насили да продължи напред.

Пристъпи през входа с приготвени за стрелба пистолети. Дишането ѝ дрезгаво отекваше в празния коридор.

Нищо не помръдваше.

За момент замръзна на място, несигурна в коя посока да продължи. После видя сивите струйки дим, виещи се изпод една врата вляво.

Юлия!

Побягна, овладяна от внезапен пристъп на страх. Прибра единия пистолет в джоба, сграбчи дръжката и рязко отвори вратата.

Димът изпълваше стаята, притисна я и полепна по нея. Острата миризма на горящи химикали заципа носа ѝ. Прикри уста с ръкава на шлифера си, пое дъх и изтича в стаята, като отчаяно се мъчеше да открие сестра си.

По пода танцуваха пламъци и ближеха разлятата върху плочките течност. Задната стена гореше. Няколко стъкленици по полиците бяха

експлодирани.

Бързият оглед установи, че Юлия не е в помещението. Загледана в огнения ад, който продължаваше да набира сила, Наташа си помисли, че може би нападателите са отвлекли сестра ѝ. Надяваше се да е така.

Надеждата ѝ умря, когато направи още няколко крачки и видя Юлия да лежи на пода. Кръвта, която капеше от главата ѝ, държеше огъня настрана.

Не!

Наташа изтича към сестра си. Един поглед върху ужасната рана в главата ѝ бе достатъчен да разбере, че Юлия е изгубена.

Сълзи от мъка и от горящите химикали премрежиха зрението ѝ и Наташа се отпусна на пода до тялото на сестра си. Танцуващите пламъци се отразяваха в гладката локва кръв. От високата температура червената течност бе почерняла по краищата.

Наташа остави пистолета на пода и прегърна главата на Юлия. Плачеше и си спомняше за всички онези сутрини, когато баща им отиваше на работа и оставаха само двете. Ако не беше Юлия...

Вратата зад нея изскърца.

Наташа рязко се извъртя, сграбчи пистолета и го насочи към тъмните фигури, които влязоха в помещението. Мъжете бяха облечени в униформите на университетската охрана.

— Аз съм инспектор Сафарова от московската полиция на висок глас каза Наташа.

— Инспекторе, аз съм Пьотър Патрушев — отговори един от мъжете. — Охранявам института.

— Горے ръцете.

Мъжът се подчини.

— Трябва да излезете оттук. Обадих се на пожарната, но тези химикали...

— Ела насам. Да видя картата ти. Използвай само едната си ръка.

Патрушев приближи и показа личната си карта, закачена с клипс на ревера на куртката му.

Заслепена от сълзите и химикалите, в борба с физическата и емоционалната болка, която я разтърсваше, Наташа едва различаваше малкия правоъгълник. Усети, че мъжът не представлява заплаха, и реши да се довери на инстинкта си.

— Трябва да я махнем оттук — каза тя.

Двамата заедно вдигнаха тялото на Юлия и го изнесоха навън, преди огънят да ги погълне.

Пожарникарите отнесоха тялото до линейката. С усилие на волята Наташа се стегна и отстъпи от бездната на отчаянието. Сцената тук изглеждаше като многото други, които бе виждала из цяла Москва. Уреждащи сметките си мафиоти, сблъсъци между наркопласъори и лов на убийци — всичко това се смесваше в един сюрреалистичен коктейл, от който главата ѝ бе на път да се пръсне.

Полицаяте пристигнаха заедно с пожарната, но останаха извън оградения от огнеборците район. Неколцина вече бяха започнали да разпитват свидетелите.

Наташа седна до Юлия. Беше сигурна, че убийците на сестра ѝ са се измъкнали.

Огънят обхвана и първия етаж, но силните водни струи постепенно го накараха да отстъпи.

Извъня мобилен телефон.

Наташа автоматично бръкна за своя, но щом го извади, видя, че не звъни той. Обърна се към Юлия. Острият звук идваше от лабораторната престилка на сестра ѝ.

Извади сателитния телефон и прикри слушалката с тяло.

— Ало?

— Юлия? — Гласът беше характерен, говореше с лек акцент.

— Кой се обажда? — попита на руски Наташа.

— Томас Лурдс — отвърна гласът. — Извинявай, че се обаждам по това време, но е важно. Току-що видях цимбала, върху който работиш. Свързан е с един артефакт, на който попаднах наскоро.

Мъжът се поколеба.

Наташа се насили да запази спокойствие. Човекът от другата страна не звучеше като някой от онези, които бяха убили Юлия. А името му май ѝ беше познато. Сигурна беше, че сестра ѝ го е споменавала.

— Искам да ти кажа, че артефактът може да е свързан с опасност — продължи мъжът.

— Извинете — каза Наташа. — Как казахте, че ви е името?

Лурдс не отговори веднага.

— Вие не сте Юлия — обвинително рече той.

— Казвам се Наташа Сафарова. Аз съм...

— Сестрата на Юлия — довърши Лурдс. — Тя често говори за вас.

За момент болезнената вълна я заля и парализира езика ѝ.

— Аз съм колега на Юлия — каза Лурдс. — Мога ли да говоря с нея?

— В момента не.

— Важно е.

— Ще ѝ оставя съобщение.

Лурдс помълча известно време.

— Кажете ѝ, че според мен животът ѝ може да е в опасност. Обаждам се от Александрия в Египет. Разполагах... за съвсем кратко... с един артефакт, който вероятно е свързан с цимбала, за който ми писа. Преди няколко дни ни нападнаха някакви мъже и го взеха. Убиха двама души. Това са опасни хора.

— Ще ѝ предам. — Наташа се насили да не поглежда към тялото на Юлия. — Имате ли телефон, на който да се свърже с вас?

Прибра пистолета в джоба си и бързо записа номера в бележника си, като придържаше апарата на рамото си.

— Помолете я да ми се обади при първа възможност. И ѝ предайте, че се извинявам за нехайството да не отговоря на имейлите.

Наташа си отбеляза да провери и имейла на Юлия. Обеща, че ще изпълни молбата му, след което затвори.

Погледна към тълпата и забеляза един млад полицаи в униформа. Повика го и след като се представи, попита за името на инспектора по случая и къде може да го намери. После нареди на полицаия да наглежда тялото на Юлия.

— Сигурна ли сте, че сте ранила някои от тях, инспекторе? — любезно попита капитан Юрий Голев. Беше грубоват четвъртит мъж, приближаващ шейсетте. Косата му беше сребриста, но мустаците и веждите си оставаха черни. Долепи цигарата до устните си и дръпна силно. Сигналните светлини на пожарните и полицейските коли хвърляха дълбоки сенки под тъжните му очи.

— Убих поне двама от тях — отвърна Наташа.

Голев махна с цигара към откритото пространство, където униформени полицаи претърсваха района с фенери.

— Тогава къде са телата им?

— Очевидно са ги взели със себе си — отвърна Наташа.

— Очевидно — повтори Голев, но не звучеше искрено. — И защо тези хора са дошли да търсят сестра ви?

— Не зная.

Голев я погледна.

— Или може би са търсели вас.

— Никой не знаеше, че ще идвам тук. А Юлия беше на това място от доста дни.

— Някой да е имал зъб на сестра ви? — попита Голев.

— Доколкото ми е известно, не.

Голев запуши мълчаливо, загледан в сградата. Пожарникарите бяха успели да се справят с пламъците.

— Сестра ви археолог ли беше?

— Да.

— Понякога археолозите намират интересни неща.

Нарочно я подвеждаше. Наташа знаеше какво си мисли Голев, а и той беше наясно, че тя го е усетила.

— Работеше по държавна поръчка — каза Наташа. — Не проучваше нищо ценно.

— Толкова добре организирана акция, особено ако са прибрали и убитите — доста необичайно за долнопробните престъпници, с които обикновено си имам работа — едва ли е била замислена просто така.

Наташа споделяше мнението му, но премълча.

— Случайно да е наемвала, че се страхува за живота си? — попита Голев.

— Ако го беше направила, за нищо на света не бих я оставила — отвърна Наташа с възможно най-равния тон, на който беше способна.

— Разбира се. — Голев въздъхна и изпусна сиво облаче пара в нощта. — Това е много гадна работа, инспекторе.

Наташа не отговори.

Голев я погледна, този път по-меко.

— Сигурна ли сте, че искате лично да съобщите на семейството й?

— Да.

— Ако имате нужда от нещо, моля да ми се обадите.

— Да.

Сбогува се и се затътри към паркинга, където беше оставила колата си. Томас Лурдс не излизаше от ума й. Дори и да не беше

въвлечен в убийството на Юлия, той може би знаеше нещо, което би я отвело до нейните убийци. Беше твърдо решена да открие всичко, което той знае.

6.

Александрия, Египет

20.08.2009

— Събуди се. Дават го по новините.

Лурдс бавно се събуди. Всичко му беше като в мъгла. От неудобното положение, в което бе спал, осъзна, че не си е в леглото. Клепачите му се разлепиха и видя някакво размазано петно пред себе си.

Преди да успее да подреди нещата, го заслепи ярка светлина. Изръмжа някакво проклятие и закри очите си с ръка.

— Извинявай. Трябва да видиш новините. Съобщават за Юлия Хапаева. Мъртва е.

Мъртва? Думата моментално прогони мъглата от съзнанието му и го върна в реалността.

Лесли се сгуши обратно в леглото и насочи дистанционното към телевизора. Звукът се усили.

Лурдс примигна от болка, докато зениците му се нагласяха към светлината, и погледна екрана. Големите букви под водещия крещяха новината — УБИТА МОСКОВСКА АРХЕОЛОЖКА.

— ... Засега представители на рязанската полиция твърдят, че нямат представа за причината, поради която е била убита доктор Хапаева — каза водещият.

Последва картина на бушуващ пожар в някаква сграда. Заглавието отдолу гласеше:

РЯЗАНСКИ ДЪРЖАВЕН МЕДИЦИНСКИ
УНИВЕРСИТЕТ
РЯЗАН, РУСИЯ

— Все още няма обяснение за пожара, избухнал в една от изследователските сгради на Медицинския университет и унищожил

всичко вътре — каза водещият. — Пламъците отнели живота на професор Юлия Хапаева.

В долната част на екрана се появи малка снимка. Беше направена наскоро и показваше Юлия по време на разкопки. Изглеждаше щастлива.

— Професор Хапаева участваше в много важни изследвания — продължи водещият. — Тя остави съпруг и две деца.

Предаването продължи с новини за поредното ескалиране на напрежението в Близкия изток.

— Това ли е всичко? — попита Лурдс.

— Засега. — Лесли го погледна. — Съжалявам за приятелката ти.

— Аз също.

Той с мъка се надигна от канапето, на което бе прекарал нощта, след като Лесли беше заспала в леглото му. Отиде при компютъра си и бързо влезе в интернет.

— Съобщиха ли нещо за цимбала?

— Не.

Лурдс отвори новинарските сайтове и за по-прегледно сортира заглавията. Изчете дори руските новинарски портали, но откри съвсем малко повече от онова, което току-що съобщиха по FOX News.

— Мислиш ли, че цимбалът е свързан със смъртта ѝ? — Лесли стана леко от леглото и отиде при него. Все още беше в дрехите си от снощи и вървеше боса.

— Разбира се! Ти да не смяташ нещо друго? — контрира Лурдс.

— Вижда ми се малко пресилено.

— Не чак толкова. — Той прелисти новините и ги записа на твърдия диск, за да може да ги прегледа по-късно. — Ти пускаш снимките на звънеца и тутакси въоръжени мъже избиват вратата на студиото, готови да ни убият, и прибират находката. Юлия разпраца снимки на цимбала и умира в подозрителен пожар, който унищожава лабораторията ѝ. Има връзка.

— Но тя изпрати снимките на теб.

— Да. Въпреки това аз не съм единственият ѝ консултант — каза Лурдс. — Никой археолог или учен изобщо не съществува във вакуум. Всеки от нас е толкова добър, колкото мрежата, която успява да

изгради. Мрежата на Юлия беше голяма. Сигурен съм, че е разпратила снимките и на други хора.

— Но ако не е изложила цимбала публично...

— ... По силата на логиката би трябвало виновникът за смъртта ѝ да е някой неин познат, който е получил снимките. Точно затова смятам да проследя всичко възможно за онзи предмет.

Лурдс се наведе напред и се захвана за работа.

Само след няколко минути установи със сигурност, че Юлия е отправила запитвания за цимбала най-малко в пет различни археологически форума. Всички снимки бяха идентични с онези, които беше получил по имейла. На всички се виждаше надписът, който така поразително приличаше на този върху звънеца.

Част от Лурдс — онази, която не бе погълната от загадката какво означава всичко това — тъгуваше по приятелката му.

Юлия беше духовита и остроумна. Беше се срещал с нея и семейството ѝ при многократните си пътувания до Москва. На два пъти тя и съпругът ѝ Иван го бяха настанявали в дома си.

— Има ли начин да стигнем до всеки, който е разглеждал тези изображения? — попита Лесли.

— Не — отвърна Лурдс. — Тези страници са достъпни за широката публика. — Най-лошите му опасения се потвърдиха. Лурдс се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си. — Боя се, че ще се наложи да спрем снимките за известно време.

— Какво искаш да кажеш? — разтревожено попита Лесли.

— Трябва да замина за Москва.

— За да посетиш семейството ѝ ли? Разбирам те, но...

— Не само за да посетя семейството ѝ. А за да намеря още информация за цимбала. Юлия беше блестящ археолог. Въпреки че лабораторията ѝ е изгоряла, тя никога не държеше цялата си документация на едно място.

Лесли не беше глупава и незабавно съобрази.

— Смяташ, че може да е оставила информация за цимбала и някъде другаде.

Лурдс кимна. Нямаше причина да лъже. Лесли не знаеше за Юлия толкова, колкото знаеше той.

— Би трябвало да има копие на документацията за артефакта — каза той. — Тя беше много стриктна в това отношение. Понякога е

трудно да опазиш изследването си. Учените вземат всякакви предпазни мерки. — Намръщи се. — Съжалявам за програмата ти, Лесли.

— Няма проблем — увери го тя. — Сроковете ни са ограничени, но съм сигурна, че можем да изкопчим два-три дни.

— Може да се окажат повече — рече Лурдс.

Лесли го погледна.

— Цимбалът и звънецът са свързани по някакъв начин — обясни той. — Ако успея да открия следата, ще се опитам да разбера кой е убил Юлия, а също така Джеймс Кейл и сина на obuщаря.

— Може да се окаже опасно.

— О, нямам намерение да правя глупости — каза Лурдс. — Щом събера достатъчно данни, за да ги съобщя на полицията, непременно ще го направя. Все пак аз съм просто лингвист. Ако Юлия не ми беше приятелка и ако не бях сигурен, че мога да се добера до повече неща от полицията, не бих и опитал.

След като Лесли си тръгна, Лурдс се зае да намери колкото се може по-скоро полет до Москва. За съжаление нямаше особен успех. Дори и сега Русия не беше от дестинациите, към които самолетите излитат на всеки половин час.

След като се обади на три авиокомпани и не намери каквото търсеше, Лурдс започна да събира багажа си. Трябваше да замине по един или друг начин. Освен това трябваше да си купи дрехи — гардеробът му беше крайно неподходящ за московските температури.

Прибираше нещата си и скърбеше за Юлия и семейството ѝ. Не знаеше как ще я карат Иван и децата и не можеше да си представи болката, която изпитват.

Мислите за тяхната загуба разпалиха решимостта му. Не биваше да позволява на убийците да останат безнаказани. С нов прилив на сили отново се зае с пътническите агенции.

Лесли стоеше в лобито на хотела и се чувстваше неудобно — сякаш беше отишла на среща в неделя сутринта, все още носейки вечерния си тоалет от събота. Искаше ѝ се да вземе душ и да се преоблече, но репортерските ѝ инстинкти се бяха задействали с пълна сила.

Също като параноята ѝ.

Чакаше сателитния телефон да установи връзка и се опитваше да подреди мислите си. Когато операторът отговори, Лесли помоли да я

свържат с шефа ѝ, Филип Уин-Джоунс.

— Уин-Джоунс — отговори той с типичния си тих и спокоен тон.

— Филип — поздрави го тя. — Лесли Крейн е.

В гласа му се долови усмивка.

— А, Лесли. Радвам се да те чуя. Ужасно съжалявам за Кейл. Благодаря, че си успяла да спасиш живота на екипа. Героизмът ти предизвика много шум около новата програма. Като стана дума за това, тъкмо преглеждах ежедневните ви отчети. Добра работа. Мисля, че ще стане страхотно. Твоят професор Лурдс е доста фотогеничен. Камерата сякаш е влюбена в него.

— Благодаря — отвърна Лесли. — И аз съм на това мнение.

Поколеба се, неуверена какво да каже по-нататък и как да премине на въпроса.

— Какво те мъчи? — попита Уин-Джоунс. — Винаги познавам, когато се опитваш да ми сервираш нещо. Ще спестиш времето и на двама ни, ако го кажеш направо.

— Излезе нещо ново. Може да се наложи снимките да се прекратят за няколко дни — каза Лесли.

Уин-Джоунс притихна. Не обичаше да превишава бюджета и да закъснява с графициите.

— Какво има?

Лесли набързо описа събитията от скорошната трагедия в Русия.

— Сигурна ли си, че двата артефакта са свързани помежду си? — попита Уин-Джоунс, след като Лесли приключи с разказа си.

— Така смята Лурдс.

— И заминава за Москва да разнищи нещата?

— Да.

— Хмммм. — От другия край на линията се чу шумолене на листа. — Очертава се интересна история. Мисля, че можем да си позволим известно отклонение от графика. Всъщност продукцията се движи дори малко по-бързо от планираното. Знаеш ли колко ще продължи пътуването на професора?

— Искам да замина с него.

Думите ѝ като че ли го изненадаха.

— Ти?

— Да. Аз.

— Защо?

Лесли пое дълбоко дъх.

— Помисли само, Филип. Намирам загадъчен артефакт и някакви въоръжени типове изникват изневиделица и го отмъкват точно когато го показвам на единствения човек, който би могъл да го дешифрира.

— Имаш страшно високо мнение за този твой професор.

— Да, и ти знаеш защо. Хареса препоръките му още преди да ни се отвори възможност да отразим голямата история.

— Голяма история? Не избързваш ли малко?

— Помисли. Появяват се два необикновени древни артефакта, разделени на половин свят един от друг, но по някакъв начин свързани помежду си. За по-малко от седмица стават две убийства, въоръжено нападение и кражба на същите тези артефакти. Ако зад това стои един и същи човек или дори да са две групи, изпратени от един и същи човек, те са искали да убият свързани с находките професионалисти на два различни континента. — Лесли впери поглед в плота на рецепцията и мислено склучи пръсти. — Това е ОГРОМНА история. Досега никой друг не се е усетил. Филип, трябва да направим всичко възможно да проследим развоя на нещата.

Уин-Джоунс въздъхна тежко.

— Ние не сме новинарска агенция.

— Знам. — Лесли едва сдържаше вълнението, което я изгаряше. *Не беше казал не!* — Това, което правим тук, има шанс да стане център на вниманието за доста време. Ако професор Лурдс успее да изкопчи тайната на звънеца и цимбала, няма ли да бъде страхотен късмет? Освен това имаме конспирация и престъпления, а това със сигурност ще привлече много повече внимание към сериите, не мислиш ли?

— Може би. Но това с конспирациите и престъпленията не ми харесва. Особено когато ти си наред всичко.

Лесли не можеше да се сдържа. Беше се превърнала в кълбо от нерви и енергия. Крачеше в малък кръг, давайки си сметка, че гостите в лобито започват да я гледат странно.

— Моля те, не бъди глупав, Филип. Знаеш, че може да стане голям удар.

— Как ти се струва заглавието „Виден американски професор по лингвистика и отчаяна британска телевизионна водеща намират края си“? — отвърна той.

— Искам го, Филип. Имам добро предчувствие.

Уин-Джоунс не каза нищо.

— Освен това мисля, че професор Лурдс спестява нещо —
добави Лесли.

— Ако има тайни, какво те кара да мислиш, че ще ги сподели с
теб?

— Мога да бъда много убедителна, Филип.

— Спиш ли с него?

— Това беше нагло. За твоя информация — не, не спя.

— Виждал съм скъпоценния ти професор. Не бих те обвинил. За
съжаление не ми се вярва да се загледа по мен. — Филип беше гей,
макар че малцина от студиото знаеха това.

— Определено не.

— Жалко.

— И още нещо. Бих искала студиото да поеме самолетните
билети и останалите разходи по пътуването.

— Това са доста пари.

— Да, но на професора може да се разчита и историята е голяма.
Ако извадим пачките, няма да се опита да се отърве от мен или да ме
държи настрана, ако открие нещо. Искам също да взема един оператор.

— Ти ще ме довършиш, да знаеш — оплака се Филип.

— Благодаря ти, Филип, много си мил. — Лесли тръгна обратно
към асансьорите. — Ще помолиш ли Джеръми да уреди самолета и
хотела? Би било страхотно.

— Съжалявам, мистър Лурдс — каза служителят от пътната
агенция. — Нямам никакви свободни места за северни дестинации до
утре.

Лурдс стоеше на балкона и гледаше към града. Над
нагорещените улици тегнеше мараня. Загриза го отчаяние и чувство за
безсилие. Благодарил любезно на младежа и затвори.

Някой почука на вратата, докато търсеше следващия номер от
уебстраницата. Обхвана го трепетно безпокойство. Огледа се и отново
забеляза ютията, този път върху шкафа в банята.

— Кой е?

— Лесли.

Въздъхна с облекчение. Това почваше да му става навик.
Погледна през шпионката и видя стоящата в коридора млада жена.

Изглеждаше развълнувана. Отвори ѝ тъкмо когато се канеше да почука отново.

— Нещо лошо ли има? — попита той.

Тя се усмихна.

— Доста неща вървят повече от добре. Мога ли да вляза?

Лурдс отстъпи настрани.

Лесли вдигна вежда към ютията му.

— Определено ти трябва ъпгрейд.

— По-голяма ютия ли?

— Всъщност мислех си за бухалка за крикет. — Лесли влезе в стаята. — Успя ли да намериш полет до Русия?

— Още не.

— Току-що говорих с шефа си. Съгласи се да поеме разходите по пътуването ти до Москва.

— Извини ме за дебелоочието, но съм прекарал твърде много време в университетски среди, за да вярвам, че има „безплатни“ неща или „помощ“ без етикетче с цената.

— В случая етикетчето е съвсем просто — отвърна Лесли. — Мисля, че компанията ще ти бъде приятна.

На Лурдс му хареса, че тя не се опита да увърта.

— Искаш да дойдеш с мен в Москва. Защо?

Лесли скръсти ръце на гърдите си.

— Подозирам, че не ми казваш всичко за приятелката си.

— Така е — призна Лурдс.

— Спомена, че често е правила копия на проучванията си.

— Не „често“. Винаги. Юлия беше страшно взискателна в това отношение.

— Значи ще търсиш въпросното копие.

— Да. И се надявам да има по-добри снимки на цимбала от пуснатите в интернет. С колкото повече материал разполагам, толкова повече са шансовете ми да разчета езика.

— Ако не ти се пречкам, имаш ли нещо против да дойда и аз? — попита Лесли.

— Не. Нямам нищо за криене.

— Преди не беше толкова склонен да споделяш информация.

Лурдс се усмихна.

— Казах ти достатъчно, за да събудя интереса ти и да те накарам да се обадиш в студиото.

Лесли се нацупи.

— Значи излиза, че съм изиграна. Нали така казвате вие американците?

— Мъничко — призна Лурдс.

— Какво щеше да правиш, ако не се бях обадила на шефа си? Или ако не бях успяла да го убедя да се съгласи на това пътуване?

— Пак щях да тръгна — отвърна Лурдс. — По какъвто и да било начин. Но реших, че възможностите на твоето студио за незабавно уреждане на визи и самолетни билети са неизмеримо по-големи от моите. След разговорите с разните пътни агенции направо ми идеше да си блъскам главата в стената.

Лесли се намръщи.

— Мислиш се за много умен.

Лурдс остави ютията.

— Опитвам се.

Полет В-0880 на Британските авиолинии от „Хийтроу“

21.08.2009

Часове по-късно — и отново в Европа — Лурдс седеше в тихия полумрак, изпълващ салона на големия самолет. Полетът от Египет до Москва бе с прекачване в „Хийтроу“. Лурдс бе използвал няколкочасовия престой да прочете информацията, която беше свалил от интернет. Лаптопът му имаше сателитна връзка с мрежата благодарение на малката високотехнологична джаджа, в която го бяха убедили да инвестира. На няколко пъти тя се бе оказала доста полезна.

— Трябва да си починеш — каза Лесли. Седеше на мястото до него.

— Мислех, че спиш — отвърна той и се облегна в седалката си.

— Спях. Успя ли да попаднеш на нещо?

— Не. — Лурдс отпи глътка вода. — Къде ли не търсих повече информация за звънеца и цимбала, но явно такава не съществува.

— Това необичайно ли е?

— Става въпрос за хиляди години история. Много неща са успели да изчезнат за това време.

— Но не и важните.

— А какво ще кажеш за класическия египетски език? Той изчезнал за повече от хилядолетие. Чист късмет е, че сме успели да го извадим отново на бял свят. — Лурдс ѝ се усмихна. Наивността ѝ му харесваше. — А би ли нарекла ядрените оръжия важни?

— Не разбирам.

— Съединените щати са изгубили седем от Втората световна война насам. И това са само потвърдените случаи. Може да са били и повече. Да не говорим за всички онези, които „изчезнаха“ след краха на Съветския съюз.

— Но това са секретни неща — рече Лесли. — Никой не би трябвало да знае за тях.

— Може пък звънецът и цимбалът също да са били секретни.

Лесли се вгледа с още по-голям интерес в него.

— Така ли мислиш?

— Свързах се с неколцина познати от музеи и частни колекции и със застрахователни компании. Когато звънецът изчезна, реших, че противниците ни може да са откраднали и други свързани с него артефакти. Не попаднах на абсолютно нищо, с изключение на цимбала, а това според мен означава, че съществуват съвсем малко подобни предмети.

— Значи смяташ, че звънецът и цимбалът са уникални?

— Все още не съм готов да го твърдя със сигурност, но да.

— И че другите ги издирват.

— Именно.

— Значи звънецът и цимбалът са се намирили толкова далеч един от друг... и са сравнително неизвестни. Не са били притежание на колекционер или институция. А когато се появяват на бял свят, излиза, че някакъв крайно безскрупулен тип се мъчи да се добере до тях. Залагам репутацията си, че ще разбереш защо.

— Има нещо в цялата работа — каза Лурдс. — Иначе никой не би тръгнал да убива заради тези предмети.

Международно летище „Домодедово“

Москва, Русия

21.08.2009

След като взеха куфарите си — единственият багаж, с който бяха тръгнали от Александрия — Лурдс и Лесли минаха през тунела към контролно-пропускателния пункт в терминала.

Лурдс погледна часовника си и откри, че по местно време е малко след пет сутринта. Не беше почивал по време на полета и се чувстваше изморен. Обикновено спеше като новородено в самолет, но този път умът му бе зает с куп неща. Лесли пък, от друга страна, се беше наспала доста добре.

Наредиха се на опашка с останалите пътници. Лурдс се загледа към групичката униформени служители от охраната на Ийст Лайн Груп.

Един от мъжете го фиксира с мъртвешките си сиви очи, след което хвърли поглед върху снимката в ръката си.

— Мистър Лурдс?

— Всъщност *професор* Лурдс — отвърна той. Не се опита да крие кой е. Щом от охраната разполагаха с негова снимка, несъмнено знаеха, че е в списъка с пътниците.

— Елате с мен, моля.

— Защо?

— Без въпроси — каза мъжът. — Елате с мен.

Лурдс явно не се размърда достатъчно бързо, мъжът сграбчи с желязна хватка ръката му и го издърпа от опашката.

— Какво става? — попита Лесли и се помъчи да ги последва.

Един млад мъж от охраната се изпречи пред нея и я задържа.

— Не — каза той.

— Не можете да правите така! — запротестира Лесли.

— Вече го направихме — каза младият мъж. — Моля, върнете се в опашката. В противен случай ще бъдете задържана или депортирана.

Лесли впери поглед към Лурдс.

— Няма да е зле да се свържеш с Държавния департамент. — Лурдс се мъчеше да изглежда спокоен, сякаш подобни неща му се случваха всеки ден. Естествено, това не беше така и той с изненада откри, че всъщност е доста уплашен. Едно е да си гост в чужда страна. А съвсем друго — да се отнасят с теб като с държавен враг.

7.

*Международно летище „Домодедово“, арест
Москва, Русия
21.08.2009*

Лурдс се опита да запази спокойствие, докато седеше в килията, макар да му се струваше, че голите стени без прозорци се готвят да го смажат. Сивата боя допълнително нагнетяваше мрачната обстановка; той имаше чувството, че тя изсмуква целия живот и цвят от помещението и от всичко вътре, в това число и от него. Централната част се заемаше от очукана дървена маса и три стола. Столът на Лурдс беше единственият от тази страна на масата. Стените сякаш излъчваха спомени от бруталните разпити, провеждани тук. Новата Русия може и да не използваше в същите размери тактиката на силна ръка от времето на стария Съветски съюз и на царската полиция преди революцията, но Лурдс знаеше, че онези, които го бяха затворили тук, искаха да го накарат да си спомни за онова жестоко минало.

Бяха взели компютъра, багажа и мобилния му телефон.

Знаеше, че го наблюдават. По голите сиви стени нямаше огледало или затъмнено стъкло, така че вероятно го следяха със скрити камери, вградени в стените или тавана. Всеки път щом се изправеше да раздвижи краката си, пазачът се появяваше на вратата и му казваше да си седне на мястото.

Жената, която влезе, беше прекрасна. Гъста червена коса падаше като водопад върху раменете ѝ. Топлите ѝ кафяви очи го изгледаха преценяващо. Беше облечена в сив делови костюм, който още повече подчертаваше косата и бялата ѝ кожа.

Без да се замисли, Лурдс се изправи на крака. Родителите му го бяха възпитали толкова добре, че уроците казваха своето дори в ситуация като тази.

Жената обаче моментално спря.

— Седнете — нареди тя на английски. Ръката ѝ се плъзна към бедрото.

Лурдс седна. Явно движението ѝ означаваше, че е въоръжена.

— Прощавайте — рече Лурдс. — Но съм научен да се изправлям, когато в стаята влезе жена. Просто от уважение. Предполагам, че трябва да благодаря на майка си, че едва не бях застрелян.

Жената остана права. Погледът ѝ беше безизразен и твърд.

— Вижте — продължи Лурдс, — каквото и да съм направил според вас...

— Тишина — заповяда жената. — Вие ли сте професор Томас Лурдс?

— Да.

— Какво правите тук?

— Аз съм американски гражданин с виза за тази страна...

— Само една дума от моя страна — прекъсна го жената — и визата ви ще бъде анулирана и ще бъдете качен на следващия самолет. Разбрахте ли ме?

Лурдс знаеше, че това не е блъф.

— Да.

— В момента сте намирате тук с мое разрешение. Защо дойдохте в Русия?

— За да видя един познат. Иван Хапаев.

— Откъде го познавате?

— Покрай съпругата му.

— Юлия Хапаева.

Лурдс кимна.

— Да. Дватамата с Юлия често се съвещавахме по различни въпроси. Аз преподавам...

— Езици — прекъсна го жената. — Да. Известно ми е, *но* Юлия Хапаева е мъртва.

— Зная. Дойдох да изкажа съболезнованията си.

— Близки ли сте с Иван Хапаев?

Лурдс реши да каже истината.

— Не.

— И сте изминали целия този път, за да видите човек, когото едва познавате, докато оплаква смъртта на жена си?

— Имам и друга работа, заради която дойдох в Москва. Искан да остана достатъчно време, за да видя и Иван.

— Каква работа?

— Изследователски проекти.

— Добри приятели ли сте с Иван?

— Всъщност познавах по-добре съпругата му. Както казах, двамата с доктор Хапаева бяхме...

— Колеги.

— Да.

— Щом сте били толкова близки, би трябвало да ви познавам — каза жената.

— Едва ли бихте могли да познавате всички, с които се е срещала доктор Хапаева...

— Познавам мнозина от тях. — Жената бръкна в сакото си и извади личната си карта. — Името ми е Наташа Сафарова. Доктор Хапаева беше моя сестра.

Сестра! Лурдс се вгледа внимателно в жената и едва сега забеляза приликата. А беше пред очите му през цялото време.

— Разследвам убийството на сестра си, професор Лурдс. — Наташа затвори полицейската си карта и заразглежда лицето му. Беше красив мъж и като че ли бе искрено загрижен за Юлия.

— Защо съм задържан? — попита Лурдс.

— В нощта на смъртта ѝ сте я търсили по мобилния ѝ телефон. Защо?

— За да я предупредя. Надписът от цимбала, върху който работеше, приличаше на надписа върху един звънец, който неотдавна откраднаха от мен и от телевизионния екип по време на студийни снимки в Александрия. Едва не ни убиха.

— Разкажете ми — нареди Юлия.

Разказа ѝ, без да спестява нищо.

— Съжалявам за сестра ви, инспектор Сафарова — добави той, щом приключи. — Тя беше наистина великолепна жена. И страшно много ви обичаше. Все говореше за вас. Разказвала ми е, че майка ви е умряла рано и вие двете сте били много близки. Сигурно ви е много тежко да я изгубите.

Наташа не каза нищо.

— Нямам представа кой е убил Юлия — продължи Лурдс. — Ако знаех, щях да ви кажа.

— Знаете ли защо я убиха?

— Единственото ми предположение е, че е свързано с цимбала.

— Знаете ли какво представлява той? Или кой би могъл да го иска?

— Боя се, че не — поклати глава Лурдс. — Ако знаех, щях да ви кажа и това. И щях да тръгна след тях за звънеца, който откраднаха.

Наташа бръкна в джоба на самото си и извади визата и паспорта на Лурдс, но нарочно не му ги подаде.

— Бях там в нощта, когато убиха сестра ми — каза тя.

Върху красивото лице на професора се изписа тъга. Наташа усети, че реакцията му е съвсем искрена.

— Съжалявам. Сигурно е било ужасно.

Наташа отмина това и добави:

— Хората, които я убиха и откраднаха цимбала, бяха професионални убийци. — Надяваше се думите ѝ да го сплашат.

Лурдс не изглеждаше изненадан.

— Онези в Александрия също бяха много добри.

— Приятно прекарване в Москва, професор Лурдс. Надявам се да намерите това, което търсите. — Наташа му подаде документите и визитка с телефонния номер, на който можеше да се свърже с нея. — Ако откриете нещо свързано с убийството на сестра ми, искам да съм в течение.

Лурдс прибра книгата в джоба на самото си.

— Разбира се. С удоволствие.

В този момент Наташа реши, че американският професор е излъгал най-откровенно. Оцени по достойнство таланта му.

Уморен и отчаян, напълно сигурен, че сестрата на Юлия не е повярвала на онова, което ѝ беше разказал, Лурдс пристъпи в малкия кабинет до ареста. Лесли го чакаше.

Бяха минали близо два часа. Тя седеше на един от твърдите столове до целия им багаж. Чантата с компютъра на Лурдс беше най-отгоре на купчината.

Лесли стана и го огледа. В очите ѝ се четеше тревога.

— Добре ли си? — попита тя.

— Добре съм — отвърна Лурдс. — През цялото време ли беше тук?

— Да. Обадох се в американското посолство. Пратиха човек, но инспектор Сафарова каза, че не е необходимо да чака. Обеща, че ще те освободи веднага щом те разпита, и той си тръгна.

— Тя наистина ме освободи.

— Защо изобщо те задържа?

— Сложно е. Най-добре е да поговорим някъде другаде — предложи Лурдс. Не искаше да казва каквото и да било, докато са в терминала. Онези от ФСБ обожаваха миниатюрните си играчки за следене. Вдигна куфара си и взе част от багажа на Лесли. Неговият куфар беше с колелца, така че се дърпаше лесно.

Нямаше търпение да излезе навън. След всички часове в самолета и ареста чувстваше лек пристъп на клаустрофобия.

Лесли тръгна към изхода и той я последва.

Наташа стоеше в офиса на охраната и гледаше как професорът и младата жена се движат по течението от човешки тела към агенциите за автомобили под наем. Чувстваше се объркана. Измъчвах я разнопосочни чувства. Никак не ѝ се искаше да пуска Лурдс, преди да е изтръгнала цялата истина от него.

Той имаше някакъв план. Пазеше го по време на разпита, все гледаше да заобикаля. Може би някой по-неопитен нямаше да забележи, но Наташа не беше вчерашна и моментално го усети.

— Нима смятате да го пуснете просто така, инспекторе? — попита спокоен мъжки глас.

Озърна се през рамо и видя, че Антон Караганов е застанал до нея. По-младият мъж ѝ беше партньор, тя — негов старши наставник.

Караганов беше тих и напрегнат. Добър руснак. Пиеше, но умерено, и се отнасяше с уважение към приятелката си. Наташа го харесваше и заради двете качества. Те не се срещаха често у руските полицаи.

— Пускам го, но не искам да остава без надзор — каза тя. — Така че нека да го държим под око.

— Охраната на летището освободи професора.

Галардо седеше в една десетгодишна лада пред терминала. Черната боя бе избеляла от слънцето и колата с нищо не се различаваше от другите като нея. Сателитният телефон бе долепен до ухото му.

— Къде е сега? — попита Галардо.

— Дватамата с жената вземат кола под наем. — Мъжът от другия край на линията наблюдаваше недалеч от ареста. Пак той беше съобщил за задържането на Лурдс по-рано.

— Продължавай да наблюдаваш — заръча Галардо. — Не искам да го изпускате.

Прекъсна връзката и остави телефона в скута си.

В колата имаше още трима души. Ди Бенедето седеше зад волана. Двама от онези, които използваша за операциите в Русия, седяха отзад. Всички бяха въоръжени. По-точно, тежковъоръжени.

Галардо искаше да е възможно по-далеч от Москва. Макар да нямаше признаци, че столичната ФСБ е попаднала на следите на убийците на Юлия Хапаева, той през цялото време имаше чувството, че е на прицел в тази страна. Във Федералната служба за безопасност напоследък работеха доста интелигентни служители. И далеч не всички бяха подкупни.

Няколко минути по-късно видя как Лурдс и младата жена излизат от терминала и се насочват към паркинга на колите под наем. Качиха се в една лада по-нов модел и потеглиха.

— Добре — каза Галардо на Ди Бенедето. — Да видим къде отиват.

Ди Бенедето с лекота се престрои в движението, като засече едно такси. Шофьорът ядосано наду клаксона. По обичайния си маниер Ди Бенедето му отговори със среден пръст и продължи нататък.

Галардо се обади на другите три автомобила, които бе приготвил за пристигането на професора, за да им събщи местоположението си и да им нареди да се задействат. С повече коли винаги беше по-лесно да следиш изкъсо жертвата си. Ди Бенедето познаваше московските улици. Същото се отнасяше и за останалите шофьори. Галардо беше сигурен, че Лурдс няма да им се изплъзне.

Следяха го на етапи, като често сменяха колите, за да не събудят подозренията му. Вероятността за това беше малка. Въпреки че бе обиколил целия свят, Лурдс не би трябвало да е запознат с тези

коварни похвати. И той нито веднъж не даде знак, че е усетил преследвачите си.

Скоро стана ясно накъде пътува професорът.

Галардо отново вдигна телефона, този път, за да говори с Мурани.

Апартаментът на кардинал Стефано Мурани

Ватикана

21.08.2009

Мурани седеше зад бюрото си, покрито с копия на древни карти и стари книги, които бе изучавал години наред. Разкопките на отец Емил Себастиан в Кадис предизвикаха преразглеждане на старите истории и добавиха нови факти към онези, с които разполагаше Обществото на Квирин.

Гледаше умърлушено познатите материали, опитвайки се да ги види с други очи и да изтръгне тайните, които се криеха в тях.

Не тайни — поправи се той. — А една-единствена.

Взираше се в снимките на звънеца и негодуваше, защото водачите на Обществото го бяха отнесли. Страхуваха се от него, изпитваха същински ужас от силата, която представляваше. Звънецът беше първото физическо доказателство за достоверността на легендите, предавани през поколенията за Атлантида и всичко, което бе станало някога.

Въпреки че архиепископите от Обществото на Квирин бяха научили историите от своите предшественици и всеки един избираше наследника си сред духовенството и с одобрението на останалите епископи, досега никой не беше виждал доказателство за съществуването на Тайната.

Когато влезе в Обществото на Квирин, Мурани не вярваше в нея. Църквата пазеше много тайни и някои от тях се бяха оказали само легенди.

Но не и тази. Тази е истинска.

Появата на звънеца постави Обществото в затруднено положение. Едно беше да пази някаква тайна, а съвсем друго — да се приеме, че тя е истина и че има силата да унищожи света.

Или да го преобрази, помисли си Мурани. Именно това беше идеята, в която се бе вкопчил така ожесточено.

Вдигна очи от книгите и картите пред себе си и се обърна към телевизора. CNN повтаряше серия от поредицата „Крайна цел — Атлантида?“, която бяха излъчили снощи.

Взе дистанционното и включи звука.

Репортерът бе млад американец на име Дейвид Силвър.

Мурани разсеяно се запита дали името не е съкратена версия на еврейското Силверман. По свой начин евреите бяха почти толкова лоши, колкото и мюсюлманите. И едните, и другите хулеха Църквата и Истината. През всички тези години неизменно бяха изсмуквали силата на Светия престол.

— ... разкопките в Кадис са в напреднала фаза — говореше Силвър. — Но все пак вървят бавно. Както ми бе обяснено, през хилядолетията в района са съществували няколко селища и всяко от тях е оставило следи в стратиграфията на обекта. Обикновено новият град е бил издиган върху руините на стария. Отец Себастиан изглежда много развълнуван от всяка находка.

— Можете ли да ни кажете какви неща се откриват? — попита водещата.

— Преди всичко обичайните артефакти, каквито могат да се очакват на подобни обекти. Сечива. Съдове. Монети.

— Имахте ли възможност да разговаряте с отец Себастиан?

— Да.

— Той потвърди ли, че целта му е откриването на Атлантида?

Силвър се разсмя и поклати глава.

— Както научих, отец Себастиан е много сериозен, щом стане въпрос за работата му. Предпочита да не се впуска в предположения на какво ще попадне екипът му. Всъщност, когато се случваше да говори, той надълго и нашироко обясняваше, че предположенията около обекта в никакъв случай не са предизвикани от нещо, казано от него.

— Тогава откъде се е появила версията за Атлантида? — попита водещата.

— От един местен историк — отвърна Силвър. — Гръцкият историк и философ Платон за пръв път описал прочутата Атлантида в диалозите си „Тимей“ и „Критий“. Според професор

Франциско Боливар това описание отговаря много добре на топографията на района.

Картината изчезна за момент, след което на екрана се появиха концентрични пръстени.

— Според описанието на Платон, островът, станал известен като Атлантида, бил даден на бога на морето Посейдон — продължи Силвър. — Голяма част от площта му трябвало да е под водата. За късмет обаче — и за огромно удоволствие на разказвачите, доколкото мога да преценя със скромните си познания — Посейдон срещнал една жена, която живеела във вътрешността. Нищо не се казва за това как се е озовала там. Просто я имало.

Мурани не го бе грижа за снизходително пренебрежителния тон на репортера.

— Посейдон видял жената и се влюбил в нея — продължи Силвър. — От връзката им се родили пет двойки близнаци, все момчета. Посейдон изградил дворец върху една ниска планина на острова. По-нататък се разказва за трите рова, които опасвали града.

Картината на екрана отразяваше описанието на Силвър на планината и трите пръстена, представлящи рововете.

— Посейдон нарекъл първородния от първата двойка близнаци Атлант и го направил цар на острова — каза Силвър. — Всъщност Атлантическият океан е кръстен на него. Жителите на острова станали известни като атланти. Те построили мостове през рововете, за да стигат до останалата част от острова. А накрая пробили и отвори през стените им, за да могат през тях да минават кораби и дори да излизат в морето.

На екрана се появи художествена интерпретация на прочутия остров. Кораби с опънати платна се носеха грациозно през каналите и тунелите около прекрасния град в центъра на рововете.

— Всеки от рововете се пазел от стени — каза Силвър. — Според Платон те били изградени от червен, черен и бял камък, който бил изкопан от самите ровове. След това били покрити с орихалк^[1], пиринч и калай.

Компютърно генерираното изображение заискри с блясъка на отразени от метал слънчеви лъчи.

— Доста живописна картина — отбеляза водещата.

Камерата улови за момент лицето на Силвър, който се усмихна и кимна.

— *Навремето вероятно е била. Но един прекрасен ден Атлантида изчезнала.*

— *Как?*

— *Платон не знаел със сигурност. Предположил, че атлантите са започнали война с атиняните. Атиняните успели да съберат достатъчно сили да се опълчат срещу враговете си, тъй като атлантите се славели като жестоки поробители.*

— *Не знаех това.*

— *Историята е изумително нещо — каза Силвър, сякаш тя беше някакво ново откритие. — Във всеки случай островът бил съсипан от земетресения и наводнения. Твърди се, че само за един ден потънал в океана.*

— *Но ако Атлантида е била остров, защо отец Себастиан работи в Кадис? — попита водещата. — Обектът не е на остров.*

— *Не забравяйте, че отец Себастиан не е казал, че търси Атлантида, а че просто изучава древни руини. И че историите за Атлантида са просто слухове, появили се около разкопките.*

— *Твърденията, че районът може да е Атлантида, изглеждат доста пресилени. Защо някой би помислил подобно нещо?*

— *Защото гледана от космоса, тази част на Кадис много прилича на описанието на Атлантида.*

Изображението на екрана се промени. Появи се простата диаграма на града с рововете, разположени около него в концентрични кръгове. Мурани гледаше как схемата се наслагва върху топографската карта на района, в който работеше отец Себастиан. Сходството наистина беше голямо. От работата си в Обществото обаче Мурани знаеше, че много други места също биха могли да бъдат добри кандидати.

— *Островът може да е станал част от континенталната суша — каза Силвър. — Платон изрично споменава, че Атлантида е била свързана — макар и под водата — с материка.*

— *Открай време ловците на съкровища търсят Атлантида — каза водещата. — И смятат, че следва да търсят потънал град.*

— За известно време тази част от сушата е била морско дъно — обясни Силвър. — Същото се отнася и за по голямата част от Европа. Неотдавна палеонтолозите откриха праисторически кит в една планина в Италия. Но промяната на морското равнище, континенталният дрейф, цунами и какво ли не още биха могли да оголят сушата, да я издигнат или да я изместят към материка така, че тя да се превърне в част от крайбрежието.

Мурани гледаше как макетът все повече съвпада с топографските особености на Кадис. Естествено, налагането на двете изображения едно върху друго беше дело на художник; планът на Атлантида се основаваше на направеното преди хилядолетия описание втора ръка на Платон, а размерите и пропорциите си оставаха предмет на спорове. Но дори за кардинала сходството беше изумително.

— Ако погледнете, можете да видите къде се е намирала Атлантида — продължаваше Силвър. — Може би. При разкопките на отец Себастиан се откри нещо, което би могло да е един от трите рова, както и серия тунели, минаващи през него. Сега вече става ясно защо са тръгнали слуховите.

Телефонът на Мурани иззвъня. Той прекъсна звука на телевизора и вдигна.

— От ФСБ го прибраха — каза Галардо. Нямаше нужда да използват имена. И двамата много добре знаеха за кого става дума.

— Защо?

— Сестрата на археоложката се оказа полицейски инспектор.

Мурани се облегна назад в удобното си кресло и се замисли за последствията.

— Доста неприятно.

— Нямаше да е зле да го знам, преди да тръгна за цимбала — каза Галардо. — Бихме могли да се погрижим още снощи за този проблем.

Мурани мълчаливо се съгласи.

— Не може да й е разказал нещо. Той нищо не знае.

— Знае повече, отколкото ми се иска. Успял е да свърже двата артефакта. Ти знаеше това, защото именно ти ме прати тук.

— Като си помисля, май съм сгрешил с решението си да го оставиш на мира — каза Мурани.

— Имам чувството, че той знае нещо, което ние не знаем. Следим го по петите. Доколкото може да се съди по действията му, има предварително съставен план.

Мурани се обърна към компютъра си и отвори файла на Томас Лурдс. Според мнозина професорът беше най-добрият лингвист на света.

— Телевизионният екип е направил снимки на египетския артефакт — произнесе Мурани, размишлявайки на глас. — Имал е фотографии в хотелската си стая. При наличието на цифрови изображения, надписът върху звънеца би могъл да бъде четлив.

— Мислиш, че го е разчел ли?

Мурани *не искаше* това да е вярно. Всички учени от Обществото на Квирин бяха изучавали звънеца и снимките на цимбала. Вторият артефакт все още не беше пристигнал във Ватикана. Никой обаче не успя да постигне успех.

Но Лурдс...

Безпокойството го обхвана като паяжина, събуждайки хиляди съмнения едновременно. Не обичаше да рискува. Всичко, сторено досега, всички уловки, към които бе прибегнал зад гърба на останалите членове на Обществото, бяха внимателно претеглени и премислени. Докато замисляше хитрия си ход, Мурани беше изключил възможността за неприятности.

А ето че се бе появил непредвиден играч. Лурдс.

— Разбери дали е успял да прочете някой от надписите — каза Мурани. — Ако го е направил, искам да говоря с него. Някъде насаме. Но ако не е, погрижи се да излезе от играта.

[1] Сплав на медта, в миналото свързана и с Троя. — Б.ред. ↑

8.

Москва, Русия

21.08.2009

— Не каза къде отиваме.

Лурдс погледна младата жена и се опита да проумее думите ѝ.

— Какво?

— Не каза къде отиваме — повтори Лесли. — Опитвах се да си мълча, да бъда добрият войник, но май не ми се удава.

— И на мен — обади се Гари от задната седалка. Той беше операторът, когото Лесли избра за пътуването до Москва. Гари Конъли беше в средата на двайсетте си години, с дълга вълниста коса, която се спускаше до тесните му рамене. Носеше очила с кръгли стъкла и тениска на U2, която издаваше възрастта му.

По принцип Лурдс не обичаше да разкрива плановете и мислите си прибързано. Искаше му се обаче да сподели нещо с Лесли. Имаше чувството, че ѝ го дължи.

— Отиваме в Московския държавен университет „Ломоносов“.

— Какво има там?

— Вече ти казах, че през годините двамата с Юлия Хапаева се консултирахме по различни проекти. — Гласът на Лурдс стана напрегнат. — Понякога тя работеше с документи, които съдържаха държавни тайни. Някои от откритията ѝ бяха от тези, които властимащите не желаят да се разчуват в чужбина. Дори в съвременна Русия подобни простъпки се наказват със смърт.

— Дотук добре, но това не обяснява защо сме тръгнали към училището.

— Юлия беше всеотдайна в занаята си — каза Лурдс. — Не понасяше мисълта, че поредната ѝ страхотна разработка никога не ще види бял свят. Винаги е искала някой да успее да завърши проектите ѝ, в случай че с нея се случи нещо. Затова...

— ... решаваме да направим набег в Московския университет — довърши Лесли. Ухили се, едновременно от вълнение от развоя на

събитията и от собствената си съобразителност.

— Именно.

— Въпросът обаче е как ще успеем да се измъкнем от страната с онова, което ти е оставила.

Лурдс не отговори, но беше сигурен, че измъкването от страната ще бъде само един от проблемите им.

Московски държавен университет „Михаил Ломоносов“

Москва, Русия

21.08.2009

— Не знаех, че е толкова огромен — призна Лесли.

Лурдс вдигна глава и се загледа във внушителния комплекс. Централната кула на основната сграда се извисяваше на тридесет и шест етажа. Университетът бил основан през 1755 г., но зданието било построено по заповед на Сталин, като един от седемте проекта, осъществени от някогашния генерален секретар на Комунистическата партия по време на управлението му. През 50-те години основната сграда на университета, както и двойниците ѝ, били най-високите постройки в Европа.

Гигантски часовници, барометри и термометри, статуи и релефи покриваха стените отвън. Вътре сградата имаше собствено полицейско управление и поща, административни помещения, банкови офиси, библиотека, плувен басейн и няколко магазина.

Гледката беше изключително впечатляваща за всеки новодошъл.

— Зная — каза той на Лесли. — И аз изпитах същото, когато дойдох за първи път тук. Не ми се вярва някога да успея да свикна и да престана да му обръщам внимание.

Оставиха колата на улицата, вместо да паркират в района на университета. Лесли се заинтересува защо спират толкова далеч и Лурдс ѝ обясни, че не му се ще да се набиват на очи.

Тя с неохота се съгласи на дългата разходка. Операторът Гари далеч не беше толкова ентузиазирани.

Въпреки икономическите трудности, с които се сблъскваше страната, районът на университета беше добре поддържан и чист. Тук-там се забелязваха цветни лехи и храсти, макар и малобройни.

Студенти и преподаватели щъкаха из алеите и се събираха пред вхоדותе. Лурдс трепна, когато видя групичките. Напомняха му неговите курсове. Студентите му бяха способни и обичаха предмета си, но Лурдс се наслаждаваше на първите няколко дни от семестъра, защото можеше да се среща с тях, преди напълно да са се потопили в науката.

Неколцина професори го поздравиха, докато крачеше целеустремено напред. Отвърщаше им, без да се замисля, на езика и диалекта на другия. Забеляза, че Лесли изглежда странно замислена. После се сети, че тя не знае руски, а още по-малко наречията му.

Поведе нея и Гари нагоре по стълбите и се възползва от факта, че за момент са останали насаме.

— Просто се усмихвайте и кимайте — каза им той. — Аз ще се оправя с говоренето.

— Знам — каза Лесли. — Но е странно. Не е като да отидеш на покупки в китайския квартал. Там мога да се оправя, макар и да не говоря китайски. Знам, че мога да разговарям с хората, защото повечето от тях знаят поне мъничко английски.

— Хората тук знаят много повече английски от тях — предупреди я Лурдс. — Повечето американци не говорят чужди езици. Английските ученици учат повече езици от американските, затова предполагам, че знаеш най-малко още един. А в Русия нашият език се учи доста усърдно. И в доста случаи с много добри резултати.

— Добре.

— Така че вероятно ще можеш да разговаряш с всеки, с когото се срещнем тук. Предпочитам обаче засега да не се афишираме като тумба чужденци из коридорите.

— Разбрано — каза тя.

Лурдс показа читателската си карта, която Юлия му бе уредила, и размени любезни думи с възрастния мъж, който се грижеше за колекциите в голямата библиотека. Човекът го помнеше от предишните му посещения с Юлия.

— А, професор Лурдс — каза той. — Отново ли сте при нас?

— За известно време — отвърна Лурдс, и подаде картата си.

— Да ви помогна ли с нещо? — попита мъжът, докато му я връщаше.

— Не, благодаря. Мога да се оправя.

Отиде в дъното на голямото помещение, пълно с лавици. Остана извън полезрението на библиотекаря и закрачи между рафтовете, постепенно приближавайки към целта си. Библиотеката се наблюдаваше с камери и не му се искаше да изглежда прекалено припрян.

Само неколцина студенти и преподаватели се ровеха из книгите. Никой от тях не му обърна особено внимание.

Лурдс навлезе още по-навътре сред лавиците и намери секцията, където се намираха трудовете по езикознание. Със задоволство забеляза, че книгите с неговото име заемат доста място. Разбира се, повечето бяха екземпляри от превода му на „Креватните упражнения“. По оръфаните корици личеше, че интересът към книгата е доста сериозен.

— Доколкото виждам, читателските вкусове на университетите не се различават особено в различните страни — иронично отбеляза Лесли.

— Поне не много. За мен е важно, че има нещо, което да ги накара да търсят знания. Сексът, или поне обещанието за секс, привлича много повече внимание от всичко останало на този свят, особено ако си на деветнайсет. — Лурдс хвърли поглед към Лесли. — А и не само тийнейджърите го харесват. Доколкото си спомням, именно въпросната книга е привлякла *твоето* внимание към мен. И не се съмнявам, че с нейна помощ си спечелила и продуцентите.

Лесли леко се изчерви.

— Естествено, от маркетинговия отдел харесаха идеята.

— Естествено. Предполагам също, че ще се споменава и в рекламата за сериите.

— Това притеснява ли те?

— Ни най-малко. Получавам хонорари от тази книга. — Лурдс се ухили. — Както виждаш, тя се е превърнала в нещо като международен бестселър. Осигури ми доста по-различен начин на живот от този на прост книжен плъх.

Лурдс коленичи пред книгите и извади четири от тях. Вдигна ръка и прокара длан по лавицата отгоре. Не усети нищо.

Обхвана го разочарование. Не очакваше да си тръгне с празни ръце. Свали ръката си.

— Какво има? — попита Лесли.

— Празно е.

Лесли коленичи до него и се наведе, за да погледне под лавицата.

— Може да не е имала време да остави нещо.

— Винаги ли използвате тази лавица?

— Да.

Лесли вдигна очи и посочи редицата книги над онази, която оглеждаха.

— Някои от книгите ти са там горе.

Лурдс погледна и видя, че наистина е така.

— Явно библиотеката е сметнала за необходимо да си набави повече бройки от моите трудове. — Прокара ръка под горната лавица и напипа правите ръбове на закрепената там миниатюрна флаш памет. Дръпна я, но тя не се освободи.

— Какво има?

— Заклещена е. — Лурдс извади фенерче колкото химикалка от джоба си и погледна малката защитна кутийка. Светлината заблещука по капчиците засъхнала течност по краищата ѝ.

— Прилича на някакво лепило — каза Лесли.

— Не очаквах това. — Рафтът се разтресе от натиска му. При втория опит кутийката се откъсна, като изпука силно. Лурдс издърпа ръка. Плячката беше между пръстите му.

— Леле — обади се Гари. — Дано не си я потрошил.

Лурдс впери поглед през светлосинята мътилка на пластмасата, но не успя да различи ясно съдържанието. Надяваше се всичко да е цяло.

В същия миг в края на редицата се появи някакъв силует.

— Професор Лурдс?

Лурдс вдигна очи и видя библиотекаря.

— Случило ли се е нещо? — попита дребният мъж. — Стори ми се, че чух някакъв шум.

Лурдс не знаеше какво да отговори. Не бе успял да скрие паметта. Библиотекарят несъмнено я беше видял.

Галардо се чувстваше уязвим, докато прекосяваше библиотеката на руския университет. Беше облечен нормално — широки панталони, половинки и пуловер, а отгоре — дълго вълнено палто.

Но гардеробът не можеше да промени очите му.

Един поглед беше достатъчен, за да се види, че не е студент.

Ди Бенедето и Чимино покриваха фланговете. По-младият мъж разменяше по някоя дума с минаващите жени. Усмивваше се често и имаше вид на студент, дошъл да прочете някаква статия.

Мирошников, един от хората, които им помагаша в Москва, чакаше пред входа на библиотеката. Именно той беше проследил Лурдс и телевизионния екип в сградата.

— Още ли е вътре? — попита Галардо. Говореше на английски, защото само така можеха да се разберат с Мирошников.

— Да.

Галардо кимна и пръстите му докоснаха пистолета със заглушител, който носеше в джоба си.

— Къде?

— В дъното.

— Да вървим.

Мирошников поведе, следван плътно от Галардо. Отляво се чу рязък шум. Старецът зад библиотекарското бюро моментално наостри уши, стана и тръгна към източника на звука.

Галардо тръгна зад него, но направи знак на Ди Бенедето и Чимино да се разделят. Те изчезнаха сред рафтовете с книги почти моментално.

Мирошников се намираще непосредствено отпред и отляво. Пространството пред Галардо беше чисто. Пръстите му се свиха в юмрук около дръжката на пистолета.

Библиотекарят спря така внезапно, че Мирошников едва не се блъсна в него.

— Професор Лурдс — тихо възкликна библиотекарят. В гласа му се долавяше укорителна нотка.

Галардо спря няколко крачки назад и се заслуша. Мирошников прекоси пътеката и зае позиция до съседния рафт.

Когато Лурдс отговори, Галардо разпозна гласа на професора, но не разбра какво казва. Явно Лурдс говореше свободно на руски.

Надникна зад ъгъла и видя Лурдс и хората му да стоят като виновни деца пред библиотекаря. Сбръчканият старец пристъпи сред тях. Явно беше обезпокоен.

Вниманието на Галардо бе привлечено от малката пластмасова кутийка в ръцете на Лурдс. Библиотекарят беше доста смутен и

Галардо се опасяваше, че всеки момент ще повика охраната. Не биваше да позволи подобно нещо.

Извади пистолета от джоба си, скри лицето си зад скиорски очила и излезе зад ъгъла. Мирошников повтори движенията му едно към едно. От прикрепените към дулата заглушители пистолетите им изглеждаха огромни и заплашителни. Галардо се надяваше появата им да бъде достатъчна, за да попречи на когото и да било да направи някоя глупост.

— Аз ще взема това — излая той на английски.

Вече наистина раздражен, библиотекарят се обърна към него. Галардо очакваше гневна тирада, но тя замря на съсухрените устни на стареца при вида на оръжието.

— На колене — заповяда Галардо. — С кръстосани глезени.

Библиотекарят се отпусна на колене и едва успя да заеме позата.

Лурдс беше запазил достатъчно присъствие на духа, за да започне да отстъпва назад. Беше хванал младата жена с едната си ръка и я дърпаше зад себе си.

— Ако се наложи да ви застрелям, професор Лурдс, ще го сторя. — Галардо държеше пистолета насочен към него. — Започвам да си мисля, че ще бъдете далеч по-малка неприятност, ако сте мъртъв.

Ди Бенедето излезе от прикритието си в другия край на рафта.

Пътят за бягство беше отрязан и Лурдс замръзна на място.

Галардо се ухили. Знаеше какъв е видът му със скиорските очила — заплашителен, естествено. Тръгна бавно напред. Мирошников вървеше зад него.

— Аз викам да ги убием направо тук — обади се Ди Бенедето. — Не ни трябват живи.

Преди Галардо да успее да отговори, зад него се чу глухо шляпване. Отпред Ди Бенедето отстъпи настрани, хвана пистолета с двете си ръце и той се насочи право в Галардо.

— Внимавай — предупреди го той.

Галардо се опита да се обърне. Чу движението зад себе си. Завъртя глава и видя Мирошников да лежи в безсъзнание на пода. В същия миг във врата му се допря дуло на пистолет.

— Мръднеш ли, ще те застрелям — изрече студен женски глас.

Наташа Сафарова стоеше зад едрия мъж и притискаше дулото към врата му. Ако дръпнеше спусъка, куршумът щеше да разкъса

гръкляна му.

Адреналинът бушуваше в кръвта ѝ, докато се опитваше да установи къде се намира другият мъж. Беше пристигнала в университета след Лурдс и преследвачите му. Не я забелязаха, когато паркира малко по-нагоре и тръгна към библиотеката съвсем малко зад тях.

— Кажи на приятелите си да хвърлят оръжието — посъветва го тя. — Иначе ще те убия и ще рискувам с тях. Лично аз обичам да рискувам. А ти?

Преди мъжът да успее да отговори, Лурдс се хвърли напред. На Наташа ѝ се прииска да изкрещи. Професорът си търсеше белята.

Лурдс сграбчи ръката на младия мъж и я вдигна нагоре. Пистолетът издаде тих кашлящ звук. Куршумът се заби в тавана над тях. Посипа се тънка струйка прах. Преди младежът да дойде на себе си, Лурдс измъкна една дебела книга от лавицата и я стовари в лицето му.

От разбития нос на стрелеца потече кръв и той залитна назад. Лурдс използва моментното му замайване и изби пистолета от ръката му. Обърна се, сграбчи младата жена за китката и я задърпа.

Противно на всички очаквания, здравенякът до Наташа понечи да се хвърли напред. Тя бързо го сграбчи за брадичката и притисна още по-силно дулото в шията му.

— Кофти идея.

Мъжът замръзна.

Двамата гледаха безпомощно как Лурдс и спътниците му изчезват между рафтовете. Наташа изруга наум.

Вдигна очи и видя охранителната камера на тавана. Сръга пленника си да тръгне към края на пътеката. По-младият се опита да изпълзи до оръжието си. Наташа го изрита в слепоочието и го просна на пода в безсъзнание.

Смъкна рязко скиорските очила на здравеняка, хвърли ги и го обърна с лице към камерата.

— Кажи на приятеля си да излезе — заповяда тя. — *Веднага!*

— Чимино — обади се здравенякът. — Излез така, че да може да те вижда.

Миг по-късно четвъртият мъж се появи. Държеше пистолет със заглушител и пръстът му беше на спусъка.

— Хвърли оръжието насам — нареди Наташа.

Мъжът се подчини.

— Лягай на пода. По корем. Ръцете на главата. Знаеш си упражнението.

Мъжът се поколеба, но здравенякът му изръмжа нещо и той легна на пода.

Наташа се чудеше какво да прави. Искаше да се обади за помощ и да прибере нападателите, но знаеше, че Лурдс може да се измъкне от Русия, ако го изпусне. Тогава забеляза безжичната слушалка в ухото на здравеняка.

— Колко хора имаш отвън?

Онзи не отговори.

Тя реши, че това няма значение. Със сигурност бяха достатъчно, за да убият или заловят Лурдс.

— Дай ръка.

Мъжът не се подчини и тя го удари с пистолета в челюстта.

Той протегна ръка.

С привични движения Наташа щракна белезниците на китката му.

— По корем.

Здравенякът бавно се отпусна на пода. Тя знаеше, че пленникът ѝ дебне удобен момент да си сменят ролите. Беше успяла благодарение на изненадата. Когато мъжът беше на пода, тя го закопча за лежащия в безсъзнание.

Завъртя се и побягна. Надяваше се, че ще успее да спаси Лурдс от убийство или залавяне от мутрите на здравеняка. Имаше въпроси и искаше да научи отговорите им.

Сърцето на Лурдс биеше като пневматичен чук. Той притисна длан до джоба на самото си, за да напипа твърдите ръбове на защитната кутийка. *Още е тук. Слава богу.* Надяваше се да не е рискувал живота си напразно.

Тичаше, без да пуска ръката на Лесли. Не искаше тя да спира. Съмняваше се, че едрият мъж от библиотеката е дошъл самичък.

Озоваха се навън и се втурнаха през двора. Дъхът изгаряше гърлото му. Озърна се през рамо и видя Гари само на няколко крачки отзад. Младежът мъкнеше камерата си с лекота и поддържаше изненадващо бързо темпо.

Лурдс събра сили и се насочи натам, където бяха паркирали колата. Не си направи труда да се движи по тротоара. Студенти и преподаватели им хвърляха тревожни и озадачени погледи, но всички се махаха от пътя им.

— Хей — извика Гари. — Размърдай се, народе. Имаме си компания.

Стомахът му се сви. Погледна назад и видя тримата мъже, които тичаха по улицата да ги пресрещнат. Не бяха студенти — не бяха дори руснаци, ако се съдеше по външния им вид. Корави мъже с твърди погледи. Трябваше да се досети, че едрият е оставил свои хора да дебнат наоколо.

Явно прекомерното използване на сила му беше запазена марка.

Засега не бяха извадили оръжия — но пък и бяха твърде далеч и се движеха прекалено бързо през тълпата студенти, за да могат да стрелят, без да рискуват да улучат някой от минавачите. Това положение нямаше да се задържи дълго.

Настигаха ги.

Лурдс изруга. Беше толкова превъзбуден, че дори не обърна внимание на какъв език. Рязко се отклони от улицата, на която бяха паркирали. Нещата определено не вървяха на добре, всъщност едва ли можеха да бъдат...

— Професор Лурдс!

... по-зле. Но Лурдс грешеше.

Заповедническият вик привлече вниманието му. Разпозна гласа. Озърна се през рамо и видя Наташа Сафарова, която го настигаеше бързо.

Явно наред с другите си таланти тя беше и добър бегач. Ръцете и краката ѝ работеха като на професионален спринтьор. Настигна ги като на шега. Пистолетът ѝ бе изваден и моментално привличаше тревожните погледи на всеки, който го забележеше.

Лурдс беше един от разтревожените.

— Арестуван сте — викна Наташа, като продължаваше да тича след тях. Насочи пистолета към него.

Лурдс не забави крачка.

— Спрем ли — възрази той, сочейки назад към другите преследвачи, — онези хора ще ни убият.

Наташа хвърли бърз поглед в посоката, в която той сочеше. Мъжете, които бе оставила в библиотеката, тъкмо се появяваха на изхода; двамата, които бяха в съзнание, носеха третия, който беше закопчан за единия от тях. Не изглеждаха особено щастливи. Но пък беше малко вероятно да успеят да ги настигнат.

— Имам кола. Последвайте ме — каза тя и почти без усилие задмина Лурдс, Лесли и Гари. — Ако не се подчините, ще ви застрелям.

— Какво? — задъхано възкликна Лесли. Спъна се и едва не падна. — Да не я следваме? С онези зад нас? Тази е луда.

Лурдс ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да запази равновесие.

— Не говори, а тичай — посъветва я той. Луда или не, Наташа Сафарова беше единственият им шанс.

Следвайки въоръжения си водач, тримата спринтираха по страничната улица към един седан на паркинга.

Наташа отключи с дистанционното.

— Влизайте.

Рязко спря до мястото на шофьора и отвори вратата. Вместо да влезе вътре, опря ръце на тавана и се прицели към тримата, които приближаваха към тях.

Те се пръснаха, а маневрата им очевидно бе добре отработена. В ръцете им се появиха оръжия.

Лурдс бе напълно убеден, че всеки момент ще го направят на парчета. За миг замръзна на място.

— Влизайте! — нареди Наташа. — Сnižете се. Двигателят би трябвало да ви предпази от куршумите.

Лурдс се затутка със задната врата и най-накрая успя да я отвори. Паниката го стискаше за гърлото. Насили се да се концентрира върху задачата си и да не се обръща към преследвачите.

— Внимавайте! Ако стреляте по тях, можете да улучите някой студент! — предупреди той на руски, за да го разбере веднага. Наташа говореше английски добре, но това не означаваше, че ще бъде на ниво в разгара на битка. Лурдс бутна Лесли към отворената врата и я прикри с тялото си.

— Знам — също на руски отвърна Наташа. — Няма да стрелям, но те не го знаят. Влизайте, преди да са се сетили.

Лесли изпълзя навътре в купето. Гари се метна след нея, преди Лурдс да успее да влезе. Дватама заеха цялата седалка и не му оставиха място. Лурдс затръшна вратата, отвори предната и се хвърли на мястото до шофьора. Сниши главата си ниско под таблото.

Тримата от другата страна на улицата бяха приклекли. Единият се прицели с пистолета си и стреля. Куршумът разби предния десен прозорец. По гърба на Лурдс се посипаха парчета стъкло. Той трепна и прикри глава с ръцете си.

Наташа рязко отвори вратата си и се озова зад волана. Завъртя ключа и двигателят оживя.

Лурдс погледна към нея.

Тя прехвърляше пистолета от едната си ръка в другата. Когато отново го хвана с дясната, го насочи към Лурдс.

— Долу.

Сигурен беше, че това не е предупреждение да се пази от неприятелския огън. Наташа стреля над главата му към преследвачите. Още куршуми от тяхната посока улучиха колата. Ударите отекваха оглушително в затвореното пространство.

— По дяволите! — изкрещя Гари от задната седалка. — Мърдай, жено! Да не чакаш сигнал от господ или нещо такова?

Наташа натисна газта. Двигателят изръмжа като притиснат в ъгъла звяр, гумите зафучаха по паважа и ги понесоха напред.

Лурдс държеше ръцете си на таблото, но рискува и погледна. Наташа отби в отсрещното движение. За миг се уплаши, че ще се блъснат в един товарен камион. Видя как очите на шофьора се разширяват от другата страна на предното стъкло. Наби спирачки и камионът се завъртя. Бронята му се размина на сантиметри с тях.

— Ох, мамка му! — изкрещя Гари.

Наташа рязко завъртя волана и се насочи към бордюра. Колата подскочи сякаш в знак на протест. Миг по-късно отново рязко зави и слезе обратно на улицата. Гумите изсвистяха и замириса на изгоряло, след което полетяха напред по платното.

Лурдс беше убеден, че сега животът му е точно толкова застрашен, колкото и в университета, когато тримата въоръжени убийци ги държаха натясно между рафтовете. Вкопчи се в таблото и му се прииска да можеше да си сложи колана.

— Добре, професор Лурдс — спокойно рече Наташа. — А сега ще си поговорим.

— За какво? — попита той, все още задъхан от тичането и прилива на адреналин.

— За това какво правехте в библиотеката. Какво взехте оттам. — Наташа рязко завъртя волана и изпревари една бавна кола. Върна се обратно в платното миг преди да се блъсне челно в отсрещния автомобил. — И за това какво знаете за смъртта на сестра ми.

Натисна газта до дупка и колата полетя напред.

— Моментът не е от най-подходящите — изтърси Лурдс, който беше затворил очи и се бе стегнал в очакване на сигурния сблъсък. Такъв не последва. Наташа избягна опасността като Джеф Гордън на последната обиколка на шампионската надпревара за Некстел.

— Може да нямаме по-подходящ. Говорете. — Рускинята рискува да отклони очи от пътя и да му хвърли свиреп поглед.

— Ох, народе — обади се Гари от задната седалка. — Имаме си опашка.

Лурдс се завъртя и погледна през рамо. Две коли се носеха с пълна скорост след тях. Посегна към колана и успя да се закопчае, а Наташа отново започна да взема предпазни мерки. От резките поднасяния, коланът се впиваше в гърдите му. Лурдс пое дълбоко дъх, подготвяйки се да говори.

Дамата имаше право.

Подходящото за разговори място започваше да прилича на лукс.

9.

Москва, Русия

21.08.2009

— Какво взехте от библиотеката? — попита Наташа, докато лавираше между автомобилите. Очите ѝ се стрелнаха към огледалото. Преследвачите им бяха започнали да изостават в натовареното движение. Въпреки спокойния тон спрямо „гостите“ ѝ, вътре в нея всичко кипеше.

— Какво? — Лурдс я изгледа така, сякаш току-що ѝ е поникнала втора глава.

Наташа се извърна за момент, докато изпревари отляво колата пред тях. Веднага щом я задмина, рязко зави надясно и се насочи към първата странична улица. Гумите изпищяха възмутено. Зад нея зареваха клаксони.

— Отишли сте в библиотеката да вземете нещо. — Очите ѝ отново се стрелнаха към огледалото. Двете коли бяха взели завоя и продължаваха след тях.

— Нещо, което сестра ви беше оставила за мен.

— Какво по-точно? — остро попита Наташа.

— Флаш памет.

— Какво има на нея?

— Не зная.

Наташа му хвърли бърз поглед.

— Наистина е така — каза Лурдс. — Бяхте там. Нямах време да проверя.

— Какво според вас е съдържанието ѝ? — Зави по друга улица. Московският университет се намираще в района на Спаровските хълмове^[1] и наоколо имаше множество малки, тесни улички. Смяташе да се възползва от предимството, което предлагаша.

— Юлия работеше върху нещо — каза Лурдс. — Искаше да го погледна.

— Цимбалът ли? — прекъсна го Наташа.

— Разказвала ли ви е за него?

Раздразнението прогони мъката и болката, които я бяха обзели. Въпросите на американския професор валяха по-бързо от нейните собствени. Е, все пак шофирането отвличаше донякъде вниманието ѝ.

— Малко.

— Какво ви каза?

— Тук аз задавам въпросите, професор Лурдс. — Отново зави и този път се озова в тясна алея, пълна с кофи за боклук. Две от тях попаднаха под колата, докато тя летеше напред. — Какво знаете за цимбала?

— Не много — призна той.

— Тогава защо се е свързала с вас? Защо ѝ е да ви оставя информация за него?

— Не съм сигурен, че го е направила. В паметта може да има нещо на съвсем друга тема. — Лурдс отново се вкопчи в таблото, когато колата излетя от края на алеята. Гумите пак изсвистяха и се понесоха по улицата.

Наташа натисна клаксона, освободи спирачките и отново набра скорост. Докато лавираше към следващата алея от другата страна на улицата, видя как Лурдс неволно трепна, щом доближиха един микробус. За миг ѝ се стори, че няма да успее да избегне сблъсъка.

— Господи боже — изпъшка жената на задната седалка.

Колата полетя в алеята. Зад нея отново се раздрънчаха кофи за боклук.

— Заради цимбала ли беше убита Юлия? — попита Наташа.

— Може би. Успяхте ли да го вземете? — на свой ред попита Лурдс.

Наташа погледна в огледалото и видя как първата кола се блъска в ъгъла на сградата и се завърта, изгубила контрол. Втората се промуши покрай нея и продължи гонитбата.

— Не — отвърна тя. — Артефактът не беше намерен. Но пожарът унищожил много неща в онова помещение. — Хвърли поглед към Лурдс. — Значи смятате, че тези хора са убили сестра ми.

— Гледайте пътя. — Лурдс отново се стегна целият.

Бронята блъсна кофите за боклук и те полетяха във въздуха. Една от тях падна върху капака и се блъсна в предното стъкло. Плъзнаха пукнатини като паяжина.

— Дори и да не се били точно тези, най-малкото са свързани с тях — отговори на въпроса ѝ Лурдс. — Или с работодателя им.

— Защо мислите така? — Наташа гледаше как преследвачите им скъсяват дистанцията.

Лурдс се поколеба и я погледна.

— Защото имаше друг артефакт с подобни знаци — рече той. — Преди пет дни беше у нас в Александрия. За кратко. Тези хора — или други като тях — нахълтаха в студиото ни, убиха няколко души и го отнеха. Щяха да ни избият всички, но Лесли, която е отзад, им се опълчи.

Зад тях се чува изстрели. Най-малкото един куршум рикошира от колата. Друг пробди задното стъкло и досъсипа предното.

— Съжалявам за Юлия — каза Лурдс. — Беше много умна и очарователна. Страшно ще ми липсва.

Наташа беше сигурна, че е искрен. Но той знаеше много повече от нея.

В алеята проехтяха още изстрели.

Щом излязоха на улицата, Наташа пусна пистолета в скута си, хвана волана с две ръце и рязко зави наляво. Колата се разтресе и се завъртя на сто и осемдесет градуса, заставайки с лице към приближаващите преследвачи.

— Какво правите? — нервно попита Лурдс.

— Пич, тая се е побъркала! — викна Гари. — Ще ни...

Без да обръща внимание на страха, Наташа сграбчи пистолета, прицели се и свали предпазителя. Оръжието заподскача в ръката ѝ, докато стреляше. Гилзите зачаткаха по разбитото стъкло, докато дърпаше спусъка с цялата бързина, на която беше способна.

Куршумите разбиха предното стъкло на преследвачите от страната на водача. Наташа видя как тялото на мъжа подскача от ударите. После колата поднесе настрани. Удари предния им калник, огъна бронята и се плъзна покрай тях, забивайки се в близкия магазин за дрехи.

Колата излезе заднешком на улицата. Наташа превключи на предна, натисна газта и отново полетяха с рев сред движението.

Погледна към Лурдс.

— Ще трябва добре да си поговорим. После ще реша какво да ви правя.

Вой на сирени изпълни въздуха, приближавайки катастрофата зад тях.

Насъбра се тълпа и задръсти движението. Галардо безсилно гледаше как колата му се оказва заклещена сред другите автомобили. Накрая се отказа, отвори вратата и закрачи напред. Разбута хората, като ръмжеше ругатни. Неколцина го наругаха в отговор, но никой не се опита да го спре.

Четиримата мъже все още бяха в смазаната кола. Шофьорът беше клюмнал напред върху волана. Като внимаваше да не докосва колата и да не остави отпечатъци, Галардо го сграбчи за косата и го дръпна назад.

Куршумите бяха направили лицето му почти на пихтия.

Изруга отново и пусна мъртвеца. Тялото падна настрани към мъжа на съседната седалка. Онзи грубо го отблъсна от себе си и изруга.

— Мърдайте! — заповяда Галардо. — Излизайте навън!

Недалеч завиха полицейски сирени.

— След мен! — Галардо се обърна и тръгна обратно през тълпата. Зяпачите стояха настрана и отстъпиха още повече, когато тримата живи излязоха от колата с оръжия в ръце. Те затичаха след Галардо, готови всеки момент да открият огън.

Галардо се качи в колата, махна на другите да го последват и се обърна към Ди Бенедето:

— Да се махаме.

Вратите се затръшнаха и Ди Бенедето бързо потегли заднешком по алеята.

Зачервен от ярост, Галардо извади телефона от джоба си. Още помнеше с каква лекота жената го беше издебнала в гръб. Сякаш бе малко дете. Това беше унижително и непростимо. Обеща си, че ще я види отново. И тогава ще я убие. Бавно.

Набра номера на Мурани.

Апартаментът на кардинал Стефано Мурани

Ватикана

21.08.2009

Кардинал Мурани се събуди от чуване по вратата. Умората още го държеше в плен. Чувстваше се като дрогиран. Все още лежеше по пижама в леглото. Тежкия том, който четеше, бе паднал в скута му.

— Кардинал Мурани — обади се младежки глас.

— Да, Винсент — дрезгаво отвърна Мурани на личния си камериер. — Влез.

Винсент отвори вратата и влезе в спалнята. Беше висок малко над метър и половина и тънък като пръчка. Костите му стърчаха в лактите. Главата му изглеждаше твърде голяма за кльощавото му тяло. Носеше тъмен костюм, който не му беше по мярка, а косата му бе грижливо сресана на път.

— Не дойдохте на закуска, ваше високопреосвещенство — каза той. Не погледна Мурани в очите. Винсент никога не гледаше хората в очите.

— Не се чувствам добре — каза Мурани.

— Съжалявам да го чуя. Желаете ли да закусите тук?

— Да. Погрижи се.

Винсент кимна и излезе.

Мурани знаеше, че младежът не му вярва, но това не го интересуваше. Винсент беше най-малката му грижа. Той беше негов васал, намираше се изцяло под контрола му. За последните няколко седмици на няколко пъти бе чувал Мурани да се оплаква, че не му е добре.

Надигна се, взе телефона и се обади на личния си секретар. Нареди да отменят всичките му срещи и обяда, който бе уговорил с един от първите приближени на папата.

Почувства се добре, че е разчистил деня и може да работи върху скритите в звънеца и цимбала тайни. Включи телевизора и загледа CNN. Нищо не се съобщаваше за разкопките в Кадис, но знаеше, че новините предстоят. Проучванията бяха привлекли вниманието на медиите като внезапната смърт на някоя пристрастена към наркотиците звезда.

Стана с намерението да вземе душ, преди да закуси, но мобилният му телефон иззвъня. Отговори и веднага позна гласа на Галардо.

— Нещата не се развиха добре — каза Галардо без никакви встъпления. — Изгубихме пакета.

Мурани го разбра много добре.

— Какво се случи?

— Проследихме го до държавния университет — каза Галардо.

— Защо е отишъл там?

— За да вземе друг пакет. У него е.

Сърцето на Мурани прескочи. *Друг пакет?*

— Какво имаше в другия пакет?

— Не знаем.

— Откъде е знаел, че пакетът е там?

— И това не знаем. Знаем обаче, че ни проследиха. И че преследвачът ни сега е с пакета. Но не знаем защо.

Черен гняв обхвана Мурани. По телевизията отново започнаха да повтарят историята за разкопките на отец Себастиан в Кадис. Знаеше, че времето работи против него. Всеки момент беше безценен.

— Не ти плащам, за да не знаеш — студено рече Мурани.

— Известно ми е. Но и не ми плащаш достатъчно добре за рисковете, които поемам в момента.

Това изявление беше предупреждение за Мурани и кардиналът го знаеше. Търсенето на инструментите бе напреднало и никой друг не можеше да се отзове така бързо — още повече човек от калибъра на Галардо и с неговите връзки. Издиша и си наложи да запази спокойствие.

— Можеш ли да прибереш пакетите?

Известно време Галардо не отговори.

— Можем да опитаме срещу подходящо заплащане — най-сетне отвърна той.

— Тогава действай — каза Мурани.

Москва, Русия

21.08.2009

Лурдс седеше закопчан на предната седалка, докато Наташа Сафарова летеше с пълна скорост по улицата и същевременно говореше по мобилния си телефон. Изстрелваше думите така бързо и неясно, че макар да владееше добре руски, Лурдс не беше сигурен за темата на разговора.

Лесли и Гари седяха притихнали отзад. Беше им дошло в повече. Лесли бе настояла да ѝ се обясни какво става, след което пожела да я откарат до британското посолство. Наташа се обърна към нея само веднъж с обещанието, че ако не си държи устата затворена, ще я откара в първото полицейско управление.

И Лесли не гъкна повече.

Пътуваха близо цял час, минаха през историческите части на Москва, които Лурдс навремето бе посещавал така често. Прекосиха и стари жилищни райони, където едва ли бяха стъпвали туристи. Найсетне Наташа отби в малък паркинг зад една сграда без никакви означения.

Изгаси двигателя, прибра ключовете в джоба си, отвори вратата и излезе. Наведе се през прозореца очи в очи с Лурдс.

— Слизайте — нареди тя. — И тримата.

Лурдс се подчини с известно безпокойство. Краката му трепереха от дългото седене неподвижен и от емоциите покрай бягството и стрелбите.

Сградата беше шестетажна и изглеждаше строена някъде през 50-те. Мрачният ѝ и застрашителен външен вид накара стомаха на Лурдс да се свие на топка.

— Какво правим тук? — попита Лесли.

На лицето на Наташа веднага се изписа раздражение. Лурдс го забеляза и беше сигурен, че жената няма да отговори.

Но тя се овладя.

— Убежище — с безизразна физиономия каза Наташа. — Тук ще бъдете в безопасност. Трябва да поговорим. Искам да видя дали можем да изясним нещата, преди да се наложи да умре още някой. Сигурна съм, че и вие искате същото.

Когато Наташа посочи към аварийното стълбище отстрани на сградата, Лурдс кимна и тръгна пръв. Явно да влязат през главния вход беше изключено. Постави крак на първото стъпало и започна да се изкачва. Знаеше, че Лесли и Гари ще го последват.

Наташа ги спря на площадката на четвъртия етаж. Отключи и ги пусна да влязат, след което насочи Лурдс към третата врата вляво. След още една ключалка се озоваха в малък апартамент.

Жилището се състоеше от всекидневна с трапезария, кухня, две спални и баня. Имаше душ, но не и вана. Не беше просторно и не

изглеждаше удобно за голяма група като тяхната, но поне се чувстваха в безопасност.

Макар Лурдс да знаеше, че това най-вероятно е илюзия.

— Седнете — каза им Наташа.

— Арестувани ли сме? — предизвикателно попита Лесли и отказа да седне.

Лурдс се отпусна на един очукан стол и се зае да изучава пода. Беше очаквал, че Лесли ще окаже някаква съпротива и не искаше да усложнява нещата. Освен ако не се наложеше.

А и не му беше лесно да реши коя от страните да подкрепи. Изпитваше отговорност към Лесли, но пък Наташа можеше да му предложи по-добра възможност да се справи със загадката на цимбала и звънеца.

Тя определено имаше дарбата да остава с трезва глава по време на криза.

Той усещаше твърдите ръбове на пластмасовата кутия в джоба на самото си. Беше изненадан, че Наташа още не му я е поискала.

— Харесва ли ви да сте арестувана? — отвърна Наташа. — Мога да го уредя.

Лицето на Лесли стана свирепо като на булдог.

— Аз съм британска гражданка. Не можете току-така да погазвате правата ми.

— А вие не можете току-така да влезете в страната ми, да повлечете касапница след себе си и да вземете нещо, принадлежало на държавен служител — сестра ми — не й остана дължна Наташа. — Повече от сигурна съм, че вашето правителство не би одобрило действията ви.

Лесли скръсти ръце под гърдите си и вирна брадичка. Нямаше никакви признаци, че ще отстъпи.

Лурдс се намеси колкото се може по-деликатно:

— Може би не бива да забравяме факта, че засега никой не иска да ни прибере зад решетките — каза той и хвърли поглед към Наташа, за да подчертае какво има предвид под *никой*.

Наташа леко сви рамене. Това беше несъзнателно движение на тялото, което мнозина биха могли да не забележат. Лурдс се бе научил да улавя безсловесните послания също като словесните — това беше част от уменията му на лингвист. Често най-важните неща в

общуването между хората не се казваха. Именно малките жестове — и мета съобщенията, които съдържаха — бяха онова, което най-напред пресичаше културните прегради, много преди думите.

— Това е убежище — каза Наташа. — Използваме това място и други като него, за да държим важни затворници в безопасност. Руската мафия има дълга ръка.

Лесли се наежи при думата „затворници“, но за щастие не протестира на глас.

— Онези, които ви преследват, не би трябвало да ни открият тук — продължи Наташа.

— Зависи — обади се Гари. — Имам предвид, ако ченгетата знаят за това място и видят, че си изчезнала, могат да започнат да обикалят. А ако си въобразят, че сме те отвлекли и затова не се вясваш, могат като едното нищо да цъфнат тук с извадени патлаци. Не съм ли прав, пич?

Лурдс трябваше да признае, че въпреки изразните похвати в думите му имаше здрав разум. Гари явно беше доста плодовит, когато се стигнеше до разработване на сценарии.

— Няма да дойдат — отвърна Наташа. — Дори те не знаят за това място.

— Защо? — попита Лесли.

— Защото не съм им казала за него. Аз съм високопоставен офицер. Занимавам се с най-опасните случаи. Имам известна... широта... в разследванията си.

— Предполагам, че ще дойдат по-късно — каза Лесли. — Когато е по-удобно?

— Нищо, свързано с измъкването ви, не е удобно — отвърна Наташа. — Убих човек. Не зная какво впечатление имате за страната ми, но тук на убийството се гледа също с толкова лошо око, колкото и във вашата страна. Всъщност, съдейки по снизходителността на вашата съдебна система в сравнение с нашата, бих казала, че Америка проявява далеч по-голяма търпимост в това отношение.

Последните думи бяха казани с по-рязък тон.

— Не съм американка — каза Лесли. — А британка. Това е цивилизовано общество в сравнение с Русия или Америка.

— Ако сме свършили с позите, може би няма да е зле да решим какво да правим оттук нататък? — каза Наташа.

— Ако нямате нищо против, бих предложил да си сътрудничим — тихо рече Лурдс. — Мисля, че засега всички ще се съгласим, че можем да спечелим, ако се поучим от сегашното си положение, и да изгубим много повече, ако ни пипнат.

Двете жени впериха поглед една в друга. Лесли се укроти първа и отстъпи с леко кимане, което Наташа най-сетне повтори.

— Добре. — Лурдс извади пластмасовата кутийка от джоба си и я отвори, за да огледа флаш паметта вътре. — Тогава нека първо видим какво е оставила Юлия.

Лурдс седеше зад лаптопа си на масата в трапезарията. Оставената от Юлия флаш памет бе включена в USB порта.

— Прехвърлете информацията върху твърдия диск. — Наташа стоеше зад него. Усещаше с гърба си топлината на тялото ѝ.

— Защо? — Лесли седеше от лявата му страна, за да може също да вижда екрана.

— В случай че нещо се случи с флаш паметта.

Макар да беше сигурен, че знае какво е намислила Наташа, Лурдс направи така, както тя го посъветва. Веднага щом копирането приключи, рускинята измъкна паметта и я прибра в джоба си.

— Дотук беше с доверието — горчиво отбеляза Лесли.

— Само с доверие доникъде не се стига — безстрастно отвърна Наташа. — Не бива да се забравя и здравият разум. Били сте обрани, нали така? И преследвани? Винаги е по-добре да разполагаш с резервно копие. А още по-добре е то да е някъде другаде.

Лурдс предпочете да не коментира. Беше съгласен с Наташа, но не смяташе, че ако го признае, ще подобри отношенията между двете жени. Отвори папката, която беше създал за съдържанието на флаш паметта.

Един от файловете бе кръстен ОТВОРИ НАЙ-НАПРЕД на английски. Лурдс се подчини, знаейки, че това поне временно ще спре по-нататъшното дърлене. И двете жени бяха твърде любопитни, за да пропуснат сведенията от Юлия.

На видеоплейъра се отвори прозорец. Образът на Юлия Хапаева се замъгли за миг, после излезе на фокус. Тя седеше зад бюрото си, а камерата явно беше монтирана пред нея. Носеше лабораторна престилка върху розово поло.

Наташа пое рязко дъх, но не каза нищо.

На Лурдс му домъчня за младата жена, но в момента трябваше да държи под контрол и собствените си емоции. Юлия беше жизнена жена и добра майка. Мисълта, че я няма, го нараняваше дълбоко. Очите му се насълзиха и се наложи да примигне.

— *Здравей, Томас* — усмихна се Юлия.

Здравей, Юлия — мислено отвърна Лурдс.

— *Ако цимбалът е у теб, трябва да приема, че с мен се е случило нещо.* — Юлия поклати глава и отново се ухили. — *Звучи адски глупаво, но и двамата знаем, че нямам предвид нещо екзотично като в шпионски роман. Трябва да приема, че нещо е станало с мен при пътен инцидент.* — Намръщи се. — *Или пък съм била нападната. Или че шефовете ми са ми затворили устата.*

Лурдс се насили да я гледа как се мъчи да говори. Знаеше колко глупаво се чувства тя в опита си да подбере думите. В гърлото му се надигна буца.

— *Това е едва третият път, когато изнасям подобно представление* — призна Юлия. — *Решихме да го правим преди толкова много години на чаша коняк във Франция.* — Тя се усмихна. — *Страшно сериозни сме на пияна глава.*

Въпреки волята си, въпреки загубата Лурдс се усмихна. Бяха се засичали на няколко пъти преди онази среща във Франция. Но приятелството им като че ли се утвърди именно там.

— *Сигурно си смятал, че уговорката ни е просто закачка* — каза Юлия. — *Шега, породена от твърде многото питиета, добрата компания и от факта, че и двамата харесваме едни и същи безвкусни шпионски романчета. Но се надявам да намериш това.* — Лицето ѝ стана сериозно. Тя вдигна цимбала и го задържа в ръце. — *Изследването ми върху този артефакт се оказа доста интересно. Мисля, че ще е жалко, ако никой не узнае истината за него.*

Особено когато е причина за убийството ѝ, помисли си Лурдс.

Юлия остави цимбала.

— *Два дни се опитвам се да се свържа с теб* — каза тя и се усмихна унило. — *Трябва да приема, че си заминал на поредната веселба по настояване на университета. Или че си по дирите на някоя голяма находка. Може би на книга от Александрийската библиотека.*

Знам, че това би ти допаднало. Знам също, че нищо друго не би могло да те откъсне от студентите ти. — Замълча за момент. — Както и да е, приготвила съм файловете, за да ти покажа какво съм научила от цимбала. Къде е намерен. Как е намерен. И какви са заключенията ми.

Макар да не искаше да го прави, Лурдс провери плъзгача в долната част на прозореца и видя, че записът е към края си. Не беше готов просто да гледа как тя изчезва. Трябваше да се насили да не спре видеото.

— Надявам се да ти бъде от помощ — каза образът на Юлия. — Надявам се да изясниш значението на цимбала. — Тя се усмихна и сви рамене. — Кой знае? Може пък някой от моя департамент да открие всички отговори, преди ти да намериш това. Но най-вече се надявам, че след няколко дни просто ще обсъдим всичко това на живо. На чаша коняк. Пред камината. И с мъжа ми и децата, които ще ни гледат и ще си мислят, че сме най-отегчителните хора на света.

Гърлото му непоносимо се стегна. Усети сълзата в крайчеца на окото си. Избърса я, без да изпитва срам.

Образът изчезна.

Никой не проговори след края на записа. Стаята бе преизпълнена с болка и тъга. Лесли остави Лурдс и Наташа сами с техните сълзи и мъка, но не напусна масата.

Лурдс се отърси от призрачния образ на своята приятелка и колега.

Трябваше да открие убиеца и да разреши загадка. Цивренето не помагаше с нищо на Юлия.

Извади големия си жълт бележник — любимото му средство за свободно изразяване на мислите — и си записа подредбата на документите. Отбеляза датите на създаването и на обновяването им след някое допълнително откритие.

По този начин можеше да възстанови начина ѝ на мислене и хода на разсъжденията ѝ.

— Имате ли нужда от нещо? — попита след известно време Наташа.

— Не. — Лурдс превъртя списъка с текстове, които Юлия бе подготвила за цимбала. — Просто трябва да изчета материала.

— Добре. — Наташа млъкна отново, но нито за миг не се отдели от него и следеше всеки натиснат клавиш.

Час по-късно Гари подреди трапезата около компютъра и бележника на Лурдс.

Младежът не беше намерил пресни зеленчуци, но въпреки това бе успял да забърка прилична манджа от картофи, консервирани моркови, фасул и царевица. Към това беше добавил и говеждо. Големите купи се придружаваха от поднос с пържени в зехтин филийки.

Привлечен от чудния аромат на храната и давайки си сметка, че цял ден не е слагал нищо в устата си, Лурдс се отдръпна от компютъра. В същия миг беше засипан с въпроси.

— Юлия знаела ли е кой я е убил? — попита Наташа.

— Не мисля — отвърна Лурдс. — В текста никъде не личи, че някой върви по петите ѝ. Изглежда, нищо не я е безпокояло — освен политическите въпроси около артефакта. Обичайните опасения на всеки учен.

— Значи не се споменават никакви колекционери или трафиканти на антики?

— Засега не съм попадал на подобно нещо.

— Но все пак крадците трябва да са от тези среди — настояваше Наташа.

— Защо?

— Заради начина, по който са открили цимбала — отвърна Наташа. Записа нещо на кирилица в електронния си бележник. Лурдс успя да го зърне, но не бе в състояние нито да разпознае съкращенията ѝ, нито да се досети за смисъла им.

— И въпреки това не разбирам как стигате до това заключение — притисна я Лесли.

Гари си отчупи парче хляб и го топна в бъркоча.

— Защото убийците са научили за цимбала от уебсайта, човече. Или са го търсили специално, или са следили пощата на професор Лурдс. Иначе са можели да го отмъкнат веднага след намирането му на обекта.

Всички го изгледаха.

— Хей — малко притеснено възкликна Гари. — Просто си разсъждавам. Аз лично бих постъпил точно така, ако искам нещо

толкова много, че да съм готов да убивам за него. Щях да го отмъкна още в началото. Не се иска много акъл да се разбере как убийците са цъфнали в лабораторията на професор Хапаева. — Той замълча за момент. — Освен това те търсеха и звънеца, дето Лесли намери в Александрия. Той също се появи в интернет. Лошите си имат модел на действие.

— Значи са професионални колекционери? — предположи Лесли.

— Каквито и да са, търсим някого, който знае много за случващото се в тази област — рече Гари. — И спипа находките много преди учените ви глави да разберат какво притежавате.

— Звънецът и цимбалът не са особено ценни за колекционери. Изработени са от глина, а не от скъпи метали, имат надписи, които не са разчетени и може би никога няма да бъдат, и са от култура, която изглежда е непозната. Колекционерите обичат старите предмети, но се придържат към познатото и търсеното — бронзови изделия от династиите Шан и Тан, вази от Мин, предмети от египетски гробници, гръцки мраморни статуи, тюркоазени и златни изделия на маите, римски статуетки и инкрустации. Такива неща. Колекционерите обичат предмети, които могат да се свържат с могъщи или прочути владетели. Познавам хора, които с радост биха убили за бронзова статуя на колесничар в естествен ръст от гробницата на император Чин например. Но тези предмети са различни; те са древни и загадъчни, поради което привличат вниманието на учени и историци. Малко вероятно е да събудят интереса на богати или обсебени колекционери. Произходът им е неизвестен. Няма сертификат за автентичност. Дори не знаем на коя култура принадлежат. Стари са и са интересни, но не са някакъв Свещен Граал.

— Щом не им трябва инструментите, тогава какво? — попита Лесли.

— Смятам, че им трябва *тъкмо* инструментите — отвърна Лурдс. — Гари може да е прав и те наистина да са търсели въпросните инструменти. Но не мисля, че е заради самите тях. А по-скоро заради онова, което те символизира.

— Значи търсим специален интерес — каза Наташа. — И хората, които го проявяват.

— Да, така смятам.

Лурдс забеляза студения проблясък в очите ѝ. Не се съмняваше, че тя може да се превърне в хладнокръвен убиец, стига да реши. Той не изпитваше съжаление към убийците на Юлия. Всъщност дори ѝ пожела точен мерник.

— Професор Хапаева имала ли е някаква представа за произхода на цимбала? — попита Лесли.

— Да — каза Лурдс. — Юлия смята, че е дошъл от Западна Африка. Нещо повече, била е сигурна, че е дело на йоруба. Или на техните предшественици.

— Защо?

— Йоруба са били известни търговци — обясни Лурдс. — И продължават да бъдат.

— Освен това европейците са ги залавяли и поробвали — обади се Гари.

Отново всички се обърнаха към него.

— Хей, обичам да гледам „Дискавъри“ и „Хистъри чанъл“. Покрай снимките с професор Лурдс на зубрих малко теми, за които можеше да стане дума. Страхотни неща. Само дето не стана както го очаквах. Представях си повече копаене и по-малко лоши типове, човече.

— Съжалявам за разочарованието — каза Лурдс. — Според Юлия широкото разпространение на езика йоруба е резултат именно от търговията с роби — продължи той. — Езикът следва модела АДО.

— Е, това вече не го знам — обади се Гари и напълни устата си с манджа.

— Наше съкращение — каза Лурдс. — АДО означава агент-действие-обект. Това е моделът — или редът, ако предпочитате, — по който се появяват думите в говоримия и писмения език на дадена култура. Известен е и като СДО. Субект-действие-обект. Английският, както и седемдесет и пет процента от всички езици на света, следва модела СДО. Например като в изречението „Джил изтича вкъщи“. Нали разбирате?

Всички кимнаха.

— Освен това езикът йоруба е тонален — продължи Лурдс. — Повечето езици по света не са тонални. Колкото по-стар е един език, толкова по-вероятно е да бъде тонален. Китайският например е точно

такъв. По-малко от една четвърт от езиците имат тази особеност. В това отношение йоруба е почти уникален.

— А защо Юлия е смятала, че цимбалът е от Западна Африка? — попита Лесли. — Не е бил намерен там, нали?

— Да, но е била сигурна, че е бил вносна стока и не е произведен тук. Керамиката по нищо не прилича на местните типове. Освен това някои от надписите върху цимбала са добавени по-късно. Като означение на собственика. Юлия го е отбелязала във файловете си. Надписите могат да се видят и на някои от снимките.

— На езика йоруба ли са? — попита Наташа.

Лурдс кимна.

— Мога да чета достатъчно, за да го разпозная — каза той. — Но надписът, който според Юлия е бил нанесен първоначално, не е на йоруба. А на някакъв друг език.

— Това сигурно я е подлудявало — каза Лесли. — И затова се е опитвала да се свърже с теб.

— Да.

— Можеш ли да дешифрираш надписа върху звънеца и цимбала? — попита Лесли.

Лурдс си гребна от манджата. Задъвка бавно и преглътна.

— Има два различни езика. — Сви рамене. — Сигурен съм, че ако имам достатъчно време, бих успял да разчета надписите. Би било добре, ако разполагах с повече текст. Колкото по-малък е откъсът, толкова по-трудно е дешифрирането.

— Колко време ще ви трябва? — попита Наташа.

Лурдс я погледна и реши да отговори честно.

— От дни до седмици или години.

Наташа изруга на руски и въздъхна дълбоко.

— Нямаме толкова време.

— Начинание като това може да бъде доста обезкуражаващо — рече той.

Очите на Наташа гневно проблеснаха.

— Онези хора убиха сестра ми, за да се доберат до цимбала. Сигурна съм, че работят според някакъв график. Именно затова предприемат такива отчаяни действия. Ако гонят срокове, това ги прави уязвими.

— Ако наистина са знаели за звънеца и цимбала, преди да се появят на бял свят, то който и да го е направил, може би е търсил предметите години наред — каза Гари. — Може просто да са отчаяни от дългото чакане.

— Не мога да ви крия в града, докато търсите информация — каза Наташа. — Наред с всичко останало остава въпросът и за хората, които се опитаха да ви убият.

— Не мисля, че ще намерим повече информация тук — рече Лурдс. — Ако я има, Юлия несъмнено би попаднала на нея. — Той придърпа компютъра и отвори поредния файл. — Оставила ни е нещо като следа, по която да продължим.

— Каква следа? — попита Наташа и се наведе към екрана.

— Споменава за един човек от Хале в Германия, който е специалист по йоруба. Професор Йоахим Флайнхард от Института „Макс Планк“.

— Германия? — намръщи се Наташа.

— Според бележките на Юлия професор Флайнхард е авторитет по търговията с роби в Западна Африка. Смятала е да се свърже с него, след като говори с мен.

Наташа се изправи и отиде до прозореца. Дръпна пердето и погледна навън.

Лурдс продължи да се храни и я гледаше как мисли. Не можеше да познае всичко, което минаваше през ума ѝ, но знаеше, че желанието да отмъсти на убийците на сестра си е по-силно от всичко друго.

Накрая Наташа се обърна към тях.

— Ще се обадя тук-там. Останете тук, докато се върна.

Лесли моментално се наежи.

— Не можете да ни заповядвате.

— Не мога и да ви предпазя от онези хора, ако се втурнете из улиците — твърдо рече Наташа. — Може би искат и информацията, която сестра ми е оставила на професор Лурдс. Знаят, че тя е у вас. Ако си мислите, че ще се оправите по-добре без мен, вървете. Може пък да успее да открия кои са, докато разследвам убийството ви.

— Инспектор Сафарова е права, Лесли — меко каза Лурдс. — Излизането ни от страната може да се окаже проблематично. Поне по обичайните начини.

Лесли скръсти ръце на гърдите си и се умърлуши.

— Излизам — рече Наташа. — С малко късмет може и да измисля как да стигнем до Хале.

— Ние? — обади се Лесли.

— Ние — потвърди Наташа. — Никой от вас не е обучен за схватка с хора като тях.

И излезе, без да казва нищо повече. Вратата се затръшна след нея.

[1] На руски — Воробьевы горы. Хълм на десния бряг на р. Москва, една от най-високите точки на град Москва. — Б.ред. ↑

10.

Москва, Русия

21.08.2009

Лурдс седеше на перваза и гледаше през прозореца към магазинчето на ъгъла, в което беше влязла Наташа Сафарова. Едва я различаваше през прашния прозорец как говори по телефона.

— На кого ли се обажда? — попита Лесли.

— Не зная.

— Може би звъни в полицията. Ако е така, ще ни арестуват.

— Ако искаше, вече да го е направила — възрази Лурдс.

— Тя има оръжие — добави Гари. — И показва, че няма нищо против да го използва.

Лесли се намръщи към оператора.

— Просто си разсъждавам. И това не е някаква новина, която чуваш по телевизията.

— Според мен се опитва да разбере кого е убила — каза Лурдс.

— Полицията вече може да е идентифицирала мъртвеца. Да се надяваме, че всички ще бъдат вкарани зад решетките.

— Но ние пак ще си останем тук.

— Не непременно — каза Лурдс. — Винаги има и други начини да влезеш и да излезеш от някоя страна.

Отиде до раницата си, извади сателитния си телефон и набра някакъв номер, който беше запомнил наизуст.

Наташа стоеше при телефона в магазинчето. Прозорецът до нея гледаше към сградата, в която бе оставила Лурдс и приятелите му. Погледна нагоре към апартамента и ѝ се стори, че различава нечий силует до прозореца.

Намръщи се с отвращение. *Аматьори.*

Слаба жена и три деца с хлътнали очи влязоха в магазина точно когато шефът на Наташа вдигна.

— Черновски — енергично каза той.

— Наташа Сафарова е. Трябва да поговорим.

За момент настъпи мрачна и отблъскваща тишина. Наташа не обичаше да ядосва Черновски. А още повече мразеше да го разочарова.

Иван Черновски имаше дългогодишен опит в московската полиция. Той бе един от онези, които преживяха падането на комунизма и запазиха работата си. Това означаваше много. Доста полицаи се бяха свързали с престъпниците, с които доскоро се преследваха и стреляха по улиците. Черновски беше останал верен на дълга си.

Освен това гарантираше за Наташа и я прикриваше — когато имаше основания за това. Тя невинаги играеше според правилата или духа на закона. Силата и привилегиите все още господстваха в Москва, може би дори повече от всякога. Наташа не позволяваше нито на едното, нито на другото да ѝ се изпречат на пътя.

— За какво да говорим? — студено попита Черновски. — За мъжа, когото уби на улицата преди малко повече от час ли? Или за нещо друго?

Наташа не отговори. Опъваше се на началниците всеки път, когато можеше. И двамата го знаеха. Но в крайна сметка постигаше онова, което се искаше от нея.

— Имам следа към убийците на сестра ми.

— Каква следа?

— Засега не искам да казвам — отвърна Наташа, докато наблюдаваше пешеходците отвън.

— С професора ли си? — Зашумоляха хартии. — С Томас Лурдс? Американецът?

Наташа се поколеба само за миг.

— Да.

— Той добре ли е?

— Да.

Изскърца стол.

— Казвай какво става.

— Не зная. Поне не всички подробности. Професор Лурдс е свързан със смъртта на сестра ми.

Черновски въздъхна.

— Явно не е виновникът, щом още е жив.

— Хората, които убиха Юлия, сега търсят него.

— За да го убият ли?

— Не мисля. Засега не изглеждат готови да го убият на място. Но не ми се вярва, че ще бъдат толкова придирчиви към англичаните с него.

— А. — Отново зашумоляха хартии. — Английският телевизионен екип.

— Да.

— Защо ми се обаждаш, Наташа?

— Сестра ми е оставила на професор Лурдс информация за проекта, по който работеше.

— За цимбала ли?

— Да.

— Защо го е направила? — попита Черновски.

— Защото е смятала, че той е в състояние да разчете надписа върху него.

— Само той и никой друг ли? В Москва има доста професори.

— Юлия вярваше в него — каза Наташа.

— А ти вярваш ли?

Наташа се поколеба.

— Не зная. Има обаче и друг предмет, който е бил откраднат от Лурдс и англичаните.

— Какъв предмет?

— Звънец.

Слабата жена поведе децата си през магазина. Едно от момченцата изостана при щанда с хляб. Беше на не повече от шест години, тънко като пръчка. Погледът му не се откъсваше от сладкишите зад витрината.

— Какъв звънец? — попита Черновски.

— Също толкова загадъчен, колкото и цимбалът, върху който работеше Юлия — отвърна Наташа.

Черновски помълча известно време.

— Явно за някого тези музикални инструменти не са чак толкова загадъчни.

— Същото смята и Лурдс.

— Какво смяташ да правиш?

— Да ида с него. Юлия е поддържала контакт с някакъв професор по антропология в Лайпциг. Лурдс смята да замине натам.

— Да изведеш от страната търсен за разпит по случай на убийство си е цяла магия — каза Черновски. — Дори и да не беше полицейски служител, който е не по-малко търсен.

— Зная.

— Не мога да ти помогна, Наташа.

— Не искам помощ. — Ако смяташе, че той е в състояние, да й помогне, щеше да го помоли.

— Тогава защо се обаждаш?

— Защото се чувствам длъжна да го направя. Най-малкото от уважение. И защото се нуждая от информация сега, а може би ще ми потрябва и по-късно. — Ако не беше съдействието, което би могъл да й осигури Черновски, отдавна да е прекратила разговора.

И двамата го знаеха.

— Благодаря — рече Черновски. — Какво ти е нужно?

— Идентифицирахте ли мъжа, когото застрелях?

— Още не. Но предполагам, че скоро ще разберем кой е. Хората му се опитаха да приберат тялото. Успяха да се измъкнат, но им се наложи да изоставят трупа. Отделът за съдебна медицина се занимава с него.

Наташа въздъхна. Беше се надявала на идентификация по пръстови отпечатащи. Това би било най-добрият вариант — за разлика от съдебната медицина. Дори американците не можеха да се похвалят с високотехнологични уреди и инструменти като онези в „От местопрестъплението“.

— Мобилният ти телефон у теб ли е? — попита Черновски.

— Не. — Напомняше й, че могат да я открият чрез GPS. — Ще се обаждам, когато мога.

— От Лайпциг?

— При възможност.

— Много внимавай, Наташа — посъветва я Черновски. — Убийците на Юлия са професионалисти.

— Зная. Но аз съм свикнала да си имам работа с професионалисти. Напоследък московските престъпници са много опасни.

— Само че тях можеш да ги разбереш. Знаеш доколко са склонни да рискуват. В този случай нямаш представа какви са залозите. С тези

хора... — Черновски пое дълбоко дъх. — Вече не би трябвало да са тук, Наташа. Трябва да са напуснали страната.

— Но не са го направили — каза Наташа. — И това ще бъде последната им грешка.

— Гледай да не бъде твоята последна — сгълча я Черновски.

— Ще гледам.

— Поддържай връзка, Наташа. Ще ти помагам, доколкото мога. Сестра ти беше хубав човек. Също като теб. Пази се.

Наташа му благодари, сбогува се и затвори.

Майката обиколи магазина и приключи с оскъдния си избор. Наташа затършува из джобовете си и намери малко пари. Отиде до момчето с гладните очи. Помнеше времената, когато двете с Юлия трябваше да се лишават от толкова много неща. Едва когато порасна, осъзна всички жертви, които по-голямата ѝ сестра беше правила за нея.

— Дай това на мама — каза Наташа и пхна парите в ръката на момчето. — Разбра ли?

Момчето кимна.

Майката я видя да говори със сина ѝ и се разтревожи. Случваше се деца да изчезват от московските улици, за да не се появят никога повече. Носеха се слухове и полуистини за черен пазар на органи и доставчици, които отвлечали деца и младежи и ги откарвали на Запад, за да ги разфасоват.

Наташа веднага излезе. Щеше да изплаши майката още повече, ако ѝ покажеше полицейската си значка. Русия бе трудно и тъжно място за живеене напоследък.

И нещата се влошаваха още повече без Юлия.

— „Изумителни антики Данилович“ — изрече самоуверен глас на английски и повтори името на руски и френски. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Йосиф — поздрави Лурдс.

— Томас! — От делови гласът на Йосиф Данилович тутакси стана възторжен. Говореше на английски, защото ценеше богатството на езика. — Как си, стари приятелю? От много време не съм те виждал.

Докато работеше върху различни ръкописи с миниатюри от Русия, Лурдс бе попаднал на няколко тома, чиято автентичност му се струваше съмнителна. От лингвистична гледна точка никой от тях не излизаше радикално от канона, но си струваше да се знае кое е истинско и кое — фалшификат.

Лурдс бе попаднал на Данилович по време на едни свои проучвания в Одеса, където се намираха някои от ръкописите. Показа се, че Данилович беше продал три от тях на американски и британски университети.

По време на дългите вечери, гарнирани с безброй истории и някоя и друга лъжа за цвят, двамата се бяха сприятелили. Данилович дори призна, че е изтъргувал фалшификатите. В края на краищата, бе обяснил той, основната цел на антикваря е да направи всичко възможно клиентът да остане доволен от новата си придобивка. А това не означава непременно, че придобивката трябва да е автентична.

Данилович беше фин мошеник. Никога не бе обирал някого под дулото на оръжие, макар да имаше вземане-даване с някои типове, които го правеха. По необходимост, както бе побързал да обясни. Лурдс обаче знаеше, че и никога не пропуска да излезе на печалба.

— Добре съм — каза той.

Погледна през прозореца — Наташа продължаваше да говори по телефона. След обичайната размяна на любезности Лурдс премина по същество.

— В известно затруднение съм, Йосиф.

— О? — Гласът на Данилович веднага стана загрижен. — Никога не съм чувал да си попадал в каша, Томас.

— Не съм я забъркал аз, уверявам те. Но въпреки всичко си остава каша.

— Ако мога да ти помогна по някакъв начин, просто кажи.

— В момента съм в Москва — каза Лурдс. — И трябва да напусна страната незабелязано.

Последва съвсем кратка пауза.

— Полицията ли те търси?

— Да. Но и други хора, които ме тревожат повече. Не зная дали са се отказали или не.

— Дай ми около час. Ще се оправиш ли дотогава? Имаш ли нужда от нещо?

Лурдс беше трогнат от загрижеността на дребния човек. Случваше се пътищата им да се засичат през годините, но истински приятелските моменти помежду им бяха редки. Въпреки това и двамата споделяха обща страст по историята, с каквато малцина можеха да се похвалят.

— Не. Добре сме — каза Лурдс.

— Хубаво. Дай ми телефона си и ще ти се обадя, когато всичко е готово.

Лурдс му даде номера.

— Ще ти пратя малко картинки по имейла — добави той.

— На какво?

— На едни неща, за които бих искал да поразпиташ дискретно тук-там. — След като Данилович правеше толкова неща за тях, трябваше да му даде информацията. Внезапно си даде сметка до каква степен е затруднен, за да му се довери, но беше и изненадан от отзивчивостта му.

— Какви неща?

Лурдс гледаше как Наташа затваря телефона и излиза от магазина. Огледа улицата и я пресече на път към жилищния блок.

— Ще ти обясня, когато се видим. Междувременно, ако успееш да научиш каквото и да е за тези неща, ще ти бъда благодарен.

— Пази се, приятелю. С нетърпение очаквам да те видя.

Лурдс се сбогува и затвори.

— Значи можеш просто да се обадиш на някого и да ни измъкнеш от Москва? Не е истина! — възкликна Гари.

Лурдс погледна младежа. Гари беше поразен. Лесли бе повдигнала изненадано вежди.

— Надявам се — отвърна Лурдс. — Но остава да се провери на практика.

На вратата се почука.

Лурдс вдигна очи от монитора. Беше 22:23. Вече почти не се надяваше, че Данилович ще удържи на думата си.

Гари дремеше в един стол с комикс на гърди. Лесли седеше до Лурдс — не се бе отделяла от него почти през цялото време. Работеше на своя лаптоп, докато той претърсваше интернет за връзките, които се споменаваха в бележките на Юлия.

Наташа отиде до затуления прозорец и погледна надолу към улицата. Ръката ѝ изчезна под якето ѝ и се появи с пистолет.

Устата на Лурдс пресъхна, докато затваряше компютъра.

Наташа опря гръб в стената до вратата. Държеше пистолета с двете си ръце.

— Кой е? — попита на руски тя.

— Казвам се Плеве. Йосиф Данилович ме праща.

Напрежението на Лурдс се засили. Усети бесните удари на сърцето си. Лесли докосна ръката му, докато той се изправяше.

— Сам ли си? — попита Наташа.

— Сам съм — отвърна Плеве.

— Ако не си, ще застрелям и теб, и онези зад теб — предупреди Наташа. Отвори вратата и със същото движение насочи пистолета напред.

На прага стоеше прегърбен възрастен мъж. Беше облечен в оръфано палто до коленете и държеше шапка в ръцете си.

— Определено предпочитам да не ме застрелват — каза Плеве на руски.

С едната си ръка Наташа го дръпна навътре. Мъжът се препъна и едва не падна. Тя се извъртя с лекота. Държеше пистолета близо до тялото си, за да не ѝ го откънат лесно.

— Стани — нареди Наташа. Беше преминала на английски. Лурдс предположи, че го прави заради незнаещите руски англичани.

— Разбира се. — Старецът се изправи леко и почти нехайно. Сякаш да го дърпат в разни стаи посред нощ под дулото на пистолет беше нещо обичайно за него.

Наташа чакаше до него. Беше застанала така, че тялото му да се намира между пистолета и изхода. След като никой не се опита да разбие вратата, тя свали оръжието си. Но не го прибра. Кимна.

— Мога ли да запаля? — попита Плеве.

— Разбира се — отвърна Наташа.

Старецът извади пакет цигари и запали. Дръпна си дълбоко, издиша и прогони дима с ръка.

— Закъсня — рече Наташа.

Плеве се ухили.

— Напоследък вашите са много добри в залавянето на хора, които се опитват да заобиколят закона. В затворите могат да бъдат

ужасно взискателни. А и може би Йосиф е надценил способностите ми.

— Не за измъкването ни от Русия, надявам се — каза Наташа.

— Това го мога — отвърна Плеве.

Няколко минути по-късно Лурдс тръгна след стареца. Лесли го следваше плътно. Наташа вървеше последна.

Слязоха долу и прекосиха улицата до съседната пряка. Десетгодишният ЗИЛ на Плеве ги очакваше в сенките. Старецът отвори театрално вратата за Лесли и Лурдс.

Наташа отказа предложението да седне отзад, а заобиколи колата и седна на мястото до шофьора. Едва сега Лурдс забеляза, че осветлението не се беше включило. Явно Плеве изпипваше нещата.

След като всички се настаниха, Плеве се качи зад волана. Чак когато потеглиха, Лурдс си позволи да издиша с облекчение.

Никой не проговори, докато Плеве ги извеждаше извън Москва. Старецът държеше волана с едната си ръка, а с другата палеше цигара от цигара. По всичко личеше, че не е толкова уверен, че ще се справи с прехвърлянето, колкото се опитваше да се покаже.

Обясни им, че пътуването може да продължи почти двадесет часа, ако карат направо и спират само за да заредят и да посетят тоалетната. Лурдс не се изненада, когато усети колко е уморен всъщност. Част от умората му обаче се дължеше на факта, че няма какво да прави.

Поспа известно време.

— Защо мислите, че сестра ми се е свързала с Института „Макс Планк“? — попита Наташа. Очите ѝ горяха. Не беше почивала от убийството на Юлия. Наблюдаваше внимателно Лурдс. Той се беше събудил само преди няколко минути.

— Смятала е, че цимбалът вероятно е бил донесен в Русия, или тогавашната Рус, от хазарите.

— Кой са те?

— Историците спорят за произхода им — каза Лурдс. — Някои специалисти ги свързват с изгубените племена на Израил, които се пръснали след унищожаването на държавата. Днес повечето смятат, че хазарите са тюрки. Знаем нещичко за тях, защото съм писал няколко монографии върху уйгурския език.

Наташа не каза нищо. Знаеше, че Юлия ценеше много високо Лурдс. Но знаеше също, че няма достатъчно познания по тези въпроси, за да разбере дали той говори истината, или си измисля на момента. Затова го следеше за някакъв знак, че лъже. В това отношение беше много добра.

— Били са част от хунската култура — продължи Лурдс. — Организирали са се на кланове и са обикаляли света, за да търгуват. Дори името им е свързано с това. Името „хазар“ е свързано с тюркския глагол *гезер*, който буквално може да се преведе като „скитам“. Били са просто чергари.

— Сестра ми беше археоложка. — Наташа усети колебанието в гласа си, когато говореше за Юлия в минало време. — Познаваше историята. А вие откъде знаете толкова много?

Лурдс отпи от бутилката си вода.

— Лингвистиката и археологията имат доста допирни точки. Припокриването им зависи от дълбочината на проучванията на езиковеда или археолога. В това отношение нито аз, нито Юлия сме прави компромиси. Непрекъснато се учихме. Всеки ден е школа.

Наташа мълчаливо се съгласи. Не си спомняше сестра си без дебела книга по някоя вехта тема подръка.

— Сигурен ли сте, че хазарите не са създателите на звънеца? — попита тя.

— Доста сигурен. Юлия също е смятала така. Според нея хазарите са го взели от йоруба.

— Къде живеят те?

— В Западна Африка.

— Западна Африка е голям район.

— Зная. Именно затова отиваме в Института „Макс Планк“. Тя е искала да се запознае с някои от проучванията им.

Това изненада Наташа.

— Значи Юлия е смятала да пътува до Лайпциг?

— Така е написала в бележките си. Искала е при възможност да ида с нея, за да ѝ помагам с преводите.

— Но защо в Лайпциг? Не е ли по-просто да отиде в Западна Африка?

— Документите, които е искала да види, вече не се намират в Западна Африка, а се пазят в Лайпциг. Институтът „Макс Планк“

продължава да прави много проучвания върху историята на робството и изчезналите африкански култури.

— Нима в Западна Африка нямат музеи? Или други места, където да пазят разни изсъхнали прашни документи?

Лурдс се усмихна.

— Разбира се, че имат — рече той и отново отпи глътка вода. — Но нямат възможността да държат цялата си история там. Много от материалните артефакти, които разказват тази история, липсват.

По начина, по който присви очите си и се почеса по брадата, Наташа разбра, че професорът се мъчи да подреди мислите си. Едва сега осъзна, че външността му е наистина поразителна. Съмняваше се, че сестра ѝ го е харесвала само заради ума му, колкото и впечатляващ да беше той. Естествено, верността на Юлия към съпруга ѝ бе извън всякакви съмнения.

— Когато културите се унищожават или заробват, както е станало със западноафриканските народи, историята им се разпилява, губи се, а понякога се и пренаписва — каза Лурдс. — Музеите в Западна Африка — в Бенин, Нигерия, Сенегал и останалите дванадесет признати страни в района — пазят само малка част от онова, което е съществувало някога.

— А останалото е било унищожено?

— Унищожено или изгубено. Продадено и откраднато. Но най-вече изгубено. Не всичко обаче. Много народи в района запазват културата си чрез устна традиция. С разкази, които се предават от поколение на поколение. За жалост много е изчезнало завинаги. Отделни артефакти от културната традиция на района обаче са запазени от колекционерни. Голяма част от тях се намират в частни колекции и музеи по цял свят. Никога не знаеш къде какво може да излезе. Също като цимбала.

— Не казахте защо Юлия е смятала, че хазарите са отнесли цимбала на север в Русия — посочи Наташа.

Лурдс извади компютъра си и бързо зачатка по клавиатурата. На екрана веднага се появи изображение на някакви стари на вид монети.

— Какво е това? — Наташа откри, че интересът ѝ се засилва.

— Тези монети са били открити по същото време, по което е бил намерен и цимбалът — каза Лурдс. — Произхождат от един и същи

обект. От стратиграфските данни излиза, че са били оставени по едно и също време.

— „Оставени“?

— Това е предположението на Юлия. Според дневника на разкопките цимбалът и монетите са били намерени заедно.

— Но защо е трябвало да бъдат оставяни?

— Може само да се гадае, но лично аз съм съгласен с предположението на Юлия. Който и да ги е оставил, явно се е опитвал да ги скрие, за да не бъдат отнети.

Наташа се замисли над думите му. Интригуваше я възможността цимбалът да е бил издирван преди стотици години — както се издирваше и сега. Но кой би могъл да знае за нещо, изгубено толкова отдавна? Кой може да си спомня през огромната пропаст на годините и да продължава търсенето до днес?

— Именно тези монети са убедили Юлия, че хазарите са донесли цимбала в Рус — продължи Лурдс. — Наричат се ярмаци. Хазарите са ги секли. Те са толкова еднотипни и характерни, че са били в обръщение в цяла Рус, Европа и Китай.

Наташа се вгледа в монетите на екрана. От едната страна имаше изобразен лежащ в носилка мъж. Юлия бе направила снимки и на реверса. Там имаше постройка, която приличаше на храм или може би на зала за събрания.

— Значи отиваме в Лайпциг, за да разберем защо хазарите са отнесли цимбала в Рус? — попита Лесли, която се бе събудила по време на разговора.

— Не точно — отвърна Лурдс. — Отиваме да търсим документи за цимбала. Поне част от надписите върху предмета са на йоруба и се надявам да намерим някаква следа за неговия произход. Да открием как и защо са се забъркали и хазарите, би било допълнителен бонус.

11.

Кабинетът на папа Инокентий XIV

Ватикана

22.08.2009

Напрежението свиваше стомаха на кардинал Мурани и оголваше нервите му, докато седеше пред папския кабинет. Столът му беше неудобен въпреки пищната си украса. От време на време Мурани прелистваше страниците на една книга по история на Източна Европа, но не четеше. Умът му бе твърде объркан за подобно нещо.

Погледна часовника си и видя, че е 8:13. Бяха минали само три минути, откакто бе проверил за последно колко е часът. Понечи да прелисти страницата и забеляза, че пръстите му леко треперят. Треморът грабна вниманието му. Загледа се с жив интерес в ръката си.

Страх? Или възбудено очакване? Нямаше представа защо папата беше свикал това събиране.

Сви юмрук и му заповяда да се успокои. Така и стана. Усмихна се на контрола върху самия себе си. В края на краищата, именно това бе наистина важното.

Вратата на кабинета се отвори. Отвътре излезе млад свещеник и погледна към него.

— Кардинал Мурани? — попита той.

Отначало Мурани си помисли, че свещеникът проявява наглост, като го пита за името му. Във Ватикана го познаваха всички.

После осъзна, че не познава младежа пред себе си. Разбира се, това беше напълно нормално. Мурани не си правеше труда да научава имената на свещениците, освен ако не бяха негови помощници или противници.

— Да — отвърна той.

Младият свещеник кимна и направи знак към вратата.

— Негово светейшество ще ви приеме сега.

Мурани прибра книгата обратно в кожената си чанта и се изправи.

— Разбира се, че ще ме приеме — рече той. Но му се искаше да се чувства по-самоуверен.

— Добро утро, кардинал Мурани. — Папа Инокентий XIV махна с ръка към един от плюшените столове пред огромното си писалище. Полираната повърхност отразяваше разкоша на помещението. — Надявам се, че не съм ви накарал да чакате твърде дълго.

— Разбира се, че не, ваше светейшество. — Знаеше, че друг отговор не се допуска. Приблужи към папата.

Инокентий XIV изглеждаше добре за човек в началото на седемдесетте. По слабото му тяло нямаше излишък от плът и сините му очи бяха ясни. Големият му гърбав нос изпъкваше пред опънатото назад лице. От годините, прекарани върху тайнствени текстове, главата му беше леко потънала между раменете. Като цяло напомняше на хищна птица. Бялата му роба приличаше на перата на гълъб, но Мурани знаеше, че това е подвеждащо. У папата нямаше нищо мило.

Преди да бъде избран за папа от Светата колегия на кардиналите, Вилхелм Вайерщрас беше неин библиотекар. А преди това — епископ, в чиято кариера нямало нищо забележително.

Мурани беше сигурен, че и годините му като папа ще бъдат също толкова незабележителни. Нямаше да промени нищо, нямаше да поведе нищо и — накрая — нямаше да постигне нищо за заздравяването на положението на Църквата в света. Мурани не беше гласувал за него.

— Научих, че се чувствате по-добре — каза папата.

— По-добре съм, ваше светейшество. — Мурани коленичи набързо и целуна Пръстена на рибаря, преди да седне. Огледа помещението и двамата швейцарски гвардейци, стоящи мирно от двете страни на папата.

Папската швейцарска гвардия бе създадена през 1506 г. от папа Юлий II, но Сикст IV и Инокентий VIII бяха в основата на набирането на наемници за охрана. Сега гвардията беше единствената военна част от този род. Беше започнала съществуването си като издънка на швейцарската наемна армия, чиито части били разположени из цяла Европа.

Макар че при специални случаи продължаваха да обличат традиционните униформи в червено, синьо, жълто и оранжево, гвардейците обикновено носеха синя униформа, бяла якичка, кафяв

колан и черна барета. Двамата в кабинета бяха въоръжени и с полуавтоматични пистолети SIG P75. Сержантът носеше и картечен пистолет „Хеклер и Кох“. Оръжията бяха въведени, след като папа Йоан Павел II се размина на косъм със смъртта при покушението.

Мурани опря лакти на облегалките на стола и подпря брадичка върху пръстите си. Не се чувстваше комфортно в папските покои, но се стремеше да създаде впечатлението, че не е така.

— Били сте болен няколко дни — каза папата.

Мурани кимна.

— Питам се дали не смятате, че е време да потърсите лекарска помощ.

За момент Мурани остана объркан. После осъзна, че Инокентий XIV всъщност посочва факта, че през проточилото се „неразположение“ той нито веднъж не се бе обърнал към доктори.

Това беше грешка. Обеща си в бъдеще да бъде по-внимателен.

— Мисля, че беше просто грип, ваше светейшество. Нямахме смисъл да безпокоя лекарите.

Папата кимна.

— Все пак този... грип ви откъсна за доста дни от работата ви.

В стаята увисна тежка и потискаща тишина. Мурани знаеше, че папата не му е повярвал.

— Да, ваше светейшество. За щастие пред мен има още много години, които да посветя в служба на бог.

— Разбирам също, че проявявате необичаен интерес към работата на отец Себастиан в Испания.

— По-скоро светът проявява необичаен интерес към работата на отец Себастиан — възрази Мурани. — Разкопките в Кадис сякаш са привлекли вниманието на всички.

Уви, май е така. Мисля, че светът би си помогнал много повече, ако беше насочил вниманието си към други проблеми.

Знаеше, че папата не се вълнува особено от интересите на света. А от тези на Мурани.

— Ще минат два-три дни, преди някой инцидент в Близкия изток, икономиката или смъртта на видна личност да насочи вниманието на хората другаде — каза Мурани.

— Не бих пожелал нито едно от тези неща да се случва — рече папата.

Гневът се надигна в Мурани и той едва го овладя. *Не — помисли си ядосано, — ти не би допуснал да се случи каквото и да било, ако зависеше от теб. Просто заемаш престола и допринасяш още повече за развалата, в която затъна Църквата при последните няколко папи.*

Насили се да диша спокойно, но яростта му бе като камък в гърдите и заплашваше да изригне. Инокентий XIV беше поредното раково образувание, процъфтяващо върху Църквата и изсмукващо нейните сили.

— Зная, че имате страшно много работа, кардинал Мурани. — Папата хвърли поглед на работния календар пред себе си. — Известно време нямахме възможност да разговаряме. Реших, че е най-добре отново да се сбlijим.

— Разбира се, ваше светейшество. — Мурани знаеше, че е предупреден. Папата го наблюдаваше. Посланието — и скритата в него заплаха — беше ясно.

— Беше небрежен в задълженията си, Стефано.

Мурани погледна към по-възрастния мъж, който седеше от другата страна на елегантната малка масичка. Отчупи от франзелата и не каза нищо.

Кардинал Джузепе Рецонико бе в началото на шейсетте си години. Бялата му коса беше грижливо сресана и той изглеждаше достатъчно добре, за да събуди интереса на няколко жени от съседните маси. Висок и малко напълнял напоследък, кардиналът продължаваше да излъчва сила. Беше започнал да служи на Църквата късно, но бързо се бе издигнал сред учените и накрая бе получил място в Светата колегия на кардиналите. Беше облечен в тъмносин костюм, също като Мурани.

Мурани поклати глава, като се взираше в него.

— И за кои задължения става въпрос?

— За задълженията на поста ти, Стефано — отвърна Рецонико. — Отсъствия. Отмяна на срещи, уговорени от името на Църквата. Подобни неща са червени знаменца за сегашния ни папа.

— За вашия папа — кисело рече Мурани.

Рецонико се намръщи.

— Всички знаят, че ти не гласува за негово светейшество.

— Не, не гласувах. — Мурани остави франзелата настрана.

— Сигурен съм, че и папата го знае.

— Значи мислиш, че ще си отмъсти?

— Не. — Рецонико поклати глава. — Негово светейшество не би се поддал на подобно нещо.

— Вече си го поставил сред светиите, така ли? — Това му се видя интересно. Рецонико обикновено не се връзваше толкова лесно. — Все пак той си остава просто човек. Въпреки поста и одеждите.

Бръчките по челото на Рецонико станаха още по-дълбоки.

— Това е светотатство.

— Това е истината. — Нямаше намерение да подминава въпроса. Тази сутрин му се бе наложило да се черви пред Инокентий XIV, нямаше да позволи да бъде подкупен с добра храна и мила дума. — Той е късоглед и ти го знаеш. Продължава да забавлява с приказки евреите и мюсюлманите.

— Разбира се, че го прави — рече Рецонико. — Това, което се случва по онези места, засяга целия свят. Днес икономиките на отделните страни са твърде тясно преплетени помежду си, за да бъде другояче.

— Чуваш ли се какво говориш? — поклати глава Мурани. — Икономиките? Това ли е Църквата днес? Икономики?

По-възрастният мъж се облегна назад и смени тактиката.

— Заклел си се във вярност към папата.

— Заклел съм се във вярност към бог — рязко отвърна Мурани. Гневът и отчаянието вече го бяха завладели напълно. Не можеше да се спре. — Това отменя клетвите ми към когото и да било друго.

— Вървиш по опасен път.

Млада сервитьорка донесе салати и още вино. Двамата спряха да разговарят, докато момичето не се отдалечи.

— Всички вървим по опасни пътища в наши дни. — Мурани вече беше успял да се овладее донякъде.

Рецонико вдигна вежди.

— Заради разкопките на отец Себастиан ли? — Поклати глава. — Все още не знаем дали от тях ще излезе нещо.

— Ами ако излезе? Ако отец Себастиан открие нещо? Дори и да не е книгата, какво ще стане, ако попадне на нещо друго, което сочи към Тайните текстове?

— Тогава ние ще се заемем с това.

Мурани изсумтя презрително.

— След дъжд качулка.

— Стефано, моля те, чуй ме — рязко рече Рецонико. — Аз съм твой приятел. Всичко е под контрол.

Мурани отказа да повярва на това.

— Нищо не е под контрол. — Искаше му се да каже на Рецонико за звънеца и цимбала и за това какво представляват те според него. Но не можеше. Рецонико беше член на Обществото на Квириин и Мурани не можеше да допусне да му отнемат всичко. Не би могъл да понесе подобно нещо.

Известно време Рецонико го гледаше мълчаливо.

— Контролираме Швейцарската гвардия. Имат свои хора на обекта. Ако отец Себастиан намери нещо — каквото и да било — те имат заповед незабавно да му го отнемат.

Мурани знаеше това. Беше участвал в уреждането му. За щастие след дългите си години служба мнозина от лидерите на Швейцарската гвардия споделяха едни и същи основни виждания с Обществото на Квириин. И за едните, и за другите запазването на Църквата беше от първостепенна важност. За осъществяването на тази цел можеше да се отнема живот и да се изговарят лъжи.

Работата на отец Себастиан застрашаваше Швейцарската гвардия толкова, колкото и самата Църква. Началникът на гвардията командир Карл Пулвер осъзнаваше и опасността от Тайните текстове, макар да нямаше представа какво се съдържа в тях.

— Трябва да се направи нещо повече — каза Мурани.

Рецонико го погледна предпазливо.

— Какво например?

— Отец Себастиан е човек на папата. Не е един от нас.

— Още по-добре — рече Рецонико. — Ако Себастиан намери нещо, няма да го разпознае. Само ние знаем какво представляват Тайните текстове.

— Папата си мисли, че знае.

Рецонико махна пренебрежително ръка.

— Папата знае само онова, което му казваме. И дори тогава не разбира всичко като нас.

Мурани поклати глава.

— Това не е достатъчно. Трябва да контролираме обекта. Без никой да ни се бърка. За целта трябва да ръководим разкопките.

— Папата се спря на отец Себастиан. И той очевидно е добър избор. Областта му е археологията. От всички нас...

— Той е най-неблагонадеждният. — Тонът на Мурани стана по-твърд. — Прекарал е в света на миряните много време, преди да се обърне към Църквата.

Лицето на Рецонико потъмня.

— Бихме могли да предприемем стъпки за поправяне на положението.

Мурани омекна.

— И други свещеници и кардинали могат да поемат ръководството на разкопките.

Рецонико се усмихна.

— Като например теб ли?

Мурани дори не се опита да се прави на скромен.

— Да. Аз бих бил идеалният избор.

— Защо точно ти?

— Защото още от най-ранна младост съм посветил живота си на Църквата. Вярвам в силата на папската институция. Църквата трябва да заеме подобаващото ѝ място в света. Тя става все по-слаба и по-слаба. Вземи само загубата на латинската литургия и връзките с другите религии и страни. Папите се държат така, сякаш са държавни глави...

— Каквито са — посочи Рецонико.

— ... и се отнасят към другите държави и религии като с равни. — Гласът на Мурани отново стана твърд. — *Никой* не е равен на Църквата. Сам бог ни е сложил да бъдем пастири на народите, които той ни е дал. Ние трябва да ги водим и да определяме живота им. Не можем да го правим, когато непрекъснато се отказваме от властта и престижа, които ни правят божии избраници и инструменти.

Рецонико рязко си пое дъх и издиша. Поколеба се.

— Всичко, което казваш, е вярно...

— Зная, че е вярно.

— Но...

Мурани го прекъсна.

— Стига с това „но“. Църквата е свещена, тя е и би трябвало да бъде върховната сила на земята. И всеки предмет, който контролира тази сила, принадлежи на Църквата. Свещените артефакти са наши по право и по божие благоволение.

— Светът е станал различно място, Стефано — меко каза Рецонико. — В днешно време трябва да действаме по-внимателно и предпазливо.

— Става въпрос за книги и артефакти, способни да сложат край на този свят и да положат началото на нов. Лежали са погребани незначайно колко години и са на път да се появят отново.

— Само ако сме прави относно разкопките.

— Съмняваш ли се?

— Тепърва предстои да се докаже.

Мурани се облегна назад с отвращение.

— Трябва ти вяра.

За първи път погледът на Рецонико стана леден.

— Не се самозабравяй, Стефано. Можеш да си позволяваш такъв тон с по-нисши свещеници и кардинали, но аз съм тук от името на Обществото.

Думите му донякъде стъписаха Мурани. Той обаче беше очаквал повече. Въпреки че имаше склонност към автократия и независимост, Рецонико често вземаше ролята на галено кученце на по-старшите в Обществото на Квирин.

Преброи до десет и реши да отстъпи.

— Нямаше да бъдем в това положение, ако изборът на папа се правеше по друг начин.

— Загубена работа — каза Рецонико.

Светата колегия на кардиналите се бе разделила при избора. Всяка фракция избра свой кандидат. Двамата, от които трябваше да се избере папа и които вече бяха натоварени със свещения дълг да закрилят света от Тайните текстове, не успяха да наберат достатъчно гласове, за да спечелят. Третата фракция, която преследваше свои лични цели, беше предложила алтернатива в лицето на Вилхелм Вайерщрас. В крайна сметка заради разцеплението новият папа, който се качи на престола, не знаеше нищичко за Тайните текстове.

Всъщност Мурани не беше сигурен, че Инокентий XIV е повярвал в съществуването им, след като му е било съобщено за тях.

Той изслушваше всекиго, но винаги си мълчеше. Докато накрая не избра да изпрати отец Себастиан начело на разкопките. Това — поне според преценката на Мурани — говореше страшно много.

— Прав си — рече той.

Рецонико го изучаваше известно време.

— Всичко е наред, Стефано — каза накрая той. — Ще видиш. От теб Обществото би искало да не се набиваш много на очи. Доверието на папата към нас е съвсем крехко. Особено сега. Ако беше заел престола в по друго време, щяхме да сме по-сигурни във влиянието си върху него.

Мурани мълчаливо не се съгласи с това. Вилхелм Вайерщрас бе прекарал твърде много време между книгите си в библиотеките. Имаше мнение за всичко. И не се колебаеше да използва силата на поста си. Беше го показал, когато избра отец Себастиан пред останалите кандидати, които предложи Обществото на Квирин.

Показа го отново и тази сутрин, когато го изправи на килима. Мурани едва сега се досети, че това беше по-скоро предупреждение към цялото Общество на Квирин, отколкото само към него.

Внезапното прозрение го накара да осъзнае, че водите са далеч по-дълбоки и коварни, отколкото бе предполагал.

— Не се измъчвай, Стефано — каза Рецонико. — Имаш много приятели в Обществото на Квирин. Надявам се, че ще продължиш да броиш и мен като един от тях. Желая ти единствено доброто. Заедно сме във всичко това. Трябва да бъдеш по-търпелив.

— Зная. — Мурани отпи от виното си. — Но никога досега не сме били по-близко до Тайните текстове.

Рецонико кимна.

— Всички го знаем. Всичко е на мястото си. Не може да се случи нищо, което не е под наш контрол.

Това може и да е вярно, помисли си Мурани, но никой от тях не беше готов да използва тези текстове. Обществото на Квирин пазеше множество тайни. През годините то тихомълком и брутално беше убивало всеки, който се опълчваше срещу него или надничаше в хранилицата му.

Членовете му не се страхуваха да окървавят ръцете си. Нито пък Мурани.

*Пазарът на Седми километър
Околностите на Одеса, Украйна
23.08.2009*

— Това пък откъде се появи? — попита Лесли.

Лурдс се усмихна на наивността на младата жена. Макар и да минаваше за „светски“ телевизионен журналист (и вероятно беше пътувала доста), за нея светът си оставаше едно голямо и невъобразимо място. Беше видяла от него много по-малко, колкото ѝ се струваше.

Пазарът на Седми километър беше свърталище на черния пазар, напълно отдаден на капитализма. Заемаше площ от близо осемдесет хектара и бе осеян със стоманени товарни контейнери, превърнати в сгради. Между тях се виеха претъпкани с хора тесни улички.

Контейнерите идваха от цял свят. Варираха от шестметрови кутии до шестнадесетметрови чудовища. Търговците държаха там стоките си и често живееха в тях. Имаше нови и стари, с всички цветове на дъгата. Повечето бяха долепени и свързани помежду си.

Приличаха на малки метални сгради с реклами и тротоари, понякога натрупани на два-три етажа. Пред тях имаше камиони и коли, на които непрекъснато товареха и разтоварваха стоки. Чуваха се гласове на всевъзможни езици. По „улиците“ бяха монтирани лампи, за да попречат на мрака да спре търговията.

Лурдс бе уморен и схванат от пътуването, продължило близо двадесет и шест часа, но това не му попречи да влезе в ролята на туристически гид и наставник едновременно. Старецът, който ги беше докарал, незабавно бе поел обратно към Москва.

— Добре дошли в Пазара на Седми километър — махна той към сложната плетеница контейнери. — Първоначално той се е намирал в очертанията на Одеса, но след падането на Берлинската стена през осемдесет и девета и нашествието на капитализма в района броят на търговците се увеличил.

— Направо невероятно — каза Лесли.

Гари снимаше с ръчната си камера.

— Внимавай с това нещо — нареди Наташа.

— Защо? — той прибра камерата в чантата, която висеше на рамото му. — Не позволяват ли на туристи да снимат?

— Позволяват, но някои от търговците са незаконни — обясни Лурдс.

— Мнозина от тях са търсени от полицията и службите на различни страни — каза Наташа, като си отваряше очите на четири. Въпреки че бяха пътували цяло денонощие, тя изглеждаше отпочинала и готова за път. — Ако някой от тях реши, че си пратен да ги шпионираш, могат да се опитат да ни прережат гърлата.

— О. — На Гари определено не му се понарава подобна перспектива.

— Когато започнал да се разраства, пазарът бил преместен извън града — каза Лурдс. — Просто защото станал много печеливш. Разположил се тук — на седем километра от Одеса.

— Откъдето е и името му — каза Лесли.

— Точно така. — Лурдс поведе групата. Минаха покрай контейнери, предлагащи азиатска електроника и туристически стоки, както и високотехнологични западни продукти ментета. — Тук има над шест хиляди магазина, които плащат хиляди долари наем на месец. Само от даването на места под наем се печелят огромни суми, а оборотът надхвърля двадесет милиона долара.

— Двадесет милиона на година ли? — попита Лесли.

Лурдс ѝ се усмихна.

— Двадесет милиона на ден.

Лесли спря на едно кръстовище и се огледа във всички посоки. Безброй посетители задръстваха уличките и се пазаряха с продавачите.

— Имало е опити пазарът да се затвори, след като започнал да расте — каза Лурдс. — Но вече било твърде късно. Бил започнал да живее свой собствен живот. И продължава да расте. Но въпреки това Русия иска да закрие това място. А търговците и купувачите са готови да се вдигнат на оръжие, за да не го позволят.

— Но защо някой ще иска да закрива подобно нещо?

— Защото не могат да го контролират.

— А защо им е да го контролират?

— Заради данъците.

— Значи всички тези стоки са необложени? — Лесли спря пред един контейнер, предлагащ италиански дамски чанти. — Двадесет милиона долара на ден без нито цент данъци?

— Да. Това, което е пред теб, е в общи линии най-големият пазар в Европа. Интересно е да се отбележи, че е свърталище и на контрабандисти. Тук можеш да намериш всичко — оригинални продукти, фалшификати и нелегални стоки като муниции и наркотици. Бизнесът действа на светло просто защото никой не го спира.

Лесли разгледа една от чантите на малката маса. Лурдс знаеше, че жените не могат да подминат такива изгодни цени. Макар лично той да се съмняваше, че нещо от намиращото се на масата си заслужаваше дори и тези пари.

— Нямаме време за покупки — каза Наташа.

Лесли неохотно върна чантата.

— Къде трябва да се срещнем с приятеля ви? — попита Наташа.

— Наблизо — отвърна Лурдс.

Час по-късно Лурдс стоеше и пиеше турско кафе пред магазин за американски джинси. Лесли моментално ги заклеями като ментета. Лурдс не би се усетил. Гари беше зает да заснема кадри от различни магазини и дори накара Лесли да каже няколко встъпителни и заключителни думи за проекта, който щяха да предложат на ВВС.

— Сигурен ли сте, че приятелят ви ще се появи? — попита на руски Наташа.

— Йосиф каза, че ще дойде — отвърна Лурдс на английски. Не искаше Лесли и Гари да се чувстват изолирани от разговора.

Измина поредната неловка минута, която бавно се проточи до още пет.

Наташа се премести и застана пред Лурдс. За момент той си помисли, че се е обидила, но вниманието ѝ бе насочено към някакъв млад мъж, който приближаваше. Ръката ѝ вече бе в джоба на якето.

Нямаше съмнение накъде е тръгнал младежът. Той спря на няколко крачки от тях. И двете му ръце бяха в джобовете му. Лурдс знаеше какво държат. Погледът на младежа нито за миг не се откъсна от очите на Наташа и Лурдс реши, че новодошлият я е определил като най-опасната сред тях.

— Професор Лурдс. — Английският му беше безупречен.

— Да.

— Праща ме Йосиф Данилович.

— Някакви доказателства? — обади се Наташа.

Младежът се ухили и сви рамене.

— Тук не е място за доказване на каквото и да било. Нито пък за полицаи. Идвам да ви предложа начин да излезете от града. Вие решавате дали да приемете.

Телефонът на Лурдс иззвъня. Той вдигна. Батерията беше почти изтощена.

— Ало.

— Томас — поздрави го жизнерадостно Данилович, но в тона му се долавяше малко напрежение.

— Здравсти, Йосиф. Мисля, че току-що срещнахме твоя човек.

— Името му е Виктор — каза Данилович. — Можеш да му имаш доверие.

Лурдс знаеше, че младежът очаква обаждането. Виктор остана напълно спокоен. Наташа все още беше нащрек.

— Може би ще е по-добре да ми го опишеш — предложи Лурдс. — Напоследък нещо ни е хванала параноята.

— Разбира се. Живеем в параноични времена. — Данилович направи доста добро описание на пратеника си.

— Благодаря, Йосиф. Надявам се скоро да се видим — каза Лурдс и прекъсна връзката.

— Той ли е? — попита Наташа.

— Да. Йосиф го описа. Включително и облеклото му.

Виктор се ухили.

— Естествено, нищо не ми пречи да имам партньор, който да е опрял пистолет в главата на приятеля ви. Стига, разбира се, да последвате параноичния си начин на мислене. Но ако го направите, не ми се вярва да излезете някога от този пазар.

Лурдс вдигна раницата си и я метна през рамо.

— Да вървим.

— Този път си надминал и себе си, стари приятелю — каза Лурдс. Имаше предвид масата в трапезарията на Данилович, която буквално се огъваше от храна. Лурдс му беше гостувал няколко пъти и бе свикнал с разточителното обзавеждане в дома му.

Центърът на трапезарията се заемаше от богато украсена маса и столове, достойни за царско семейство. Стените бяха покрити с

картини и навсякъде бяха разположени вази и всевъзможни колекционерски рядкости.

Данилович махна пренебрежително с ръка. Беше дребен, фин мъж с тънък мустак. Носеше скъпия си костюм с увереност и гордост.

— Реших, че щом трябва да ти уреждам бягство от Москва, то поне да бъде със стил. — Широката му усмивка разкри дупка между зъбите. — И може би със съвсем мъничък нюанс на опасност — добави той и леко раздалечи палец и показалец.

— Бих предпочел да пропусна опасността, ако нямаш нищо против — унило рече Лурдс. — Лично аз съм на мнение, че през последните няколко дни ни се насъбра предостатъчно.

На масата имаше дори табелки, показващи кой къде да седне. Лурдс и Данилович заеха главните места. Лурдс не се изненада, когато забеляза, че Данилович е настанил двете жени по-близо до себе си.

Облечени в бели ливреи сервитьори наляха вино, след което се появи готвачът да обяви менюто. Въпреки напрежението, което бе изписано по лицата им, Лурдс видя, че всички слушат прехласнати.

— Реших, че френската кухня би била подходяща — каза готвачът. — Ще започнем с лека салата, „Бьоф Буржиньон“, телешко в червено вино, охлюви „Дьо Буржон“ с магданоз и масло, бургонско фондю буржиньон, гужери и пошуз, което е мой специалитет. — Той щракна с токове и се оттегли в кухнята.

— Не разбрах всичко, но прозвуча страхотно — обади се Гари.

— Огюст е превъзходен готвач — отвърна Данилович. — Наех го от един ресторант за тази вечер.

— Не е било нужно да си създаваш толкова грижи — запротестира Лурдс.

— Знам — каза Данилович. — Ти би останал доволен и от сандвич с бира. Но що се касае до дамите... — и той хвърли бързи погледи към Наташа и Лесли — ... тях просто съм длъжен да впечатля.

— Наистина съм впечатлена — каза Лесли.

— Благодаря, мила моя. — Данилович взе ръката ѝ и я целуна.

Ах, *ти старче* — помисли си Лурдс, но не можеше да не се усмихне на старомодното държане на приятеля си. Данилович беше един от най-общителните хора, които познаваше. Обичаше да изнася представления и да играе главната роля.

Вечерята не закъсня. Пикантната салата бе последвана от телешка супа, след което поднесоха охлювите, опечени в собствените им черупки. Гари се стресна и отказа да ги яде. Лурдс реши, че маслото с магданоз беше най-доброто, което бе опитвал някога, и прати специални поздравии на готвача.

Във фондюто имаше парченца телешко, което допълваше аромата и го правеше още по-вкусно. Гужери бяха топчетата сирене в тестото. Но върхът на всичко беше стотвената в червено вино риба — пошуз.

За десерт имаха ягоди и плодова пита, която направо се топеше в устата.

По-късно се настаниха в кабинета на Данилович пред запалената камина, която прогонваше нощния хлад. Лурдс и Данилович запалиха пури и се изненадаха, когато Наташа също прие да изпусне една. Пиха бренди от големи чаши.

— Познаваш ли хората, които те преследват? — попита Данилович.

Лурдс поклати глава.

— Мисля, че разпознах някои от тях от Александрия.

— Значи смяташ, че са по същата следа като теб?

— Това е единственото обяснение. — Лурдс се бе настанил в дълбокото кресло, което се оказа повече от удобно. — Няма причина да проявяват интерес към мен.

Данилович се наведе напред и го потупа по коляното.

— Аз винаги съм те намирал за интересен, скъпи мой професоре.

— Ти си пиян — обвини го Лурдс.

— Може би малко. — Данилович погледна към Лесли. — Може пък да не е било заради теб, приятелю. А заради нашата телевизионна звезда.

— Не съм звезда — рече Лесли. — И нищо не разбирам от история и артефакти.

— Знаете, че те вървят заедно — каза Данилович. — А повечето хора не го знаят. — Тръсна пепелта в един пепелник, като продължи да я гледа замислено. — Та нали вие сте намерили звънеца в Александрия.

— Беше чиста случайност.

Данилович сви рамене.

— В общи линии аз съм вярващ човек, мила моя, макар да работя в област, която според някои изключва това. Онези, които ви преследват, вече са търсели този звънец — или най-малкото нещо подобно. В противен случай е нямало да дойдат за него.

— Можем да разберем кой ни гони — тихо каза Наташа. — Като го идентифицираме, ще разберем защо иска инструментите, а така ще научим повече и за самите инструменти.

Данилович се усмихна като ангелче.

— Да. Нали разбираш, приятелю, когато продавам нещо, аз трябва да знам от кого го получавам, на кого го продавам, както и достатъчно за самия предмет, за да знам какво го прави ценно и за двете страни. Защо се интересуваш толкова много от тези предмети?

— Заради надписите — незабавно отговори Лурдс.

— Това е ценно за теб, но малцина биха се заинтересували от мъртъв език, чието разчитане може да отнеме години.

— Не смятам, че ще е нужно толкова много време — рече Лурдс. — Ако открия връзката между инструментите, ще мога да направя предположение и да го подкрепя с факти.

Данилович го потупа по рамото.

— Не се съмнявам, че ще го направиш. Странно е, че материалите, от които са изработени тези инструменти, на практика нямат никаква стойност. Не са от злато или сребро. Не са инкрустирани със скъпоценни камъни. Най-обикновени са. Като изключим изписаните върху тях тайни.

— Но хората, които ги задигнаха, вече знаят какво е написано върху тях — обади се Гари и се наведе развълнувано напред. — Или най-малкото знаят какво би трябвало да е написано. Като карта на съкровище или нещо подобно.

Лурдс обмисли думите му.

— Те са знаели какво да търсят. Не е задължително да знаят какво е написано.

— Тогава откъде идва информацията им? — попита Лесли.

— Това е един от въпросите, които трябва да си зададете — каза Данилович. — Така ще ограничите списъка на възможните преследвачи.

— А защо продължават да ни гонят? — попита Гари.

— Поради две причини — тихо каза Наташа. — Първо, защото се страхуват, че професор Лурдс ще разчете надписите и ще разкрие техните тайни. И второ, защото професор Лурдс е бил, по случайност или не, свързан с два от предметите, които търсят.

— Ще трябва да поемем към Лайпциг колкото се може по-скоро, стари приятелю — обърна се Лурдс към Данилович.

— И да се откажете толкова бързо от гостоприемството ми? — изненадано го погледна домакинът.

— Ако обстоятелствата бяха други...

Данилович вдигна ръка и се усмихна.

— Не се обиждам. Разбирам положението ти. Въпросът вече е уреден. Утре сутринта Виктор ще ви качи на един кораб, където съм ви осигурил места.

— Благодаря — каза Лурдс.

— А дотогава да се насладим на останалото от това чудесно бренди и да поговорим за миналите времена.

12.

*Пристанище Иличовск
Одеска област, Украйна
24.08.2009*

— Къде си, Наташа? — Иван Черновски звучеше спокойно, но тя го познаваше от дълго време и знаеше, че това далеч не е така.

— В Иличовск. — Не го излъга. Той разпознаваше лъжите ѝ със същата лекота, с която тя разпознаваше неговите.

Пристанищният район беше задръстен от стоки. На двадесет километра от самата Одеса и второ по големина пристанище в областта, Иличовск бе възникнал около доковете като основно седалище на компания „Черноморски превози“. Кораби от всякакъв вид и размери стояха на котва при кейовете или бавно пореха водите. Докери товареха и разтоварваха стоки.

— Какво правиш там?

— Търся убиеца на сестра си. Обадох се с надеждата, че можеш да ми помогнеш.

— Съдебните медици намериха стар куршум в тялото на мъжа — каза Черновски. — Явно е бил раняван преди и не е имал достъп до лекарска помощ. Раната в крайна сметка зараснала, но куршумът останал вътре.

— Прилича ми на случая с убийството на Карпов — каза Наташа.

— Да. Куршумът беше от оръжието на един от стрелците на мафията — продължи Черновски. — Щом го идентифицирахме, отидох да видя стрелеца.

Погледът на Наташа продължи да броди наоколо. Лесли се беше върнала при Лурдс и Гари, но някакъв друг мъж стоеше само на няколко метра от нея.

Беше мърляв. Носеше ниско нахлупен каскет и леко карирано яке. Случайният минувач би могъл да го вземе за докер. Наташа забеляза хубавите обувки на краката му и разбра, че мъжът не работи

на пристанището, макар да бе облечен като докер. Черновски я беше научил да гледа в краката на хората. Те често се преобличаха преди или след като извършат нещо незаконно, но рядко се преобуваха.

Мъжът стоеше до един контейнер, който чакаше да бъде натоварен, отпиваше от картонена чашка и от време на време кимаше на минаващите докери. Освен това говореше по мобилен телефон. Малцина докери можеха да си позволят подобни играчки.

— Онзи разпозна мъртвеца като един от екипа, който опитал да открадне нелегална пратка антики от Ирак по време на войната. Разговарях с някои от уличните търговци, които предлагат подобни неща. Пуснах им и снимката на убийтия. Името му е Юрий Карстев.

— Нищо не ми говори. — Знаеше, че Черновски очаква отговор от нея.

— Може би ще говори нещо на професора.

— Ще го питам. — Знаеше също, че Черновски искаше да се увери, че все още пътуват заедно.

— За този Карстев се знае, че е работил за тип на име... — отново зашумоляха хартии, докато Черновски преглеждаше бележките си, — ... Галардо. Патрицио Галардо.

— И това нищо не ми говори.

— Името си има цяла история. — Черновски пое дълбоко дъх.

Мъжът, който следеше Лурдс и групата му, прибра телефона в джоба си и запали цигара. Стомахът на Наташа се поотпусна. Когато и да чакаше онзи, явно още не беше в района.

Без да го изпуска от очи, Наташа бързо заговори на Черновски.

— Зная, че искаш да ме задържиш колкото се може повече, Иван. Ако бях на твоето място, бих сторила същото. Проблемът е, че сме уязвими. И ми се струва, че преследвачите ни всеки момент ще се появят. Така че ще е най-добре да ми кажеш каквото знаеш.

Черновски се поколеба. Наташа заподозря, че непознатият дори се опитва да подслушва разговора ѝ.

— Патрицио Галардо е крайно лош тип, Наташа — каза Черновски. — Крадец и убиец.

— За себе си ли работи, или за някой друг?

— И двете. Работи на парче. Специализирал се е в незаконно придобиване на антики.

— За кого работи?

— Засега не съм открил нищо конкретно. Ще продължа да търся.
— Моля те, направи го — каза Наташа. — Ще се обадя отново при първа възможност.

— Откъде?

— Ще те уведомя. Очертава ни се доста път. Благодаря ти, Иван.

— Пази се, Наташа. Надявам се да те видя жива и здрава в най-скоро време.

Тя окачи слушалката и пресече улицата. Време беше да се погрижи за наблюдателя.

Патрицио Галардо прибра телефона в джоба си и си запробива път през пристанището. Ускори крачка, когато видя товарния кораб „Каролинска луна“, хвърлил котва на около триста метра напред.

Според доклада на информатора Лурдс и групата му трябваше да са някъде наблизо.

Четирима от хората му вървяха с него. Всички криеха пистолети под палтата си.

Недалеч отби полицейска кола. Двама униформени заемаха предните седалки. Отзад седеше мъж в цивилни дрехи.

Вътрешната аларма на Галардо за полицаи се включи. Той инстинктивно забърза към близката пресечка. Бяха оставили голяма каша в Москва и той се запита дали сега тя няма да ги удави.

Чу се скърцане на спирачки. Някакъв двигател смени оборотите.

— Ченгетата са след нас — обади се един от хората на Галардо.

— Пръснете се — нареди той. — Прикривайте ме, ако се опитат да ме приберат.

Продължи да върви, но слушаше напрегнато как гумите на приближаващата кола шумолят по чакъла.

Някой извика към него на руски. Не му обърна внимание. Много от пристигащите в пристанището моряци не говореха руски.

— Сър — извика мъжът, този път на английски.

Галардо продължи, без да намалява крачка. Някои моряци не говореха и английски.

Отвори се врати. Някой се затича след него.

Галардо спокойно бръкна в джоба на палтото си за 9-милиметровия пистолет. Ако полицаите търсеха него, едва ли щяха да

се задоволят само с няколко въпроса.

Нечия ръка го хвана за рамото.

— Сър — повтори полицаят.

Галардо внезапно спря и се обърна. Рязкото движение свари полицая неподготвен. Пистолетът на Галардо опря стомаха на ченгето, преди то да проумее какво става. Като постави лявата си ръка зад главата на мъжа, за да може да го използва като щит, Галардо натисна спусъка три пъти един след друг. Щеше да стреля поне още веднъж, но от ритането пистолетът се заплете в гънките на палтото му.

Дрезгавите гърмежи изпълниха алеята.

Полицаят се олюля и политна към Галардо. Чертите на младото му лице бяха изкривени от шока.

Цивилният инспектор и полицаят се опитаха да излязат от колата с извадени оръжия. Ди Бенедето приближи небрежно инспектора отзад, опря пистолет в тила му и му пръсна мозъка.

Осъзнал опасността, в която се намира, шофьорът понечи да се обърне. Ди Бенедето го застреля в лицето и го повали с ритник.

Галардо избута убития от себе си и тялото рухна на земята. Пластмасовият правоъгълник на ръкава на полицая привлече вниманието на убиеца. Той коленичи, за да го разгледа по-отблизо.

В прозрачния джоб видя своя снимка. Бяха използвали същия похват като него, докато търсеше археоложката.

— Патрицио — Ди Бенедето вдигна ръката на цивилния инспектор. Беше покрита почти изцяло с кръв, но прозрачният правоъгълник се виждаше.

Знаеха кой е.

Студеното осъзнаване сви стомаха му. Не знаеше как са успели да го идентифицират. По правило бе предпазлив, но ченгетата все пак бяха успели на два пъти да го тикнат зад решетките.

Пусна ръката на мъртвеца и се изправи. Разкопча палтото си и освободи пистолета. С бързи движения махна пълнителя и го смени с пълен.

— Трябва да се махаме оттук — каза Ди Бенедето. — Гърмежите ще докарат още ченгета, а те вече те търсят.

Галардо кимна и издиша.

— Знам. Да видим дали преди това ще намерим професора.

— Къде е Наташа? — попита Лесли.

Лурдс обърна гръб на големите кораби в залива и погледна към малкото магазинче, където допреди малко бе стояла Наташа. Нямаше я.

— Говореше по телефона — обади се Гари, който снимаше пристанището.

— Вече не. — Лесли погледна часовника си. — Кога трябваше да се срещнем с капитана на кораба?

— В десет и половина — каза Виктор. Изглеждаше спокоен и уверен.

Безпокойството загриза Лурдс. Ако Наташа беше разбрала нещо за убийците на сестра си, щеше ли да им каже? Или просто ще реши да действа и да ги изостави? Той беше сигурен, че тя е в състояние да действа сама. Очевидно не се интересуваше от историческите подробности.

— Ето я — каза Гари и посочи към сградата от другата страна на улицата.

Лурдс се обърна и я видя да бърби с някакъв мъж на средна възраст с доста неугледен вид. Предположи, че човекът е докер, но се зачуди защо Наташа се мотае, когато имаше работа за вършене.

Мъжът я почерпи с цигара. Тя се наведе напред към запалката и закри огънчето с длани. Изведнъж без никакво предупреждение сграбчи мъжа за гърлото, свали го на колене и го просна на земята с един страничен ритник.

— По дяволите! — възкликна Лесли. — Това пък защо го направи?

Лурдс изтича към Наташа, която бе коленичила и пребъркваше джобовете на мъжа.

— Какви ги вършиш? — остро попита той.

Наташа извади мобилния телефон на жертвата си и го подхвърли на Лурдс.

— Държеше ви под око.

Лурдс се олюля. В живота на беглеца явно имаше страшно много неща, за които не беше и подозирал. А нямаше почти никакво време за учене.

Огледа улицата. Неколцина пешеходци пресякоха на отсрещната страна, за да заобиколят по-отдалеч сцената.

— Можеше да избереш и по-видно място за засади — каза Лесли.

— Разговаряше с някого по телефона. — Наташа извади портфейла на мъжа, прибра го в джоба си и откри тесте снимки в джоба на ризата му. Разпери ги като карти. Лурдс и Лесли видяха върху тях собствените си физиономии и лицето на Наташа.

— Няма съмнение, че ви е търсил — каза Виктор. — Да вървим. Трябва да се махаме оттук.

Наташа остави проснатия в безсъзнание.

— Познаваш ли го? — попита тя.

Виктор поклати глава и тръгна към страничната уличка.

Наблизо проехтяха изстрели. Полицейските сирени не закъсняха. Лурдс и останалите вече се движеха бързо през доковете.

„Лъкатушеца звезда“ отплаваше за Южна Америка. Много пиратски кораби го правеха. Съвременните пирати плаваха под различни знамена, но най-удобни им бяха флаговете от Южна Америка. Изумително много южноамерикански страни без излаз на море поддържат огромни флотилии по цял свят.

За да бъде корабът му официално признат за част от националния флот, собственикът трябваше просто да плати такса в съответната държава. В резултат той получаваше международна закрила, привилегии и права. Полицията на други страни не можеше да се качи на борда без основателна причина, освен ако не желае да предизвика международен скандал.

Виктор ги запозна набързо с първия помощник-капитан — мъж към четиридесетте с брада катинарче. Казваше се Яков Ойстрах и годините в морето бяха оставили белезите си по лицето му.

— Добре дошли на борда — поздрави ги Ойстрах, докато дебелият плик, който му даде Виктор, изчезваше под куртката му.

— Трябва да слезем под палубата, колкото се може по-бързо. Предчувствам неприятности — каза Лурдс.

— Изстрелите ли? — повдигна вежда Ойстрах.

— Може да са заради нас. Търсят ни.

— Ама разбира се — каза първият помощник. — Нали затова тръгвате с нас?

— Така е — отвърна Наташа и сръга Лурдс, за да го накара да се размърда.

— Тук няма да има неприятности, професор Лурдс — каза Ойстрах. — Имаме пълното право да защитаваме кораба си и всички на борда. Стъпите ли на палубата, на практика се озовавате в друга страна. Ще им трябва специално разрешение, за да ви приберат. С капитана научихме, че преследвачът ви не разполага с такова.

— Точно така — рече Наташа.

Лурдс се вкопчи във въжените перила на подвижното мостче и тръгна нагоре по стръмния наклон. На няколко пъти се озърна през рамо.

В една алея между пристанищните складове се бяха скупчили няколко полицейски коли. Суматохата привлече тълпа зяпачи.

Няколко мига по-късно, задъхан от дългото катерене, Лурдс застана на кърмата и погледна назад към доковете. Радиостанцията на един моряк от екипажа изпраща на няколко крачки от него. Чу се бърза руска реч и Лурдс долови достатъчно от разговора, за да разбере, че морякът подслушва полицията.

— Разбрахте ли какво става? — попита го Лурдс на руски.

Набитият сивокос мъж сви рамене.

— Застреляли някакви полицаи.

— Професор Лурдс — обади се Ойстрах. — Ако нямате нищо против, бих посъветвал вас и приятелите ви да се приберете колкото се може по-скоро. Тук сте прекалено на показ.

— Прав е — каза Наташа. — Ако Галардо е твърдо решен, един снайперист на някой покрив може да сложи край на търсенето на звънеца.

— Кой е Галардо? — попита Лесли.

— Човекът, който ни гони от Москва.

— Как...

Ойстрах ги подбра като деца.

— Стига приказки. Ще говорите долу в камбуза.

Лурдс тръгна неохотно.

Галардо се движеше почти тичешком. Ди Бенедето бързаше редом с него, останалите ги следваха на няколко крачки разстояние. Галардо изруга. Беше разкрит. Полицията знаеше кой е.

За щастие навремето беше работил с търговци от черния пазар, които въртяха бизнес и в Одеса. Имаше къде да се скрие. Сега се беше насочил към едно от тези скривалища.

Барът беше специално за моряци. На прозорците му бяха окачени неоновы надписи.

Галардо изкачи няколко стъпала и влезе в тъмното задимено помещение. Неколцина посетители висяха на бара, прегърнали бутилките си. Окачените по ъглите телевизори предаваха спортни програми.

Михаил Рихтер стоеше на обичайното си място. Беше дебел и бръснеше главата си, но поддържаше буйна брада. Между зъбите му димеше зловонна пура. На кръста му беше препасана мръсна престилка. Две красиви жени обслужваха заведението под зоркото му око.

— А, Патрицио — поздрави той. — Как я караш?

— Напрегнато — отвърна Галардо. — Нямам време за приказки. Трябва да използвам задната врата.

Михаил кимна на един от мъжете до вратата. Онзи стана и излезе навън.

— Изчакай — каза Михаил. — Ако никой не идва оттам, ще те пусна.

Ако никой не е по петите ми, нямаше да ми трябваш. Галардо изсумтя яростно, но се облегна на бара и взе чаша бира, която сервитьорката му предложи по нареждане на домакина.

Изпратеният навън се върна, погледна към Михаил и поклати глава.

— Имаш късмет, Патрицио. Насам. — Михаил им махна да минат зад бара.

Галардо и хората му го последваха в склада отзад и по стълбите към мазето. Михаил включи голата крушка, висеща от тавана. Бледожълта светлина изпълни помещението.

Михаил отиде до отсрещната стена и изтъркаля една бирена бъчонка. Натисна стената и каменната плоча в краката му се плъзна настрани и разкри стъпала, които се спускаха по спирала надолу.

По-голямата част от Одеса се издига върху варовикова основа, която се копае лесно. Много хора се бяха възползвали от предимствата на меката скала, за да изградят домовете си. По-късно, когато

контрабандата се бе превърнала в доходоносна професия, под града бяха прокопани тунели, плетеница от катакомби, в които се складираха и криеха стоките.

— Вземи. — Михаил подаде газен фенер.

Галардо докосна фитила със запалката си и свали ветроупорното стъкло. Изчака пламъкът да се разгори достатъчно силно, нагласи го и заслиза надолу под земята.

Лурдс и спътниците му бяха успели да се изплъзнат, но имаше начин Галардо да ги проследи. Щеше обаче да мине доста време, преди да се върне по работа в Русия.

Надяваше се, че Лурдс няма да остане в района. Това можеше да се окаже проблем.

Пристанището на Венеция

Венеция, Италия

28.08.2009

Лурдс седеше в отдалечаващата се от кораба лодка и гледаше към града. Вонята от застоялата вода донякъде убиваше очарованието, но за него Венеция си оставаше все така великолепна. Утринното слънце багреше източното небе в пурпур и злато, но туристите вече пълнеха улиците и каналите.

— Усмиваш се — обади се Лесли. Седеше до него на скамейката. От време на време вълните ги люшкаха и телата им се допираха сладостно и изкушаващо.

— Така ли? — попита Лурдс и опипа лицето си, сякаш за да се увери лично. Разбира се, че се усмиваше. — Сигурно е заради компанията.

Лесли му се усмихна.

— Щях да съм поласкана, ако беше така, но би било глупаво да се връзвам.

— Заради града е — призна си Лурдс. — Някои от най-големите умове на света са идвали тук. Писали са книги, пиеси и поезия, които се изучават до ден-днешен. Кралски фамилии, търговски палати и империи са се въздигали и рухвали на това място.

Млъкна, преди да е започнал да чете лекция.

— Случвало ли ти се е да бъдеш на място, от което да не се възхищаваш?

Лурдс поклати глава.

— Не. Не и на местата с минало. Щом знам езика на местните хора, винаги мога да намеря истории и легенди, на които да се възхищавам. Обществата и културите са уникални, но показват най-доброто от себе си, когато са поставени едни до други. Когато се сблъскват или съревновават.

— Имаш предвид, когато воюват ли? Не виждам нищо добро във войната.

— Войната е зло. Но тя е част от човешката цивилизация. Ако не водеха войни, народите рядко щяха да опознават други народи. Нямаше да разменят идеи, страсти или език. Всеки знае какво влияние са оказали кръстоносните походи върху храната, математиката и науките. Малцина обаче знаят, че китайците също са били мореплаватели и пътешественици. Имали са огромни платноходи, някои достигащи дължина до двеста — двеста и петдесет метра, и моряците са общували с множество култури в периодите на разцвет.

— Но това взаимодействие не води ли до разпад на езиците? Не ги ли смесва, не ги ли замърсява?

— Случва се, но корените на първоначалния език си остават, а смесването на два езика позволява по-доброто изучаване на техните сходства и различия.

— Ще приема думите ти. — Лесли го погледна по-сериозно. — Между другото, разговарях с продуцента си. Той ни отпусна допълнително време да проследим тази история, но вече се чувствам длъжна да му покажа нещо.

Лурдс се замисли.

— Каза ли му за цимбала?

— Нали ме помоли да не го правя.

— Може би ще е по-добре да му кажеш.

— И че отиваме в Института „Макс Планк“ за да научим повече за търговията с роби ли?

— Да. Но засега ще е по-добре да си мълчи.

— Става. — Лесли погледна към града. — Колко време ще останем тук?

— Тръгваме за Лайпциг веднага. Хале е на по-малко от час път оттам, но да си вземем стаи там може да се окаже по-проблематично. А и Йосиф предупреди, че в малко градче като Хале могат да ни открият по-лесно. Уредил е всичко. На сушата би трябвало да ни чака кола.

— Професор Лурдс?

Лурдс изгледа изпитателно жената на средна възраст, която седеше на маса в откритото кафене. Пред нея имаше чаша джелато^[1] във формата на цвете и украсено с бишкота.

— Познах ви от снимката, която ми прати Йосиф. — Тя отвори папката на масата и показа фотографията, която Данилович му беше направил при посещението им в дома му.

Лурдс бе уловен с чаша бренди и пура. Не приличаше на беглец нито на снимката, нито на живо, но кръвта му се смрази, когато непознатата го повика по име.

— Приликата е доста голяма — каза жената. — Красив мъж сте.

— Благодаря — отвърна Лурдс, който все още не бе дошъл на себе си.

Лесли побърза да застане до него и го хвана за ръка.

Жената погледна към Лурдс, после към Лесли. Усмихна се отново, но този път не така приятелски.

— Е, добре тогава. Йосиф ме помоли да ви предам този пакет.

Лурдс взе подадения му жълт плик.

— Вътре ще намерите ключ за кола и упътване къде да я намерите. — Тя стана и взе сладоледа със себе си. — Желая ви безопасно и ползотворно пътуване.

— Благодаря — каза Лурдс.

— И ако ви се случи да се отбиете във Венеция без детска градина, обадете ми се. — Жената му даде визитката си, обърна се грациозно и се отдалечи с такава походка, че Лурдс и Гари зяпнаха след нея.

Лурдс помириса визитката. Ухаеше на люляк.

Лесли му я отмъкна.

— Това не ти трябва, повярвай ми — каза тя, пусна картичката в най-близкото кошче за боклук и го помъкна обратно на улицата.

Лурдс не се възпротиви. Имаше фотографска памет за телефонни номера. Дори и за чуждестранните.

Лайпциг, Германия

28.08.2009

Макар досега да не беше карала по аутобаните на Германия, Наташа се показва като опитен шофьор. Лурдс не беше особено изненадан, тъй като вече я бе виждал зад волана в Москва. Гари и Лесли седяха отзад и съответно ругаеха или надаваха викове, докато Наташа превключваше от лудо на бясно темпо.

Хотел „Радисън САС Лайпциг“ се намираше в центъра на Аугустусплац. Оставиха колата на паркинга и влязоха в лобито.

— Ще отида да потвърдя резервациите — каза Лесли. — Защо не се огледате за храна?

Не бяха яли през последните няколко часа, защото спираха само за бензин. Лурдс бе готов за сериозна трапеза, но вече беше късно — минаваше единадесет — и не му се вярваше, че ще успеят да намерят отворен ресторант. Страховете му се потвърдиха, когато младата служителка заговори:

— Боя се, че ресторантът — градина е затворен — каза тя и се усмихна извинително. — Но заведенията в лобито работят. Предлагат ограничено меню.

— Благодаря — отвърна Лурдс. Облаците се поразсеяха. Поне нямаше да умрат от глад.

Младата рецепционистка му се усмихна.

— Уведомете ме, ако се нуждаете от нещо, сър. От каквото и да било. — И очите ѝ проблеснаха обещаващо.

— Жените винаги ли ти се лепят така, приятел? — тихичко попита Гари, докато се отдалечаваха. — Защото ако е така, направо не ми го побира главата.

— Не — отговори Лурдс и сложи точка на тази тема.

По-късно, след като бяха погълнали предястия, ястия и десерти, Лурдс се настани в един от големите дивани и се загледа в телевизора. В лобито нямаше почти никого.

Разговорът им беше лек и доста уморен, но се въртеше около предстоящата среща с професор Йоахим Флайнхард в Института „Макс Планк“. Лурдс се беше свързал с него по пътя, уговорката им бе да се срещнат на сутринта.

— Добре — каза Лесли. — За днес ми е предостатъчно. Лягам си. Утре май се очертава нещо като почивен ден.

— Възможно е — каза Лурдс. — Това е проучване. А човек никога не може да каже кога ще приключи едно проучване.

Лесли го потупа по рамото.

— Имам ти вяра. Професор Хапаева е вярвала, че ти ще решиш въпроса за произхода на цимбала. Аз също мисля, че сме в добри ръце.

Лурдс ѝ благодари за комплимента, но от собствената си работа знаеше, че журналистите винаги се разочароват, когато нещо, което са очаквали с нетърпение, се окаже не чак толкова изумително.

— И аз изчезвам в леглото — обади се Гари.

— Ти? Да спиш? — изненада се Лурдс. Гари сякаш спеше най-малко от всички.

— Имат кабелна телевизия — ухили се Гари. — Това означава или порно, или анимационни филмчета за възрастни. И в двата случая ще има купон. — И си тръгна.

Лурдс се обърна към Наташа.

— А вие?

— Какво аз? — Тя седеше срещу него. Макар да изглеждаше спокойна, Лурдс знаеше, че непрекъснато е нащрек. Държеше под око всичко и всеки в лобито.

— Може би не сте твърде уморена за едно питие? Аз черпя.

— Опитвате се да бъдете любезен ли, професоре?

Лурдс сви рамене.

— Мисълта, че ще се качите в стаята си и ще се взирате в стените, донякъде ме изнервя. Не успяхте да поспите в колата по пътя.

— Сънят не е добра идея, когато някой е по петите ти. Чувствам се в най-голяма безопасност, докато съм в движение.

Мисълта, че е преследван, обезпокои Лурдс и това явно пролича на лицето му.

— Толкова сте се вторачили в целта си, че забравяте, че и други правят същото. Но тяхната цел сме ние. Защото им пречим, каквото и да търсят.

— И не могат да го намерят?

Наташа поклати глава.

— Явно не могат. Иначе нямаше да пратят Галардо по петите ни.

— Но как успяха да ни открият в Одеса?

Върху лицето на Наташа се появи мрачна усмивка.

— Това е въпросът, нали? Как според вас ни е намерил Галардо?

— Ако бяхме в шпионски филм, щях да реша, че на някой от нас е лепнато проследяващо устройство. Но ние не сме били в толкова близък контакт с Галардо или подчинените му, за да се случи подобно нещо.

— Така е.

— А появата му в Одеса не беше случайност.

— Бих ви взела за опасно невеж, ако си помислите подобно нещо дори и за миг. Уменията ви да оцелявате са впечатляващи за един университетски професор.

— Но не и достатъчни, за да ме предпазят от убийство.

— Най-вероятно.

Лурдс трепна.

— Това беше брутално откровено.

— Колкото повече знаеш, толкова по-дълго живееш.

— Остава само една възможност, но отказвам да я приема.

— Значи сте по-глупав, отколкото си мислех. — Върху прекрасното лице на Наташа се изписа разочарование.

— Намеквате, че някой — Лесли, Гари или Йосиф — ни е предал.

— Галардо и хората му почти успяха да ни спипат — посочи Наташа. — Това предполага, че са знаели доста повече от това, че сме в Иличовск.

Лурдс мълчаливо се съгласи.

— Трябва да има друг отговор.

— Има. Аз също бих могла да съм ви издала.

Думите ѝ го изненадаха.

Наташа го погледна и поклати глава. Изглеждаше едновременно тъжна и развеселена.

— Нито за миг ли не ви е минавало през главата?

— Не — призна си Лурдс.

— Защо?

— Вие сте сестра на Юлия. Не бихте направили подобно нещо.

— Вие сте човек с богат опит, професор Лурдс. Но знаете ли с коя ваша черта се забавляваше най-много сестра ми?

Лурдс сви рамене.

— С наивността ви. Все повтаряше, че сте един от най-невинните хора, които е срещала. — Наташа се изправи. — Утре трябва да ставаме рано. Съветвам ви да си починете добре. Лека нощ.

— Лека нощ. — Лурдс я гледаше как се отдалечава. Имаше великолепна походка и фигура. Оцени по достойнство и двете — по начин, който смяташе за *не чак* толкова наивен.

[1] Италиански десерт от мляко, захар, пресни плодове, ликьор и ядки, подобен на сладоледа, но без сметана. — Б.ред. ↑

13.

Институт за социална антропология „Макс Планк“

Хале, Германия

29.08.2009

— Запознат ли сте с работата на института, професор Лурдс?

Йоахим Флайнхард се оказа интересен човек. Телефонните им разговори бяха кратки и по същество и Лурдс очакваше да срещне въл дебелак с нездрав цвят на лицето, който прекарва прекалено много време в лабораторията.

Оказа се, че Флайнхард е висок към два метра и изумително жизнен. Баща му беше германец, а майка му — чернокожа американка. Явно гените и на двете страни са били превъзходни. Положението на Флайнхард в института и репутацията му доказваха това. Кожата му беше тъмна и гладка, фигурата — стройна и красива. Движенията му — като на професионален атлет, имаха леко заплашителен ефект.

Освен това беше облечен безупречно, което накара Лурдс да се почувства неловко в късите си дънкови панталони и разкопчаната риза върху раздърпана тениска. Той се беше облякъл в тон с времето, но не и с обстановката.

— Не, признавам, че знам по-малко, отколкото би трябвало — призна Лурдс.

Флайнхард крачеше авторитетно по идеално чистите коридори на института. Хората бързаха да му сторят път.

— Моята група се занимава с интеграцията и конфликтите — каза професорът.

— Значи изучавате племенните войни?

— И търговията с роби. Боя се, че едното не може без другото. Африка, и особено Северна Африка, след пристигането на европейците и въвеждането на пазари, за които йоруба и другите народи не са и помисляли, е преобразила коренно тези племена.

— Търговията често го прави, за добро и за лошо.

— Изследваме и документираме интеграцията и конфликтите, защото смятаме, че именно тези елементи най-добре определят сходствата и различията между културите.

— Възгледите за родството, приятелството, езика и историята.

— Именно — Флайнхард се усмихна, приятно изненадан. — Ритуалите и вярванията на една култура ни дават много информация за това каква е била преди и с кого е влизала в контакт.

— И помагат за изграждането на хронология — каза Лурдс.

Флайнхард кимна.

— Впечатлен съм. Следите развитието в различните области. Повечето хора в наше време не гледат с добро око на интердисциплинарните подходи.

— Всъщност проектът привлече вниманието ми. Пък и лингвистите, археолозите и историците често се вълнуват от едни и същи неща. Напоследък е твърде трудно да бъдеш в крачка с всичко, което става в науката. Все пак се старая да се информирам колкото се може повече.

— Зная. — Флайнхард се усмихна малко тъжно. — Боя се, че губим основните си познания. Езиковедите обикновено разговарят помежду си. Но пък нали езикът е вашата специалност?

— Да. Основното познание е проблем, пред който в крайна сметка се изправя всяка разширяваща се цивилизация — каза Лурдс. — Дори преди две-три хиляди години технологиите са се развивали по-бързо, отколкото хората са можели да ги разпространят. Библиотеките, където знанието е можело да се пази и предава, донякъде помогнали, но разпространението и споделянето си останало проблем до появата на печатарската преса на Гутенберг.

— Разпространяването и споделянето все още си остават проблем. Ако не беше този проект и бюджетът, който върви с него, нямаше да мога да си позволя повечето си източници и литература.

— Разбирам. Дори интернет с всичките си възможности за комуникация не е в състояние да върви в крачка. Моят бюджет никога не покрива онова, което искам да прочета. Всяка година излизам с огромни преразходи.

Флайнхард се разсмя.

— Това е редовното оплакване на всеки учен, който се е посветил сериозно на занаята.

Помещението, в което се пазеха документите и артефактите на йоруба, се оказа по-малко, отколкото очакваше Лурдс. Явно разочарованието се бе изписало и на лицето му.

— Не всичко е тук — обясни Флайнхард, докато включваше компютъра. — Колкото и да е голям институтът, мястото просто не ни стига. Много от документите, които сме възстановили или поне копирали, са прехвърлени в цифров вид. Базата данни е доста голяма.

Лурдс остави раницата си на пода и седна на стола, който му предложи Флайнхард.

— Позволих си да отбележа файловете, от които се интересувахте професор Хапаева. — Флайнхард затрака на клавиатурата. — Нали тях искате да видите?

— Като начало, да. Нямам представа накъде ще ме отведат.

— Е, ако проучванията ви тук влязат в телевизионната програма, надявам се да ни споменете. Институтът винаги може да оползотвори допълнителни дарения.

Лурдс обеща, че ще го има предвид, но вниманието му вече беше насочено другаде. Постепенно се потопи в света на йоруба, в страната, историята и жителите. Само няколко минути по-късно беше съвсем омагьосан.

Трастевере

Рим, Италия

29.08.2009

— Добре дошли, отче. Моля, заповядайте.

Мурани не обърна внимание на обидата, макар че не беше никакъв си прост свещеник. Знаеше, че старицата не бе омаловажила умишлено положението му. Напоследък тя имаше проблеми с паметта и ясното мислене.

— Благодаря, сестро. — Мурани я остави да поеме палтото му. Днес носеше традиционно черно. Броеницата висеше окачена на врата му.

— Другите са отзад, отче — каза старицата и остави палтото на закачалката.

Мурани тръгна през голямото, елегантно жилище. Не всички членове на Обществото на Квирин бяха останали в Църквата.

Организацията се нуждаеше от известна автономност и не съществуваше изцяло под дебнещите очи на папството. Имаше и членове, които не бяха църковни служители. Понякога парите трябваше да дойдат от другаде. Случваше се да се правят сделки с вярващите.

След като мина през тесните коридори, покрити с картини и скулптури, очертаващи по-голямата част от историята на Рим и Църквата, Мурани откри Лоренцо Очето, заобиколен от останалите, в просторния му кабинет. Двойната врата беше широко отворена.

Очето беше съсухрен мъж с плешива, покрита с червеникавокафяви петна глава. Приличаше на оживяла мумия, но жълтите му очи не пропускаха нищо. Навремето той беше като ръжен в ръцете на Църквата, опълчваше се срещу всяка загуба на власт и престиж, която тя понасяше.

Освен домакина в кабинета имаше още трима души. Всички седяха и слушаха Очето. Голям, вграден в стената екран предаваше пряко разкопките в Кадис. Нямаше никакво съмнение каква беше темата на разговора.

— А, кардинал Мурани. Радвам се да ви видя. — Гласът на Очето бе стържещ, но в него се усещаше сила. — Хубаво е, че успяхте да наминете.

В края на краищата, кардиналът нямаше друг избор. Когато Очето повикаше някого, този някой просто трябваше да се яви.

Здрависаха се.

— Не е нужно да разговаряме тук. Искам да се поразходя с вас, докато все още мога — каза Очето и бавно се изправи от бюрото си.

— През всичките тези години ти разкрихме много тайни — каза Очето, след като влезе в личния си асансьор към подземната част от дома му.

Асансьорът бе скрит зад голям часовник, който потъваше навътре в стената, щом дръпнеха веригите му. Мурани влезе в кабината и затвори вратата след себе си.

Очето натисна копчето и светлината отслабна. Миг по-късно кабината трепна и започна да се спуска бавно надолу.

— Но не всички.

Това вбеси Мурани. Беше очаквал, че ще научи всичко още с приемането му в Обществото.

— Какво не сте ми казали? — Знаеше, че острият му тон може да създаде проблеми, но изстреля въпроса, преди да успее да се вземе в ръце.

Очето махна с ръка.

— Казахме ти всичко, Стефано. Но не сме ти показали.

Кабината отново се разтърси и спря. Мурани отвори вратата и те излязоха в голяма зала, изсечена във варовика под града.

Навремето помещенията под дома на Очето били използвани за контрабанда. Фамилията обаче била дълбоко религиозна и редовно ѝ прощавали тази простъпка. Естествено, незаконните богатства били изразходвани по съответния начин, в грижи за душите на нейните членове.

— Това, което ще ти покажа, е венецът на колекцията ми. — Очето бавно прекоси обширното помещение и спря пред една стая; — Малцина от Обществото на Квирин знаят за него.

Извади връзка ключове от джоба си и пъхна един в ключалката.

Бравата се отключи с тих мелодичен звън — явно беше използвана често.

Очето взе една свещ от лавицата на стената и я запали с кибрит от шкафа наблизо. Пламъкът затрептя, но скоро започна да гори равномерно. Старецът я постави в един свещник.

Първото нещо, което привлече вниманието на Мурани, бе Мадоната в издълбаната в отсрещната стена ниша. Беше висока близо метър. Стоеше с разперени настрани ръце в безмълвна смирена молитва.

Едва след това кардиналът забеляза голямата маса в центъра на стаята. Свещта едва успяваше да прогони сенките и да освети някакви странни стъклени форми.

Хипнотизиран от гледката, мъчейки се да напасне формите с нещо, което все още не разпознаваше, Мурани пристъпи напред.

— Чакай — спря го Очето. — Ще ти трябва свещ.

Мурани взе една и я запали от свещника в треперещата ръка на домакина.

— Виждаш ли стъкления съд от страната до теб? — попита Очето.

Мурани погледна натам и наистина го видя.

— В него има фитил. Запали го и отстъпи назад.

Мурани застана до масата и наклони свещта към потопения в масло фитил. Оказа се, че фитилът стърчи през стъкления макет.

Пламъкът бавно пое през тръбата, която минаваше през макета. Стъклото отразяваше и усилваше разпространяващата се светлина. Минута по-късно в мрака засия миниатюрен град.

Атлантида!

Пристъпи предпазливо, зашеметен от красотата пред него. Горещ восък опари ръката му, но той не го забеляза.

Светлозелени кули с вълнообразни ръбове се издигаха от тъмнозелените и кехлибарените домове и сгради в основата на стъкления макет. Жълти фенери осветяваха тесни улички, опасващи града в концентрични кръгове. Това беше достатъчно, за да го разпознае като Атлантида. Отвъд него бяха пресъздадени околностите, но там стъклото сияеше в синьо.

Цветът се дължеше на самото стъкло. Всеки елемент бе грижливо изработен и свързан с останалите.

Мурани колебливо вдигна свещта си и я духна. Мекото сияние на Атлантида продължи да свети.

— Направен е по една от илюстрациите на града — каза той. Картината се беше запечатила в съзнанието му още щом я видя за първи път.

— Да.

— Кой е авторът?

— Един свещеник, който не бил съвсем верен на клетвите си — отвърна Очето. — Името му е Сандро Д'Алема. Бил е трети син, така че баща му го дал на Църквата. Самият той искал да стане художник или скулптор, но според книгите баща му се страхувал, че ще умре от глад. Вместо това младежът бягал от църквата за седмици и месеци, за да изучава изобразително изкуство.

— Как е изработил това? — попита Мурани. — Ако не е бил напълно отдаден на вярата, никой не би му казал за Тайните текстове или за Атлантида.

— Един кардинал поискал картината да се пресъздаде в макет и му поръчал да го изработи. Но не му разкрил какво представлява.

Мурани впери поглед в града.

— Причината да ти покажа това е, за да ти напомня колко могъщ и прекрасен е бил този град и колко крехък се оказал накрая. Силата,

използвана там...

— Плодът на Дървото — промърмори Мурани.

— Да. Но не ябълката, която толкова много художници изобразяват в ръката на Ева, изкушаваща Адам. А книга. Истинското божие слово, както е било записано в Едемската градина.

— Словото било Свещено и Непознаваемо. — Мурани цитираше наученото при посвещаването си в Обществото на Квирин. — Но те въпреки това опитали.

— Наистина е *било* изкушение. Такава сила... — Очето протегна костелива ръка. — Право пред тях, готова да бъде взета.

Мурани не каза нищо, но главата му беше пълна с мисли какво би могъл да направи той с подобна мощ. С мъка откъсна очи от огнения град, който гореше в сенките.

— Казвам ти това, за да не забравяш — продължи Очето. — Хората от този град изгубили *света*. Далеч по-добър свят от този, на който ние можем да се надяваме. И малцината оцелели трябвало да прокарат свой път през разбитите останки от своята цивилизация, за да се върнат обратно към бог. Не всички от тях успели. — Той помълча. — Не всички от *нас* ще успеят.

Докато отвърщаше на погледа му, Мурани се запита колко ли знае или се досеща Очето за онова, което правеше. Другите не знаеха за инструментите. Само той ги беше открил. Истината беше пред тях, изписана на страниците и изрисувана в картините на Атлантида, но никой не я бе видял.

Ако не беше следил непрекъснато археологическите обекти и не се бе ровил за информация, той също нямаше да я види.

Очето пристъпи към стъкления град, наведе се и духна друг резервоар. Пламъкът затрептя и угасна.

Мурани отбеляза колко хитроумно е изработен макетът. Когато всяко малко пламъче угасваше, то изсмукваше въздуха от съседната секция и създаваше вакуум, който изгасваше останалите.

Секунди по-късно стаята отново бе потънала в мрак.

— Нека техният урок бъде и твой — рече Очето. — Не копней за онова, което не бива да бъде твое.

— Разбира се — излъга Мурани. Проблемът на другите кардинали беше, че се страхуваха да използват сила. Но не и той. Щеше да стори всичко необходимо, за да възстанови реда в света.

Час по-късно Мурани още не можеше да се освободи от образа на пламтящия град. Откакто бе научил за Атлантида и колко тясно е свързана с Църквата, мисълта за нея го държеше в своя плен. Наученото за Тайните текстове и записаното в Книгата Свето слово бяха направили магията още по-силна.

Той седеше на една от задните скамейки на базиликата „Сан Клементе“, една от любимите му черкви, и се молеше на бог да му даде сила да запази търпение.

Скамейката леко се размърда, когато някой седна до него.

Мурани отвори очи и хвърли поглед надясно. Галардо беше точен.

— Не исках да те прекъсвам — извини се той. — Но не можех да се мотая и да чакам.

Мурани кимна.

— Всичко е наред. — Погледът му обходи за последен път черквата и той стана. — Да вървим.

— Лурдс е в Германия каза Галардо, докато вървяха по „Сан Джовани“. Улицата беше пълна с купувачи, туристи и местни жители.

— Къде по-точно? — Мурани вървеше с ръце на гърба. Знаеше, че кардиналската роба привлича внимание, но хората бързо извърщаха очи, когато поглеждаше към някого от тях.

— В Лайпциг. В „Радисън“.

— Не искам да се отдалечава прекалено много от теб.

— Няма. Докато англичанката е с него, *не може* да се отдалечи прекалено много. — Галардо поспря, докато минаваха покрай млада майка с бебешка количка. — Междувременно може би няма да е зле да му поотпуснем малко въжето.

Мурани поклати глава.

— Този човек е твърде опасен. Ако успее да разчете надписа...

— Каза, че никой, освен теб не би могъл.

Това не беше съвсем вярно. Мурани бе успял да дешифрира някои от бележките за инструмента, но не много. Ако не бяха допълнителните илюстрации, нямаше и това да постигне. Въпреки това се бе приближил повече от всеки друг до разчитането на древния език.

— Лурдс е много опитен — каза той.

Известно време крачеха мълчаливо, като лека-полека завиха обратно към гаража, където Мурани бе оставил колата си.

— Той е по следите на нещо — обяви Галардо.

— Откъде знаеш?

— Защото знам какво да гледам, когато се стигне до следене. Смята, че е попаднал на нещо. Именно затова е в Лайпциг. Иначе щеше да е побягнал към къщи, след като го пипнах в Москва.

— А там какво го е привлякло?

— Още нямам представа. Ако всичко в Германия е спокойно, ще стигна дотам за около ден.

— Може вече да се е махнал оттам.

— И да се махне, ще го намерим. Междувременно искам да наема хора, които да претърсят дома му в Бостън.

— Защо?

— За да го опозная по-добре. Често претърсвам домове на клиенти, за да проверя това-онова. Най-вече, за да разбере дали имат достатъчно пари да ми платят. Ако нямат добра охранителна система, отговорът по принцип е не. Заслужава си да се провери домът на Лурдс, за да се види дали не снася информация, докато го няма.

— Да снася информация?

— Да. Докато е на път, човек може да прехвърля файлове от преносимия си компютър на твърдия диск у дома. Или на някое друго място. Ако някой влезе у тях и копира съдържанието на твърдия диск, може да открием какво е сметнал за добре да прехвърли. Може дори да разберем какво знае.

Мурани не се беше сетил за това.

— Действай.

Върна се в гаража, където беше оставил колата си. Галардо дойде с него. Беше тъмно и Мурани се радваше, че здравенякът е наблизко.

— Обади се веднага щом научиш нещо за Лайпциг или в дома на Лурдс.

— Добре. — Галардо стоеше пред колата.

Мурани тъкмо се канеше да се качи, когато зърна познато лице в сенките отвъд осветения паркинг. Побиха го ледени тръпки.

Папата беше пратил човек да го следи.

Не можеше да си спомни името му. Май беше Антонио или Луиджи. Нещо такова.

— Какво има? — попита Галардо.

— Сгрехих — с тих глас отвърна Мурани. — Проследили са ме. Или са ме забелязали случайно.

— Има някой тук ли?

— Да. В другия край. До задната стена.

Страхуваше се, че Галардо ще се обърне, но той не го стори.

— Има ли някой от Църквата, който да знае кой съм?

— Не зная. Но ако се разчуе за станалото в Москва, сигурно ще ми задават много въпроси.

Галардо моментално намери решение. Лицето му се вкамени.

— Добре, не искаме подобно нещо. Дай ми ключовете.

Стомахът на Мурани се преобърна. Дори ако младият свещеник изтичаше при папата и той не проявеше особен интерес към срещата, това не се отнасяше за Обществото на Квирин. Те пазеха ревностно тайните си и ако видеха в него заплаха, щяха да го лишат от всякаква информация. Не можеше да позволи подобно нещо.

Пусна ключовете в дланта на Галардо.

— Качвай се бързо — нареди Галардо, докато отключваше. — На мястото до шофьора.

Мурани заобиколи колата и се качи.

Галардо запали двигателя, превключи на скорост и бръкна под якето си за пистолета. Докато излизаше на платното, плъзна оръжието под бедрото си.

— Какво ще правиш? — попита Мурани.

— Ще се погрижа за твоя проблем. — Галардо видя, че младият свещеник тръгва към стълбите и натисна газта.

Свещеникът се затича, явно уплашен. Расото му се развя около него, щом изхвърча през изхода.

Галардо се носеше след него и гумите изсвистяха, когато зави рязко надясно след жертвата си на тротоара.

Свещеникът вече беше напълно паникьосан. Тичаше с всички сили, сякаш го гонеха хиляда дяволи.

Галардо даде още газ. Задмина бягащия свещеник и го засече. Пешеходци отскочиха уплашено назад.

Свещеникът беше в капан. Изкривеното му от страх лице бе само на сантиметри от прозореца на Мурани. За миг погледът му срещна

този на кардинала. После свещеникът си плю на петите и побягна по уличката.

Галардо даде назад, зави и превключи на предна, за да продължи преследването. Гумите се завъртяха на място, след което колата полетя бясно напред към редицата кофи за боклук.

Мурани нямаше време да попита, но разбра какви са плановете му. Галардо натисна газта. Колата полетя още по-бързо и настигна свещеника. Бронята го удари отзад в краката и го просна на земята.

Свещеникът изчезна под колата. Тялото му се превърна в серия бабуни и въздушните възглавници се отвориха. От силния удар в гърдите Мурани отлетя назад. Въздухът се изпълни с дим и миризма на барут от малкия експлозив, който задейства възглавницата.

Преследван от хрущящия звук на прегазващите свещеника гуми — и сигурен, че никога няма да го забрави — Мурани се обърна назад и впери поглед в размазаното тяло, което лежеше неподвижно и безмълвно върху каменната настилка.

Галардо удари спирачки, превключи скоростите и се върна на задна към свещеника. Спря, спуска възглавницата с нож и слезе с пистолет в ръка.

Мурани прескочи през мястото на шофьора, за да излезе. Коленете му трепереха, докато вървеше след Галардо.

По някакво чудо свещеникът беше все още жив. Отстрани главата му бе смазана от удара в земята и едното око липсваше. Навсякъде имаше кръв. Нещастникът се помъчи да вдигне глава и да си поеме дъх, но не успя. След няколко секунди съвсем се отпусна.

Галардо коленичи и се помъчи да улови пулса му, после избърса окървавените си пръсти в расото.

— Мъртъв е — каза той. Изправи се и погледна Мурани. — Ще се справиш ли?

За момент Мурани не разбра за какво става дума.

— Извади мобилния си телефон — спокойно каза Галардо, докато прибираше пистолета в кобура под мишницата. — Обади се на полицията. Съобщи, че току-що са се опитали да откраднат колата ти. Кажи на полицаите, че си бил вътре. Че някакъв те е заплашил с пистолет и е отвлякъл колата. Оказал си съпротива и крадецът е сгазил минувач.

Мурани затършува за телефона си.

— Разбра ли? — попита Галардо.

— Да. Но дали ще ми повярват?

Галардо удари без предупреждение. Големият му юмрук улучи кардинала в челюстта и едва не отнесе главата му. Докато залиташе назад, Галардо го удари отново, този път право в носа. Кръвта напълни устата му и краката му изведнъж омекнаха. За момент си помисли, че ще изгуби съзнание. Падна напред и Галардо го улови.

— Вече изглеждаш по-достоверно. Ще повярват, че е имало бой. — Галардо се ухили и подпря Мурани на колата. — Обади се. Бъди кратък. Вече и ще звучиш достоверно. Трябва да изчезвам.

И сякаш бе излязъл на неделна разходка, Галардо пъхна ръце в джобовете си и се отдалечи. Секунди по-късно изчезна в нощта.

Мурани се обади и зачака в уличката с мъртвеца. Знаеше, че това не е краят. Залозите бяха станали по-високи. Минута по-късно, след като се убеди, че ще може да се движи, без да падне, той отиде до тялото на младия свещеник, за да му даде последно причастие.

14.

Институт за социална антропология „Макс Планк“

Хале, Германия

03.09.2009

Лурдс откри една рисунка на цимбала в сряда следобед. Въпреки безкрайните дни ровене из купищата материали за йоруба, с които разполагаше институтът, той все още беше запазил надежда, че ще попадне на нещо.

Най-обезкуражаващо обаче бе търсенето на толкова специфична информация като тази за цимбала. Макар донякъде да бе запознат с йоруба и влиянието им върху Западна Африка и извън нея, Лурдс не бе имал представа за мащаба на културата им.

Не беше подозирал колко добре развити са били техните градове държави. Лично той смяташе, че йоруба бяха изпреварили в това отношение европейците. Въпреки че държавното им устройство е било монархия, владетелите управлявали по волята на народа и можели да изгубят трона по заповед на старейшините.

Далеч не са били такива диваци, каквито са ги представяли — мрачно си помисли Лурдс. Били са на такова високо ниво стотици години преди европейците да започнат лова на роби в Африка.

За съжаление йоруба (по онова време известни като империята Ойо) били съблазнени от лесното богатство, което можело да се натрупа от търговията с роби. И започнали да водят войни с другите кралства и градове държави, за да залавят пленници.

Няколко обширни документа от XVIII и XIX век го изкушаваха. Страшно му се искаше да ги прочете, но нямаше време. Затова с позволението на Флайнхард прехвърли някои файлове в сървър, който използваше в Харвард.

Естествено, сървърът вече беше претърпан с материали, с които смяташе да се заеме. Понякога се отчайваше само при мисълта колко много *няма* да научи, каквито и усилия да полага. Животът просто не беше достатъчно дълъг, за да задоволи любопитството му.

А когато прочете за цимбала, разбра с още по-голяма увереност, че едва е докоснал върха на айсберга.

Хотел „Радисън САС Лайпциг“

Лайпциг, Германия

03.09.2009

Беше осем часът вечерта и Лурдс седна да вечеря със спътниците си. Лесли бе настояла той да се храни свястно поне веднъж дневно и да ги запознава с резултатите от проучването си.

Хранеха се в ресторанта на хотела. Обикновено беше празен и можеха да седнат на някоя маса в дъното и да говорят необезпокоявани от никого.

— Намерил си цимбала? — Очите на Лесли блеснаха от възбуждане.

— Така мисля. — Лурдс извади лаптопа от чантата си и го постави на масата, по-далеч от чашите с вино.

Вече бяха свикнали да се хранят и да говорят за работа (при нужда с помощта на компютъра), но продължаваха да привличат учудените погледи на персонала и другите гости на ресторанта.

— Това е рисунка на цимбала. Не снимка. Но мисля, че е достатъчно достоверна. — Лурдс затрака на клавиатурата и отвори изображението, което бе свалил от архивите на института.

На рисунката цимбалът приличаше на плосък диск с надпис отгоре. Мъжът, който го държеше, носеше дълго наметало и корона.

— Това сигурно е кралят — жизнерадостно предположи Гари.

— Всъщност нещо повече от крал — каза Лурдс. — Това е Одудуа.

— Лесно ти е да го кажеш, приятел — рече Гари.

— Той бил предводителят на войска, която според йоруба дошла в Западна Африка от Египет или Нубия. В ислямски източници пък се казва, че Одудуа е дошъл от Мека. Твърди се, че избягал от страната заради религиозен спор.

— Какъв спор? — попита Наташа.

Лурдс поклати глава.

— Изворите, които прегледах, не казват нищо по въпроса. Възможно е и да е избягал от нашественици. Важното е, че е избягал с

цимбала. — Лурдс се усмихна. — Интересното е, че Одудуа се смята за потомък на боговете.

— Звънецът беше намерен в Александрия — каза Лесли. — Мислиш ли, че и цимбалът е дошъл оттам?

— Искаш да кажеш, дали е бил там ли? Ако се вярва на легендите, на които попаднах, бих казал, че в един момент е бил там. Но не съм доволен, че все още не сме открили страната, където е бил създаден.

— Защото езиците не съответстват на нищо от онези райони — обади се Наташа.

Лурдс кимна и се усмихна.

— Точно така.

— Ами ако инструментите са били оставени там нарочно?

Тази идея не му беше хрумвала и Лурдс я намери за много интересна. Помълча, за да я обмисли.

— Чакай — каза Лесли. — Какво те кара да мислиш, че някой е оставил инструментите там?

— Защото не пасват — каза Лурдс, продължавайки мисълта на Наташа. От тази гледна точка всичко попадеше далеч по-добре на мястото си. — Не са продукт на местната култура. Използваният материал е различен. Изработката е различна. Езикът е друг. Всичко се различава рязко от онова, което знаем за района.

— Ако са искали цимбалът да изчезне, защо им е било да го приписват на някакъв бог? Или полубог? Или какъвто там се води онзи О-пич?

— Може да не са го направили. Може историята да е последвала О-пича извън Египет — каза Гари.

— Възможно е — съгласи се Лурдс. — Според легендата Одудуа бил пратен от баща си Олодумаре...

— Това име го има в един албум на Пол Саймън — прекъсна го Гари. — От началото на деветдесетте. Парчето беше „Ритъм на светците“ или нещо подобно.

— Как ли пък не — рече Лурдс.

— Хей, приятел — каза Гари. — Тук имаш безжична връзка, нали?

Лурдс кимна.

— Дай за малко компютъра.

Лурдс му бутна компютъра и се зае с храната си. Като основен водещ на срещите, обикновено ядеше изстинали ястия.

След няколко минути Гари се ухили тържествуващо.

— Вярвайте на батко си. — Той завъртя компютъра и показа текста на песента.

Олодумаре се появяваше на осмия стих.

— „Олодумаре се усмихва в небето“ — каза Гари.

— Ти ще се окажеш същински фонтан на информация — възхити се Лурдс. — Защо не си учил в университет?

— Опитах. Адски скучно беше. Често знаех повече от професорите. Едно от първите неща, които научавах в университета, е, че професорите не са по-умни от теб, а понякога не знаят дори колкото теб. — Гари се усети какви ги е надрънкарал и вдигна ръце, за да се предпази. — Нямах предвид теб, приятел. Ти наистина си голяма работа.

— Радвам се да го чуя. Да видим дали ще успея да те впечатля още малко. — Лурдс отпи от виното си. — Йоруба наричат себе си „ениан“ или „енити аян“. Буквално преведено, това означава „избраните да донесат благословия на света“.

— Мислиш, че цимбалът е въпросната благословия? — попита Лесли.

— Хрумна ми нещо такова — призна Лурдс. — В края на краищата, нали е дошъл от ръцете на полубог.

Кеймбридж порт

Кеймбридж, Масачузетс

03.09.2009

Най-доброто време да се влезе в нечий дом не е през нощта. А през деня. През нощта никой не би трябвало да се мотае наоколо и всеки, който го прави, веднага се набива на очи.

Докато през деня непрекъснато минават хора.

Бес Томсън беше професионален крадец. Проникваше в чужди домове от единадесетгодишна. Сега, на тридесет и три, вече беше стара пушка в занаята.

Беше висока метър и седемдесет, с кестенява коса, кафяви очи и лице, което не се запомняше. С други думи, на външен вид беше

съвсем невзрачна. Но имаше фигура. Отчасти за да може да върши работата си. Отчасти за да държи погледите на хората по-далеч от лицето ѝ. Днес обаче тази фигура беше скрита под широк оранжев комбинезон.

Партньорът ѝ за удара беше младок на двайсет и няколко на име Спароу. Беше го взела, в случай че се наложи да вдигат нещо. Спароу беше висок почти един и деветдесет и тежеше над деветдесет килограма. Бес бе убедена, че деветдесет процента от тях са поза. Никога не беше срещала по-арогантен човек.

Той се беше излегнал на мястото до шофьора и тръскаше цигарата си през прозореца. Четината беше превърнала бузите и челюстта му в шкурка. Вълнистата му руса коса бе подрязана на линията на раменете. Модни сини слънчеви очила се мъдреха в горната част на лицето му. Ушите му бяха запушени с миниатюрни слушалки, макар че на Бес ѝ се искаше да запуши с тях някои други отвори.

Макар че слушалките блокираха донякъде шума, Спароу беше пуснал музиката (някакъв хардрок) толкова силно, че на Бес ѝ се искаше да закрепци.

Провери за последен път фалшивото разрешително за работа на този адрес и зави към мястото за паркиране пред къщата. Наведе се напред под сенника и огледа постройката.

Намираха се пред просторна двуетажна сграда. Не прекалено голяма, но и повече от достатъчна за единствения си обитател. Кеймбридж порт беше предимно жилищен район с отделни фамилни къщи и давани под наем имоти, тъй като Харвардският университет се намираше от другата страна на Чарлз Ривър. Беше хубаво място за разходка, стига човек да има подобна нагласа. Това беше още една причина Бес да предпочете да работи през деня вместо нощем.

Информацията за обекта беше малко. Собственикът бил някакъв университетски професор, който в момента се намирал извън страната. Бес си беше водила записки, но не разчиташе на тях. Хората се връщаха в домовете си в най-неочаквани моменти.

Щеше да е по-добре, ако професорът беше на работа в града. На фиксираното работно време можеше да се разчита далеч повече, отколкото на извънредната ваканция.

Тя слезе от микробуса, взе твърдата си шапка от седалката и я сложи на главата си. Тръгна към вратата с бележник в ръка. Спароу вървеше до нея.

Ключалката беше добра, но ѝ бяха нужни по-малко от трийсет секунди да се справи с нея. Щом прекрачи прага, се разнесе писъкът на сигналната система.

Според докладите на охранителната компания разполагаха с четиридесет и пет секунди, за да стигнат до таблото в коридора и да изключат алармата. Времето беше достатъчно и тя въведе кода, който също бе измъкнала от файловете.

Обърна се към Спароу:

— Заклучи ли вратата?

Той се намръщи и скръсти ръце на гърдите си. Работният му колан (всички инструменти по него бяха здраво закрепени, в случай че му се наложи да се изпарява) издрънча на кръста му.

— Да ти го начукам. — Спароу извади слушалките. — Поемам горния етаж. Ще се видим, когато се видим. — И пое към стълбите.

Бес наруга и него, и арогантността му. И двете достатъчно големи, за да си заслужават времето за ругаене, както и епитетите.

Заклучи вратата и обходи долния етаж, за да се убеди, че е сама. След това се върна в работната част и включи компютъра.

Хотел „Радисън САС Лайпциг“

Лайпциг, Германия

03.09.2009

— Нали сте чували за разкопките в Кадис? — попита Лурдс.

— Дето търсят Атлантида ли? — попита Гари.

Лесли отпи от виното си, но гледаше Лурдс. Откри, че ѝ липсва във времето, което прекарваше в института.

Спри се — каза си тя. — *Не му е нито мястото, нито времето.*

— Не зная дали ще я намерят там — каза Лурдс. — Половин дузина места биха могли да бъдат Атлантида. От Гърция твърдят, че Атлантида е потънала съвсем до бреговете им. От Бимини също. Има дори твърдения, че се намира край бреговете на Южна Америка.

— Не съм чувала нищо за това.

— Южноамериканската хипотеза се основава на твърденията на един човек на име Алън, според когото Атлантида всъщност е в Алтиплано на Боливийското плато. Според изследванията му наводненията в този район не са нещо необичайно. Проучванията установили, че равнината била наводнена някъде към деветхилядната година преди Христа.

— Защо говорите за Атлантида? — попита Наташа. — Има ли нещо във вашите проучвания, което е свързано с нея?

Вещица, помисли си Лесли. Откакто Наташа се лепна за тях, забавленията свършиха. Когато пътуваха към Москва (дори с опашката Гари), нещата обещаваха да станат интересни. А сега тя не можеше да прекара и пет минути в разговор с представителния професор, без руското ченге да се намеси.

Разбира се, съжеляваше за загубата на сестра й. Но все пак не виждаше защо Наташа трябваше да се самопоканва.

— Интересното е, че темата за Атлантида наистина се появи по време на проучването ми — каза Лурдс и се протегна. — Според някои теории именно Йоруба може да е била Атлантида.

— Да бе — обади се Гари.

— Да бе — отвърна Лурдс.

Лесли се усмихна. На подобен език сигурно не се гледаше с добро око в Харвард. Но на Лурдс като че ли не му пукаше. Именно това харесваше най-много в него. Беше *истински*.

— Иле-Ифе е град на йоруба, който днес се намира в Нигерия. Според документите, които прегледах, градът е съществувал на това място още от десетхилядната година преди Христа.

— Това съответства на установената за Атлантида хронология — призна Гари.

— Според някои историци йоруба са били голяма морска сила — продължи Лурдс. — Видях документи, свидетелстващи за голям флот, който бил унищожен при катаклизъм в океана, опустошил и голяма част от вътрешната суша.

— Като потъване на остров ли?

— И появилото се в резултат на това цунами — кимна Лурдс. — Йоруба били известни със своите търговци и занаятчии. Аромирите били адмиралите, а олоките — търговци, които обикновено заминавали

за цяла година. Учените мислят, че са пътували до Азия и Австралия, както и до Северна и Южна Америка.

— Какво общо има всичко това с цимбала, заради който бе убита сестра ми? — остро попита Наташа.

Думите ѝ отрезвиха двамата мъже. Лесли възнегодува срещу лекотата, с която Наташа пое разговора в свои ръце. Винаги изглеждаше толкова спокойна и хладнокръвна.

— При проучванията си попаднах на интересен факт, който отначало подминах — каза Лурдс. — В ранния период от съществуването на Иле-Ифе малко хора можели да четат и пишат на своя език. Това познание се пазело в тайна от всички, с изключение на неколцина избраници.

— Мислиш ли, че надписите върху цимбала и звънеца са на йоруба?

— Възможно е. — Лурдс се прозя. — След като се натъкнах на това, трябваше да правя още проучвания. Според легендата Одудуа и брат му Обатала, който също бил син на бога — небе Олорун^[1], създали света. Обатала сътворил хората от глина, а Олорун им вдъхнал живот.

— Мит за сътворението — каза Гари. — Всяка култура си има такъв.

— И интересното става, когато се потърсят общите черти на всички тези митове — каза Лурдс.

— Значи ще продължите да търсите в института надписи, които приличат на онези върху цимбала и звънеца? — попита Наташа.

— Това е планът ми.

— Колко време ще отнеме това?

Лурдс сви рамене.

— Нямам представа. Проблемът е, че вече почти съм преровил всички материали, които имат там.

— И какво ще стане после?

— Ще се наложи да погледнем самите извори.

Това събуди вниманието на Лесли.

— Имаш предвид пътуване до Западна Африка ли? Лурдс я погледна и кимна.

— Ако се наложи, да.

Кеймбридж порт
Кеймбридж, Масачузетс
03.09.2009

Бес работеше в кабинета, когато играта загрубя. Беше включила компютъра на жертвата и прехвърляше съдържанието на твърдия диск върху външното устройство, което бе донесла. Прерови и папките в чекмеджетата, но повечето от тях бяха презентации и лекции.

Точно тогава външната врата се отвори и някой влезе.

Бес се задейства моментално. Пристъпи до вратата на кабинета и се долепи до стената. Ритъмът на сърцето ѝ се ускори едва доловимо. И преди ѝ се беше случвало да я изненадат. Днес тя приличаше на обикновен служител от газовата компания.

Спароу не беше така хладнокръвен. Слезе по стълбите със слушалки в уши и не видя новодошлия, докато не стана късно. Освен това носеше вързоп на рамо и приличаше на някакъв зъл Дядо Коледа. Явно беше свалил калъфа на възглавницата от спалнята на жертвата и я бе напълнил с всичко, което беше привлякло погледа му.

Това не беше част от плана.

Непрофесионално, и дори по-лошо — непроситимо, тъй като трябваше да действат тихомълком. Бес си обеща, че повече никога няма да работи с този тип.

Мъжът, който влезе в къщата, беше на около четиридесет, възпълен. Носеше жълто-кафяви къси панталони, фланелка за голф и сандали.

Съдейки по обувките му, Бес реши, че е някой съсед. Никой не беше толкова глупав, че да върви дълго с такова нещо на краката си. Сигурно просто наглеждаше къщата на своя приятел.

— Кой сте вие? — остро попита мъжът.

Бес се появи зад ъгъла.

— От газовата компания сме. Някой събщи за изтичане на газ в района.

Мъжът погледна калъфа с откраднати вещи на гърба на Спароу.

— Не ви вярвам. — И взе мобилния телефон, който висеше на колана му.

Това постижение на технологиите беше направило работата на професионалния крадец още по-тежка. Всеки идиот на улицата вече

можеше незабавно да се обади в полицията и да съобщи за извършено престъпление.

Спароу посегна към кръста си и извади револвер.

Бес не знаеше нищо за револвера. Никога не използваше оръжия и никога не крадеше оръжия. Нямаше начин да разбере откъде е взето оръжието или как е било използвано. А последното нещо, което искаше да ѝ се случи, ако я пипнат при кражба, бе да я обвинят за нечие чуждо убийство. Но преди да успее да спре Спароу, той стреля.

Гърмежът изпълни къщата, невероятно силен в затвореното пространство.

Съседът се олюля, опря длан в гърдите си, които станаха яркочервени от кръвта, и рухна.

Бес не си губи времето да проверява дали е жив. Не си губи времето да ругае и Спароу. Само го погледна.

— Изчезвай веднага — заповяда тя.

Спароу замръзна за момент.

— Изчезвай! — повиши тон Бес.

Спароу тръгна, но не можеше да откъсне очи от мъжа на пода.

— Щеше да се обади на полицията. Трябваше да...

Бес не му обърна внимание и се върна в кабинета.

Откачи външния твърд диск, върху който трябваше да прехвърли файловете. Поне програмата беше свършила работата си. Каквото и да имаше в компютъра на обекта, вече разполагаше с него.

Работата беше свършена.

Заобиколи лежащия на пода мъж, излезе от къщата и дръпна вратата след себе си. Спароу вече седеше в микробуса на мястото до шофьора.

Бес се настани зад волана, запали и излезе на улицата. Извади телефон за еднократна употреба от комбинезона си. Пред всяка задача си купуваше такъв с надеждата да не ѝ се налага да го използва.

Набра 911, съобщи за стрелбата и затвори.

— Това пък защо го направи? — попита Спароу.

— Онзи човек може да е още жив. Не бива да умре само заради твоята алчност — отвърна Бес, докато караше внимателно по улиците.

— Хей, не получих достатъчно. Парите не си заслужаваха...

— Заслужаваха си, и още как — каза Бес. — Човекът, който ни нае, не искаше никакви усложнения. А това, искам да те уведомя, беше

усложнение. *Голямо усложнение.*

Спароу потъна в седалката и скръсти ръце на гърдите си като сърдито дете.

— Дай ми пистолета — каза Бес и протегна облечена в ръкавица ръка.

— Защо?

— Пистолетът — повтори Бес.

— Това е *моят* пистолет.

— Веднага.

Спароу умърлушено се подчини.

С едната си ръка Бес изтри отпечатъците. Дори отвори барабана и избърса патроните. Добре поне, че беше револвер. Беше оставил след себе си само куршума.

Насочи се към Лонгфелоу Бридж. Докато пресичаха, се разминаха с междуградски влак.

По средата на моста Бес накара Спароу да свали прозореца и изхвърли пистолета в Чарлз Ривър, докато пътуваха към Бостън. Надяваше се, че това е краят на случката.

Хотел „Радисън САС Лайпциг“

Лайпциг, Германия

03.09.2009

Лесли гледаше навън към града, когато мобилният ѝ телефон звънна. На екрана се изписа името на продуцента. Часът беше 23:18. Обаждането едва ли беше за добро.

Поколеба се дали да отговори между второто и третото иззвъняване, след което спря звука на телевизора и вдигна.

— Ало.

— Кажи ми, че имаш нещо. — Филип Уин-Джоунс не звучеше особено радостно.

— Какво искаш да чуеш?

— Не увъртай.

— Не увъртам. В момента сме в Лайпциг...

— Знам това, откакто започнаха да идват сметките от хотела. Кажи ми нещо, което не знам.

Лесли се загледа към градския пейзаж и се опита да мисли спокойно.

— Все още сме по следата на онези изгубени инструменти.

— А стигате ли донякъде?

— Лурдс започва да мисли, че може да се наложи да идем в Западна Африка.

За известно време настъпи тишина.

— В Западна Африка? И четиримата?

Лесли реши да пипа леко. Гари ѝ беше необходим, а макар и да не ѝ пукаше за Наташа Сафарова, рускинята имаше умения и достъп до информация, до която тя не можеше да се добере. Засега.

— Да. И четиримата.

Уин-Джоунс пусна дълга въздишка, която незабавно беше последвана от също толкова дълга върволица ругатни.

— Направо ми скапваш проклетите топки, Лесли. Даваш си сметка за това, нали?

— Ще трябва да ни дадеш още малко време.

— В този бизнес времето е пари, любов моя. Знаеш го.

— Знам също, че и откритията означават пари. — Лесли обърна гръб на прозореца, защото движението по улиците долу я разсейваше. Погледна към телевизора.

По навик беше включила на „Дискавъри“. Програмите по канала можеха да предложат идеи и пазар за онова, което правеше, както и да ѝ дадат представа за конкуренцията.

Колкото и странно да беше след разговора им на вечерята, в момента и тук се въртеше филм за Атлантида. Покрай разкопките в Кадис сякаш целият свят мислеше за нея.

Но предаването я изпълни с отчаяние — изведнъж се почувства сигурна, че Лурдс може да продължи и без нея.

— Останките от някаква праисторическа шайка не си заслужават разходите — запротестира Уин-Джоунс.

— Не е праисторическа — машинално отвърна Лесли. Мислите ѝ се въртяха върху една от лекциите на Лурдс от последните няколко дни. Каква фраза беше използвал?

— Какво?

— Терминът „праисторически“ се отнася за времето отпреди съществуването на писмени паметници. Звънецът и цимбалът

категорично са от... от историческия период — запъна се тя.

— Страхотно. Значи караш и образователни курсове. Нямах точно това предвид, когато те пуснах с твоя професор да препускате из цял свят.

Погледът ѝ се фокусира върху екрана. Картината показваше огромни кристални кули от някакъв долнопробен фантастичен филм. Миг по-късно върху града се стовари огромна вълна и го направи на парчета.

— А какво ще кажеш, ако ти дам Атлантида?

Уин-Джоунс изсумтя.

— Ако случайно не си забелязала, вече я намериха. В Кадис, Испания.

— Ами ако грешат?

— Римокатолическата църква води разкопките. — Макар че продължаваше да се опъва, в гласа на Уин-Джоунс се долови интерес. — А те рядко грешат за подобни неща.

— Грешат през цялото време. Помисли само за сексуалната нагласа на свещениците им. — Забърза нататък, преди Уин-Джоунс да успее да каже нещо. — Върху звънеца и цимбала има надписи, каквито Лурдс никога преди не е виждал. Успя да проследи цимбала до народа йоруба — който живее в Западна Африка, поради което трябва да идем там — и намери податки, че артефактите са останки от цивилизацията на Атлантида.

— Значи са дошли от Испания?

— Не. Започва да се очертава, че Атлантида се е намирала някъде срещу бреговете на Западна Африка. — Помисли си, че Лурдс бе обяснил ситуацията точно така.

— Доста сигурни са за Кадис — каза Уин-Джоунс.

Но Лесли знаеше какво си мисли шефът ѝ. И двамата се опитваха да наложат своето, стига да могат.

— Ами ако са сгрешили? Ами ако успеем да установим истинското местоположение на Атлантида, стига да имаме време?

— Сериозна задача.

— Помисли само, Филип. Всички световни медии се влюбиха в тази тема още от самото ѝ начало. „Атлантида е намерена!“ Помниш ли как се присмивахме на подобни заглавия?

Наистина се бяха присмивали, но и с неохота признаваха, че биха искали да разработят темата.

— Апетитът на публиката се е изострил максимално — продължи Лесли. — Ако Лурдс успее, ще направим удар. А ако им отмъкнем темата...

Остави останалото недоизказано. Познаваше Уин-Джоунс. Умът му щеше да превърти възможностите.

— Добре — рече продуцентът ѝ. — Имаш Западна Африка. Но по-добре се надявай да излезеш с добра история от всичко това.

Лесли се надяваше. Не знаеше дали това е Атлантида, но беше сигурна, че ще има достатъчно материал да умилостиви шефовете, когато настъпи моментът. В противен случай щеше да остане без работа. Но рискът си заслужаваше. Доникъде нямаше да стигне, ако играеше на сигурно. А тя смяташе да стигне далеч.

Благодари на Уин-Джоунс, затвори и започна да набира номера на Лурдс, за да му съобщи, че имат позволение за Африка. Виното обаче я беше позамаяло. А си оставаше и онзи сърбеж, с който трябваше да се бори.

Реши да му съобщи новината лично. Бръкна в чантата си и извади резервния ключ от стаята на Лурдс. Изобщо не беше обърнал внимание, че има само един.

Усмехната и изпълнена с надежда, Лесли тръгна към вратата.

Наташа излезе от асансьора тъкмо навреме, за да забележи минаващата по коридора Лесли. Изпълнена с подозрение, все още измъчвана от това колко лесно Патрицио Галардо и хората му ги бяха намерили в Одеса, тя тихичко тръгна след нея.

След края на вечерята беше взела такси до един клуб наблизо, за да се обади на Иван Черновски. Не искаше шефът ѝ да разбере в кой хотел са отседнали. Не го откри у дома. Съпругата му каза, че работел по някакво убийство.

Новината я накара да се почувства гузна. Черновски беше някъде на улицата и може би го грозеше опасност, а нея я нямаше да прикрива гърба му. Жена му Ана ѝ беше дала да разбере колко загрижен е той за нея. Явно Черновски споделяше всичко у дома. Наташа беше уверила Ана, че е добре и я бе помолила да му предаде, че отново ще се обади в най-скоро време.

Държеше се на разстояние, но ако Лесли се обърнеше, щеше да я види. За щастие стаята ѝ се намираше в същата посока. Имаше извинение.

Лесли обаче не се обърна нито веднъж. Вървеше право към вратата на Лурдс. Спря пред нея и вдигна ръка да почука. Сетне явно премисли, бръкна в чантичката си и извади магнитна карта.

Прекара я през четеца, лампичката светна зелено и Лесли влезе вътре.

Наташа нито за миг не забави крачка, но изпита дълбоко безпокойство. Най-много обаче се измъчваше от факта, че не знае какво я кара да се чувства така. От самото начало ѝ беше ясно, че Лесли се натиска на професора. Съмняваше се обаче Лурдс да е толкова суетен, че да го приеме сериозно.

Това можеше да се окаже проблем. Лурдс ѝ беше нужен във форма и с трезв ум, ако искаше да има реални шансове да намери убийците на сестра си.

В същото време Наташа си даваше сметка, че не ѝ допадаше самата идея Лурдс да бъде с друга жена. *Друга*. Улови този нюанс в мислите си и това не ѝ хареса особено.

Помисли си дали да не отиде в стаята на Лурдс и да развали купона, но реши, че е детинско. Затова се прибра в стаята си и поръча бутилка водка „Финландия“. Донякъде се почувства удовлетворена, че ще я впишат на сметката на стаята и на Лесли ще ѝ се наложи да дава обяснения.

Вълнение и възбуда обхванаха Лесли, когато чу течащата вода и видя от банята да излиза пара. Нямаше предвид точно това, но пък можеше да стане забавно. Усети как на лицето ѝ се появява усмивка.

Телевизорът показваше CNN. Компютърът беше включен на бюрото.

Все пак се поколеба. *Добре де, или действаш, или не* — каза си тя. Бързо пое дъх, събу обувките си и се освободи от дрехите.

Чисто гола, Лесли пристъпи в банята.

Лурдс лежеше във ваната с отметната назад глава и затворени очи. Отначало Лесли си помисли, че е заспал. Но когато приближи и сянката ѝ падна върху лицето му, той рязко отвори очи.

Когато я видя, не направи опит да се прикрие и да се прави на срамежлив. Просто си лежеше и я гледаше. После се усмихна.

— Не ми се вярва случайно да си объркала стаята — рече той.

Лесли се изкиска. *Това* не беше очаквала. Но едно от качествата му, които бе започнала да цени през деветнадесетте дни, откакто се познаваха, беше чувството му за хумор.

— Не — отвърна тя. — Не съм.

Но той не я и покани.

— Нещо против? — попита тя, като сочеше ваната.

— Абсолютно нищо. Макар че настаняването може да се окаже трудничко.

Лесли стъпи във ваната, застана така, че краката му да са между нейните, и седна върху бедрата му. За момент се усъмни, че той ще прояви интерес към онова, което ѝ беше на ума. *Ако не беше заинтригуван, щеше да ме отпрати.* Тогаваш интересът му се прояви, твърд и настоятелен, плъзна се нагоре между бедрата ѝ и докосна долната част на корема ѝ.

— Тъй значи — рече с усмивка Лурдс. — На какво дължа това удоволствие?

— Не е удоволствие — каза Лесли. — Засега. Но мисля, че ще стане. — Наведе се към него и го целуна дълбоко. Топлината на тялото му запали пламъци в нея. Главата ѝ се замая и мислите ѝ се пръснаха в пъстър калейдоскоп.

Той миришеше на сапун и мускус. Устните му имаха вкус на вино. Лесли чу как сърцето ѝ заби сякаш в главата, когато грапавите му длани се плъзнаха по тялото ѝ. Той хвана бедрата ѝ и я придърпа към себе си, но не се опита да проникне в нея. Близостта му обаче беше влудяваща, защото *онова* беше точно *там*.

Лесли раздвижи бедра и се опита да го улови, за да го вкара. Той обаче се стегна и избягна интимната ѝ прегръдка.

— Още не — прошепна в шията ѝ.

— Помислих, че си готов — каза тя.

— Аз да. Но ти не си.

Понечи да възрази и да му каже, че е готова. Най-добре знаеше дали е готова или не. Беше повече от готова.

Ръката му се плъзна помежду им, докато се целуваха. Захапа устните ѝ, докато я докосваше нежно. Не ѝ се вярваше, че той ще открие онова, което търсеше. Проклетата точка — онази, която носеше

такава наслада — никога не се намираше на едно и също място. Или поне така ѝ се струваше.

Но той я намери. Върховете на пръстите му натиснаха точно толкова силно, че да я остави без дъх. Изви се назад и се отдръпна от него, за да допре по-плътно клитора си до пръстите му. Залюля се в ритъм с него и не можеше да повярва с каква лекота беше открил онова, което самата тя понякога отчаяно търсеше.

Той се наведе към нея и целуна лицето и шията ѝ. Но Лесли бе тъй обсебена от трептящата възбуда, че не можеше да отвърне.

В следващия миг топлина изпълни слабините ѝ и бедрата ѝ рязко я тласнаха към него. Тялото ѝ се разтресе, яхнало ръката му. Светът като че ли спря тихо и нежно. Тя пое треперливо дъх.

— Ау — прошепна. Облегна се на него, когато той дръпна ръката си. Топлите му твърди гърди докосваха нейните.

— Наистина „ау“ — съгласи се Лурдс.

— Вече готова ли съм?

— Мисля, че да. — С изненадваща сила Лурдс се изправи и излезе от ваната. Лесли беше увила здраво крака около него.

Положи я на пода и енергично я изсуши с кърпа. Дори от този допир сетивата ѝ полудяваха. Стана още по-страшно, когато той се наведе да я целуне, но някак успя да избегне нейните целувки.

— Дразниш ме — обвини го тя.

— Не ми се вярва.

Тя също го избърса, но беше по-директна в намеренията си. Застана на колене и го пое в устата си. Това го изненада, но той не се поддаде на усърдните ѝ опити да го докара до края. Това беше доста обезкуражаващо, но тя гореше от желание да разбие съпротивата му.

— Добре — задъхано каза той. — Това е достатъчно.

— Засега — съгласи се тя.

Лурдс се наведе и я вдигна на ръце като малко дете. Изпълни се с блаженство при мисълта, че е малка и беззащитна в прегръдката му, макар много добре да знаеше, че не е така. Гладът в слабините ѝ пламна отново, докато той я отнасяше към леглото.

Положи я нежно на него и се качи отгоре ѝ. Тя погледна в очите му и усети как ръката му отново се плъзга между бедрата ѝ и започва да я милва. Не се съмняваше, че отново ще я докара до края, но искаше повече.

Претърколи го по гръб, прехвърли крак през бедрата му и седна отгоре. Подразни го малко, като търкаше овлажнените си слабини в него, но реши, че той е в състояние да издържи на милувките ѝ по-дълго от нея.

Разсмя се.

— Кое е смешното? — попита той.

— Ти — рече тя. — Не съм предполагала, че можеш да се контролираш толкова.

— Това не е контрол — каза Лурдс. — Приеми го като комплимент. Искам да ти е хубаво.

— Хубаво ми е. — Лесли завъртя бедра още веднъж и го вкара в себе си, поглъщайки плътта му със своята. — Но най-много ми харесва, когато аз контролирам. — Настани се отгоре му, улови ритъма и се зае да го стрие на прах.

[1] Друго име на Олодумаре — Б.пр. ↑

15.

База, Археологически обект „Атлантида“

Кадис, Испания

04.09.2009

Отец Емил Себастиан се събуди, когато чу да го викат по име. Надигна глава от койката и видя някаква фигура в качулка да се навежда над него. Паниката го сграбчи за гърлото — фигурата сякаш бе излязла от кошмарите, които го мъчеха през последните няколко седмици, откакто потъваше под земята.

Тогава фигурата нагласи пламъка във фенера, който носеше.

На демоните не им трябва фенер — помисли си Себастиан. Страхът му утихна. Как можеше да си помисли подобно нещо. Но ако не беше виждал обезпокоителните образи в съня си, сигурно щеше да обвини филма на ужасите, който работниците си бяха пуснали снощи. Нямаше намерение да се присъединява към тях, но обичаше добрите страшни истории. Падаше си по този жанр още от малък и детската тръпка си остана, въпреки че вече беше на петдесет и шест.

— Буден ли сте, отче? — учтиво попита младежът. Едва сега фенерът разкри чертите на лицето му. Бяха ангелски, а не демонични. Гласът му бе тих и едва се чуваше от постоянното боботене на дизеловите генератори, които захранваха базата с електричество.

— Буден съм, Матео. — Себастиан зашари с ръка по пода на палатката и напипа очилата и часовника си. Беше 3:42.

Сутринта.

— Случило ли се е нещо?

Вече имаха три срутвания, но — слава богу! — всички се разминаха без смъртни случаи. Въпреки това някои работници попаднаха в болницата със счупени кости.

— Нищо лошо, отче — отвърна Матео. — Случи се нещо добро. Елате да видите.

— Помогни ми да си намеря обувките. — С отслабналото си зрение трудно се оправяше в тъмното. Още по-лошо беше, че не си

спомняше къде всъщност бе оставил обувките си.

Матео вдигна фенера и посочи към краката му.

— Все още ги носите, отче — каза младежът.

— А, така ли било.

— Трябва да се събувате — каза Матео. — Ще хванете гъбички.

Себастиан знаеше това от безбройните предупреждения, преди да се спуснат в системата от пещери, открили се при един подводен трус, след който се бе образувала нова брегова ивица с ширина двайсетина метра. Пещерите се бяха намирали дълго време под водата и си оставаха влажни. Бактериите и гъбичките се развиваха бързо в такива условия.

През първите няколко месеца от разкопките им се наложи да издигнат предпазни диги и да изпомпват водата от пещерите. Това се налагаше при всяка следваща пещера, която отваряха. Когато Себастиан си легна, помпеният екип все още работеше в пещерата, на която бяха попаднали преди два дни.

Стана и тропна с крака, за да провери кръвообращението. Понякога, когато заспиваше с обувки, стъпалата му изтръпваха и ставаха напълно безчувствени.

— Трябва поне да сменяте чорапите — каза Матео.

Себастиан с неохота си призна, че момчето е право. Седна отново, извади чифт чисти чорапи от чувала до койката, свали обувките си и ги надяна. После нахлузи отново обувките, като се мръщеше от погнуса.

— Защо ме събуди, Матео? — попита той, когато отново се изправи.

— Пресушиха пещерата. Мислят, че са открили и друга.

— Очаквахме, че ще има друга. — Всъщност, очаквах да има още доста пещери. Трусът, който бе променил първоначалната брегова линия, беше предизвикал хаос и в катакомбите под древния град.

Заобиколени от морето преди девет или десет хиляди години, първите строители бяха взели мерки да изолират катакомбите. При наводняването на един район са имали възможност да затворят съседния.

— Да, но не като тази.

Себастиан потупа младежа по рамото.

— Тогава да видим какво сме намерили. — Пристъпи през чергилото на палатката, като поспря за момент, за да вземе фенера от зарядното устройство. Не му се нравеше перспективата да се изгуби в тъмния лабиринт под земята.

Трима от назначените към експедицията швейцарски гвардейци стояха при входа на пещерата. Бяха облечени в неофициални дрехи, подходящи за студа на пещерите и проходите, и носеха пистолети.

Себастиан бе възразил срещу оръжията, но не успя да убеди капитана им да ги прибере. До момента нямаше случаи, които да оправдаят присъствието им, но гвардеецът не прие идеята, че и за в бъдеще ще се разминат без инциденти. Хората му бяха добре обучени и учтиви, но през цялото време си отваряха очите на четири.

Районът на базата миришеше на дизел и солена вода. Долавяше се и тежката миризма на умряла риба. Когато морето се бе оттеглило, за да разкрие тайните си, и пещерите бяха пресушени, морските създания останаха на сухо. Умираха със стотици и разлагащите се останки трябваше да бъдат премахнати.

Казаха му, че от тях става добра тор. Така или иначе, бяха успели да се освободят от тях.

Себастиан спря за момент при палатката за храна, за да вземе две бутилки вода и малко сладкиш. Сладкишът си беше прищявка, но имаха нужда от вода. Никой не трябваше да остава без вода, ако случайно се изгуби. На няколко пъти се беше случвало да се губят хора, влезли в пещерите от любопитство.

Себастиан знаеше, че те са търсели съкровища. Историите за Атлантида бяха замаяли главите им с надежди за приказни богатства.

Самият Себастиан не знаеше какво да мисли. Беше очаквал *нещо*. А ето че досега попадаха само на артефакти, чиято възраст радиовъглеродното датиране определяше на хиляди години. Бяха интересни, разбира се, но не казваха много за цивилизацията, която бе съществувала на това място.

Голяма част от града беше изгубена. Когато водите погълнали Атлантида, морето я бе разпиляло. Разкъсан от катаклизма, градът (независимо дали бе изграден от прочутите кули, които Себастиан беше виждал по илюстрациите, или единствено от колиби) се бе пръснал на парчета по морското дъно.

Онова, което се беше запазило, бе погребано под натрупалата се през хилядолетията тиня. Ако морето не го беше изхвърлило нагоре, градът можеше да си остане неоткрит.

Отец Себастиан пхна бутилките в джобовете на дългото палто, което носеше, за да се предпази от студа, и тръгна след Матео покрай жълтото найлоново въже, маркиращо пътеката.

По стената на пещерата висяха жици с електрически крушки, но всеки път, когато напускаше базата, той осъзнаваше, че влиза в мрака на земните недра.

Хотел „Радисън САС Лайпциг“

Лайпциг, Германия

04.09.2009

Острият звън на мобилен телефон събуди Лурдс сред плетеница от нежни крайници и прелъстителни извивки. На слабата светлина от радиочасовника върху нощното шкафче различи русата коса на Лесли.

Значи не е било сън.

Усмихна се. Снощи беше толкова уморен, че не бе сигурен дали срещата не е била просто плод на въображението му.

Нежно отмести ръката ѝ и посегна за телефона.

— Моят ли е? — тихо попита Лесли.

Лурдс погледна. На нощното шкафче имаше два телефона.

— Не. Моят.

— Добре. — Лесли се претърколи и се сгуши в завивките.

Докато натискаше бутона за говорене и поднасяше апарата към ухото си, Лурдс се възхищаваше на гладкия ѝ гръб и еластичната заобленост на дупето ѝ.

— Лурдс.

— Томас? — Жената от другия край беше обхваната от паника.

Лурдс моментално се фокусира. Познаваше гласа, но не можеше да си спомни кой...

— Обажда се Дона Бергстръм. Съпругата на професор Маркъс Бергстръм.

— Да, Дона. — Професор Бергстръм също преподаваше в Харвард, в департамента по палеонтология. Жена му беше преподавател по икономика. Бяха съседи и Бергстръм наглеждаше

къщата на Лурдс, когато отсъстваше от града. Често готвеха навън на двора и го канеха да вечеря с тях.

— Случи се нещо ужасно. Простреляха Маркъс.

Лурдс седна в леглото и спусна крака на пода.

— Как е той?

— Преди няколко часа го изкараха от операционната. Докторът казва, че ще се оправи. Силен е и не се предава лесно.

— Така е — съгласи се Лурдс. Бергстръм беше и запален футболист. — Какво се е случило? Ограбили ли са го?

— От полицията казват, че е било взлом — каза Дона.

— Много съжалявам да го чуя. — Лурдс усети как Лесли да се размърдва до него. Озърна се и видя, че е седнала по турски в леглото с чаршаф около бедрата. — Откраднали ли са нещо от къщата ви?

— Не от нашата къща — каза Дона. — А от твоята. Маркъс видял микробус на газовата компания пред дома ти и отишъл да види какво става. — Жената се разрида. — И го простреляли, Томас. Простреляли го за едното нищо.

Лурдс се опита да я успокои, но през цялото време беше сигурен, че приятелят му не е бил ранен за едното нищо. Той неволно го беше въвлякъл в неприятности. Чувството за вина беше непоносимо.

Седнал на мястото до пилота на фирмения хеликоптер, Патрицио Галардо погледна надолу към хотел „Радисън САС“.

— Готов? — попита пилотът в слушалките.

— Готов — отвърна Галардо. Озърна се през рамо към осемте мъже в пътническото отделение. Всички бяха облечени в черни костюми, които скриваха пистолетите със заглушители. В куфарчетата им имаше резервни пълнители.

Ди Бенедето пушеше въпреки възраженията на пилота. Сините му очи блестяха от наркотика, който бе вкарал в кръвоносната си система. Фарук седеше спокойно и решително с ръце между коленете. Пиетро и Чимино изглеждаха малко напрегнати. Влизането и излизането от хотела нямаше да е лесно.

Вертолетът се спусна към покрива и увисна на сантиметри над него. Ди Бенедето и Фарук отворяха товарните врати. Деветимата мъже начело с Галардо скочиха върху покрива и притичаха до входа.

Чимино разби ключалката с насочен заряд, който гръмна не по-силно от конфета. Когато хеликоптерът се отдалечи, те вече бяха вътре и слизаха към седмия етаж.

Лурдс изобщо нямаше да разбере какво му се стоварва.

Секретен отдел на библиотеката

Ватикана

04.09.2009

Мурани се взираше в книгата в ръцете си. Тя бе едновременно обещание и проклятие. Единствената книга, освен Библията, за която наистина можеше да се каже такова нещо.

Голяма и подвързана с кожа, книгата представляваше илюстриран ръкопис с неясен произход. Беше на латински и Мурани смяташе, че е била написана в Рим в разцвета на империята. По-късно обаче градът паднал, германските племена нахлули през стените му и вилнеели из улиците, палейки всичко по пътя си. Библиотеките също не били пощадени. Някои от книгите били отнесени в Холандия, където ирландски монаси ги преписали и запазили.

Искаше му се да вярва, че държи в ръцете си оригинал. Не му харесваше мисълта, че някъде по света може да има копия. Разпространи ли се една тайна, контролирането ѝ ставаше невъзможно.

Седеше на една от древните маси дълбоко сред шкафовете и вдишваше аромата на прах, стара хартия и кожа. Още си спомняше вълнението, когато за първи път му бе позволено да влезе тук, след като стана член на Обществото на Квирина.

Лавиците на библиотеката бяха претрупани с книги. Най-тъжно му беше, когато осъзна, че никога няма да успее да ги прочете всичките.

Поне не в този живот.

Все още се надяваше да го направи в следващия.

Така че номерът бе да прочете най-добрите. Беше започнал с някои от онези, които му препоръчаха другите членове на Обществото. Имаше толкова много тайни, между които да избира, толкова много неща, които Църквата се мъчеше да скрие от останалия свят.

А Обществото на Квирина искаше да ги държи скрити от всички.

Накрая обаче Атлантида бе призовала Мурани. Според собствената му преценка това беше най-голямата тайна, пазена от бог и малцина избраници.

Когато научи за Тайните текстове и историята към тях (за Едемската градина и какво всъщност се е случило там), той не повярва. После, след като ги прие, искаше да се увери със сигурност, че всичко е станало точно така, както се твърди.

Взираше се в страницата, на която бяха изобразени петте инструмента.

Звънец.

Лютня.

Цимбал.

Барабан.

Флейта.

Това бяха петте инструмента, които можеха да отключат тайните на Атлантида. Все още не беше сигурен как точно.

Но вече разполагаше с два от тях. А обществото на Квирин не знаеше това.

Мурани се усмихна в тихия полумрак на библиотеката. Ако знаеха, че ги притежава, щяха здравата да се уплашат.

От цялата тази сила, силата да преобрази света, която беше почти в ръцете му. Докосна изображенията.

Тъй като беше част от секретната колекция, тази книга нито веднъж не бе напускала библиотеката. Затова трябваше да я крие от чужди погледи. Библиотекарите много стриктно следяха какво излиза навън, но не бяха чак толкова придирчиви относно вътрешния ред.

Просто имаше твърде много неща за следене, особено ако онези, които бяха заели книгите, не се придържаха стриктно към правилата.

Така книгата бе останала тайна на Мурани в течение на четири дълги години, докато издирваше инструментите. И тогава звънецът се появи в Александрия.

Когато това стана, Мурани го прие като знак. А щом цимбалът излезе на бял свят в Русия, започна да се чувства по-обнадежен.

— Кардинале.

Мурани вдигна очи. Не беше усетил, че има някого до него.

Старият библиотекар бе прегърбен от възрастта. Сивите кичури на главата му стърчаха във всички посоки. Придвижваше се с помощта

на бастун.

— Добър вечер, Бепе — учтиво поздрави Мурани с надежда старецът да си тръгне по пътя.

— По-скоро добро утро — отвърна Бепе.

— Е, тогава добро утро.

— Какво е станало с лицето ви? — попита Бепе и докосна своето.

Мурани не беше изненадан, че старецът не е чул историята с отвличането, отнела живота на Антонио Фенолио. По-възрастните библиотекари и уредници рядко излизаха извън районите, които надзираваха.

— Попаднах в автомобилна катастрофа — отвърна Мурани. Лицето му все още бе покрито с пурпурни и зеленикави натъртвания, които чак сега започваха да пожълтяват.

— Затова никога не се качвам в онези неща — рече Бепе. — Ще ви оставя да си четете. Имам много работа. Книги, които се нуждаят от поправка и грижи. — И се затътри нататък.

Мурани се върна към чудесата и обещанията на книгата. Скоро всичко щеше да се разкрие. Тогава можеше да се заеме с мисията, която му беше отредил Бог.

Пещера 41

Археологически обект „Атлантида“

Кадис, Испания

04.09.2009

— Отец Себастиан. — Нощният ръководител на разкопките Игнасио Д'Азелио пристъпи напред и поздрави свещеника. Беше добре сложен човек на четиридесет и няколко, с посивяващи слепоочия и брадичка. Беше мургав като повечето средиземноморци, с бръчки от смях, широк нос и честни очи. — Надявам се да ми простите, че пратих да ви събудят.

— Матео ми каза, че сте на път да проникнете в нова пещера — каза Себастиан.

Д'Азелио кимна и му подаде жълта каска.

— Да. Пратих да повикат и Дарио.

Дарио Бранкати беше инженерът на експедицията. Имаше богат опит от археологически разкопки в Близкия изток и Европа.

Д'Азелио се ухили.

— Още го няма. Не ми се вярва, че ще се събуди така лесно като вас, отче.

— Дарио работи много повече от мен.

— Никой не работи повече от вас — поклати глава Д'Азелио. — Струва ми се, че прекарвате с каска, по-дълго от всеки друг.

— Само защото не се вода по правилата, които следват вашите хора.

— Елате да ви покажа какво ни очаква. — Д'Азелио ги поведе към стената, където работниците използваша бормашини и колички, за да си проправят път през скали и отломки.

Няколко самосвала, булдозери и багери стояха в готовност. Цялата извадена от пещерите земя се извозваше и се използваше за дигите, които държаха морето настрана.

Залата бе широка почти двеста метра и висока шейсет или седемдесет. По-голямата част от нея тънеше в мрак. Колкото по-надълбоко навлизаха, толкова по-трудно ставаше да запазват осветлението навсякъде. Все още нямаше подходяща вентилация и никой не искаше да рискува натрупването на допълнителни количества въглероден окис.

Д'Азелио посочи към един район, осветен от прожектори.

— Смятаме, че зад тази стена има друга голяма зала.

Себастиан кимна. Вече му бе съобщено за това, но Д'Азелио не знаеше.

Инженерът отведе Себастиан обратно при микробуса, в който държаха цялото си компютърно оборудване. От предишни разговори Себастиан знаеше, че разкопаваният екип прилага метода на сеизмично отразяване. Отначало се опитаха да използват дълбочинен радар, но бързо установиха, че скалата е твърде плътна за възможностите на апарата и че кухините, които претърсваха, бяха прекалено големи.

При сеизмичното отразяване се използваше динамит или въздушно оръдие, ударните вълни, от които се улавяха от чувствително оборудване. На този принцип специална компютърна програма създаваше картина на обекта.

Д'Азелио показва образите, които бяха получили при по-ранните тестове. Макар да бе запознат с принципа, на Себастиан все още му беше трудно да определи какво разкриват графиките.

— Залата зад тази е огромна — каза Д'Азелио.

— Може би най-голямата, която сме откривали досега — чу се друг мъжки глас.

Себастиан се обърна и видя Дарио Бранкати, който стоеше до микробуса. Бранкати беше едър мъж, с две години по-възрастен от него самия. Брадата му бе станала съвсем сива, рунтавите вежди почти скриваха дълбоко поставените му очи. Беше дружелюбен човек, но ръководеше напрегната работа.

— Съжалявам, че те събудих, шефе — извини се Д'Азелио. — Но бях сигурен, че ще искаш да видиш това.

— Така е. Знаех си, че по това време ще стане нещо. Затова си легнах веднага щом се прибрах. — Бранкати огледа стената. — Всичко ли е готово?

— Да, взривовете са по местата си. Само чакаме зелена светлина.

— Имате я — каза Бранкати. — Да действаме.

Хотел „Радисън САС Лайпциг“

Лайпциг, Германия

04.09.2009

Облечен в тениска, шорти и маратонки, Лурдс почука на вратата на Наташа. Чувстваше се неловко, но обаждането на Дона Бергстръм го беше разстроило до краен предел. Нито за миг не си помисли, че проникването в дома му е било случайно. Докато чакаше, нагласи раницата на рамото си.

— Какво има? — остро попита Наташа отвътре.

— Трябва да поговорим.

— Защо не поговориш с онази куха блондинка в стаята си?

Това го изненада. Нима Наташа ги е видяла?

— Не вярвах, че на твоята възраст ще оживееш, след като се озова в ноктите ѝ — заяви Наташа.

Един по-възрастен мъж минаваше в същото време по коридора и го изгледа с отвращение.

На Лурдс му се прииска да се защити, но знаеше, че няма смисъл. Не познаваше мъжа, а и не беше направил нищо лошо.

— Може би ще е по-добре да поговорим на четири очи — предложи Лурдс.

— Няма да говоря с теб в стаята си.

Лурдс не можеше да си обясни защо Наташа е толкова ядосана. Не беше свалял Лесли. Вярно, не я бе и отхвърлил. Бяха големи хора, решили да се позабавляват. Нямаше нищо друго. Сигурен беше, че Лесли приема нещата по същия начин.

Но пък и не бяха говорили за това, а Лурдс не го биваше в четенето на мисли. Беше му се случвало да се забърква с жени, които не разбираха основните правила. Голямата му страст винаги щеше да си остане работата му. Нямаше намерение да се отказва от женска компания, но и не смяташе да позволява това да промени начина му на живот. Беше останал с впечатлението, че в това отношение Лесли е сродна душа.

— Да оставим това засега. Появи се нещо по-важно. Някой е нахълтал в дома ми — каза Лурдс. — Мой приятел е бил прострелян, докато е проверявал какво става. Сега е в болница. Едва не умрял.

За момент му се стори, че дори и сега Наташа няма да отстъпи. Тъкмо се канеше да си тръгне, когато вратата се отвори.

— Влез. — Наташа му стори път, облечена в прекомерно широка тениска, която полепваше по гърдите ѝ и свършваше много над средата на бедрата.

Лурдс знаеше, че не бива да забелязва. И се опита да не забелязва. Понякога можеше дни наред да не обръща внимание на подобни неща. Или най-малкото да не им позволява да му влияят.

Проблемът беше, че веднъж събудено, либидото му си оставаше силно, докато не се насити. А това можеше да отнеме известно време. В момента кръвта му определено беше все още твърде сторецена.

Той влезе в стаята и затвори вратата след себе си. Светлината от телевизионния екран създаваше мехур от сиво-синьо сияние в средата на помещението. Очевидно не я беше събудил.

— Не можеш да заспиш ли? — попита Лурдс на руски.

Наташа стоеше, скръстила ръце върху гърдите си.

— Имаш да разказваш. Да чуем.

Говореше на английски.

— Домът ми — повтори Лурдс. — Разбит е.

— И какво?

Лурдс не ѝ отговори, продължаваше да се чуди защо е в такова лошо настроение. Отвори раницата си и извади компютъра. Постави го на бюрото и го включи.

— Имам програма, която ми дава достъп до охранителните камери вкъщи, независимо къде се намирам — каза той.

— Значи се каниш да ми покажеш дома си?

— Смятам да ти покажа какво ме притеснява. — Лурдс стартира програмата. Няколко прозореца изпълниха екрана, когато камерите оживяха. — Имам възможност да прегледам и записите от последните двадесет и четири часа. За по-задни дати трябва да се свържа с охранителната фирма.

— Имаш ли снимка на взломджиите? — Този път Наташа изглеждаше малко по-заинтересувана.

— Да. — Лурдс натисна няколко клавиша. — Вярно, възможно е да е случаен обир. В края на краищата, отсъствам близо три седмици. Но ми се видя прекалено голямо съвпадение.

— Може пък да те е хванала параноята.

— Покрай всичко останало, не виждам как би могло да е иначе. — Лурдс върна записа до момента, когато някаква фигура в оранжев комбинезон влиза в дневната, а друга обира разни вещи от спалнята.

— Копира твърдия ти диск на външен, който носи със себе си — каза Наташа.

— Да. — Лурдс с неудобство забеляза как тениската се опъна върху гърдите на Наташа, когато тя се наведе напред. Освен това откри, че ухае приятно. Наложил му се да прочисти гърлото си, преди да заговори. — Едва ли обикновен крадец ще направи подобно нещо.

— Пазиш ли нещо важно в компютъра?

— Бележки. Проекти, върху които работя.

— Важни ли са?

— От същия вид като тези на Юлия. Нито един не би ме направил богат или по-важен.

— Така е. Ами данни за кредитните ти карти и други финансови въпроси? Те в компютъра ли са?

— Не. Боя се, че съм твърде подозрителен.

— Каза човекът, който от чужбина може да погледне в собствената си спалня.

— Стори ми се доста хитро. Никога преди не съм го правил, освен когато един приятел инсталира системата. Нямахме да го направя и днес, ако Маркъс Бергстръм не беше пострадал.

Наташа отново се изправи и Лурдс съжали за изгубената гледка.

— Тези са професионалисти. Жената копира данни от компютъра ти, а мъжът горе прави така, че да изглежда като обикновен обир. — Наташа пое дъх. — Това означава, че Галардо не ни е забравил.

— Мислех си, че може да се е отказал след Одеса.

— Явно не е. — Наташа погледна към монитора. — Преследват ни.

— Защо?

— Защото си проследил цимбала до йоруба. Готова съм да се обзаложа, че те не са го направили.

— „Те“?

— Човек като Галардо действа по прости пазарни правила. Извършва престъпление и незабавно се облагодетелства от него.

Лурдс кимна.

— Открадна звънеца в Александрия, така че би трябвало да има купувач.

— Трябва да разберем. А междувременно трябва да се махаш.

— Така ли? — Лурдс се изненада колко бързо го изхвърлят.

— Да. Не искам...

На вратата се почука.

Наташа тихо плъзна ръка под възглавницата на леглото и извади пистолет. Лурдс понечи да каже нещо, но тя постави пръст на устните му. Безшумно отиде до вратата и погледна през шпионката.

После въздъхна с отвращение. Рускините, с готовност си призна Лурдс, нямат равни на себе си, когато решат да изразят отвращението си.

— Точно *това* не исках да видя — каза тя, докато отваряше вратата.

Лесли стоеше напълно облечена на прага. Беше скръстила ръце на гърдите си и имаше леко предизвикателен вид.

— Реших да проверя защо се бавите толкова — заяви тя. — Чудех се дали не сте се разсеяли нещо.

За момент Лурдс си помисли, че Наташа ще я застреля. Макар и да не бе сигурен защо.

Но рускинята тръгна обратно към леглото.

— Легна ли с мъж, той не би се разсеял и за секунда, вярвай ми. — Без да каже нищо повече, тя пъкна пистолета обратно под възглавницата и легна. — Трябва да си тръгвате. Искам да поспя.

Лурдс тръгна да си събира нещата. Чувстваше се ужасно неловко наред котешки бой, който не разбираше. Когато обаче отвори вратата, видя позната физиономия и бързо се върна обратно.

— Не можем да си тръгнем — каза той.

Жените го изгледаха изпепеляващо.

— Патрицио Галардо и хората му тъкмо минаха по коридора.

Пещера 41

Археологически обект „Атлантида“

Кадис, Испания

04.09.2009

— Огън в дупката!

Приклепнал зад един от големите булдозери, отец Себастиан едва чу предупредителния вик на шефа на сапъорите. Слушалките на ушите му заглушаваха почти всичко.

Миг по-късно експлозиите последваха бързо една след друга, подобно на пуканки.

Пещерата се изпълни с прах и отломъци. Предпазната дихателна маска защитаваше очите и дробовете на Себастиан. Земята потръпна и за миг му се стори, че се намира на палубата на някой кораб. Не за първи път си помисли за морето отгатак дигите, които бяха издигнали, за да запазят пещерите сухи.

Остана приклепнал, докато Д'Азелио не потупа каската му.

— Добре сме, отче — каза инженерът, докато сваляше предпазните слушалки. — Всички са добре.

С противогаза и каската Д'Азелио приличаше на насекомо. Гласът му бе приглушен и напрегнат. Подаде му ръка да се изправи.

— Слава богу — рече Себастиан, докато Д'Азелио му помагаше да стане. Свали слушалките си. — Тези експлозии винаги ме изнервят.

— Работя с експлозиви от години, отче. Когато си под толкова много скала, никога не е лесно.

— Няма вода — извика някой. — Няма вода. Пещерата е суха.

Надигнаха се радостни възгласи. Наводнените пещери, на които бяха попадали досега, ги забавяха много. Губеха цели дни в изпомпване.

Вълнението отново пламна в Себастиан. Още от момче, когато ходеше по археологическите обекти на баща си, обожаваше да гледа неща, които са били скрити от човешки поглед от стотици или хиляди години.

Когато надяна расото, се боеше, че с това е свършено. Благодарил на бог, който в безкрайната си мъдрост му бе позволил не само да държи Библията и кръста като свещеник, но и лопатата като археолог.

Животът беше хубав.

Мощни прожектори заиграха там, където допреди малко имаше стена. Сега тя представляваше купчина камъни пред входа на поредната пещера. В най-горната си част отворът бе висок някъде към метър и двадесет.

Бранкати каза на учените да останат назад, докато някои от по-добрите катерачи огледат района. Себастиан гледаше как четиримата мъже се изкачват по камъните и стигат върха. На главите си имаха миньорски каски с прожектори. В ръцете си носеха и фенери. Бранкати непрекъснато поддържаше връзка с тях по радиото.

След няколко минути мъжете се спуснаха от другата страна. Малко след това Бранкати отиде до Себастиан.

— Отче, мислите ли, че ще успеете да се изкачите по онези камъни?

Себастиан остана изненадан от въпроса. Бранкати правеше всичко възможно, за да не допусне някаква неприятност.

— Мисля, че ще се справя — отвърна свещеникът.

— Ще ви помагаме. Задължително трябва да видите какво има там.

— Какво?

Физиономията на Бранкати беше сериозна. Когато заговори, гласът му бе тих.

— Мислят, че е гробище.

От новината Себастиан го побиха тръпки. Това нямаше да е гробище в традиционния смисъл на думата. На разкопките на баща си беше виждал какво става при подобни открития. Простите хора винаги се впечатляваха.

И се плашеха.

— Да вървим — рече той и тръгна напред, но мислите му продължаваха да препускат неспокойно. Нима наистина щяха да видят атланти?

16.

Пещера 42

Гробищни катакомби на Атлантида

Кадис, Испания

04.09.2009

Дългото катерене остави отец Себастиан без дъх и му напомни, че вече не е млад. Въпреки ежедневните си разходки той често се застояваше между библиотечните рафтове, вместо да обикаля обекта. Четенето не беше физическа дейност. Но въпреки всичко успя да се справи. Изкачи се чак до върха на купчината отломки, макар и не толкова бързо, колкото по-младите му колеги.

Лъчът от фенера на един от работниците обходи вътрешността на пещерата и освети катакомбите. Залата бе издълбана в твърдата скала и опразнена, за да се направи място за мъртвите. Между стените, които се издигаха от пода до тавана като огромни библиотечни рафтове и напомняха на Себастиан за стар радиатор, минаваха пътеки.

— Прилича на село за мъртвите — тихо рече един от работниците.

От другата страна на отвора също бяха нападали отломки. По-едрите камъни се бяха изтърколили надолу между стените на гробовете.

Атлантида.

Името се въртеше вихрено в главата на Себастиан. Най-прочутият от всички изгубени светове. А ето че поне една малка част от величавото й минало се простираше пред него. Банална истина и от двете му специалности беше, че душата на една култура се разкрива в начина, по който тя се отнася към мъртвите.

Себастиан се обърна толкова бързо, че едва не падна. Един от швейцарските гвардейци инстинктивно посегна да го задържи.

— Трябва да сляза — каза той. — Трябва да видя. Помогнете ми.

— Отче — меко рече един от гвардейците, — пътят не изглежда безопасен.

— Страхувам се, че не можем да ви пуснем — обади се един от работниците. — Шефът ни каза да ви доведем дотук, но само толкова.

— Тогава трябва да говоря с Бранкати — каза Себастиан и се обърна към най-близкия работник. — Мога ли да използвам радиостанцията?

— Господин Бранкати е упорит човек — отвърна работникът. — Но нищо не ви пречи да се опитате.

След като мъжът показа на Себастиан как да използва устройството, свещеникът включи микрофона.

— Господин Бранкати? Дарио?

— Да, отче — отговори Бранкати.

Себастиан впери поглед в мрака, който обгръщаше вечните жилища на онези, които някога бяха изпълвали с живот града над себе си. По най-консервативната му преценка в криптата би трябвало да лежат най-малко хиляда тела.

— Трябва да се спусна долу.

— Изчакайте — каза Бранкати. — Нека хората ми първо обезопасят терена.

— Само за малко. — Усети умолителната нотка в гласа си и това го смути.

— Не искам да пострадате.

— Не вярвах, че разкопките ще доведат до подобно нещо — призна Себастиан. — Чувствам се като хората, разкрили гробницата на Тутанкамон. Трябва да видя какво сме открили.

— Спомнете си какво се е случило с онези хора. Не можете ли да изчакате, докато...

Себастиан го прекъсна.

— Дарио, след няколко минути ще говоря по телефона с папата. Вече знаем, че от екипа изтича информация. Няма да успеем да запазим това в тайна. Не искам да казвам на Светия отец, че все още не знаем какво сме намерили. А ти?

Бранкати помълча малко.

— Добре, отче. Но се пазете. Слизате и веднага се качвате обратно.

— Разбира се. — Себастиан върна радиото на работника. — Чухте ли?

Мъжът кимна, но не изглеждаше особено радостен от положението.

— Можете или да ме водите, или да вървите след мен — рече Себастиан.

— Ще водя, отче — каза младият мъж. — Но ще трябва да правите каквото ви казвам. Искам и двамата да сме в безопасност.

Себастиан кимна и се приготви за спускането.

Хотел „Радисън САС Лайпциг“

Лайпциг, Германия

04.09.2009

Наташа веднага пое командването в свои ръце. Галардо и хората му бяха от другата страна на вратата, време за губене нямаше.

— Обадете се на Гари — каза тя с надеждата, че младежът още е жив. — Кажете му да се маха от стаята си. Да хване най-близкото стълбище.

Смъкна тениската си и остана чисто гола. Лурдс и Лесли я зяпнаха, но тя не им обърна внимание. Не се стесняваше от тялото си.

— Действайте!

Лурдс реагира пръв и тръгна към стационарния телефон.

— Да се надяваме, че най-напред са тръгнали към вашата стая, професоре. Аз бих постъпила точно така. А това ще ни даде време. — Наташа не пусна пистолета, когато намери джинсите си и ги обу, без да си прави труда да слага бельо. — Лесли, обади се на рецепцията и извикай охрана. Кажи им, че някой се опитва да проникне в стаята ти. С Лурдс сте врата до врата.

Лурдс говореше бързо, но Наташа чувстваше погледа му върху себе си, докато навличаше лека плетена блуза. Ако животът им не беше в опасност, сигурно щеше да изпита известно задоволство. Забеляза, че Лесли определено вижда накъде е насочено вниманието на Лурдс.

За съжаление ревността ѝ можеше да убие всички. Тя продължаваше да стои на място и да не изпълнява нарежданията.

— Живо! — каза Наташа.

Сепната, Лесли се обади на рецепцията по мобилния си телефон. Викаше охраната, докато Наташа намери чифт маратонки и ги надяна.

Заряза останалата част от гардероба си. Извади от куфара си джоб колан с допълнителни пълнители за пистолета (беше ги купила от местен търговец на черно в деня на пристигането им в Лайпциг) и го препаса през кръста си.

Лурдс остави слушалката.

— Гари ще ни чака в лобито.

— Охраната идва — каза Лесли.

Напрежението свиваше стомаха на Наташа. Щеше да е по-добре, ако не беше единствената с опит в подобни ситуации и с оръжие в ръка.

Тръгваме веднага — каза тя. — Веднага щом излезете, тръгнете към стълбището в другия край на коридора. Движете се бързо, но не тичайте. Не бива да привличаме внимание върху себе си. И никакъв асансьор.

— Но това са седем етажа — каза Лесли.

— Ако искаш да станеш мишена само за да си спестиш няколко стъпала, нямам нищо против — сви рамене Наташа. Възражението на Лесли идеално пасваше на настроението ѝ в момента. — Тръгвай към асансьора. Можеш да послужиш за примамка. И гледай да не те убият прекалено бързо.

Лесли млъкна, потресена от безцеремонните думи.

Лурдс я хвана за ръката.

— Никакви асансьори. Тръгваме по стълбите.

— Добре тогава — каза Наташа.

На вратата се почука.

Проклинайки, без дори да помисли да погледне през шпионката, защото хората на Галардо можеха първо да стрелят и после да проверяват кой, кой е, Наташа отвори широко вратата. Рязкото движение свари двамата отвън неподготвени. Ръцете им посягаха към оръжията под саката, но все още не ги бяха извадили.

Тя насочи пистолета в лицето на първия, но знаеше, че онзи отзад също вижда какво става.

— Докоснете ли оръжията си, сте мъртви — каза тя на английски с надеждата, че я разбират. — Горе ръцете.

Не беше сигурна дали разбраха езика или голата, сурова заплаха на дулото. Така или иначе, и двамата вдигнаха ръце.

— Влизайте. Бързо. — Наташа направи знак с пистолета. Изтръгна слушалките и микрофоните им и накара Лурдс да ги претърси и да вземе пистолетите им. И двамата мълчаха.

И двамата се мръщеха.

— На колене. Кръстосайте глезените. Ръцете на главата — заповяда Наташа, докато вземаше един по един пистолетите от Лурдс. Затъкна своя на кръста си и насочи към двамата единия от техните пистолети със заглушители. Помисли си, че ще е справедливо, ако умрат от собствените си оръжия.

Те не помръднаха.

— Добре, да опитаме отново — каза Наташа. — И ще застрелям онзи, който не разбира английски.

Лурдс изтърси нещо на италиански. Двамата бързо паднаха на колене.

Добре де, може пък наистина да не знаят английски — реши Наташа.

В края на коридора се чу трясък на разбита врата. Времето им изтичаше.

— Да вървим. — Наташа отвори отново вратата и даде знак на другите да тръгнат пред нея. Пистолетът ѝ продължаваше да сочи към пленниците.

— Ще застрелям първия, който излезе навън — каза тя с надежда, че разбират намерението ѝ, ако не думите.

Излезе в коридора и последва Лесли и Лурдс към стълбището. Държеше единия от пистолетите скрит до крака си и не изпускаше от очи вратата. Мъжете вътре нямаше да останат дълго в стаята. Знаеше го. Не бе направила и шест крачки, когато чу вратата да се отваря зад нея.

— Галардо! — викна единият от тях.

Наташа вдигна пистолета. Натисна два пъти спусъка. И двата куршума улучиха вратата на сантиметри от лицето на мъжа.

Той бързо се скри обратно в стаята — бавно летящите куршуми не успяха да пробият вратата, но белята вече беше станала.

Въпреки заглушителя Галардо я беше чул.

Той стоеше с хората си в другия край на коридора, пред стаята на Лурдс. Обърна се, щом чу кашлящите звуци на пистолета и пляска на куршумите във вратата.

Лурдс вече беше стигнал до вратата на стълбището и я отвори.

Наташа се възползва от прикритието ѝ и стреля, за да ги накара да потърсят прикритие.

— Давайте! — викна тя през рамо. — Аз ще ги задържа.

Лурдс се поколеба.

— Тръгвай! — заповяда Наташа и приклепна, когато куршумите се забиха в стената и вратата.

Лесли дръпна Лурдс и двамата заслизаха по стълбите.

Долепена до касата, Наташа изчака няколко мига и рязко се извъртя. Опитваше се да бъде хладнокръвна, но беше трудно. Дори когато бе на улицата с Черновски, не ѝ се беше случвало да влиза в подобни престрелки. Случвало се беше да преследват група престъпници, но обикновено гонеха само един човек. И никога повече от трима. А сега в коридора имаше най-малко петима.

Видя най-близкия до вратата и стреля в торса му. Намираще се на около шест метра от нея и тичаше с всички сили. Заглушеният пистолет изкашля и затворът остана в задно положение.

Улученият се препъна и блъсна глава във вратата. Загърчи се. Другите в коридора тичаха към нея. Куршумите им забарабаниха наоколо.

Наташа се скри до вратата и хвърли празния пистолет на пода. Извади другия и свали предпазителя. Огледа вратата и видя, че нито един от куршумите не бе успял да пробие металната ѝ обвивка. Заради заглушителите оръжията на враговете ѝ имаха по-малко мощ от нейния пистолет.

Всяка частица от тялото ѝ крещеше да побегне. Вместо това тя протегна ръка и размаха дългата цев пред флуоресцентните лампи. Тръбите избухнаха, посипа се стъкло и стълбището потъна в полумрак, нарушаван от светлините на горния и долния етаж.

Насили се да приклепне в ъгъла до стълбите. Чу как Лурдс и Лесли се отдалечават. Стъпките им отекваха по стълбите. Изглежда поддържаха здраво темпо.

Вратата се отвори предпазливо. Наташа държеше пистолета, без да трепне.

Хайде, ела ми. Не обичаше да прави засади, но освен да оцелее, тя трябваше да отмъсти за сестра си и място за колебание нямаше.

Имаше да си връща на Галардо и хората му за Юлия. Дебнеше, без да изпитва и капчица милост.

Един от мъжете надникна през вратата. Тя го застреля между очите. Стигна до долната площадка, преди тялото му да падне на земята. Мъртвецът на прага може би щеше да забави останалите за момент.

Тичаше, сякаш животът ѝ зависи от това — което си беше самата истина.

Пет етажа по-долу настигна Лурдс и Лесли. Лурдс водеше и се мъчеше да задържи Лесли на крака. Това изненада Наташа. Беше очаквала професорът да се препъва, а не Лесли. Той явно беше в много по-добра форма, отколкото бе предполагала. А Лесли бе паднала духом от напрежението. Или може би не беше така просто?

Лурдс отвори вратата на лобито и понечи да премине през нея.

— Чакай — спря го Наташа и изтича до него. Задъханите хрипове на Лесли тайничко ѝ доставиха удоволствие и тя се изненада, че може да бъде така отмъстителна, докато животът ѝ висеше на косъм.

Скри пистолета зад гърба си и надникна в лобито. Рецепцията не се виждаше отгук, но не забеляза никой да ги дебне.

— Ще оставим колата и ще вземем такси — каза Наташа на Лурдс и Лесли. — Ако Галардо е успял да проникне в хотелската база данни и да получи информация за нас, няма да може да ни проследи по номера.

Лурдс кимна.

— Тръгвайте — каза Наташа. — Аз ще ви прикривам.

На ъгъла ги чакаха двама мъже в костюми и с насочени пистолети.

— Охрана! — каза единият на немски. — Свалете оръжието!

Пещера 42

Гробищни катакомби на Атлантида

Кадис, Испания

04.09.2009

След като се справи с бариерата от камъни, спускането стана далеч по-лесно. Себастиан трепереше от вълнение и ужас, когато

пристъпи между гробовете. Ако мястото наистина беше това, което се предполагаше, трябваше да бъде предпазлив.

Двамата швейцарски гвардейци стояха до него. Те също носеха фенери.

Привлечен от зловещата гледка на мъртъвците, лежащи в простите си гробове, Себастиан коленичи пред най-близката ниша и погледна в кухнята. Беше издълбана от човешка ръка. Ъглите ѝ бяха заоблени, на равни разстояния. Това бе грижливо изработен съд за човешките останки и артефактите, които ги съпровождаха.

Всички гробове бяха изработени с едно и също внимание и умение.

Себастиан се загледа в тялото, което лежеше вътре. Съдейки по костите, покойникът беше мъж. Личеше си по ширината на тазовите кости. Изпъкваша през покриващия го саван. Използвайки като мярка ръката си от лакътя до върха на пръстите, Себастиан прецени, че мъжът е бил около метър и осемдесет, твърде висок за времето, в което е живял. Формата на черепа му изглеждаше нормална. Нямаше никакви особени деформации на костите или зъбите, каквито бе виждал на безброй обекти по целия свят.

Освети с фенерчето си останките от савана. Искаше му се да го махне и да види какво има под него, но знаеше, че не може да го направи. Преди да се докосне нещо в погребалната крипта, всяка находка трябва надлежно да се документира, измери и каталогизира.

Все пак през дупките в покривалото можеше да се види това-онова. Мъжът бе облечен в сива, черна или тъмносиня роба — трудно беше да определи цвета ѝ след толкова много време. Зъбите му са били в много добро състояние в момента на смъртта. Това беше странно, тъй като при повечето доживели до зрелост през онези далечни епохи винаги се откриваха зъбни проблеми. Тези, които са се хранели с просо и други твърди зърна, обикновено бяха с износени зъби от постоянното търкане. Онези, които са мелели зърното си — също, тъй като хромелните камъни оставят песъчинки в брашното, а те износват емайла много бързо. Този човек обаче имаше зъби, с които би се гордял всеки съвременен киноактьор.

При врата на покойника, под скръстените му ръце проблесна метал.

Себастиан се наведе още мъничко напред и с помощта на молив предпазливо премести савана, за да разкрие находката под него. Беше огърлица, изработена от бяло злато или сребро.

Накитът беше във формата на човек с приятелски протегната дясна ръка. В лявата носеше книга.

— О, Господи — прошепна Себастиан, когато разпознатото изображение прогори съзнанието му. — Прости ни. Прости ни за стореното на Теб и на Сина Ти.

Вярно беше. Всичко бе истина.

А ако това беше истина, то и Тайните текстове трябваше да са истина.

Себастиан протегна трепереща ръка към огърлицата. Докосна метала и усети слаб токов удар при допира, но не знаеше дали усещането бе истинско, или си въобразяваше.

Ръката на скелета изведнъж помръдна нагоре и докосна неговата, сякаш искаше да я сграбчи.

Себастиан извика уплашено и рязко се дръпна. Удари тила си в стената на криптата и едва не изгуби съзнание. Болката го замая и той рухна тежко по задник.

В следващия миг скелетът подскочи от нишата си и падна в краката му.

Едва тогава Себастиан осъзна, че цялата пещера се тресе. Костите не бяха оживели. Погледна надолу по редицата и видя как още няколко скелета напускат ложетата си и падат с дрънчене на каменния под. Изпопадаха и балсамирани трупове, които издаваха много различен звук от този на кост върху камък.

Лъчите от фенерите на спътниците му зашариха из пустата зала. Сякаш някой изнасяше замайващо светлинно представление.

И тогава се чу вик.

— Вода! Вода!

Всичко се повтаря — помисли си Себастиан. — *Морето си връща Атлантида и Градината.*

Швейцарските гвардейци го сграбчиха под мишниците и рязко го изправиха на крака. Внезапно каменният под се покри с няколко сантиметра вода. Гвардейците се затичаха, като го бутяха обратно към отвора. Водата прииждаше все повече и повече с всяка следваща стъпка.

Хотел „Радисън САС Лайпциг“

Лайпциг, Германия

04.09.2009

Озовала се срещу охраната на хотела, Наташа замръзна за момент, като се мъчеше да реши как да постъпи. Не искаше да забърква местните служби, но не можеше просто да свали оръжието си, защото щяха да се превърнат в беззащитни мишени за хората на Галардо.

В същото време в лобито се появи Гари и застана зад единия охранител. Наведе се над рамото му и прошепна нещо.

— Хорст — каза мъжът и бавно вдигна ръце. — Опрял е пистолет в гърба ми. Предай се.

Вторият охранител се поколеба за момент, след което също вдигна ръце.

Наташа се втурна напред и взе оръжията им.

— Долу, по корем — нареди тя.

Докато двамата изпълняваха, Гари ѝ хвърли бледа усмивка и показа химикалката, с която беше блъфирал.

Аман от американци и англичани с мачовските им филми.

— Можеха да те убият — прошепна му Наташа.

— Това не влиза в плановете ми — дрезгаво отвърна той. — А и май нямах много време за мислене.

— Тръгвай — Наташа го бутна към изхода. Озърна се през рамо и видя Галардо да се появява през аварийния изход.

Вдигна пистолета и бързо стреля. Куршумите ѝ се забиха във вратата и стената. Малкото прозорче се пръсна на назъбени парчета.

Галардо се скри обратно в стълбището и изруга на висок глас.

Междувременно Лурдс, Лесли и Гари бяха стигнали изхода. Тъкмо излизаха, когато Наташа ги догони. Затичаха се към улицата и се опитаха да спрат едно такси, но то продължи пътя си.

Следващото беше с угасени светлини и явно нямаше намерение да спира. Наташа слезе на улицата, извади пистолета си и стреля във въздуха.

Трясъкът отекна в околните сгради, а огънят от дулото проблесна в предното стъкло. Наташа насочи пистолета към шофьора.

Онзи наби спирачки пред нея. Като продължаваше да го държи под прицел, макар да не смяташе да стреля, Наташа стигна до вратата от неговата страна.

— Слизай — каза му тя на немски.

Шофьорът слезе, докато Лурдс помагаше на Лесли да се настани на задната седалка. Самият той обаче не я последва, а зае мястото до Наташа. Гари се качи от другата страна.

Щом всички се оказаха вътре, Наташа натисна газта до дупка.

— Къде отиваме? — попита Лурдс.

— Не зная — отвърна Наташа.

— Към летището — каза Лесли. — Снощи говорих с шефа си и той ни разреши да заминем за Западна Африка.

Наташа рязко погледна към нея.

— Наистина ли си го направила?

— Професор Лурдс...

Пак ли мина на „професор Лурдс“ — зачуди се Наташа. — *След като преспа с него?*

— ... каза, че вече е преровил цялата налична информация в института — продължи Лесли. — И смята, че в Африка има по-пълни сведения за артефактите.

— През цялото време ли си държала шефа си в течение? — попита Наташа, като продължаваше да шофира.

— Да — погледна я Лесли умърлушено. — Трябва да го правя. Компанията плаща за всичко. Заслужават да знаят какво правим.

Наташа погледна към Лурдс. Вината за това беше отчасти и негова.

— Даваш ли си сметка как Галардо е успявал да ни следи? Благодарение на финансовата подкрепа на ВВС?

За негова чест Лурдс я погледна виновно.

— Не. Нямах представа.

— Е, вече имаш. — Наташа извърна поглед от него. Беше твърде ядосана, за да говори. Нищо добро не можеше да излезе от устата ѝ, а не искаше да каже нещо, за което после ще съжалява. Съсредоточи се върху шофирането и се оглеждаше за място, където да зарежат таксито. Нямахше да успеят да стигнат с него чак до летището. Шофьорът несъмнено вече се беше обадил в полицията. Време беше да сменят возилото.

— Жената спря едно такси пред хотела. Ще я проследя по улиците.

Докато не зареже колата — помисли си Галардо, докато тичаше обратно нагоре към покрива. Краката му горяха от усилието и започваше да го обхваща паника при мисълта, че няма да се справи.

— Не — изпуфтя той, докато преодоляваше последните стъпала. Ди Бенедето и Фарук го следваха. Пиетро и Чимино бяха долу. Зад него отекваха стъпките на преследвачите. — В момента имаме по-сериозни проблеми.

Изтича на открито и замаха с фенерче. Хеликоптерът се сниши и увисна на сантиметри над покрива. Галардо побягна към машината и скочи на мястото до пилота.

— А останалите? — попита Ди Бенедето от задния отсек.

— Няма ги — каза Галардо. — И не идват. Искаш ли да умреш или да те хванат, докато ги чакаме? — Нахлупи слушалките и вдигна палци към пилота.

Той незабавно издигна хеликоптера и пое на запад. Аварийните планове бяха ясни. Смятаха да се измъкнат от града и да изоставят машината в гората. От контрола на въздушното движение можеха да я проследят, но полицията нямаше да успее да ги пипне, преди да избягат с колите, които ги чакаха на предварително определено място в околностите на Лайпциг.

Но точно сега Галардо не беше толкова загрижен за това къде отиват, а откъде тръгваха.

Вратата от стълбището към покрива се отвори отново и двама от наетите помощници на Галардо се втурнаха навън. Спряха рязко, загледани в отдалечаващия се хеликоптер.

Секунди по-късно се появиха хора от охраната на хотела и служители на лайпцигската полиция. Проблясъци от изстрели разкъсаха за миг нощта, докато двете групи си разменяха куршуми. Когато всичко свърши, наемниците му лежаха неподвижно.

Галардо мислено прокле Лурдс. Професорът по лингвистика имаше невероятен късмет. Но щеше да си плати. Ничий късмет не е вечен. Обърна се към Ди Бенедето.

— Успя ли да преровиш стаята на професора?

Ди Бенедето кимна и му подаде чантата с всички статии и книги, които бе успял да събере.

Галардо прегледа съдържанието ѝ. По-голямата част от информацията като че ли се отнасяше за Западна Африка и за едноединствено племе. Усмихна се. Поне разполагаха с вероятна дестинация, ако професорът изчезнеше.

— Наташа е права — тихо рече Лурдс. — Галардо и хората му все надушват следите ни. Ако продължиш да поддържаш връзка с работодателя си, това може да ни изложи на опасност.

Лесли го изгледа вбесено.

— Разбирам, че е права. Наистина разбирам. Но и аз имам право. Без помощта на моята компания нямаше да сме тук. И нямаше да можем да продължим. Или смяташ да продължим на автостоп до Дакар? — Лицето ѝ потъмня, докато седяха на масата в денонощната закусвалня.

Гари беше отишъл при тезгяха и флиртуваше с касиерката. Момичето беше привлечено от тениската му с щампа на някаква германска спийд метъл група. Лурдс реши, че операторът определено си прекарва далеч по-добре от него.

— Не — най-накрая рече той. — Не мисля, че можем да стигнем на автостоп до Дакар.

— Браво. Това поне е нещо.

— Не мисля, че те обвинява в предателство...

— Чуя ли обвинение, го разпознавам, вярвай ми — каза Лесли. — И това си е именно обвинение.

— Наистина ли си мислиш, че тя те смята за способна да изложиш на риск собствения си живот, като кажеш на Галардо къде сме?

— По-добре питай нея. Тя е онази с отговорите. Може пък да мисли, че съм откачена перверзница и ми харесва да стрелят по мен.

Лурдс се намръщи. Мразеше да се оказва наред бойно поле между две жени. От една страна, това беше опасно за всеки от тях тримата. От друга, двете във всеки момент можеха да обединят сили и да погнат него. Той се боеше от подобна опасност повече, отколкото от това да бъде прострелян.

— Може би е по-добре да попиташ шефа си дали не може да ни прехвърли парите, за да ги използваме по някакъв друг начин.

Лесли скръсти ръце на гърдите си.

— А може би е по-добре да се обадиш в Харвард и да ги помолиш да финансират една експедиция до Дакар?

Лурдс отпи глътка зелен чай и си представи как го прави. Едва не се разсмя. Шансовете му за автостоп до Западна Африка определено бяха по-добри. Особено когато не можеше да обясни каква точно е целта на експедицията.

— Не — каза той. — Съгласен съм с теб. — Замълча за момент. — Не сме на прав път. По-добре е да се запитаме дали да продължим, след като знаем, че онези се опитват да ни убият.

— Наистина ли можеш да се откажеш точно сега? Просто да го забравиш след всичко, през което преминахме? Знаеш ли какво ще излезе накрая?

— Това не е игра, Лесли. Онези хора убиха мой приятел и едва не убиха и втори. И това, без да броим всички други трупове, които оставят след себе си. Забрави ли, че убиха продуцента ти?

— Да не би да искаш да се измъкнат безнаказани? Да се доберат до онова, което търсят? Не искаш ли да спасиш артефактите?

— Всичко това е прекалено голямо за нас — каза той. — Трябва ни помощ.

— Обърнахме се към полицията. В Александрия, не помниш ли? Нищо не направиха. Единственият полицай, който изглежда е готов да прояви интерес, е Наташа.

— Тя има основателен интерес. Те убиха сестра й.

— Това се отнася и за теб. Онези стрелят по теб дни наред. Едва не убиха съседа ти. Само си помисли — ако отсъстваше в деня, когато отмъкнаха звънеца, нямаше да имаме никаква идея какво става.

— И все още нямаме.

— Тогава защо сме тръгнали към Дакар?

Лурдс не отговори. Права беше, но той не искаше да го признае.

— Не мисля, че е само защото си падаш по Западна Африка — каза Лесли и се наведе към него. — Ти вярваш, че отговорът е там. — Погледна го в очите. — *Вярваш.*

Лурдс видя в очите й копнеж да разбере отговора и почувства как собственото му желание да разкрие загадката се разгаря.

— Може би.

— Защо мислиш, че там има нещо?

— Защото културата на йоруба е най-старата, на която сме попадали. Защото има данни, че някога в миналото тези инструменти са били техни. Ако те произлизат от един и същи район, то няма причина да не са продукт на най-старата известна цивилизация.

— Значи трябва да отидем там.

— Но онези може вече да ни очакват.

— Могат да те очакват и в дома ти — обади се Наташа.

Лурдс се озърна през рамо и я видя да стои зад него. Изобщо не я беше чул да приближава. Това беше поредното мрачно напомняне, че да си има вземане-даване с опасни типове не е от най-силните му страни.

— Както казах на Лесли, най-добре е да идем в полицията.

— Полицията търси нас, за да ни задържи. Имат свидетели, които са ни видели да стреляме по въоръжени мъже. Подобни упражнения не печелят доверието на ченгетата. По всички радиостанции и новини са пуснали описанията ни.

— Това вече е върхът — изсумтя Лесли. — Ако е вярно, нали се сещаш, че и дума не може да става да се измъкнем от страната със самолет, влак, кораб или автобус.

— Сещам се. Мога обаче да осигуря кола и да стигнем до Франция.

— Защо пък във Франция? — попита Лесли.

— Защото там не ни търсят — отвърна Наташа. — Европейският съюз е с отворени вътрешни граници. Няма да ни попречат да влезем във Франция, ако пътуваме с кола. А оттам бихме могли да продължим към Дакар.

Гари небрежно приближи от тезгяха. Изглеждаше малко нервен.

— Тъкмо гледах телевизия. Права си. Ние сме голямата новина.

Лурдс се обърна към окачения над тезгяха телевизор и видя записаната от охранителна камера престрелка в хотела. Засега полицията и хотелската управа не съобщаваха подробности, но се потвърждаваше, че при стрелбата са убити четирима души.

— Каза, че си убила само двама — обвини Наташа Лесли.

— Точно така — отвърна Наташа.

И тези думи привлякоха вниманието на клиентите наоколо.

Лурдс взе раницата си и излезе от сепарето.

— В такъв случай, мисля, че ще е най-добре да се преместим другаде. Преди полицията да е пристигнала.

Секретен отдел на библиотеката

Ватикана

04.09.2009

— Кардинал Мурани? Да, тук е. — Дрезгавият глас на Бепе отекна в тихата библиотека.

Седнал на една маса, Мурани се взираше в рисунката на мъжа с приятелски вдигната дясна ръка и книга в лявата. Фигурата, която от години занимаваше мислите му.

Не — поправи се той. — *Не фигурата. Книгата.*

Чу се звук от приближаващи стъпки.

Кардинал Джузепе Рецонико вървеше след стария библиотекар към Мурани.

— Кардинале — усмихна се Бепе с беззъба уста. — Имате гост.

— Благодаря, Бепе. — Мурани махна към стола от другата страна на масата.

Рецонико се настани. Имаше вид, сякаш току-що е бил вдигнат от сън и това не го правеше особено щастлив.

— Екипът на отец Себастиан току-що е започнал да проучва новооткрита пещера.

— Пещера четиридесет и две — кимна Мурани. Беше в течение на проучването на катакомбите.

— Оказва се, че е гробница. Голяма гробница.

Мурани не успя да се сдържи.

— Кой е погребан там?

— Не знаем. Швейцарските гвардейци ни изпратиха снимки по интернет. — Рецонико му подаде цифров фотоапарат. — Свалих ги тук.

Мурани взе апарата и бързо прегледа снимките.

— Това са те — дрезгаво изрече той. — Атлантите. Онези, които са живели в Градината.

— Може би.

Мурани не можеше да повярва. Впери поглед в Рецонико и гневът го изпълни.

— Как можеш да се съмняваш в това? Ако вярата ти е толкова силна, колкото би трябвало, щеше да знаеш какво е това.

— Гробница — каза Рецонико. — Това е единственото, което ми е известно със сигурност.

Мурани провери големината на файловете и откри, че са почти по пет мегабайта единия. Значи можеха да издържат голямо увеличение.

Без да каже нито дума, стана от масата и отиде в дъното на помещението. Там между рафтовете беше сместена високотехнологична апаратура.

Той седна на бюрото, извади памет картата на апарата и я пъхна в четеца на компютъра. Натисна няколко клавиша и зареди изображенията.

— Не съм дошъл за това — запротестира Рецонико. — Трябва да поговорим.

— Слушам те. Но нека да гледаме, докато говорим. — Мурани изучаваше снимките една по една и бавно следваше отец Себастиан в криптата.

— Съветът иска да говори с теб. Не вярват, че нямаш нищо общо със смъртта на отец Фенолио.

За момент Мурани не можа да си спомни кой точно беше отец Фенолио.

— Знаят, че папата го е пратил да те следи — каза Рецонико.

— И би трябвало той да се чувства виновен заради това. Не аз. Не аз съм тласнал Фенолио към смъртта му. — Мурани хвърли поглед към Рецонико. — А защо съветът е решил да ми каже, че папата е пратил някой да ме следи?

— Смятат, че Фенолио е трябвало да бъде по-внимателен.

— Но защо папата ще иска да ме шпионира?

— Защото не ти вярва.

— Доказал съм се като много благонадежден през годините.

— Но не и пред този папа. Той смята, че проявяваш прекалено голям интерес към Тайните текстове за своя собствена изгода.

— Аз съм тук, а не в Кадис — изсумтя Мурани. — Не бих могъл да бъда държан по-надалеч от Тайните текстове. Папата вече се погрижи за това.

— Тук си, а ето че ровиш книгите, посветени на Тайните текстове, и всичко свързано с Едемската градина.

Мурани пое дълбоко дъх и издиша.

— Аз трябваше да замина в Кадис. Аз трябваше да оглавя експедицията. Никой не знае повече от мен за Тайните текстове, Едемската градина и Атлантида. Никой.

— Обществото не искаше да влиза в конфликт с папата.

— Папата не е прав в подхода си към Църквата!

Рецонико несъзнателно се озърна.

— Говори по-тихо, Стефано. Умолявам те. Вече и без това си имаш достатъчно неприятности.

— Какви неприятности?

— Не ме ли чу? Съветът подозира, че смъртта на Фенолио не е случайна.

— Разбира се, че не е случайна. Крадецът го премаза. Знам това. Бях там. Аз самият едва не бях убит — синините ми още не са изчезнали.

— Колата го е прегазила два пъти, ако се вярва на полицейския доклад. — Погледът на Рецонико остана спокоен. — Това е нещо, за което не споменаваш.

Мурани наистина не го беше споменал. Тогава му се беше сторило, че тази подробност ще привлече прекалено много внимание към инцидента. Беше забравил, че съдебните лекари ще го установят.

— Бях в шок. Всичко се случи толкова бързо...

Рецонико запази мълчание за известно време.

— Полицията не те разпитва по въпроса само защото се застъпихме за теб.

— „Ние“? — Мурани се усмихна безрадостно към Рецонико. — Значи Обществото ме закриля?

Рецонико се намръщи.

— Неуважението ти става непоносимо, Стефано.

— Не — изръмжа Мурани. — Глупостта на Обществото — и твоята — заслужава презрението ми. Обществото защитава мен, за да защити себе си. Мислиш ли, че ако ме арестуват за убийство на Фенолио, ще продължи да пазя тайните на Обществото на Квирин, които се пазят от поколения?

— Ако обичаш Църквата...

— Църквата е божия невеста. Тя трябва да служи на бог. Но не го прави, защото с всяка година става все по-слаба и по-отстъпчива. Тя трябва да бъде силна и да ръководи божия дом в този свят. Тя има мисия...

Поредната снимка сграбчи вниманието на Мурани и спря филипиката му наред изречението.

На монитора се виждаше огърлица. Беше изображение на мъж с вдигната за поздрав дясна ръка и книга в лявата.

— Себастиан я е намерил — прошепна невярващо Мурани. — Гледай.

— Виждам. И може да я е загубил — каза Рецонико. — Малко след откриването на пещерата и изпращането на снимките е имало срутване. Погребалната зала е потопена. Никой не знае дали Себастиан и хората му вътре са още живи.

17.

Международно летище „Шарл дьо Гол“

Париж, Франция

05.09.2009

АТЛАНТИДА ПОТЪВА ОТНОВО?

Водещото заглавие на новините по CNN привлече вниманието на Лурдс, докато седеше в залата за заминаващи в очакване на полета до Дакар, Сенегал.

Макар и с неохота, продуцентската компания на Лесли беше открила отделна сметка, за да подведе онези, които шпионираха разходите. Освен това ѝ бяха изпратили пачка пътнически чекове вместо кредитни карти.

Това обаче не се отрази положително на Лесли. След като завърши преговорите с шефа си, тя се върна в хотела им в Париж в особено лошо настроение. След нощта в Лайпциг не се беше любила отново с Лурдс. В момента спеше увита в леглото си яке на редицата седалки срещу него.

Гари се бе разположил наблизко и играеше някаква видеоигра, която като че ли го беше обсебила изцяло. Слушалките напълно го потапяха във виртуалния свят на малката конзола.

Лурдс нямаше представа къде е Наташа. Беше сигурен, че тя изобщо не бе спала, ако не се броят кратките почивки тук-там. Беше убеден също, че липсата на оръжието ѝ в границите на летището я подлудяваше.

Нищо не можеше да направи по този въпрос. Лурдс отново се загледа в телевизора.

— Преди около тридесет часа археологическият обект при Кадис, който през последните няколко месеца беше обект на медийно внимание от цял свят покрай свързаните с него митове за потъналата Атлантида, се изправи пред сериозен проблем — каза младата чернокожа водеща.

На екрана се появи картина от обекта. Самосвали и багери извозваха земя от широкия отвор на разкопките до бреговата линия по-малко от стотина метра по-нататък. Големи диги държаха морето настрана.

— Рано сутринта на четвърти септември отец Емил Себастиан с група изследователи влязъл в новооткрита пещера — продължи водещата.

Следващите кадри показаха отец Себастиан, докато разговаря с различни екипи в базата. По пътя Лурдс беше чел, че медиите не били допускани по-навътре и дори движението им в базата било ограничено.

— По непотвърдена информация групата е изучавала погребална зала, пълна с мъртъвци.

— Следва страшна музика — обади се Гари.

Лурдс хвърли поглед към оператора и видя, че е прибрал играта и е насочил цялото си внимание към телевизора.

— Решил си да напуснеш кибер световите? — попита Лурдс.

Гари се ухили.

— Ако зависеше от мен, приятел, още щях да съм там. Проклетите батерии се скапаха. Трябва да ги презаредя.

Той се огледа за контакт, а Лурдс отново се обърна към екрана.

— Макар че тези съобщения не се потвърждават официално, според анонимен източник от екипа в пещерата са били открити тела. Освен това разполагаме с картина на така наречените гробове, изсечени в една стена.

Картината беше прекалено тъмна и на петна, но наистина приличаше на древна гробна камера с наредени един върху друг гробове. Образът беше твърде размазан и Лурдс не успя да забележи никакви рисунки или надписи.

На екрана отново се появи лицето на водещата.

— Доколкото знаем, двама души не са могли да бъдат спасени по време на инцидента и са се удавили.

На екрана зад водещата се появиха снимки на двама мъже, единият млад, другият — на средна възраст. Никой от тях не беше отец Себастиан.

— Отец Себастиан заяви, че новооткритата пещера е била почти изцяло наводнена — каза водещата. — Злополуката наруши графика на

експедицията, но според отец Себастиан работата ще продължи. Ватикана финансира разкопките, но не излезе с коментар по случая.

— На тия типове яката им стиска, приятел — каза Гари. — За нищо на света не бих се напъхал под земята, когато морето само дебне да се стовари отгоре ми.

— Дори и за да видиш нова култура? — попита Лурдс.

— Нито за любов, нито за пари. — Гари поклати глава. — Честно да си кажа, не би трябвало и да се мотам покрай теб, Лесли и Наташа Терминатора.

Лурдс се намръщи.

— Не ми се вярва да ѝ хареса, ако те чуе да я наричаш така.

— Сигурно. Затова не се навъртам около нея. — Гари му хвърли една крива усмивка и стана да включи играта в близкия контакт.

Лурдс хвърли последен поглед към Лесли; изпитваше тревога, но знаеше, че не може да промени начина, по който се развиваха нещата помежду им. Реши да остави тези проблеми за момент, в който ще може да се справи по-добре с тях, и насочи вниманието си към документите на йоруба, които беше копирали в Института „Макс Планк“.

Обърна особено внимание на легендата за петте инструмента — цимбала, барабана, лютнята, звънеца и флейтата. Ако беше превел всичко правилно, може би беше попаднал на нещо.

Кабинетът на папа Инокентий XIV

Ватикана

06.09.2009

Отец Себастиан стоеше на балкона в личния кабинет на папата и се взираше към Ватикана. Беше прекарал месеци наред в Кадис, рядко му се бе случвало да излиза от базовия лагер и малкото селище, което се бе появило наблизко, и сега градът предизвикваше у него клаустрофобия.

Но това чувство далеч не можеше да се сравнява с онова, което беше изпитал в погребалната зала, когато пещерата започна да се наводнява. Ако не бяха швейцарските гвардейци, със сигурност щеше да умре.

Не. Не само гвардейците. Ако бог не те бе спасил от бедата, щеше да умреш. Никога не забравяй в чии ръце си.

— Емил — поздрави го развълнуван и весел глас.

Себастиан се обърна и видя папата да приближава към него.

— Ваше светейшество — каза Себастиан, докато се отпусна на колене и свеждаше глава.

Папа Инокентий XIV помогна на стария си приятел да стане и двамата се прегърнаха.

Себастиан така и не можеше да се справи с факта, че скъпият му приятел е станал папа. Дори на шега не бяха споменавали подобно нещо, докато работеха заедно в библиотеките на Църквата.

Когато беше не папа, а прост енорийски свещеник, приятелят му бе очарован от разказите на Себастиан за пътуванията с баща му. Дори беше прочел всичките му дневници от онова време.

— Радвам се, че си добре — каза папата. — Когато чух за срутването и се уплаших, че сме те загубили, се молех за оцеляването ти. Чувствах се виновен, че те изпратих, там.

— Глупости — пренебрежително махна с ръка Себастиан, но се запита дали подобен жест е допустим сега, когато приятелят му беше вече папа. — Ти ми върна живота, твое светейшество. Обичам да разкривам миналото. Баща ми, бог да успокои душата му, обичаше тази работа. Разкопките ме върнаха при него — и към мен самия — след толкова много години.

— Радвам се, че чувстваш нещата по този начин. Особено след всичко станало. Наводнението... Чух какво казват по новините, но те драматизират всичко. Зле ли е положението?

— Зле е, но може би не за постоянно. Дарио Бранкати твърди, че може да пресуши пещера четиридесет и две за две, може би три седмици. След това ще можем да продължим проучванията. — Идеята изпълни Себастиан със студен страх. Трябваше да се върне в залата след срутването, а нямаше никаква представа дали би могъл.

— Откъде е дошла водата?

— Водолазите на Бранкати смятат, че е от някаква друга зала, намираща се още по-дълбоко сред катакомбите. В момента я търсят. Имаме късмет, че въздушното налягане се нормализира така бързо.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато отворихме погребалната зала, уловеният в нея въздух се освободи навън. Промяната в налягането позволи на водата да пробие една слаба стена в пещерната система. Можеше да бъде много по-лошо. Цялата система можеше да потъне. Тогава жертвите и щетите щяха да бъдат много, много по-големи. А аз със сигурност нямаше да стоя тук. — Себастиан млъкна за момент. Побиха го тръпки. Сигурен беше, че спасяването му е станало благодарение на намеса свише.

— Не бива да забравяме, че целият Атлантически океан чака наблизно, готов да си върне пещерите обратно.

— Зная.

Помежду им се проточи мълчанието. От напрегнатия поглед на папата Себастиан разбра, че мислите му са също толкова тревожни, колкото и неговите собствени.

— Макар и да извадихме късмет, този път изгубихме двама души, ваше светейшество — каза Себастиан.

Папата въздъхна и поклати глава.

— И се питаш дали това, което правим, си заслужава живота им.

Себастиан не каза нищо. Нямаше сили да облече страховете си в думи.

— Когато те поставих начело на разкопките, ти казах, че това е може би най-важното дело, с което някой в наши дни би могъл да се заеме.

— Гробовете ли имате предвид?

— Не само. А огърлицата, която намери.

— Това ли?

Себастиан протегна ръка от расото си, разтвори пръсти и показа накита. Блестящата фигурка, протегнала едната си ръка напред и държаща Свещения текст в другата, се завъртя на разсеяната светлина.

— Господи, помилуй — прошепна папата и протегна треперещи пръсти към накита.

— След всичко, което човечеството е направило, за да отхвърли божиите дарове, не зная как той би могъл да има милост към нас.

Папата нежно пое накита.

— Мислите ли, че все още съществува някъде долу? — Себастиан дори не можеше да спомене името на глас. — Морето е унищожило толкова много...

— Всичко, създадено от бог, е вечно. — Сякаш разкъсван от твърде силна емоция, за да се изрази с думи, папата стисна нахитата с такава сила, че кокалчетата на пръстите му побеляха. — Когато достигнеш края на пътуването си, приятелю мой, ще намериш Едемската градина. Но ще откриеш и най-голямата опасност, която Бог е създал за света.

Дакар, Сенегал

06.09.2009

Лурдс седеше на мястото до шофьора в наетия „Ленд Роувър“, с който бяха тръгнали от международното летище „Дакар-Йоф-Леополд Седар Сенгор“ под палещото следобедно слънце. Маранята над нагорещената настилка се виждаше дори през слънчевите очила, които си беше сложил.

Дакар беше най-западният град в Африка. Атлантическият океан се плискаше по белите плажове, над които имаше скромни къщи, оградени с полупустинни храсти и дръвчета, предлагащи оскъдна саянка. Във водата се виждаха рибари и туристи.

Дакар беше смесица между старо и ново. Високи сгради се извисяваха в небето, но покрайнините бяха пълни със съвсем малки къщи. Много от тях нямаша съвременни удобства. Бъдещето и миналото вървяха ръка за ръка.

— Е, доколкото разбирам, Гори е остров и не можем да стигнем с кола до него — добродушно рече Гари.

— Ще вземем ферибота — каза Лурдс.

— Но не каза защо отиваме там.

— Ил дьо Гори, както бил известен навремето, има позорно минало. Там се намирали големите робски пазари, които осигурявали африкански роби за цял свят. Хиляди мъже, жени и деца били натъпквани на този остров и продавани на купувачи откъде ли не. Въпреки че Англия и няколко други страни в крайна сметка забранили робството на своя територия, винаги се намирали хора, готови да купуват роби оттук и да ги продават в Америка и Карибите.

— Но това не обяснява защо сме тръгнали натам.

— През годините на търговията с роби Ил дьо Гори станал и хранилище за документи и артефакти. Корабни дневници. Африкански

статуетки и керамика. Накити. Всичко, което идвало от Африка, било показвано там.

— Странно, че не са ги продавали.

— Продавали са ги. Много от онова, което някога е съществувало в земите, където цели племена били затрити от поробителите, сега е изчезнало. Цели култури били погубени от времето и алчността.

Над сиво-синята вода се рееха чайки и бели чапли. По-нататък се виждаха пътнически и рибарски кораби, които влизаха и излизаха от пристанището.

— Но това е позната история — продължи Лурдс. — Навсякъде, където една цивилизация побеждавала друга, се случват подобни неща, В Англия пиктите били разгромени от римляните и почти напълно унищожени. Били принудени да се оттеглят по възвишенията на Шотландия. В Америка много от индианските племена били изцяло заличени, когато европейските заселници стъпили на континента, а малкото оцелели и до днес се борят да запазят културната си идентичност. Унищожаването е най-пълно, когато победените култури имат само устна традиция, не и писмена. Убиеш ли разказвачите на някое племе без писмен език, убиваш и културата му.

— И какво се надяваш да откриеш на онзи остров? — попита Гари. — Разказвачи ли?

— Искам да проследя една интересна легенда, на която попаднах в института.

— Каква легенда? — попита на руски Наташа.

А, езиковата бариера — помисли си Лурдс. — Говорещите по няколко езика винаги могат да ги използват, за да се изолират от останалите. И да демонстрират разликата между „нас“ и „тях“.

— Има една стара легенда, която разказва за комплект от пет инструмента — отговори Лурдс на английски. — Флейта, лютня, барабан, звънец и цимбал. И как те били разделени между народите след потоп.

— Нашият звънец ли? — попита Лесли на английски.

— Цимбалът, върху който работеше Юлия ли? — попита Наташа на руски.

— Кой потоп? — попита Гари.

— Добри въпроси. Не зная дали става въпрос за звънеца и цимбала, които ние открихме — призна Лурдс. — Но мисля, че в проучването си Юлия се е насочила именно в тази посока. Не забравяйте, тя е знаела, че цимбалът не е направен в Рус.

— Смятала е, че е отнесен там от търговци — каза Наташа на английски. Беше решила да заговори езика на другите, след като Лурдс отказваше да отговаря на нейния.

— Правилно.

— Само дето това е безсмислено, тъй като цимбалът няма никаква стойност.

— Отново правилно. — Лурдс помълча известно време. — От техническа гледна точка. Ами ако стойността на инструментите не е свързана с материала, от който са направени? Ако са били свързани с някаква обща катастрофа?

— С потопа ли? — попита Гари.

— Един от най-разпространените митове на културите от цял свят е този за потопа. Освен историята за Ной можете да намерите подобни разкази у шумерите, вавилонците, норвежците (макар че при тях потопът бил предизвикан от кръвта на ледения великан Имир), ирландците, ацтеките и на много други места. Гърците пък твърдят, че светът е загивал при потоп *три* пъти.

— Включително потопът, който унищожил Атлантида — каза Гари.

— Всъщност тези истории за потоци не включват измислиците на Платон — поправи го Лурдс. — Това е съвсем друга история. При нея светът оцелял, единствено Атлантида загинала. Потопът от легендата за инструментите е по-голям. Много по-голям.

— Значи смяташ, че инструментите са били свързани с големия потоп? — попита Наташа. — С потопа от Библията, пратен от бог да изтрие злото и покварата от света?

— Легендата не беше много ясна. Не зная. Възможно е. Но е възможно и да става въпрос за съвсем друг потоп. В един или друг момент светът е бил заливан от потоци, които наводнявали обширни територии. Голяма част от Съединените щати някога е била дъно на море. Археолозите непрекъснато откриват останки от праисторически морски животни в пустините на Запада. Голяма част от Европа също е била под водата. Откриха скелет на кит на една планина в Италия.

— Но инструментите... Мислиш ли, че са свързани с потопа? — попита Лесли.

— Не зная. Това е стара устна легенда, която е почти напълно изгубена. Няма значение с какво са свързани. Просто искам да потвърдя дали е вярна. Искане ми се да разбере дали в тази история има нещо повече от това, което вече знам. Мисля, че може да се окаже важно.

Светата колегия на кардиналите

Ватикана

06.09.2009

Въпреки че пристигна по-рано от уречения час, Мурани влезе в залата последен. Беше облечен в кардиналската си роба, символизираща властта на поста му и достойнствата на божиите доспехи.

Подземното помещение не беше много известно във Ватикана. Само няколко души имаха ключ за двете врати, през които се влизаше в него. През хилядолетията под Ватикана бе издълбан огромен, отчасти занемарен лабиринт, благодарение на който не беше трудно помещения като това да останат неизвестни за широката публика. Всъщност не беше трудно да съществуват и помещения, за които никой не знаеше.

Може би в целия свят нямаше по-усамотено помещение от това.

В аплиците по стените горяха свещи и хвърляха златни отблясъци по камъка и излъсканото дърво на дългата маса в центъра. Някой явно я беше почистил, щом са донесли свещниците. Дебел слой прах покриваше каменния под и паяжините в ъглите. Това място не се посещаваше от почистващия персонал. Помещението се използваше рядко и нито веднъж, откакто Мурани бе заел поста си.

Двадесет и тримата души около масата бяха членове на Обществото на Квирин. Не всички бяха тук и Мурани предположи, че някои не са в състояние да присъстват.

Дори кардинал Лоренцо Очето беше тук. Седеше начело на масата с всичките си регалии, толкова крехък и стар, че приличаше на добре облечен труп. Посочи празния стол от лявата си страна.

— Не, благодаря — каза Мурани. — Ако това е инквизиция, предпочитам да остана прав.

Останалите кардинали му хвърлиха изпепеляващи погледи.

— Твоята непристойност няма място тук — дрезгаво прошепна Очето.

— Всъщност непристойността никъде няма място — Мурани беше решил да бъде непокорен. — Именно затова е непристойност.

— Не си търси забавление за наша сметка — сгълча го Очето.

— Не се забавлявам — отвърна Мурани. — Ядосан съм. — Сложи ръце на гърба си и обиколи масата. Изгледа в очите всеки от присъстващите.

— Седни — заповяда Очето, но слабият му глас не успя да прозвучи властно.

— Не. — Мурани остана непокорно изправен в края на масата. — Този фарс ми дойде до гуша. Повече няма да го позволя.

— Ти ли няма да го позволиш? — изригна кардинал Якопо Рота. Беше в началото на петдесетте и се отличаваше с избухливостта си. Едрият мъж, който бе работил тежка работа на младини и можеше да го докаже с все още запазените си мускули, се надигна заплашително от мястото си вдясно от Очето.

— Да — спокойно рече Мурани. — Няма да позволя.

— Ти уби бедния Фенолио — каза Рота. — Ще отговаряш пред бог за това.

— Пред бог може би — отвърна Мурани, макар да не го вярваше. — Но не и пред вас.

— Значи признаваш? — попита Очето. — Признаваш, че си го убил?

— Нима смъртта на Фенолио е първата, извършена от Обществото на Квирин, за да защити безценните ви тайни? — остро попита Мурани.

— Не сме поръчвали смъртта му. Ние не убиваме — каза Емилио Срафа. Той беше едва на тридесет, най-младият и — според Мурани — най-невинният.

— Напротив — каза Мурани. — Убиваме. Просто ти още не си участвал.

Срафа погледна към останалите на масата, очаквайки някой да отрече тези думи. Никой не го стори. Никой дори не свали поглед от

Мурани. Те знаеха.

— Онези, чийто живот сме наредили да се отнеме — започна Очето, — бяха...

— ... хора, които сте нарочили за пречка пред онова, което сте искали — прекъсна го Мурани. Махна на стареца да задържи коментарите за себе си. — Оправдавайте се както си искате. Кажете, че сте убивали само неверници. Не ми пука. Убивали сте. И то често.

— Но ти си убил свещеник — обвини го Рота.

— Вашият скъпоценен папа беше пуснал Фенолио да ме следи — каза Мурани. — Докато вършех онова, което вас ви е страх да направите.

— Не се страхуваме от нищо — каза Очето.

— О, така ли било? Обяснете ми тогава защо отец Себастиан ръководи разкопките, а не аз?

Никой не можеше да му отговори.

Изпълнен до пръсване с енергия, гняв и чувство за мисия, Мурани закрачи отново около масата.

— Седите тук в тъмното като уплашени бабички, вместо да поемете контрол над Църквата.

— Не е наша работа... — започна Очето.

— *Ваша* работа е — със силен глас го прекъсна Мурани. — На кого другиго са поверени тайните, които пазите? Папата, когото избрахте, не е един от нас. Той не знаеше за Свещените текстове. Не знаеше какво се е случило с Едемската градина, преди да му кажете.

— Не успяхме да изберем един от нас — каза старият кардинал. — Нямаме достатъчно гласове в Светата колегия. Ние...

— Не искате да ви изкарват на светло — злобно рече Мурани. — Познавам ви. Бързате да се скриете в мрака като хлебарки.

— Винаги сме действали в сянка — заяви Очето. — От стотици години чрез десетки папи пазим тайните си.

— Вашите дела и вашите избори отслабиха Църквата — обвинително каза Мурани. — Не сте пазили тайните. А собствения си живот.

— Отиваш твърде далеч — намеси се Рота. — А сега или ще седнеш и ще чуеш какво имаме да кажем, или аз ще те накарам да седнеш.

— Не. — И когато онзи понечи да се изправи, Мурани удари с юмрук масата за потрес на всички присъстващи. — Сядай!

Тъмните очи на Рота проблеснаха непокорно и той остана както си беше, полустанал.

— Казах да седнеш — рече Мурани. — Ти трябва да ме изслушаш. Знаеш на какво съм способен. Помисли за Фенолио. Помисли в какво ме обвиняваш. Смяташ ли, че един труп повече ще има значение?

Рота седна намръщен.

Мурани стоеше с гръб към вратата, но бе застанал така, че да види, ако случайно тя се отвори. Събранието беше тайно, но той не знаеше дали някой от Обществото не се е изпуснал пред външен човек. Швейцарската гвардия винаги беше нащрек.

Нито едно място, колкото и тайно да е, не беше наистина безопасно.

— Докато си стояхте на сигурно във Ватикана и мърморехте като малки деца, аз работех. Бях във външния свят. Разчетох някои пасажисти относно Свещените текстове.

Това ги свари неподготвени.

— Лъжеш — обвини го Очето.

— Не. Говоря самата истина. Петте инструмента ще отворят последната зала, където се пазят Свещените текстове — каза Мурани.

— Всички знаем това.

— Два от инструментите са у мен — каза Мурани.

Гласовете на кардиналите моментално изпълниха помещението. Очето вдигна ръце, за да ги накара да млъкнат. Мина време, докато отново се възцари ред.

Мурани изгледа мъжете пред себе си. Гордост и страх вибрираха в него като електрически ток. Никога досега не се бе осмелявал да говори толкова много и така открито. Никой не се беше осмелявал.

— Къде са инструментите? — попита Очето.

— На сигурно място — каза Мурани.

— Не ти принадлежат и не можеш да ги задържиш.

— Сега са у мен. Скоро ще получа и останалите. — Мурани бе убеден, че Лурдс ще използва звънеца и цимбала, за да намери другите инструменти, и ще отведе Галардо до тях. Нищо не можеше да застане срещу божията воля, а Мурани бе сигурен, че следва именно нея.

— Не знаеш какво правиш — каза Очето. — Ако инструментите са у теб, трябва да ни ги дадеш.

— Защо? За да ги заключите някъде и да се изгубят? Отново?

— Те не трябва да бъдат заедно. Всичко прочетено сочи, че бог е решил инструментите да бъдат отделно.

— Тогава защо не ги е унищожил? Защо ме е оставил да ги открия?

— Това е ерес — каза Рота.

— Това е божия промисъл — каза Мурани. — Аз съм неговата божествена сила, дошла да върне мощта на Църквата.

— Как смяташ да стане това? — попита Очето.

— Чрез силата на Свещените текстове.

Кардиналите запротестираха бурно. Мурани не им обърна внимание.

— Тези текстове веднъж вече са унищожили света — каза Очето. — А може би дори два пъти. Биха могли отново да го направят.

— Няма. Те ще помогнат да преправим света. Ще дадат сила на Църквата, каквато никога досега не е имала. — Мурани ги изгледа яростно. — Ще ги намеря. И вие не можете да ме спрете.

— Можем — каза Рота. — Не се самозабравяй.

Мурани се усмихна на едрия мъж.

— Швейцарските гвардейци ли имаш предвид?

Никой не проговори.

— Подбрани хора от гвардията ви вършат мръсната работа от стотици години — каза Мурани. — Едно убийство повече в името на Обществото на Квирин няма да е кой знае какво, нали?

— Няма да бъде убийство — каза Рота. — А справедливост.

— Никой от вас тук не е с чисти ръце — обвини ги Мурани. — Всички сте участвали в предателство или нечия смърт.

Срафа изглеждаше разтревожен. Беше по-слаб, отколкото бе сметнал Очето. Все още имаше съвест. Не бе предал всичко в божиите ръце.

— Няма да бъде убийство — каза Очето. — Не.

— Ще поръчат да ме убият — отвърна Мурани. — Нима това няма да бъде убийство?

— Не — каза Очето. — Ще бъде справедливо отнемане на живот, добро дело в името на Църквата...

— Може би. — Мурани закрачи към стария кардинал. — Но ще бъде и глупост, която ще унищожи и вас, и Църквата, която уж така обичате.

Очето се разтрепери и затвори очи. Мурани разбра, че старецът се страхува.

— И ще ви кажа защо. Записал съм имената ви. Записал съм делата ви. Имам документи, с които да ги докажа. Глупаво е да пазите свидетелства за такива неща. Прикрихте историята с Фенолио. Сега всички сте съучастници в това престъпление. Предал съм всичко това на човек, който ще изпрати неопровержимите доказателства на съответните власти и на пресата, ако с мен се случи нещо. Да не би да мислите, че Църквата ще може да се справи с подобен скандал след всичко, което се разчу през последните няколко години? Да не би да смятате, че папата или червените ви роби ще ви предпазят? — Всички ахнаха, потвърждавайки достоверността на информацията, за която беше платил. — Да, познавам тайните ви добре. И светът ще ги научи, ако с мен се случи нещо.

Ярост изпълни очите на Очето.

— Не можеш да направиш това, Мурани.

— Вече съм го направил — студено отвърна Мурани. — Ухапете ли ме, ще ви ухапя и аз. Само опитайте!

Настъпи пълна тишина.

— Ето как ще се справим с това — продължи Мурани със спокоен, убийствен тон. — Или оттук нататък ще стоите настрана от пътя ми, или ще ви унищожа.

— Побъркан човек — прошепна Очето.

— Не — възрази Мурани. — Човек с вяра и убеждение. Бог ми разкри какво трябва да се направи. И аз ще го сторя. Всички искаме тайните текстове. Но аз съм този, който няма да се спре пред нищо, за да се добере до тях.

Огледа насядалите около масата кардинали, след което решително им обърна гръб и тръгна към вратата.

Никой не го последва.

Извади фенерчето, с чиято помощ бе стигнал до залата, и пое обратно по подземния лабиринт. Сигурен беше, че Обществото на Квирин не е приключило с него, но сега имаше повече свобода за действие от когато и да било преди.

Страхуваха се от него. И нямаше да му пречат.
Всичко се развиваше според неговия — и на бог — план.

Ил дьо Гори
Дакар, Сенегал
06.09.2009

От палубата Лурдс видя стоящия на кея Исмаил Диоп. Разпозна го от снимките, които беше виждал по интернет.

Диоп беше чернокож и слаб, почти мършав. Според биографията му в интернет беше на седемдесет и няколко, но все още се занимаваше с африканска история и по-конкретно с търговията с роби в Атлантика. Публикуваше редовно, въпреки че се бе пенсионирал. Сега беше почетен професор в университета в Глазгоу.

Носеше бели къси панталони, жълто-кафява риза с отрязани ръкави и стара панамена шапка със закачени по нея риболовни блесни. Страните и брадичката му бяха покрити със сива четина.

Зад него се разкриваше живописен изглед към пристанището. Приличаше на пощенска картичка. Пирогои и малки канута, пълни с туристи, тийнейджъри и рибари, пореха водите. Ярко оцветените къщи изпъкваха на синьото небе и белия пясък. Балдахини пазеха сянка на туристи и продавачи по плажа. Папая и палми растяха редом с лимони и пясъчни дървета. Лурдс ги познаваше от проучванията, които бе правил на острова.

Фериботът стигна до кея и Лурдс изчака корабът да спре, да завържат въжетата и да спуснат подвижния мост, след което стъпи на сушата. Лесли вървеше зад него, следвана от Гари и Наташа.

Диоп пристъпи напред. На лицето му се появи огромна усмивка и той протегна ръка.

— Професор Лурдс.

— Професор Диоп — поздравя в отговор Лурдс.

— Не — махна с ръка старецът. — Моля ви. Наричайте ме Исмаил.

— Прочута фраза — отбеляза с усмивка Лурдс^[1].

— Да, наистина. Чувал съм я и преди, вярвайте ми. — Гласът на стария професор беше мек и мелодичен, със съвсем слаб намек за британски акцент.

Лурдс представи спътниците и Диоп се ръкува и с тях.

— Тази жега и влага правят разговорите навън непоносими — каза той. — Позволих си да запазя стая в една таверна, ако нямате нищо против.

— Студена бира? — обади се Гари, докато бършеше лицето си с кърпа. — Навит съм.

Диоп се разсмя.

— Е, да вървим тогава. Съвсем наблизо е. Островът не е голям.

Лурдс вървеше след Диоп по тясната уличка, оградена с храсти и бугенвиллии. Ярките пурпурни, червени и жълти цветя придаваха празничен вид на района. Към тях се прибавяха и цветовете на едно мангово дърво, а сянката беше жадувано избавление от убийствените лъчи на слънцето.

— Прекрасно е — каза Лесли.

— Така е — съгласи се Диоп. — През цялата година имаме цветя. Но се боя, че същото се отнася и за жегата.

В края на уличката стигнаха до голяма розова постройка с широки стълбища, които се виеха едно към друго. Между тях имаше голяма дървена врата, над която бе кацнал малък балкон.

— Това ли е робската къща? — попита Гари и спря, за да я заснеме.

— Да. — Диоп зачака търпеливо. — Французите я наричали *Malson d'Esclaves*. Къщата на робите. Те минавали през вратата долу, която наричали Вратата, от която няма връщане и чакали оковани вътре, докато не бъдат продадени.

— Мрачна картина — намръщи се Гари и прибра камерата.

— Много мрачна. Ако стените можеха да говорят, щяха да ви напълнят главите с ужаси, сигурен съм. — Диоп впери поглед в сградата. — И въпреки това, ако не беше търговията с роби, никой нямаше да сметне този район за достатъчно важен, че да заслужава внимание. Голяма част от информацията, с която разполагаме сега, щеше да бъде изгубена. — Той помълча. — Включително и тази, за която вие сте тук, Томас.

— Винаги е вълнуващо да се види как костите на историята се запазват, щом се намеси чувството за вина — отбеляза Лурдс.

— И колко бързо се забравя истината за нея — каза Диоп. Кимна към играещите на откритото пространство деца. — Тукашните

младежи познават историята, но за добро или зло, тя съществува като нещо отделно от тях. Няма истинско влияние върху живота им.

— Освен факта, че могат да правят пари от туризъм — обади се Наташа.

Лурдс я изгледа мрачно, мислейки си, че е престъпила рамките на любезността.

— Същото е и в моята страна — каза Наташа. — Западняците идват в Москва и искат да видят къде са живели комунистите и къде е била централата на КГБ. Сякаш това е някакъв декор за филм, а не въпрос на живот и смърт в Русия в течение на почти цял век.

— Прекаляват с Джеймс Бонд, предполагам — усмихна се Диоп.

— И то много — съгласи се Наташа. — Не желаем да се превръщаме в стереотип, но понякога ми се струва, че в крайна сметка приемаме образа на аутсайдери. Особено в очите на Запада. Като че ли същото се отнася и за тази къща.

Диоп кимна.

— Може би сте права.

Сервираха бирата в бутилки, покрити с лед, който веднага започна да се топи. Дебели ледени бучки запушиха гърлата им, но само за кратко.

Лурдс махна парчето лед и пи жадно.

— На ваше място не бих бързал толкова — каза Диоп.

Лурдс понечи да попита стария професор какво има предвид, но острата болка едва не пръсна главата му. Затвори очи и изчака да отминне.

— Ох. Ясно. За в бъдеще няма да бъда толкова припрян.

Диоп се засмя меко.

— Избрах това място, защото бирата е студена, а кухнята — отлична. Не знаех дали сте имали време да хапнете.

— Не — каза Лесли. — Направо умирам от глад.

— Тогава да поговорим, докато се храним — предложи Диоп. — Да спазим традицията? Да разделим хляба между приятели?

Всички се съгласиха.

Докато отпиваше — вече по-предпазливо — от бирата си, Лурдс забеляза, че Наташа се е настанила с гръб към стената. Постоянно беше нащрек. *Досуц като стрелец от някой уестърн* — помисли си той.

Таверната беше малка. Дъските на пода носеха белезите от десетки години употреба и злоупотреба. Масите и столовете не си съответстваха. Вентилаторите с плетени перки бавно се въртяха над главите им, но едва раздвижваха плътния въздух. Бугенвилиите висяха от керамични саксии и сандъчета. Ярките им цветове изпълваха въздуха с аромат.

Диоп повика младата сервитьорка и бързо поръча на френски. Лурдс почти не обърна внимание, тъй като в момента отваряше на своя джобен компютър файла, в който бе записал въпросите, които искаше да зададе на професора.

Сервитьорката донесе втора партида бири и бързо изчезна нанякъде.

Диоп свали шапката си и я метна към закачалката на стената. Тя полетя елегантно и кацна на място.

— Добро мятане — поздрави Гари.

— Или много ви бива с този номер, или това ви е любимо място — отбеляза Лурдс.

— Любимо място. — Диоп прокара дългите си пръсти по бръснатата си глава. — А с тази шапка сме заедно от години. — Помълча и погледна към Лурдс. — Много съжалявам за случилото се с професор Хапаева.

— Познавахте ли я? — жадно попита Наташа.

— Не. Само си разменихме няколко имейла преди края.

— Сестра ми е.

— Моите съболезнования.

— Благодаря. — Наташа се наведе леко напред. — Не зная какво точно ви е казал професор Лурдс за причината да сме тук.

— Каза, че търсите повече информация за цимбала, върху който работеше сестра ви.

— А аз съм дошла и за да открия убийците ѝ — каза Наташа, извади личната си карта и я остави на масата.

Диоп бързо се пресегна и я затвори.

— Тук не е място за размахване на значки. Много от местните жители се занимават с полулегален бизнес. И доста от тях не желаят да си имат вземане-даване с представители на властта. Разбирате ли ме?

Наташа кимна, но Лурдс остана с впечатлението, че тя знаеше предварително какво рискува. Рускинята прибра картата си.

— Докато сте тук, най-добре ще е да забравите, че сте от полицията — сериозно каза Диоп. — На континента това може да предизвика смъртта ви. А тук може да стане и по-лошо.

[1] С тези думи започва романът „Моби Дик“ на Х. Мелвил. — Б.пр. ↑

18.

При мадам Лулу

Ил дьо Гори

Дакар, Сенегал

06.09.2009

— Какво знаете за звънеца и цимбала? — попита Диоп. Държеше в ръцете си снимките на двата инструмента, които Лурдс бе поръчал на Гари. Професорът беше извадил очилата от джоба си, за да ги разгледа по-добре.

— Не много. Те са част от комплект от пет инструмента — отвърна Лурдс. — Другите, които все още липсват, са флейта, лютня и барабан.

Диоп го изгледа над очилата си.

— Знаете ли къде се намират?

— Знам само къде са били двата от тях. — Лурдс бързо преразказа историята на звънеца и цимбала и как бяха откраднати.

Междувременно младата сервитьорка се върна с пържени банани, пастел — приготвена по португалска рецепта пържена паста, и още бира. Наташа предпочете вода и Лурдс разбра, че не иска да се напива. Съмняваше се, че някога ѝ се е случвало да се съблазни от нещо и да изгуби контрол.

— Патрицио Галардо — замислено повтори Диоп и поклати глава. — Доста търговци на артефакти, законни или не, въртят бизнеса си тук и на континента. Миналото винаги е изложено за продан на колекционери.

— Познавате ли някой, който е търсил тези инструменти? — попита Лурдс.

— Не. — Диоп му върна снимките.

— Чел съм вашия труд. — Лурдс прибра снимките в раницата си. — Какво знаете за тях?

— Йоруба имат една стара легенда за пет инструмента. Може би точно за тези, които издирвате. Не зная. Обръщам повече внимание на

историята на това място, отколкото на преданията на културите, съществували на него.

— Но сте чували историята? — попита Лесли.

— Да. — Диоп сви рамене. — Не е много по-различна от другите митове за сътворението.

— Можете ли да ни я разкажете? — попита Лурдс.

— Някога много, много отдавна Творецът (наречете го, както искате, според собствените си религиозни вярвания) се разгневил на децата си в този свят. Тогава всички живеели на една земя.

— Коя земя? — попита Гари.

— Не се казва. Наричат я просто „мястото на началото“. Някои учени, с които също съм пил бира, твърдят, че може би става дума за Едемската градина. Или за Атлантида. А може би за Лемурия. Или за която и да е от безбройните страни на чудесата, изчезнали в мрака на времето.

— Казано по този начин, звучи като пълна измислица — обади се Лесли.

Лурдс хвърли бърз поглед към нея. Нима тя започваше да губи вяра в онова, което търсеха? Или говореше така само за да го уязви? Може би се опитваше да предизвика Диоп? Лурдс не знаеше. Опита се да не се дразни, но не му се удаде съвсем.

Диоп очевидно не се беше засегнал от думите ѝ. Ухили се.

— Ако се задържите достатъчно дълго в Африка, мис Крейн, ще чуете какви ли не неща. А ако останете още по-дълго, ще откриете, че във всички тези неща има зрънце истина.

Сервитьорката се появи отново с двама помощници. Докато сервираха огромните подноси, Диоп набързо обясни какво ще ядат.

Тиебудуиен беше традиционно сенегалско ястие от Маринована риба, приготвена с доматино пюре и различни зеленчуци. Яса беше пиле или риба, варена с лук, чесън, лимонов сок и горчица. Сомби — сладка млечна супа с ориз, а фонде — топчета от просо в кисел крем.

Лурдс забеляза, че Диоп не се затруднява да яде и да говори едновременно. Млъкваше само от време на време, за да му задават въпроси, докато се храни.

— След като гневът му отминал, Творецът видял какво е направил с децата си и съжалил — каза той. — Затова им обещал, че никога вече няма да унищожава света по такъв начин.

— Прилича на завета с дъгата — обади се Гари. — Или на историята с изчезналия кивот и Индиана Джоунс.

— Както вече казах, много от тези истории си приличат — съгласи се Диоп. — Дори историите за животни — като тази как мечката изгубила опашката си — са почти едни и същи в районите, където се срещат тези животни.

— Значи мечката използвала опашката си, за да лови риба? — попита Гари. — И тя замръзнала в леда?

— Не — разсмя се Диоп. — Мечката била мързелива и подлъгала кенгуруто да копае за вода. За да си отмъсти, то откъснало опашката ѝ с бумеранга си.

Гари се ухили.

— Е, тази история не я знаех.

— Австралийските аборигени я разказват. — Диоп гребна малко пикантен кускус. — Важното е, че историите на всяка култура обясняват неща, които хората не разбират.

— Но това не е просто история — каза Лурдс. — Аз видях звънеца. Имам снимки на цимбала. И върху двата предмета има надписи, които не мога да дешифрирам.

— Толкова необичайно ли е това за вас?

Лурдс се поколеба за момент.

— С риск да прозвучи нескромно, да.

— Нищо чудно, че сте така заинтригуван от тези предмети.

— Друг заинтригуван уби сестра ми заради цимбала — с равен глас рече Наташа.

— Но нали знаете името на един от убийците ѝ — посочи Диоп. — Значи можете да тръгнете след него.

Тя не каза нищо.

Лурдс едва сега осъзна, че това беше най-естественото решение за Наташа. Остана изумен, че не го е съобразил по-рано.

— Разбира се, ако Галардо и хората му наистина търсят същите инструменти като Томас, вие имате всички основания да останете с професора — каза Диоп. — Рано или късно те ще дойдат при вас, нали?

Очите на Наташа останаха ледени дори когато се усмихна.

— Рано или късно — съгласи се тя.

Галардо отпиваше от бирата си в гостилницата и наблюдаваше празненството на двора. Деца играеха футбол с парцалени топки, мъже се бореха в пясъка, жени счукваха просо. Продавачи предлагаха гевреци и студени напитки на туристи и местни.

Уморен от дългите пътувания напоследък, Галардо копнееше за меко легло и много време за почивка. Чудеше се как Лурдс и спътниците му смогваха да продължат нататък.

Погледна към масата под големия чадър, на която Лурдс седеше в компанията на някакъв чернокож. Дразнеше се, че си седят там безнаказано. Всички...

Всички ли?

Едва сега осъзна, че рускинята е изчезнала. Светлината от свещите танцуваше по лицата на останалите, които явно бяха изцяло погълнати от разговора.

По дяволите. Жената я няма. Къде се е дянала, мътните я взели?

Довърши бирата си, остави бутилката на близкия перваз и пристъпи в сенките. Ръката му се плъзна към кръста и хвана дръжката на 9-милиметровия пистолет, който бе купил на черно малко след като пристигна в Дакар. Продължи да оглежда района за жената, но не успя да я открие.

— Познавам един човек, който би могъл да ви помогне. Но ще ви трябват няколко дни, за да стигнете до него. Той живее в старите земи на йоруба.

— Къде по-точно? — попита Лурдс.

— В Нигерия. Иле-Ифе. Това е най-старият известен град на йоруба.

Лесли погледна над бирата си.

— Колко далеч е това? — попита тя.

— Със самолет ще стигнете само за няколко часа — каза Диоп.

— Кой е този човек? — попита Лурдс.

— Името му е Адебайо. Той е оба на Иле-Ифе. — Диоп произнесе титлата като „орба“.

Лурдс си спомни от прочетеното, че „оба“ означава крал. Носителят на тази титла е традиционният лидер на града. Самата титла можеше и да е отживяла, но постът все още имаше своята тежест. Властите често се съветваха с оба — твърдяха, че го правят повече от уважение и за да запазят мира, отколкото да признаят властта им. В действителност те се съобразяваха със системата, която реално формираше местното общество.

— Той знае ли историята? — попита Лурдс.

Диоп се ухили.

— Нещо повече, Томас. Смятам, че барабанът, който търсите, е у него.

— Защо мислите така?

— Защото съм го виждал.

Наташа мразеше да няма оръжие. Чувстваше се далеч по-добре с пистолет. Беше го оставила заради полета. Все пак можеше да поправи това положение в следващите няколко мига.

Поспря в сенките до гостилницата при двора. Хоросанът в стената се ронеше под безмилостното въздействие на годините, пълзящите растения и солените пръски. Имаше предостатъчно място, където да пъхне пръстите на ръцете и краката си.

Събу се в тъмното и махна чорапите си. Пъхна ножа между зъбите си и се закатери по стената към прозореца, от който мъжът следеше Лурдс и останалите.

Имаше и други. Разбра го, като се вслуша в мрака и ги видя да се движат.

Беше напуснала масата преди няколко секунди. Останалите бяха унесени в разговор с Диоп и почти не й обърнаха внимание. Никой не я бе последвал и тя реши, че се е измъкнала и от преследвачите.

Ръцете и краката ѝ се напрегнаха малко под тежестта ѝ. Едно беше да използваш силата на крайниците си, за да се катериш вертикално, но съвсем друго — да се държиш само на пръсти. Задиша ритмично и дълбоко, за да прочисти дробовете си.

Не след дълго, все така скрита в мрака, стигна до балкона на четвъртия етаж и тихомълком прехвърли тежестта си върху него.

Мъжът, когото беше забелязала, се бе разположил в тъмното и наблюдаваше Лурдс и останалите.

Няма да оцелеят и един час, ако ги оставя сами. Набра се с бавни движения, тихо се прехвърли през парапета и безшумно пресече балкона. Само два стола, палма в саксия и наблюдателят заемаха пространството. Взе ножа от устата си и стисна здраво дръжката му.

Мъжът беше висок почти метър и осемдесет. Беше европейец и изглеждаше много блед в нощта. Пушеше евтина пура, която вонеше толкова отвратително, че Наташа би могла да го открие и само по миризмата.

В последния момент той се обърна, сякаш беше усетил нещо. Заспалото чувство от един не така цивилизован начин на живот внезапно се бе съживило.

Но вече бе късно.

Наташа се плъзна зад него, сграбчи го за брадичката с едната си ръка и опря върха на ножа в гърлото му с другата.

— Мърдай или ще ти прережа гърлото — прошепна тя на английски.

Мъжът замръзна, но тя го усети как се разтреперва от ужас.

С разтуптяно от собствените ѝ стракове сърце, Наташа бръкна под ризата му и го освободи от 9-милиметровия пистолет в кобура през рамото. Имаше и втори на кръста. Взе и него.

Радиоприемникът до ухото му изпука. Някой заговори на италиански.

— Какво иска да знае? — попита тя мъжа.

— Къде си отишла — отвърна той.

Страхът ѝ се усили. Наташа прибра ножа и опря дулото на новопридобития си пистолет в тила му.

— Не ме убивай — дрезгаво прошепна мъжът. — Моля те, не ме убивай.

— Какво казва? — попита Наташа.

— Забелязал е, че те няма.

— Галардо ли е това?

Мъжът кимна.

— Дай ми радиостанцията — нареди Наташа и протегна ръка.

Мъжът се подчини.

Наташа включи на предаване.

— Галардо.

Последваха няколко секунди мълчание.

— Кой се обажда? — остро попита мъжкият глас.

— Ти уби сестра ми в Москва — каза Наташа. — В най-скоро време аз ще убия теб.

— Не и ако аз те убия преди това. — Гласът му беше твърд и арогантен.

— Надявам се, че ще се махнеш от острова още сега. Иначе ще отговаряш на много въпроси в полицията.

— Защо?

Без да се издаде какво ще направи, Наташа метна пленника си през балкона. Падането беше от ниско и с добре окопана градинска почва на финала. Съмняваше се, че ще го убие, но той запищя, докато летеше надолу. После спря. Внезапно.

Наташа се отдръпна от края на балкона и устоя на желанието да погледне надолу. Чуха се развълнувани гласове — явно падането беше привлякло любопитни.

Влезе в стаята, изпразни малкото куфарче на леглото и намери две кутии патрони за pistolетите. Имаше и някакъв малък пакет, пълен с нещо подозрително, което приличаше на марихуана. Наркотикът едва ли щеше да предизвика особено вълнение на острова, но щеше да стане повод за дълги разговори с местната полиция, докато хванатият натясно не си плати, за да го оставят на мира.

Остави пакета при дрехите.

Прибра патроните и pistolетите в куфарчето, затвори го и излезе през вратата, както си беше боса.

— Май кракът му е счупен — каза някой.

— Какво стана? — попита друг.

— Падна от балкона.

— Пиян ли е?

— Ако не е, сигурно му се иска да бъде.

Застанал в края на тълпата туристи около гърчещия се мъж, Лурдс се озърна. Стомахът му се сви тревожно.

— Къде е Наташа? — попита Лесли, която стоеше до него.

Той поклати глава.

— Не зная.

— Мислиш ли, че тя...? — Лесли се поколеба.

— Не е тя — каза Гари. — Виждал съм я как действа. Щеше да го застреля.

— Не и ако просто исках да предизвикам безпокойство, за да се махнем оттук.

Лурдс се обърна и видя Наташа да стои зад него. Държеше куфарче.

— Откъде взе това нещо? — попита той.

— От стаята му. — Наташа кимна към мъжа, който се беше свил в ембрионална поза на земята.

— Ти ли го направи?

Наташа отвърна на погледа му без капка вина.

— Мислех да го застрелям. Но реших, че не бихме могли да се махнем, без да ни се наложи да отговаряме на много въпроси. — Тя сви рамене. — А така прилича просто на турист, претърпял злополука.

— Не ми се вярва да е турист.

— Не е. Галардо е тук. Надявам се падането на неговия човек от балкона да привлече вниманието на полицията и да го принуди да се скрие засега. А междувременно и ние трябва да се скрием някъде.

Лурдс се възхити на хладнокръвния и спокоен начин, по който тя се справяше с всичко. Дори не се бе изпотила, докато се оправяше с въоръжения мъж.

— Имаш късмет, че не си ранена или убита — каза той.

— Ти имаш късмет, че Галардо не те иска мъртъв. — Наташа кимна към уличката до гостилницата, от която бе паднал мъжът. — Трябваше да отвлека вниманието им, за да се измъкнем.

Диоп поклати глава в почуда.

— Е, определено го отвлече — погледна той към Лурдс. — Имате интересна компания, Томас.

Нищо не знаеш — помисли си Лурдс.

— Съветвам ви също да не прекарваме нощта на острова. — Наташа намери обувките си в уличката и ги обу. — В случай че полицията реши да си поговори и с нас. Приятелчето на Галардо може да й разкаже и за нас.

— Познавам човек с лодка — обади се Диоп. — Той ще ни откара до сушата още сега.

— Добре — каза Наташа. — Колкото по-рано, толкова по-добре.

Атлантически океан

Източно от Дакар, Сенегал

06.09.2009

Галардо стоеше на кърмата на наетия скутер, който забързано се носеше към Дакар. Пътуването с ферибот отнемаше двадесет минути. Моторницата се справяше доста по-бързо.

За съжаление моторницата биеше на очи. Щом се разровеха в живота на мъжа, който бе паднал наред двора (сигурен беше, че ще стане така, и знаеше, че рускинята също го е предвидила), полицаите от острова бързо щяха да попаднат и на неговото име.

Ако онзи не го издадеше от самото начало, връзката му с Галардо със сигурност щеше да излезе наяве при разпита на човека, който му бе дал лодката, или на дилъра от черния пазар, който му продаде оръжията.

Прокле късмета си и се загледа мрачно над танцуващите под лунните лъчи бели вълнички. Сателитният му телефон извъня. Знаеше кой се обажда и се замисли дали да не отговори.

Но в крайна сметка нямаше избор.

— Да.

— Намери ли го? — Гласът на Мурани звучеше хладно делови и много по-отблизо, отколкото му се искаше.

— Да. И ако ме беше оставил да се разправа с него както исках, вече да съм приключил.

— Не. Все още ни е от полза.

Галардо закрочи из ограниченото пространство на палубата.

— Само ако можем да го държим под наблюдение.

— Какво стана? Къде си?

— На път обратно към сушата. Възникна проблем.

— Какъв проблем?

— Рускинята ни усети. Не беше възможно да останем.

Мурани помълча известно време.

— Не ги изпускай. И при мен нещата се усложниха. Искам да продължиш след Лурдс.

— Знам. Опитвам се. Ако не беше онази жена, изобщо нямаше да разбере, че сме тук.

— Успя ли да разбереш какво прави там?

— Човекът, с когото се срещна, е професор по история. Специалист по африканистика. — Беше го научил от платени клюкари

по баровете, докато хората му следяха Лурдс на острова.

— Аха. Значи търси другите инструменти.

— Какви други инструменти? — Не му харесваше, че Мурани спестява информация. Особено такава, от която може би зависеше животът му.

— Със звънеца и цимбала вървят още три инструмента. Възможно е да се намират в района.

— Защо не ми го каза по-рано?

— Защото не знаех. Продължавам проучванията. Все още научавам нови неща.

Галардо преглътна гневния отговор. Мурани обикновено знаеше всичко, когато го пускаше да действа. Фактът, че сега не беше така, означаваше, че залогът явно е много по-висок от друг път.

— Намери Лурдс — каза Мурани. — Не го изпускай. Не искам да пострада. Засега.

Връзката прекъсна. Галардо затвори телефона и го прибра. Обърна гръб на запад. В далечината се виждаха светлините на града. Не беше очаквал, че е толкова голям. Не беше идвал в Дакар, но черният пазар бе еднакъв навсякъде. Галардо беше добър в работата си. Където и да отидеше Лурдс, той със сигурност можеше да го проследи.

И с нетърпение очакваше момента, когато ще може да убие професора и неговите спътници — най-вече червенокосата руска кучка.

Хотел „Софител Теранага“

Дакар, Сенегал

09.09.2009

Лурдс работеше върху надписите. Разполагаше с достатъчно парчета от пъзела, за да започне да го подрежда. При условие че разполага с подходящата легенда и че в трите надписа се говори за едно и също събитие, той би могъл да се опита да замести някои от думите в тях с думи от легендата.

Направи кратък списък на думите, с които експериментираше.

Потоп.

Бог.

Опасност.

Проклет.

И четирите трябваше да ги има и в надписите.

При руския метод на шифриране текстът се пренареждаше преди процеса на кодирането, така че заглавията, поздравите, встъпителните части и другите стандартни елементи се изваждаха. Този процес смесваше записаното до такава степен, че разчитането на резултата без ключ ставаше почти невъзможно, тъй като редуцираше многословието, което обикновено се среща в шифрованите съобщения.

Въздъхна и се протегна. Напразно се помъчи да намери удобна позиция, а гърбът и раменете го боляха жестоко. Хвърли поглед към телевизора и превключи на ESPN, но без звук. Погледа малко, за да отмори очите си, като промени разстоянието на фокусиране.

На вратата се почука.

Надигна се предпазливо — помнеше мъжа от Ил дьо Гори, който благодарение на Наташа бе паднал злополучно върху калдъръма. Изпита слаб пристъп на déjà vu. Отиде до гардероба и погледна за ютия. Предлаганата от хотела беше малка и съвсем лека. Жалко оръжие в най-добрия случай.

Чукането се повтори, този път по-настойтелно.

Лурдс надникна през шпионката. Лесли Крейн стоеше в коридора със скръстени на гърдите ръце. Изглеждаше малко раздражена.

За момент той се замисли дали да отвори. Беше почти полунощ. Можеше да се оправдае, че е заспал. Но пък тя можеше да е взела единия от ключовете за стаята му, както беше станало миналия път. Не беше проверил.

Предаде се и отвори вратата, но не й стори път.

— Да?

— Искам да поговорим — каза Лесли.

Лурдс скръсти ръце и се облегна на касата на вратата.

— Е? — остро попита Лесли.

— Какво „е“?

— Няма ли да ме поканиш да вляза?

— Реших, че е по-добре първо да разбере в какво настроение си.

— В чудесно — сърдито рече Лесли.

— Добре тогава. Можеш да влезеш. Но има едно основно правило — станеш ли неприятна, тръгваш си. Дори ако ми се наложи да те изнеса навън.

Лесли се наежи.

— Не бързаше да ме изхвърлиш преди няколко вечери.

Лурдс се усмихна.

— Онази вечер ми се стори доста привлекателна. — Отстъпи настрана. — Напоследък обаче не чак толкова. Все пак заповядай.

Лесли влезе и се огледа. Погледът ѝ спря върху компютъра.

— Работиш — каза тя.

— Да. — Лурдс затвори вратата и заключи. Макар и в петзвезден хотел, появата на убиец в стаята посред нощ щеше да е смуцаваща. Пък и смъртоносна.

— Справяш ли се?

— Още не зная. Разчитането на езици, особено когато разполагаш с толкова малко информация, е мъчна работа.

— Мислиш ли, че Диоп знае какво говори? За барабана?

— Надявам се. — Лурдс седна на канапето и се загледа в младата жена. Опитва се да мисли за работа. Твърде лесно си спомни как я беше държал гола в ръцете си.

Лесли закрачи напред-назад.

— Шефовете ме притискат здравата. Искат да получат нещо повече.

— Нямаме какво да им кажем.

— Мога да изгубя работата си.

— Разбирам. Ако искаш да отървеш компанията от мен и да обявиш всичко това за загуба, ще те разбере. Имам малко спестени пари. Мога да продължа известно време.

Тя спря да крачи и впери поглед в него.

— Би го направил, нали?

— Да.

— Защо? Заради смъртта на Юлия Хапаева ли?

— Отчасти, макар това да е по-скоро работа на полицията, отколкото на един професор по лингвистика. Но бих се радвал да дам на полицията всичко необходимо, за да тикнат убийците на Юлия зад решетките.

— Наташа не иска да ги тикне точно там.

— Да, така е.

— Ще ни навлече бяля.

— Доколкото си спомням, тя е далеч по-добра в това да ни измъква от бели — каза Лурдс.

— Убива хора.

— Зная. Не мога да кажа, че съм способен на подобно нещо, но ако срещна тези хора при същите обстоятелства...

— Но ти си ги срещал. Ние сме ги срещали.

— ... и животът ни е изложен на риск, не зная дали няма да постъпя по същия начин.

Лесли поклати глава.

— Ти не си като нея. Тя е студена и безчувствена.

— Когато реши да бъде такава — да, не се съмнявам в това. — Всъщност беше сигурен. Да бутнеш човек от четвъртия етаж на улицата си е доста коравосърдечно.

— Ти не би го направил.

— Не зная. Може пък да те изненадам — спокойно рече Лурдс.

— Вече го направи — с по-мек глас каза Лесли. Без да каже нищо повече, отиде до Лурдс и го бутна назад в леглото.

Целуна го. Отначало той не смяташе да отвръща — изобщо не беше сигурен в какво се забърква. Не беше сигурен също дали я желае. Но когато откри, че плътта му ѝ отвръща както си трябва, реши да действа.

Започнаха да се разсъбличат един друг.

Изтощена и на предела на силите си, Наташа се насили да стане и закрачи напред-назад. Боеше се, че ще заспи прекалено дълбоко в удобното и меко легло.

Боеше се и че Галардо би могъл да премине през охраната на хотела. Вече показа в Лайпциг, че е способен на подобно нещо.

Но тя знаеше, че няколко часа сън са ѝ нужни. Имаше само едно място, където можеше да заспи.

Взе куфарчето с пистолетите и излезе от стаята. Прекоси коридора и почука на вратата на Лурдс. Няколко секунди по-късно шпионката се затъмни.

Лурдс отвори вратата и я погледна.

— Има ли нещо?

Наташа погледна омачканите му дрехи и разрошената коса, долови уханието на парфюма на Лесли Крейн и веднага разбра какво става тук. Последните ѝ съмнения изчезнаха, когато Лесли се появи зад Лурдс, облечена само в блузата си, която едва прикриваше прелестите ѝ.

— Ти — заяви яростно Наташа на руски, докато усещаше как гневът и смущението жегват бузите ѝ, — си пръч.

И затръшна вратата.

Ругаейки под нос, отиде до вратата на Гари. Почука.

Миг по-късно той отвори. За щастие беше все още облечен. Държеше игровата си конзола в ръка. На малкия екран танцуваха някакви извънземни.

— Хей, какво става? — попита Гари.

— Трябва да поспя някъде — заяви Наташа. Мина покрай него и влезе в стаята.

— Добре. Няма проблем. — Гари затвори вратата зад нея. — Страхотно. Леглата са две.

И двете не бяха използвани. Явно той посвещаваше доста време на игрите.

— Остани буден още три часа, за да поспя — каза Наташа. Легна на леглото и изрита обувките си. Извади пистолетите от куфарчето и ги кръстоса върху гърдите си. — После ме събуди, за да можеш да дремнеш и ти.

— Редуване на стража, а?

— Да. — Наташа затвори очи и усети как горят от изтощение.

— Може би трябва да получа оръжие.

— Не.

— О. Защо?

— Защото така казвам. А сега млъкни и ме остави да поспя. А, и още нещо.

— Да?

— Опиташ ли се да ме докоснеш, докато спя, ще ти пръсна главата.

И сънят я завлече в желания мрак.

Пещера 42

Гробищни катакомби на Атлантида

Кадис, Испания

10.09.2009

Лъчите от фенерите играеха по неспокойната вода в пещерата, развълнувана от работещите помпи.

Отец Себастиан стоеше отстрани, заслушан в шума на машините. Измъчваше го страх. Бранкати го убеждаваше, че скалата е здрава, но Себастиан знаеше, че ако кръпката върху стената поддаде отново, всички може да се издавят.

Наред с водата обаче работниците изваждаха и телата на древните. Те лежаха като заспали летовници върху чувалите за трупове. Облеклото им беше в окаяно състояние, но това не бе изненада. Специалистите от екипа бяха сигурни, че лесно ще успеят да ги възстановят. Много от обитателите на криптата обаче бяха пострадали от водата и сега лежаха на парчета. Атлантите явно бяха познавали невероятни техники за запазване на телата на мъртвите, но отприщаната мощ на океана им бе дошла в повече.

Щяха да минат години, може би много години, преди всички тези тела да бъдат върнати на осветена земя.

Себастиан изпита жалост към тях, макар да знаеше, че изучаването им ще отвори нови прозорци към далечното минало на човечеството.

Но дори и тогава няма да узнаем техните имена — помисли си Себастиан.

Загубата беше огромна. Някъде в дълбините на погребалната зала или в пещерите след нея (ако съществуваха) може би имаше книга, в която се изброяваха всички покойници. А може би към имената вървяха дори кратки биографии.

Вие ли сте истинските синове и дъщери на Адам и Ева? Наистина ли сте последните, живели в Едемската градина? Наистина ли сте вкусили безсмъртието само за да бъдете лишени от него, защото сте станали прекалено дръзки пред бог?

Докато се взираше в мрака на наводнената пещера, Себастиан си спомни всички стари разкази от Битие. Като дете си беше представял

какво е да вървиш след бог и да виждаш с очите си всички чудеса, създадени от него.

На илюстрациите в детската му Библия се виждаха гъсти и буйни гори, пълни с животни, които не изпитваха страх от Адам. Той ходеше свободно сред тях и им даваше имена.

Бог му бе дал и Ева, за да бъде негова жена. И тя бе прилъгана от Сатаната в образа на змия и беше яла от Дървото на познаването на доброто и злото.

Когато открил, че са извършили единственото, което им беше забранено, бог ги прогонил от градината и сложил херувим с огнен меч да пази входа ѝ.

Дали херувимът е все още там?

Въпросът не даваше покой на Себастиан. Ако това наистина беше Едемската градина, както смяташе папа Инокентий XIV, какво можеше да стори той, щом бог е затворил пътя?

Поклати глава. Самото задаване на този въпрос бе светотатство. Ако бог е препречил пътя, значи той щеше да си остане препречен. И нямаше как да се премине.

— Отец Себастиан.

Разпозна името си сред гръмовния трясък на големите машини около себе си и се обърна. Един от младите мъже от инженерния екип стоеше пред него.

— Да?

— Трябва да си я сложите, отче. — Младежът посочи каската, която Себастиан държеше в ръцете си.

— Разбира се. Прав сте. Просто си мислех за бог. Никога не заставам пред него с шапка на глава. — Себастиан си сложи каската.

— Може би ще е по-добре да мислите за него на по-безопасно място.

Себастиан кимна, но не каза нищо. Младежът продължи по пътя си. След малко Себастиан отново се върна към наводнената пещера.

Още малко. Може би оставаха само дни преди да могат да влязат отново в залата. Честно казано, не знаеше дали да очаква това с нетърпение или да се страхува.

Околностите на Иле-Ифе

Щат Осун, Нигерия

11.09.2009

— Били ли сте някога в Иле-Ифе, Томас? — попита Исмаил Диоп, който седеше до Лурдс на средната седалка на четиригодишния джип.

Наташа пътуваше отпред до младия шофьор йоруба, който Диоп бе наел, след като кацнаха в Лагос. Там Наташа се бе сдобила с ловна карабина и кобури за pistolетите. Беше малко обидена, че никой от останалите не пожела да носи оръжие.

Лесли и Гари бяха седнали най-отзад.

Мощният джип се движеше по-добре, отколкото бе очаквал Лурдс, след като го видя. По-голямата част от боята му бе изпопадала през годините, но двигателят ръмжеше уверено и силно.

— Само веднъж — каза Лурдс. — Преди много време. Малко след дипломирането си бях поканен от една моя преподавателка. Беше от Нигерия.

— Повикала ви е за допълнително обучение ли?

Лурдс се ухили при спомена.

— Може и така да се каже. Тя беше много стриктна като преподавател. Никакви срещи със студенти. Завършилите обаче бяха съвсем друго нещо. — Озърна се през рамо, за да се увери, че Лесли е все още заета с Гари.

Младата жена сочеше маймуните — паяци и пъстроперите птици наоколо. Високата гора беше пълна с живот. Все още беше рано сутрин и дивите обитатели набавяха закуската си.

Хората в автомобила вече бяха приключили с храненето. Бяха разтурили лагера рано сутринта и след като хапнаха набързо, продължиха по пътя. През нощта Лесли бе научила доста за придвижването в спален чувал. Беше напуснала палатката на Лурдс преди Гари да се събуди, така че походженията им вероятно все още бяха тайна за него. Наташа обаче беше край огъня и ги дари с изпепеляващи погледи заради нощните им лудории.

— А. Разбирам. Значи след дипломирането си сте били... честна плячка за професорката? — Очите на Диоп проблеснаха дяволито.

— Именно.

— Колко време прекарахте тук?

— Около месец. Пет седмици. Някъде там. Достатъчно, за да открием, че си подхождаме. Прекарахме си добре заедно.

— Но не достатъчно добре, за да стане постоянно?

— Не. — Лурдс поклати глава. — Не ставам за семейство. Твърде много обичам работата си.

Диоп кимна.

— Разбирам. И при мен се случи нещо подобно. Ожених се и се опитвах да дам всичко от себе си, но често се случваше да се разкъсвам между семейството и работата. Накрая жена ми ме остави заради друг, който беше по-склонен да се задържа у дома.

— Много жалко.

— Аз пък си мисля, че е за добро. И двамата сме по-щастливи от това. Сега имам три прекрасни дъщери и седем внуци, които мога да посетя, ако почувствам нужда от семейство. Мисля, че ме разбират повече, отколкото майка им.

Маймуни скачаха от дърво на дърво. Една антилопа замръзна край пътя с трептящи уши и побягна уплашено, когато джипът изрева край нея. Малко по-нататък шофьорът рязко зави, за да не блъсне един слон, който излезе на черния път към все по-рядко населения район.

— Човекът, при когото отиваме — продължи Диоп. — Оба на Иле-Ифе...

— Адебайо — каза Лурдс.

— Да — кимна Диоп. — Добра памет имате. Както и да е, този човек е много обсебен от старите обичаи. Сравнително късно е заел сегашния си пост, но винаги е бил пазител на барабана.

— Значи барабанът не е част от поста му?

— Не. Той се предава в рода му от поколения.

— От колко поколения?

Диоп сви рамене.

— Ако питате него, от самата поява на йоруба.

— Значи от стотици години. — Вълнение обзе Лурдс. Знаеше, че Галардо е по петите им, но не го бяха виждали, откакто напуснаха Ил дьо Гори и той се чувства обнадяван. — Вярвате ли му?

— Отначало — не особено, но след като ми показахте снимките на звънеца и цимбала — много повече. Не съм специалист, но ми се струва, че знаците върху барабана са сходни с останалите.

Лурдс се размърда нетърпеливо на мястото си. По-голямата част от вчерашния ден бяха прекарвали на път, отначало със самолет, а след това с джипа. Нощната среща с Лесли беше отпускане, но той бе погълнат от любопитство. Днес нетърпението му се засилваше още повече.

— Говорите ли йоруба, Томас?

— Сносно — отвърна Лурдс. — Преподавателката ми беше йоруба и работехме с техни артефакти.

— Това е добре. Адебайо говори малко английски и повече арабски, както се налага на мнозина от района, за да вършат работата си, но разговорът може да се окаже мъчително бавен. Освен това ще го впечатлите повече, ако говорите на неговия език.

— Колко още остава?

— Не много. Не отиваме в самия град. Адебайо живее в малко селце северно от Иле-Ифе. Пътува до града при нужда, когато трябва да се чуе гласът му. Но нека това не ви заблуждава. Той е образован човек.

— По-бавно — каза Галардо на Ди Бенедето, който караше купената в Лагос „Тойота Ленд Крузър“. — Не искам да се приближаваме прекалено много. — Погледът му следеше монитора на лаптопа в скута на мъжа до него.

Екранът показваше карта на района, през който пътуваха. Син триъгълник отбелязваше местоположението на Лурдс. Един от наетите от Галардо компютърджии беше успял да проникне в клетъчния му телефон и да следи GPS локатора, стига устройството да бе включено. Следяха и телефона на Лесли Крейн. Все още нямаха успех с телефона на рускинята.

Червеното квадратче зад синия триъгълник отбелязваше местоположението на самия Галардо. Малкият сателитен приемник беше монтиран върху прът на бронята на автомобила и ги свързваше с намиращите се в геостационарната орбита спътници.

Ди Бенедето кимна и намали скоростта.

Галардо се обърна назад към трите други коли, превозващи малката армия наемници, които бе подбрал в Лагос. Имаше бели, черни, китайци и араби — наистина пъстра колекция. Мъже като тях

винаги можеха да се намерят в подходящите барове. Африка се разкъсваше от войни и алчност. Бойните псета винаги се навъртаха в близост до горещите места.

Всички бяха въоръжени до зъби.

Галардо се настани удобно в седалката си и усети как дневната жега се засилва. Беше сигурен, че остава още малко. Щеше да вземе инструментите. После онази червенокоса кучка щеше да си получи заслуженото.

19.

*Северно от Иле-Ифе
Щат Осун, Нигерия
11.09.2009*

Селото се състоеше от пръснати колиби и малки къщички, построени от всевъзможните материали, до който обитателите им бяха успели да се доберат. Тук-там се виждаше и някой ламаринен покрив, но повечето постройки бяха покрити със снопи трева. Около домовете бродеха кози, кокошки и овце. По клоните зад къщите висеше пране.

Шофьорът спря джипа в центъра на селото. Момиченце на не повече от четири или пет години се отдели от майка си и изтича с викове, за да привлече вниманието на баща си.

— Виждате ли? — тихо рече Диоп. — Ето какво ще изпуснете, ако не създадете семейство.

— Все още ми е рано — отвърна Лурдс. — Не съм изживял детството си.

Очите на Диоп проблеснаха.

— Не. И подозирам, че няма и да излезете от него. Ще влизате от едно приключение в друго и те ще отвличат вниманието ви.

Лурдс си помисли за Александрийската библиотека. Все още се надяваше, че не всички нейни книги и свитъци са изгубени. Искаше да ги открие. Може би именно това желание нямаше да му дава покой през целия му живот.

Слезе от колата, схванат и натъртен. Знаеше, че това се дължеше както на спалния чувал, така и на любовните игри с Лесли. Май беше малко остарял за упражнения на гола земя.

Мъжете, жените и децата от селото ги наобиколиха развълнувано. Заговориха на няколко диалекта, мъчейки се да намерят общ език с новодошлите. Накрая разпознаха английския, но имаха само основни познания по този език.

Въпреки това се оправяха с него много по-добре, отколкото средностатистическият англоезичен турист би се справил с наречието

йоруба.

Лурдс обаче не беше средностатистически англоезичен.

Бъбреше леко и непринудено с тях на родния им език. Макар да бяха минали години, откакто го беше ползвал за последен път, думите се завръщаха почти несъзнателно. Винаги беше знаел, че има талант за езици. Не само ги овладяваше бързо, но и ги възстановяваше светкавично, когато отново имаше нужда от тях — без значение колко време бе минало от последния път, когато ги беше използвал.

Селяните напрасно се опитаха да опознаят Наташа. Тя кимаше и се усмихваше на многобройните им въпроси, но вниманието ѝ беше насочено към гората наоколо. Ловната карабина висеше на рамото ѝ, а пистолетите бяха на кръста ѝ. Беше вързала дългата си коса на опашка и носеше каубойска шапка, която хвърляше сянка върху лицето ѝ. Сини като лед слънчеви очила криеха очите ѝ.

Изглеждаше по-опасна от всеки горски хищник.

Докато говореше със селяните, Лурдс за пореден път се зачуди колко силно се различаваше Юлия от сестра си. Но пък от друга страна, трябваше да бъде благодарен на това. Без Наташа всички те отдавна щяха да са мъртви.

Мислите му бяха прекъснати, когато тълпата се раздели, за да стори път на един възрастен мъж в жълто-кафяви къси панталони, сандали и бяла тениска. В дясната си ръка носеше тояга. Бели като памук косми покриваха главата и лицето му.

Мъжът спря пред тях.

— Томас, представям ти оба Адебайо — каза Диоп.

Лурдс пристъпи напред и погледна новодошлия в очите.

— Оба Адебайо, това е професор Томас Лурдс — каза Диоп. —
От Съединените щати.

Адебайо погледна от Диоп към Лурдс.

— Какво искаш? — попита той на английски със силен акцент.

— Само да поговоря с теб — отвърна Лурдс на йоруба.

Веждите на стария оба се извиха изненадано нагоре.

— Говориш на моя език.

— Горе-долу — призна Лурдс. — Но не толкова, колкото бих искал.

— Отдавна не съм чувал бял човек да говори така добре моя език — рече Адебайо. — За какво искаш да разговаряме?

Лурдс беше мислил много как да повдигне темата за барабана. Би могъл да започне отдалеч, но реши, че всеки, който има достатъчно мъдрост да ръководи едно село, би прозрял хитрината му.

Затова свали раницата си и я постави на земята.

— Ще ти покажа — каза той.

Коленичи до раницата, отвори един от външните джобове и извади снимките на звънеца и цимбала.

— За това — каза той, подавайки му фотографиите.

След кратко колебание Адебайо ги взе. Загледа ги мълчаливо и замислено, а добитъкът сновеше около него и децата продължаваха да бърборят възбудено.

После погледна към Лурдс.

— Къде са тези неща?

— Не зная. — Лурдс се изправи и отново метна раницата през рамо. — Но искам да разбера.

— Защо дойде тук?

— За да чуя историята.

— Напразно си бил път. Сбъркал си мястото. — Адебайо му подаде фотографиите и се обърна да си върви.

— Наистина ли съм сбъркал мястото? — меко попита Лурдс. — Не успях да превода надписите върху тях, но все пак открих предупреждение. Пази се от събирачите.

Адебайо продължаваше към малката си къща. Тя имаше ламаринен покрив, а стените й бяха покрити с детски рисунки, вероятно от някоя легенда на Йоруба.

— Някой събира тези инструменти — каза Лурдс. — И е безжалостен. Моя приятелка беше убита, когато й отнеха цимбала. Който и да стои зад кражбата, не е добър човек.

Старецът дръпна найлоновата завеса на входа.

— Той знае повече за инструментите от мен — каза Лурдс. — Зная, че събирането им на едно място е опасно, но нямам представа защо. — Помълча. — Трябва ми помощ.

Адебайо изчезна в къщата. Лурдс понечи да го последва. Половин дузина млади мъже незабавно препречиха пътя му.

Лурдс безпомощно се обърна към Диоп. Стариият историк само поклати глава.

— Ако Адебайо не желае да разговаря с теб, значи няма да разговаря. Може би някой друг път.

Отвратен от себе си, Лурдс се замисли как да постъпи. Погледна снимките на звънеца и цимбала.

— Ти трябва да пазиш барабана — каза Лурдс. — Знам това. Но също така си и мъдър мъж. Затова са надписите върху инструментите. Би трябвало да предадеш знанието на онези, които ще заемат мястото ти като Пазители.

Младите войни пристъпиха напред и разгониха децата и животните.

— Ще си вървиш — каза един от тях на английски. Ръката му докосна ножа в колана му.

— Ще дойде някой друг — каза Лурдс, докато неохотно отстъпваше пред воините. — И то скоро. Ще дойде и ще ти вземе барабана. Можеш ли да попречиш на онова, което ще се случи, когато инструментите се съберат?

Главата на Адебайо се подаде навън.

— А ти можеш ли?

— Не зная — призна Лурдс. Трябваше да бъде честен, дори това да издаваше невежеството му. Калникът на джипа докосна бедрото му и спря отстъплението му назад.

— Знаеш ли какво казват надписите върху звънеца и цимбала? — попита Адебайо.

— Не. Надявах се ти да ми помогнеш. — Лурдс почувства искрица надежда, но не смееше да помръдне.

На старческото лице се изписа гняв.

— Пуснете го — изръмжа той на воините. — Ще говоря с него.

Воините бавно се отдръпнаха.

— Ела — каза Адебайо. — Ще ти кажа каквото мога за Удавената земя и за бога, който вървял по земята.

Скрит в храстите на повече от километър от селото, Галардо следеше развоя на събитията през мощния си бинокъл. За момент изглеждаше, че на Лурдс ще му наричат задника.

Не беше сигурен как да постъпи, ако се случеше подобно нещо. Все още не знаеше със сигурност и какво прави Лурдс тук в гората.

Придърпа ловната си карабина и свали предпазителите на оптичния мерник. Погледна през него и се прицели в главата на рускинята.

Лесно щеше да я убие.

Започна да обира мекия спусък, но в същия миг тя се премести и изчезна от обхвата на мерника.

Галардо тихо изруга.

Фарук се засмя тихо.

Галардо се обърна към него и се намръщи.

— Онази жена май наистина ти е влязла под кожата — каза Фарук, без да крие усмивката си.

— Да. Но няма да остане там. Поне не за дълго — обеща Галардо.

В тесния едностаен дом имаше съвсем малко покъщнина. Старецът се настани в един люлеещ се стол, а Лурдс и Диоп се задоволиха със столове с прави облегалки, които се оказаха толкова неудобни, колкото изглеждаха.

Лавиците по стените бяха отрупани с дреболии, каквито можеха да се купят в магазинче за сувенири. Имаше също карти и няколко прастари американски и английски списания.

— Разкажи ми за звънеца и цимбала — рече Адебайо.

Лурдс го направи, но сви разказа си до най-основните факти и следата, която в крайна сметка го бе довела в Нигерия. Докато говореше, една млада жена донесе ориз и прясно изстискан сок от манго.

Лурдс беше опитвал това ястие и преди, когато бе гостувал на преподавателката си. Оризът беше приготвен с домати, доматино пюре, лук, люти чушки, сол и кърри, от което крайният резултат имаше червеникав цвят. Към него бяха добавени тънки резенчета печено пиле, боб и салата от зеленчуци и плодове.

Уханието на храната събуди апетита му и той усети, че е гладен. От закуската бяха минали часове.

— Съвързал си историите на тези инструменти с великия потоп — каза Адебайо.

— Да.

Старецът започна да се храни, но продължи да говори:

— Знаеш, че много народи говорят за потопа, пратен от бог да унищожи света и да заличи покварата му.

Лурдс кимна.

— Бог има много имена за различните народи — каза Адебайо. — Но повечето техни истории са едни и същи. — Замълча и посочи към вратата. — Навремето хората от моя народ били големи рибари и търговци. Били горди и могъщи. Пътували по море до всички части на света. Знаеше ли това?

— Не — отвърна Лурдс.

— Е, така е било. Чувам как някои от белите учители отново започват да говорят за тези неща, но на мнозина не им допада идеята африканците да знаят толкова много. Прокуждането на народа ми било и неговото падение. Когато водата погълнала Удавената земя, повечето от предците ми и техните кораби също потънали.

— Какво се е случило?

— Хората на острова разгневили бог.

— Как?

— Искали сами да станат богове, отказали да бъдат негови деца. — Адебайо отпи от сока си. — По онова време всички народи били едно. Говорели на един език.

— Един език — повтори Лурдс. Тази идея го развълнува. С налагането на интернет и интерфейса на бинарния език и транслаторите, светът беше стигнал отново почти до същата точка. Като лингвист той одобряваше това, макар че част от него тъгуваше за уникалните езици, които избледняваха от съзнанието на човечеството.

Адебайо кимна.

— Точно така. Бог повелил океанът да се надигне и да потопи земята и хората. Но бил милостив и пощадил живота на някои от тях. Така йоруба стигнали до тези земи.

— Ами Одудуа?

— Той бил лоцманът на кораба. Одудуа ни довел в тези земи. Бил също и първият закрилник на барабана. Между хората обаче имало разпри за барабана. Одудуа повел войската си на юг и на запад от мястото, където корабът му достигнал суша. Дядо ми казваше, че мястото, където Одудуа стъпил на суша, се намира там, където е

днешен Египет. Именно там се водила първата война за инструментите.

— Война за инструментите?

— Да. Много хора загинали, за да ги притежават. Одудуа сторил, както бог му заръчал, и държал барабана отделно. На четири други народа — Адебайо вдигна четири криви пръста — също били дадени инструменти.

— Кой са тези народи?

— Онези, които станали известни като египтяни, задържали звънеца. Други се пръснали към мразовития север.

— Русия — каза Лурдс.

Адебайо поклати глава.

— Не зная тези имена. Те не са съществували в онези времена. И никой не трябвало да говори за инструментите, след като били разделени.

— Защо?

— Защото имат силата да отворят пътя — каза старецът.

— Какъв път?

— Пътят към Удавената земя.

Лурдс се замисли.

— Но щом бог е сторил така, че онези земи да потънат в морето, как хората ще стигнат отново до тях?

— Чувам много истории — каза Адебайо. — Чувам, че хората ходят по Луната и по дъното на морето.

— По Луната, да — отвърна Лурдс. — И по дъното на морето. Но не можем да отидем навсякъде.

— Може би Удавената земя не се намира в най-дълбоката част на океана.

— На кой океан?

— Онзи, който днес се нарича Атлантически. По онова време е имал друго име.

— Защо не Индийският или Средиземно море?

— Морето на запад — потвърди Адебайо. — Винаги така се споменава в историята.

— Кой е направил инструментите?

— Бог събрал петима души. На всекиго дал собствен език, на който да научи останалите. Казал, че петте инструмента, които

изработили по указанията му, ще са ключът за отварянето на Взетата земя.

— Как?

Адебайо поклати глава.

— Бог не им дал това знание. Казал само, че когато времето дойде, ще се намери начин да се достигне скритото от очите на хората.

— Какво е било скрито?

— Сила — рече Адебайо. — Силата светът да бъде унищожен отново, и този път бог няма да го спаси.

— Защо бог просто не е отнел тази сила?

— Не зная. Моите предшественици смятат, че бог не би унищожил онова, което е сътворил.

— Но е унищожил света!

— Не напълно. Ти и аз сме доказателство за това. — Адебайо отпи от сока си. — Моят предшественик ми разказа, че бог оставил силата тук, за да изпита отново децата си. Че засял сред тях семето на собственото им унищожение.

— За да види дали са се поучили?

Адебайо сви рамене.

— Може би.

— Но тази история дори не е известна — невярващо рече Лурдс.

— Много от хората, които я знаели, нарочно разпространили лъжи, за да не тръгнат другите да търсят инструментите. Преиначили вярата в бог така, че да бъдат единствените, които знаят истината. Много войни се водят по света в името на бог.

Лурдс мълчаливо се съгласи.

— Два от инструментите — звънецът и цимбалът — били изгубени много отдавна за онези, които искали да придобият силата на Удавената земя — продължи Адебайо. — Йоруба винаги са пазили барабана.

— Знаеш ли къде са флейтата и лютнята?

— Не би трябвало да знаем.

Лурдс се замисли. Нещо не му звучеше както трябва. Имаше някакво противоречие, беше пред него, но му убягваше.

— Знаеш, че звънецът и цимбалът са били изгубени — каза той.

— Това е станало преди много години.

— Но... ти знаеш...

Адебайо не каза нищо.

Лурдс реши да смени тактиката. Извади отново снимките на звънеца и цимбала.

— Върху двата инструмента има надписи. Един от тях е на един и същи език.

— Зная.

— Можеш ли да ги прочетеш?

Адебайо поклати глава.

— Забранено е. За всеки народ трябва да има отделен език.

— Тогава какъв е общият език на надписите?

— Това е езикът на бог — каза Адебайо. — Той никога не ще бъде известен на неговите деца.

Думите му зашеметиха Лурдс. Езикът на бог? Нима е възможно? Не, беше просто някакъв забравен език.

— Барабанът у теб ли е? — попита той.

— Да.

— Мога ли да го видя?

— Той е светиня — каза Адебайо. — А не някаква туристическа играчка.

— Зная — каза Лурдс с цялото търпение, на което бе способен в тази ситуация. Всеки нерв в тялото му крещеше Адебайо да му покаже барабана. — Изминах дълъг път, за да го видя.

— Ти си чужденец.

— Също като хората, които търсят инструментите — с мек глас възрази Лурдс. — А те са обучени убийци. Няма да спрат пред нищо, за да получат каквото търсят. Те знаят за петте инструмента.

— Никой, освен Пазителите не знае за тях.

— Не е така. Някой ги търси от много време. — Лурдс пое дълбоко дъх. — Аз също знам за тях. Владае достатъчно езици, за да разбере, че върху цимбала има надпис на йоруба.

— Не може да бъде. Езиците са били други.

— Това са по-късни надписи. И са написани на диалект на йоруба. Затова дойдох тук — Лурдс кимна към Исмаил Диоп. — Фактът, че си му показал барабана, помогна да те намеря още по-лесно. Когато има повече от един замесен, тайните не остават задълго скрити.

Адебайо не изглеждаше особено щастлив.

— Ти пазиш отдавна барабана — продължи Лурдс, — но тайната се разчува. Някъде някакви хора знаят повече от мен за всичко това. И търсят систематично инструментите. Няма да мине много време и ще стигнат и до теб. — Пое дъх. — А може вече да са те намерили.

Тревога изпълни очите на Адебайо.

— Зная кои са другите Пазители. Поддържаме връзка помежду си от дълго време, както са правели и предшествениците ни. Още от самото начало. Затова знам, че звънецът и цимбалът са се изгубили.

Лурдс чакаше мълчаливо и осъзна, че е затаил дъх. *Толкова близо, толкова близо...*

— Смятахме, че звънецът и цимбалът са унищожени — рече Адебайо. — Поколения наред пазехме инструментите и не се бояхме, че божият гняв отново ще се стовари върху света. — Помълча. — А сега ти казваш, че това може да се случи всеки момент.

— Да. Дошло е време да се действа, преди да е станало твърде късно. Посланието върху инструментите трябва да се разчете — каза Лурдс. — Може би това ще помогне.

— Никой Пазител не е успял да прочете надписите.

— Може би защото никой Пазител не е бил професор по лингвистика — обади се Исмаил Диоп. Протегна ръка и потупа Адебайо по коляното. — Открай време говориш за пророчества. А ето че сега едно от тях е на път да се сбъдне. Може би, приятелю мой, е време да стане така.

— Дори и да унищожим света? — попита Адебайо.

— Не можем да позволим това да се случи — каза Лурдс. — Ако е рекъл бог, може би ще предотвратим това тук и сега. Но ако ние не направим нещо, враговете ни ще направят.

Адебайо коленичи на пода до тъканото чердже, служещо за легло. Опря длани на стената и част от нея се плъзна настрани. Едва сега Лурдс забеляза, че е дебела повече от стъпка. Скривалището беше умело маскирано.

В нишата имаше барабан и огънатата палка. Лурдс веднага го разпозна като *нтама*, барабан с формата на пясъчен часовник. Поради уникалната си форма беше известен и като „прищипан“. Обикновено се изработваше от издълбано дърво.

Този тук беше керамичен. Подобно на другите нтами, имаше кожи от двете страни. Лурдс не знаеше дали са от коза или риба. Към

обръчите им бяха привързани десетки гъвкави кожени върви.

При миналото си посещение в Западна Африка беше виждал как карат барабаните да „говорят“. Като поставяше инструмента под мишница и го стискаше, за да отпусне или да стегне кожените върви, барабанистът можеше да променя значително височината на тона.

Но никой от онези инструменти не беше от керамика.

— Може ли? — Лурдс протегна ръка към барабана.

— Много внимавай — каза Адебайо. — Керамиката се е показала здрава през годините, но си остава чуплива.

Както всички останали инструменти, помисли си Лурдс. Изобщо не проумяваше как са оцелели през хилядолетията. Но пък и осемте хиляди теракотени войници и коне, погребани с първия китайски император Кин Ши Хуан, бяха оцелели повече от две хиляди години.

Разбира се, те не бяха пътували никъде и някои от тях бяха счупени. Но бяха оцелели при революция, по време на която въстаниците проникнали в гробницата и откраднали бронзовите им оръжия.

Колкото и ненаучно да звучеше, за Лурдс единственото обяснение за оцеляването на тези инструменти беше божественото провидение.

Огледа керамичното тяло, като внимателно въртеше барабана в ръце и надничаше между кожените върви, за да намери надписите, които със сигурност бяха там.

Не остана разочарован. Щом ги видя, си спомни разказа на Адебайо за Удавената земя и божия гняв и косъмчетата на тила му настръхнаха.

Беше вярно. Всичко бе истина.

Ходенето по нужда в гората бе едно от нещата, с които Лесли Крейн се закле никога да не свиква.

Клекна в храстите и започна да изпразва мехура си, като се мъчеше да предпази гащетата си от струята. Не беше лесно. Налагаше се да пази равновесие, нещо напълно излишно в нормалната тоалетна. Мъжете определено бяха облагодетелствани в това отношение.

С нетърпение очакваше да се върне в града. Нормална тоалетна, вана и хубава храна щяха да ѝ се отразят добре. А може би и още една

вечер в леглото на професор Лурдс. Този човек я задоволяваше невероятно умело и издържаше по-дълго, отколкото бе очаквала за мъж на неговата възраст. Честно казано, трудно ѝ беше да поддържа темпото, а това не бе нещо обичайно за нея.

Харесваше ѝ да бъде с него.

Но да го придружава през пущинаците беше просто ужасно. През цялото време имаше чувството, че някой я наблюдава.

Може би някой...

Мръсна, жалка перверзница — помисли си тя, докато използваше тоалетната хартия, която бе взела със себе си.

Вдигаше гащетата си, когато с крайчеца на окото си забеляза някакво движение. Някой *наистина* я бе наблюдавал. Гневът кипна в нея. Първото ѝ желание бе да го открие и да му даде да се разбере.

Едва не го стори. Даде си сметка, че не говори достатъчно добре езика, за да може да го направи. Нито пък знаеше как ще постъпи някой йоруба, ако внезапно се озове лице в лице с разлютена бяла жена.

Точно тогава забеляза мъжа в храстите. Мярна се само за миг. Едва успя да го зърне.

Но това ѝ беше достатъчно да забележи, че цветът на кожата му е мургав от слънцето, а не черен. Осъзна, че не *тя* е била наблюдавана. А всички.

Настръхна от страх. Стисна здраво топчето тоалетна хартия и се застави да се върне в селото възможно най-спокойно, докато всичките ѝ инстинкти я караха да побегне с писъци.

Когато Лесли се върна при джипа, Гари седеше с вдигнати крака на задната седалка. Беше изцяло погълнат от играта и палците му бясно натискаха бутоните на конзолата.

— Имаше ли змии? — попита той, когато тя метна тоалетната хартия в багажното отделение.

— Не, но видях един-двама любопитковци.

Гари се ухили.

— Местни момчета, а? Май ще станат донжуановци, а?

— Не. — Лесли се насили да запази спокойствие. — Не бяха местни. По-скоро загорели бели мъже. Може би китайци или араби. Но определено не бяха черни.

Това събуди вниманието на Гари и той вдигна очи от играта.

— Какво казваш, любов моя?

— Казвам, че Галардо е успял да ни открие.

Гари изруга и свали краката си.

— Трябва да кажем на Лурдс.

— Мислиш ли? — саркастично попита Лесли. Огледа се. — Не искам мутрите на Галардо да се усетят. Къде е руската вещица? Това е по нейната част.

Гари също се огледа.

— Не знам. Допреди малко беше тук.

— Е, това е направо върхът.

— Мога да я потърся.

— По-добре направо развей знаме и кажи на Галардо, че сме го усетили. — Лесли въздъхна. — Не. Стой тук и бъди нащрек. Имам чувството, че ще се наложи да се изнасяме скоростно.

И тръгна към къщата, в която бяха влезли Лурдс и Диоп.

Галардо наблюдаваше младата блондинка през оптичния мерник. Нещо не беше наред. Тя изглеждаше по-напрегната, отколкото когато отиваше да отговори на зова на природата.

Той остави карабината и огледа селото с бинокъла.

— Фарук.

— Да.

— Виждал ли си руската дяволица?

— Не.

— От колко време я няма?

— От десетина-петнайсет минути.

Галардо се замисли. Ако и тя беше отишла до тоалетната, щеше да бъде добре. Невидима, беше по-опасна.

— За какво мислиш, че си говорят Лурдс и онзи старец? — попита Ди Бенедето. Зениците му бяха станали на точки и Галардо разбра, че е смръкнал здрава доза кокаин.

— Не знам.

— Лурдс не би дошъл тук без причина.

Галардо изсумтя. Взе радиостанцията и включи микрофона.

— Бъдете нащрек. Рускинята изчезна от радара. — Не му излизаше от главата как преди два дни беше изненадала хората му на

острова. — Видите ли я, съобщете ми. — Понечи да остави радиото, но размисли. — Ако ви се удаде възможност да я очистите, направете го възможно най-тихо. Който успее, ще получи бонус.

Сателитният телефон на Лурдс иззвъня, докато гледаше как Адебайо поставя нтамата в устойчивата на удари кутия. Погледна към екрана, питайки се кой ли го търси.

— Лурдс.

— Галардо и хората му са се разположили около селото — без предисловие съобщи Наташа. Говореше на руски. — Наел е цяла армия. Мисля, че чакат да тръгнем, преди да се опитат да ни спрат.

Обхванат от безпокойство, Лурдс отиде до прозореца и надникна навън.

— Страхотно — с отвращение рече Наташа. — Направо го отвори, за да бъдеш по-добра мишена.

Лурдс побърза да отстъпи назад.

— Къде си?

— В храсталаците с тях. Смятам да отвлека вниманието им, докато се измъкнеш.

— Кога да го направя?

— Преди пет минути.

Лурдс се замисли. Идеята да бъде настигнат на открито от Галардо и неговите хора не му допаднаше. Нито увеличаваше изгледите да доживее до старини.

— Продължават да ни следят — каза той.

— Да.

— Лесли вече не поддържа контакт с продуцентите си.

— Значи Галардо е намерил друг начин. Сигурно ни следи телефоните.

— Възможно ли е?

— Да, стига да купи подходящите хора. Добър компютърджия може да се справи, макар че тези мутри не ми приличат много на хакери. Галардо работи за човек с дълбоки джобове, който няма намерение да спре пред нищо.

Страхът на Лурдс се засили.

— Ако имаш предложения, слушам те.

— Запазете спокойствие. Излезте, сякаш нищо не се е случило. Качвайте се в колата и изчезвайте. Бързо. Натиснете газта до дупка и не спирайте, докато не стигнете Лагос. Градът е пълен с въоръжени мъже. Там, покрай полицията и военните, ще бъдете в по-голяма безопасност.

— А ти?

— Аз съм добре. Ще се срещнем там.

Линията прекъсна точно когато Лесли влезе в къщата.

— Трябва да тръгваме — каза тя.

— Знам. — Лурдс вдигна раницата си. — Галардо ни е открил.

Лесли го погледна объркано.

— Това пък откъде го разбра?

— Наташа току-що се обади — обясни Лурдс. — Скрила се е близо до тях. Мисля, че се кани да ги нападне.

Очите на Лесли се разшириха.

— Нямам представа как го прави.

— Просто се радвай, че може. — Лурдс се обърна към Диоп и Адебайо и заговори на йоруба. — Враговете ни отново са ни намерили. Трябва да тръгваме. — Погледна към стареца. — Ако те оставим тук, може да ти посегнат.

— Ще дойда с вас. Освен това ти трябва, за да говоря с другите пазители.

Лурдс се усмихна.

— Добре. Ще се радвам на компанията ти. Мисля, че така ще бъдеш в по-голяма безопасност.

Но не задълго.

— Тръгват — каза Галардо в микрофона. — Всички по местата си. Ще ги спипаме по пътя за Лагос, така няма да се забъркаме със селяните.

— По-добре ще е да ги спипаме тук — отбеляза Фарук. — Тръгнат ли, всичко става по-неясно.

— Ще се справим — каза Галардо. — Имаме превъзходство.

Ди Бенедето се усмихна.

— Разбира се, можем да убием рускинята тук — каза той. — Така ще изкараме акъла на останалите и ще бъде по-лесно да се

справим с тях по-нататък.

Идеята допадна на Галардо поради няколко причини. Надяваше се да му се удаде възможност лично да сложи край на живота на кучката. Придърпа карабината по-близо до себе си и се заоглежда за червенокосата, докато Лурдс се наместваше зад волана на старата таратайка и палеше двигателя.

Професорът потегли с пълна скорост и наду клаксона, подплашвайки куп кокошки и кози пред колата.

Онази не е с него. Галардо се разтревожи. Мислите му запрепусаха бясно. Ако жената не е с Лурдс, значи се намиреше извън селото. Трескаво огледа хрусталаците.

— Намерете рускията — нареди той. — Някъде тук е. Следи ни. Фарук и Ди Бенедето започнаха да се оглеждат.

— Проверете останалите. Вижете дали някой не липсва.

И тогава я видя. Но само защото се целеше в него с карабина.

Галардо я улови в оптичния мерник за част от секундата. Дори не успя да постави пръста си на спусъка.

Тя се усмихваше в очакване под слънчевите си очила. Главата ѝ бе наклонена зад мерника, през който го гледаше.

Галардо захвърли пушката и се претърколи настрани.

— Внимавай! — викна той и Фарук и Ди Бенедето се проснаха също на земята.

От начина, по който Галардо изчезна точно *преди* карабината да удари рамото ѝ, Наташа разбра, че е пропуснала. Беше я видял точно навреме, за да се измъкне. Тя изруга и с плавно движение вкара нов патрон в цевта.

Стоеше под чепат баобаб, чийто ствол бе почти четири пъти по-широк от нея. Тънките клони изглеждаха като болни от артрит, сякаш измъчени от усилията, които са положили, за да направят дървото толкова дебело.

Въпреки че Галардо бе успял да ѝ се измъкне, Наташа имаше и други набеязани цели. Не беше установила със сигурност колко души водеше със себе си италианецът, но знаеше къде се намират девет от тях. Беше се надявала да извади самия Галардо от играта.

Спокойно насочи мерника към един мъж, който стреляше по колата на Лурдс. Куршумите на стрелеца се забиха в земята зад автомобила — явно се мъчеше да спуска гумите.

Лош избор.

Наташа натисна спусъка и пое ритането на пушката. Куршумът закова мъжа на земята. Тя презареди и празната гилза полетя във въздуха, за да направи място на следващия патрон.

Два натоварени с въоръжени мъже джипа излязоха с рев от храсталаците. Наташа ги беше пропуснала в преброяването. Беше видяла само другите две коли.

Спокойно и отмерено се прицели в шофьора на първия джип и го остави да стигне съвсем близо до колата на Лурдс. Пръстът ѝ обра мекия спусък.

Куршумът го улучи отстрани по главата и го запрати върху седналия до него сред фонтан от кръв и парченца мозък. Джипът моментално изгуби управление и се блъсна в един баобаб. Двама мъже полетяха във въздуха.

Тя се прицели във втория джип, но той се движеше прекалено бързо и излезе от обсега на оръжието.

Щеше да се справи с тях по-нататък.

Насочи се към следващата си цел. Откри я и свали мъжа миг преди дузина куршуми да се забият в дървото, което използваше за прикритие.

Останеш ли тук, мъртва си — каза си тя. Вътрешният ѝ подтик обаче беше да остане. Искаше убиеца на Юлия. Ако останеше тук, той със сигурност щеше да я подгони. Тогава можеше да го убие. Но това нямаше да стане сега.

Метна карабината през рамо и се плъзна по полегатия наклон зад дървото. Беше подбрала внимателно първата си жертва. Той бе един от малцината, които караха кросови мотори. И единственият, който беше застанал на позиция.

Вдигна полегналия мотор и натисна копчето на електронното запалване. Мощният двигател оживя и се разтресе между бедрата ѝ. Спря само колкото да си сложи шлема — макар да не бе в състояние да спре пряк изстрел, все пак можеше да я спаси от косо летящ куршум.

Настъпи скоростния лост и превключи на първа, като държеше амбреажа. Завъртя газта, отпусна амбреажа и усети как задната гума захапва земята. Приведена възможно най-ниско, Наташа полетя нагоре по склона, превключи скоростите и бързо се понесе след Лурдс.

Галардо тичаше през гората, а с карабината си пробиваше път през клони и храсти. Когато един от моторите изрева наблизко с рускинята върху него, той спря и стреля, но и трите куршума не намериха целта си.

В следващия миг тя изчезна в облака прах от военния джип, който преследваше колата на Лурдс.

Галардо побягна към мястото, където бяха оставили колите. Наруга се, че бяха спрели толкова далеч от селото, но тогава това му се бе видяло най-разумното решение.

Когато стигна джиповете, беше останал без дъх. Запрепъва се към машината и се настаня зад волана.

— Ключове! — викна той към Ди Бенедето, който тичаше на крачка зад него.

Ди Бенедето измъкна ключовете от джоба си и му ги метна, но в същия миг спря и поклати глава.

— Няма да ти свършат работа.

Галардо слезе от колата и погледна надолу. И четирите гуми бяха срязани.

— Най-напред е намерила колите — мрачно се обади Фарук. — Твоята така омразна мацка напълно заслужава вниманието ти, Патрицио.

Беше си свършила работата добре. Дори резервните гуми бяха срязани. Както и маркучите за бензина. Оставаше му единствено да се надява, че изпуснатият джип ще успее да настигне Лурдс.

— Хайде! — викна той и побягна обратно към пътя и рева на двигатели. Предстоеше му дълго тичане, но нямаше какво друго да стори.

Лурдс погледна в огледалото за евентуални преследвачи. Мислено се наруга, че не взе пистолета, който му предлагаше Наташа. Но железото не беше любимото му оръжие. Предпочиташе да използва ума си.

Само дето не ти върши работа в ситуации като тази — мрачно си помисли той.

Лесли седеше до него. Беше се обърнала и се взираше неспокойно назад.

Гари, Диоп и Адебайо седяха на средната седалка, закопчани с предпазните колани. Старецът беше прегърнал здраво кутията с нтамата.

Поне ще трябва да внимават заради барабана — помисли си Лурдс. — *Стига да знаят, че е у нас.* Но това нямаше да им попречи да избият всички.

— Идват — тихо рече Лесли.

Лурдс погледна огледалото и видя един джип да се носи по пътя след тях. Опита да натисне още по-здраво газта, но кракът му вече опираше пода. Двигателят виеше възмутено. Джипът зад тях скъсяваше разстоянието. Засега не стреляха, но очакваше...

Един куршум улучи страничното огледало и то се разлетя на парчета.

Лесли извика и се сниши. Останалите също се наведоха.

Други два куршума разбиха задното стъкло. Един от тях, а може би трети, Лурдс не можеше да каже със сигурност, проби предното стъкло и остави дупка, в която можеше да си пъхне палеца.

В следващия миг забеляза мотор, който се носеше с бясна скорост в прашния облак от колите. Настигна джипа с лекота. Мотоциклетистът насочи пистолета в лявата си ръка към шофьора.

Пред очите на Лурдс главата на мъжа рязко отлетя настрана. Джипът изгуби управление. Седящият на предната седалка се помъчи да овладее волана, но мотоциклетистът застреля и него.

Седналият отзад се опита да използва пушката си, но джипът рязко зави наляво и мотористът едва не изгуби контрол. Джипът се понесе извън пътя, завъртя се и заподскача като топче на флипер между дърветата.

Дори някой да бе преживял атаката на Наташа, едва ли все още дишаше.

Наташа — а Лурдс разбра, че това е именно *тя*, по дрехите, които носеше — даде газ и се изравни с тях. Вдигна маската на шлема си.

— Мисля, че това бяха всички — извика му тя. — Галардо и неколцина други са все още живи, но няма да могат да ни преследват в скоро време.

Лурдс кимна. Не знаеше какво да каже, но знаеше, че трябва.

— Благодаря.

— Ще проверя напред дали пътят е чист. — Наташа спусна отново маската и полетя пред тях.

— Страхотно — каза Лурдс, макар че тя не можеше да го чуе.

— Това е най-невероятната жена, която съм срещал — обади се Диоп от задната седалка.

— Радвам се, че е на наша страна — отбеляза Гари.

Лурдс мълчаливо се съгласи.

20.

Апартаментът на кардинал Мурани

Ватикана

11.09.2009

Ярост обхвана Мурани, докато слушаше обясненията на Галардо как Лурдс и хората му отново са успели да се измъкнат. Той вървеше напред-назад из стаята си и се взираше в телевизионния екран, където течаха последните новини за разкопките в Кадис.

Бяха успели да пресушат наводнената пещера по-рано от заплануваното. Отец Себастиан бе направил снимки от вътрешността и ги беше предоставил на медиите. Дори беше дал няколко интервюта, сякаш е някаква знаменитост. Действията му страшно дразнеха Мурани. Вече не му стигаше просто да отнеме ръководството на разкопките от стария глупак. Искаше го мъртъв, задето бе опетнил Божието дело.

— Почти ги пипнахме — протестираше Галардо.

— Но не успяхте, нали? А сега барабанът е у тях.

— Ако е същият барабан. Едва успяхме да го зърнем.

— Същият е, в противен случай Лурдс нямаше да отиде там. Нямаше да го вземе. Този човек е по следите на инструментите. — Мурани отиде до гардероба и извади един куфар. Отнесе го до леглото и го отвори непохватно.

— Дори да е взел барабана, не разполага с всички инструменти. Два от тях са у теб. Лурдс нищо не може да направи. Ти каза, че са ти нужни и петте.

— Наистина ни трябват и петте. Знаеш ли къде са другите два?

Галардо помълча известно време.

— Не.

— Нито пък аз. Но съм готов да се обзаложа, че професор Лурдс има представа. — Мурани взе дрехи от гардероба и започна да стяга багажа си. Оставането му във Ватикана бе невъзможно.

Макар Мурани да се чувстваше в безопасност от Обществото на Квириин (не само защото ги беше заплашил, но и защото в крайна сметка целите им донякъде съвпадаха с неговите), папата беше започнал да му обръща все повече внимание. Кардиналът беше получил нареждане на сутринта да се яви при него.

Не възнамеряваше да отиде на срещата. На това място щеше да се върне само като папа. Нещата щяха да се наредят добре за Ватикана. Лично щеше да се погрижи за това.

— Къде си в момента?

— На път. Вървим пеша към Иле-Ифе, за да уредим транспорт.

— Колко време ще ти трябва?

— Часове. Не знам дали ще стигнем преди мръкване.

— И оттам тръгваш обратно към Лагос ли?

Галардо се поколеба.

— Опасно е да се пътува нощем по тези места.

— Заминавай за Лагос. Вече си изостанал от Лурдс. Искам да го намериш. Искам да науча какво знае. Искам онзи барабан.

— Добре. — Гласът на Галардо беше мрачен. — Говорих с човека, на когото платих да следи телефоните им. Казва, че са изключени.

Мурани затръшна капака на куфара.

— Значи са се сетили как си ги намерил.

— И аз си мислех същото.

— Ще трябва да ги откриеш по друг начин.

— Отворен съм за предложения.

Дори и да имаше сарказъм в гласа му, Мурани не успя да го долови.

— Продължавай да следиш телефона на шефа на Лесли Крейн. Тя е журналистка. Вече знае, че има страхотна история. От студиото сигурно я притискат, а и самата тя вероятно страшно иска да стане център на внимание. Ще му се обади и ще му разкаже какво става. Тогава ще ги намерим.

— Добре.

Мурани се насили да запази спокойствие.

— Този път пипни Лурдс, Патрицио. — Загледа се в картината от вътрешността на пещерата при Кадис. — Времето ни изтича.

— Ще го пипна.

Мурани прекъсна връзката и прибра телефона в джоба си. Взе куфара и тръгна към вратата. Когато излезе навън, видя двама швейцарски гвардейци, които едновременно погледнаха към багажа му.

— Съжалявам, кардинал Мурани — каза по-младият. — Негово светейшество заръча да останете в квартирата си тази вечер.

— А ако откажа?

Гвардеецът се намръщи.

— Тогава съм длъжен да ви принудя. — Ръката му се спусна към дръжката на пистолета.

Мисълта, че папа Инокентий XIV го е сложил под домашен арест, разпали още повече яростта на Мурани. Ако можеше да убие гвардееца на място, нямаше да се поколебае нито за миг.

— По-кратко, Франко — обади се по-възрастният гвардеец. Той беше по-пълен и по-сдържан. — Това е кардинал Мурани. Винаги е бил приятел на гвардейците. Трябва да му отдадем дължимото уважение.

Франко обърна поглед към другаря си.

— Проявих уважение, Корги. Извиних се. — Очите му отново се върнаха върху Мурани. — Но ние сме тук по заповед на папата. Можеш да бъдеш любезен, но трябва и да си твърд. — Помълча за момент. — Моля ви, кардинал Мурани. Върнете се в апартамента си. Ако се нуждаете от нещо, с радост ще се погрижим.

— Непоносим, сляп глупак — изръмжа Мурани.

Франко посегна да задържи кардинала.

Мурани погледна към другия гвардеец и не повярва на очите си.

Корги извади спринцовка от куртката си и бързо замахна с нея към по-младия гвардеец.

Предупреден от шумоленето на дрехите, Франко се опита да извади оръжието си. Корги сграбчи ръката му, обездвижи я и го запрати в стената до Мурани.

— Какво правиш? — остро изрече Франко. — Не можеш...

Корги заби иглата във врата му и натисна буталото. Франко отвори уста да извика. За момент Мурани помисли, че ще успее, но Корги заби лакът в лицето му и му запуши устата.

Бориха се няколко секунди, докато химикалът подейства. Очите на Франко се подбелиха, тялото му омекна и той щеше да падне, ако

Корги не го бе уловил.

— Бях започнал да мисля, че си променил решението си, Корги — каза Мурани.

— Не, ваше преосвещенство — отвърна Корги. — А сега, ако нямате нищо против, ще използвам покоите ви.

— Разбира се. — Мурани отвори вратата и Корги хвърли безчувственото тяло на гвардееца вътре. Обикновено в личните стаи се допускаха единствено чистачите и приятели. Но Мурани нямаше намерение да се връща в тях. Беше хвърлил око на далеч по-великолепни покои.

Франко падна на пода и остана да лежи там.

— Ще остане в безсъзнание няколко часа — каза Корги, докато затваряше. Наведе се и взе багажа на Мурани. — Но дори и да не може да говори, папата ще разбере, че ви няма. Ще прати хора да ви търсят.

Мурани кимна и тръгна по коридора.

— А ние отдавна ще сме се махнали.

— Да, господине. — Корги влезе в крачка зад него. — Ще ви изведе от Ватикана, ваше високопреосвещенство. Има път през катакомбите.

Мурани не му каза, че това вече му е известно. Той сам беше определил пътя за бягство заедно с лейтенант Сбордони. Ватикана, Църквата, Швейцарската гвардия и Обществото на Квириин бяха съществували достатъчно дълго, за да могат да създадат свои фракции в другите организации.

Малко след като го поканиха в Обществото, Мурани беше открил неколцина свои съмишленици по въпроса за мястото на Църквата в света. Малко от тях обаче бяха склонни да действат така дръзко като него. Такива се намериха сред воините от Швейцарската гвардия. През годините някои от гвардейците бяха възпирани и дори отстранявани от длъжност заради ревностните им опити да наложат силата на Църквата. Никой от тях не знаеше тайната на Мурани, а рядко се беше случвало кардинал да действа заедно с гвардейци.

Не му беше лесно да раздели тази група. Мнозина останаха верни на папата. Други преминаха на страната на Мурани след избирането на Инокентий XIV. Бяха видели същата слабост у новия папа, която бе съзрял и кардиналът.

И видяха силата в теб — припомни си Мурани. Той бе споделил безпокойството си с кардиналите, а гвардейците бяха научили за съмненията му. И тихомълком му бяха предложили подкрепата си.

— Лейтенант Сбордони ще дойде ли? — попита Мурани.

— Не в рамките на града, ваше преосвещенство. — Корги избърза напред и излезе пръв в малкия кабинет, където понякога се събираха. — Ще се присъедини към нас в Кадис.

Мурани кимна.

— Той ли ще поеме командването на хората там?

— Да, господине. — Корги натисна една скрита дръжка на задната стена. Част от библиотеката се завъртя и разкри таен проход.

Мурани извади фенерче от робата си и го включи. В някои от катакомбите имаше електричество, но участъкът, който щяха да използват, бе занемарен и се използваше рядко. Последва лъча в мрака.

С всяка крачка към предначертаната му съдба трепетното очакване го изпълваше все повече и повече.

В покрайнините на Лагос, Нигерия

11.09.2009

Когато Наташа вдигна ръка да спрат, гърбът и раменете на Лурдс вече го боляха от напрежението, а очите му горяха от умора. Седенето превит зад волана, особено когато караш с висока скорост по неравен път, изобщо не можеше да се сравнява с приведената стойка пред компютъра. Прахта и размазаните насекоми засенчваха залеза, към който пътуваха.

Стопът на мотоциклета светна като рубин в сгъстяващия се сумрак, който се спускаше над гората. Наташа подпря машината с крак и Лурдс се изравни с нея.

— Какво има? — Лесли се събуди на мястото до шофьора. Беше заспала само преди два часа и на Лурдс не му даваше сърце да я събуди.

— Наташа поиска да спрем — каза той.

— Крайно време беше — обади се Гари. — Проклетите ми зъби почнаха да се клатят. Бъбреците ми ще се пръснат по тези бабуни. — Отвори вратата, слезе и изтича в тръс към дърветата.

Диоп и Адебайо също слязоха. Старецът носеше племенния барабан със себе си.

Лурдс с тревога си помисли, че може би никога няма да го види отново.

— Ще се върне — каза Лесли.

Лурдс я погледна.

— Това те тревожи, нали? — попита тя.

Той кимна и се усмихна.

— Май интересите ми са доста прозрачни.

— Решение на загадката. Мъртви езици. И възможен край на света. — Лесли сви рамене и също се усмихна. — И аз съм заинтересована. — Хвърли поглед на Наташа, която приближаваше към тях. — Може би повече от други, които бих могла да назова.

Отдалечи се, преди рускинята да дойде при тях.

Но вместо да спре, Наташа отиде до задната част на джипа и разкопча една от тубите с бензин. Тъмно петно кръв се виждаше на дясното ѝ рамо.

— Какво правиш? — попита Лурдс.

— На мотора му свърши бензинът.

— Можеш да пътуваш с нас.

Наташа поклати глава.

— Така имаме повече възможности да реагираме, ако Галардо разполага с друга кола, която не съм видяла.

— Засега не ни преследва.

— Това не означава, че не е някъде там.

Лурдс мълчаливо призна, че това е така. Досега Галардо бе успял да ги открие във всяка точка от тяхното пътуване. Безпокойството му отново се засили.

Наташа понечи да хване тубата.

— Дай на мен — предложи Лурдс.

— Ще се справя — упорито настоя тя.

— Не се съмнявам. — Лурдс пристъпи напред да хване тубата, когато Наташа изведнъж я пусна. За момент той си помисли, че рускинята ще го удари. Но тя се завъртя на пета и закри обратно към мотоциклета.

Взе бутилка вода от една от чантите му и пи жадно.

Тъй като знаеше, че рускинята няма да заговори, докато не е готова за това, Лурдс остави тубата на земята и махна капачето на резервоара. Леко почука по стената и разбра, че моторът е карал само на пари. Вдигна тубата и зареди, без да излее нито капчица бензин.

— Държах го на мушка — прошепна Наташа.

Лурдс завинти капака.

— Кого?

— Галардо. Държах го на мушка и не улучих. — Прибра непокорен кичур зад ухото си.

Лурдс не посочи, че съвсем скоро би могла да ѝ се отвори друга възможност. Подобно нещо едва ли щеше да я успокои. Макар да нямаше признаци, че ги преследват, той не можеше да изключи тази възможност. Галардо все намираще начин да се появява отново и отново.

— Той уби Юлия — каза Наташа.

— Не си сигурна — меко рече Лурдс. — Много хора са участвали в онова нападение.

— Знам го тук — Наташа докосна с юмрук сърцето си. — Знам го с руското у мен.

— Дай да погледна раната ти.

Тя поклати глава.

— Нищо особено.

— В тази жега и с цялата прах и мръсотия, да не говорим за флората и фауната, е опасно да я оставиш така. Може да се инфектира.

Тя сви рамене.

— Прави каквото искаш. Само че по-бързо. Трябва да продължим.

Лурдс викна на Гари, който се беше върнал при джипа, да донесе аптекката. Извади малко фенерче и бутилка антисептик.

— Нужда от помощ? — попита Гари.

— Не — отговори Наташа, преди Лурдс да успее да отвори уста.

— Добре. Супер. В камионетката съм, ако ви потрябвам за нещо. — Гари остави аптекката и се върна при джипа.

— Зле ли се чувстваш? — попита Лурдс.

— Ако не ме беше грижа за вас, щях да остана и да убия Галардо — отвърна Наташа.

Лурдс премълча. Начинът ѝ да се справи със смъртта на сестра си беше много различен от неговия. Той искаше да продължи работата на Юлия. Наташа искаше да види сметката на убиеца ѝ. Лурдс не можеше да си представи да убие някого хладнокръвно. По време на експедициите му за артефакти и ръкописи му се бе случвало да попада на професионални войници. До известна степен разбираше начина им на мислене, но нито за миг не бе и помислял, че би могъл да бъде един от тях. А Наташа го беше накарала да осъзнае, че в този опасен свят има място за такива хора.

— Е, радвам се, че си загрижена за нас. — Лурдс дръпна ръкава на блузата ѝ и си даде сметка, че няма да успее да го навие достатъчно високо, за да почисти раната. — Би ли я съблякла? Не мога...

Наташа измъкна автоматичен нож от джоба си, отвори го с палец и срязва плата.

— Благодаря. — Лурдс разкъса ръкава още повече, за да стигне до раната. Освети рамото ѝ и потисна гаденето, което се надигна в стомаха му.

— Не е нищо опасно. Куршумът само ме одраска — каза Наташа.

Лурдс само кимна — не се доверяваше на гласа си. Неравната рана изглеждаше болезнена, но нямаше вид на смъртоносна.

Въпреки това не го напускаше мисълта какво би станало, ако куршумът беше минал на петнайсет-двайсет сантиметра вляво. Щеше да разкъса гърлото ѝ. И ако не умреше на място, тя щеше да се удави в собствената си кръв.

А се държеше, сякаш това беше нищо.

Изумителна беше.

— Може да щипе — предупреди Лурдс.

— Ако не успея да го понеса, ще дам да се разбере.

Той точно от това се страхуваше.

Сипа антисептик върху раната и изми кръвта. Почисти мястото, доколкото можеше, без да докосва ръбовете, защото не искаше да започне да кърви отново.

Наташа не издаде нито звук.

След като остана горе-долу доволен от почистването, Лурдс намаза раната с антибактериален мехлем, покри я с марля и я превърза.

— Накъде отиваме сега? — попита Наташа, докато той пристягаше разкъсаните краища на окървавената ѝ риза.

— Не зная. Трябва да се свържем с другите двама Пазители.

— И те ли са като стареца?

— Казва се Адебайо — отвърна Лурдс. — Не зная. Мисля, че всички хора са продукт на своята култура, а не на поста, който заемат.

— Знаеш ли къде се намират?

— Още не.

— Да останем в Нигерия не е добра идея.

Лурдс кимна.

— Съгласен. Ще летим за Лондон.

Наташа се намръщи и поклати глава.

— Там ще е всесилна.

Повече от ясно беше кого има предвид.

— Там ще е по-безопасно — каза Лурдс. — За всички ни. Лесли успя да уреди временна виза за Адебайо чрез британското консулство.

Наташа го погледна.

— Да не би да е говорила по телефона?

— Да. Освен това уреди и полет... — Лурдс откри, че говори на гърба на Наташа.

Тя се наведе и вдигна тубата, без да каже нищо. Отиде до края на гората, където стоеше Лесли с долепен до ухото сателитен телефон.

Лурдс побърза да я настигне. Ситуацията изведнъж започна да се влошава.

— Дай ми телефона — остро рече Наташа.

Лесли я изгледа яростно и се обърна към Лурдс за помощ. Когато такава не дойде (на Лурдс определено не му се щеше да се навира между шамарите), тя отново загледа Наташа.

Гари, Диоп и Адебайо отстъпиха едновременно назад, сякаш се бяха наговорили.

— Телефонът — повтори Наташа.

— Извинявай — отвърна Лесли, — но тъкмо в момента се мъча да уредя...

Наташа посегна към телефона. Лесли блокира опита ѝ само защото рускинята бе посегнала с ранената си ръка и беше по-бавна от обичайното.

— Ах, ти, безочлива краво! — избухна Лесли. — Как смееш да ми посягаш!

Лурдс застана между двете жени и моментално реши, че това е една от най-глупавите постъпки в живота му. Преди да успее да направи каквото и да било, Наташа го удари в гърлото с ръба на дланта си и го подсече. Той полетя без всякаква грация и се стовари по гръб с такава сила, че остана без въздух.

Наташа извади пистолет и го насочи между очите на Лесли.

— Телефонът — каза тя. — Веднага.

Противно на всички очаквания, Лесли се хвърли срещу нея и замахна с телефона като със сопа към лицето ѝ. Рускинята блокира удара с пистолета и изби апарата от ръката ѝ. Улови го с лекота, преди да падне на земята.

Лесли отново се хвърли към нея, но Наташа се извъртя настрани и я препъна. Лесли се просна на земята до Лурдс, който все още се мъчеше да си поеме дъх.

Наташа клекна и взе и неговия сателитен телефон. После поиска апаратите на Гари и Диоп. И двамата ги предадоха с напрегнати и изумени физиономии.

— Галардо и хората му ни следяха чрез тях — каза Наташа, докато хвърляше телефоните на земята. — Затова ни намериха. Знаят къде сме благодарение на GPS сигнатурите на телефоните. — Намръщи се към Лесли. — Най-вероятно заради твоя, защото не го сваляше от ухото си.

Лесли каза нещо страшно нецензурно и неподходящо на една дама.

Наташа не ѝ обърна внимание и вдигна тубата.

— Лично аз нямам нищо против още някоя възможност да видя Галардо и неговите хора. Но не съм сигурна, че ще оживея при още едно нападение. — Поля телефоните с бензин.

— Какво правиш? — невярващо изкрещя Лесли.

— Взимам мерки да не ни преследват повече.

Лурдс пое първия си истински дъх след падането, а Наташа клекна и запали кладата със запалката си. Пламъците лумнаха и заблестяха в настъпващия мрак. Няколко секунди по-късно телефоните започнаха да се топят, а после също се запалиха.

— Ами ако ни потрябва помощ? — остро попита Лесли, докато ставаше. — Случайно да си се замисляла за това?

— Ако ни потрябва помощ, ще си помогнем сами — каза Наташа и тръгна към мотоциклета. — По-вероятно е помощ да ни е нужна, ако Галардо ни намери отново. Трябва да се махнем колкото може по-надалеч и по-бързо от това място.

Лурдс се изправи предпазливо, като се чудеше дали няма нещо счупено, изкълчено или раздрано. Остана за момент неподвижен и почувства топлината от огъня.

— Ти я взе — обвинително рече Лесли.

Това не беше съвсем вярно, но той нямаше намерение да спори.

— Може би е по-добре да тръгваме.

Наташа не даде никакъв знак, че смята да ги изчака. Прехвърли крак през седалката на мотора и натисна бутона за запалване. Ниският грохот на двигателя завибрира през гората и прогони нощните звуци. Миг по-късно лъчът на фара разсече мрака.

Лурдс вдигна прашната си шапка, нахлупи я, загаси с пръст горящите телефони и се настани зад волана на стария джип. Диоп, Гари и Адебайо се качиха отзад.

За момент Лесли остана до колата със скръстени ръце. Приличаше на инатливо дете.

— Чака ни дълъг път, Лесли — каза Лурдс. — Дори оттук. А и съседите не биха ти се понравили.

Лесли изруга и отвори вратата. Качи се на предната седалка и изгледа яростно отдалечаващия се мотоциклет.

— Не ми е шеф — сприхаво рече тя.

Лурдс премълча. Превключи на скорост, отпусна амбреажа и потегли след мотора. Надяваше се Лесли да разбере, че той няма желание да води този разговор. Не очакваше нищо добро от това. Каквото и да се изговореше, телефоните щяха да си останат в гората и нищо нямаше да се промени. А не беше сигурен, че Лесли е права. От всички тях Наташа беше най-подготвена за всички неприятности. Би било глупаво да не я последват.

— Защо не направи нищо? — остро попита Лесли.

Въпреки намесата си, благодарение на която си бе спечелил хубав набор от синини, Лурдс знаеше, че е безсмислено да посочва, че е опитал.

— Не мога да повярвам, че ѝ позволи да ми подпали телефона.

Очертава се наистина дълъг път — помисли си Лурдс.

Пещера 42

Гробищни катакомби на Атлантида

Кадис, Испания

11.09.2009

— Добре ли сте, отче?

Отец Себастиан погледна към Дарио Бранкати. Главният инженер стоеше до него и изглеждаше толкова изтощен и измъчен, колкото се чувстваше и самият свещеник.

— Добре съм, господин Бранкати — отвърна той. — Просто съм уморен, това е. Няколко часа съм, и ще ми мине. Вие самият сякаш не сте спал.

— Ще спя, когато приключим с това — рече Бранкати. — Извинете за ранния час.

Според часовника на Себастиан беше почти три сутринта. Беше спал едва четири часа, макар да си бе обещал, че ще си легне по-рано.

— Нямахте да ви будя, но реших, че сигурно ще поискате да го видите с очите си — каза Бранкати.

— Така е.

Бранкати му подаде зареден фенер и нова каска.

— Вече си имам — каза Себастиан и показа старата.

— В какво състояние са батериите й?

Себастиан се поколеба и поклати глава.

— Не зная.

— Точно затова ви е нужна нова.

Двамата швейцарски гвардейци също имаха нови каски. Себастиан се помъчи да си спомни имената им. Питър беше онзи с малкия белег над веждата — спомен от момчешко сбиване с брат му заради някаква играчка. А другият, с волевата брадичка, беше Мартин. Добри мъже. Бяха настояли Себастиан да сложи спасителна жилетка с халки за хващане, ако се наложи да го изнасят бързо от пещерата. Тримата последваха Бранкати и хората му в пещера 42.

Нервен трепет обхвана Себастиан, докато предпазливо газеше в дълбоката до кръста вода. Помпите ръмжаха безспирно и изпомпваха водата. По-голямата част от работата беше свършена, но екипите бяха нащрек, в случай че отнякъде се появи друг теч. Дълбочинният радар

бе потвърдил наличието на вода зад няколко от стените. Вървяха в мехур в скалата, увиснал на четиридесет и пет метра под нивото на Атлантическия океан.

Подът беше коварен. Тела и части от тела все още се носеха под черната като нефт повърхност. Себастиан усети нещо да докосва крака му и видя как един череп се показва за миг над водата, за да изчезне отново.

— Ще изпомпим останалата вода през следващите шест дни, отче — каза Бранкати. Гласът му бе почти заглушен от шума на вакуумните мотори, които изсмукваха водата от пещерата.

— Това е добре. — Себастиан вървеше след него през гробовете. Само някои от тях все още бяха запазили обитателите си.

— Миналия път не я видяхме, защото не останахме достатъчно дълго, преди пещерата да се наводни — каза Бранкати. — А когато я намерихме сега... — Поклати глава. — Никой не повярва.

Няколко минути по-късно Себастиан вече се взираше в находката на Бранкати.

Вратата беше огромна. Ширината ѝ беше най-малко четири и половина метра. Овалната форма отразяваше лъчите на фенерите с метален блясък. Странни символи покриваха повърхността ѝ. Пред очите на Себастиан те затрептяха и се раздвижиха. Той ги разчете за секунди.

Това са нашите почитани мъртви.

Мястото е защитено, закриляно от ръката на бог.

Тези хора са живели в свещената божия земя.

Остави ги да спят.

Себастиан прочете всичко отново. Опита се да се съсредоточи, не виждаше надписа. Виждаше само символите. Но беше сигурен какво е прочел.

В средата на вратата беше изобразена същата фигура, която бе видял да виси от огърлицата на мъртвеца. Мъжът беше висок и красив, с едната си ръка държеше книга, а другата бе протегнал, предлагайки помощ.

Под него имаше печат, който Себастиан разпозна от материалите, които му беше дал папа Инокентий XIV. Върху печата бе изобразена блестяща ръка върху отворена книга, от чиито страници излизаха пламъци.

Спря вцепенен. Шокът беше толкова силен, че едва не спря сърцето му.

— От някаква метална сплав е — каза Бранкати. — Но все още не сме определили каква точно. Начинът, по който е вградена в скалата, е изпреварил времето си. И днес не бихме могли да се справим така. Нямам обяснение за това.

— Просто забравена технология — обади се един от работниците. — Като онази, с която египтяните са издигнали пирамидите. Можем да предпологаме как са го направили, но не знаем със сигурност.

— Боже мой — дрезгаво прошепна Себастиан, докато се препъваше напред. Щеше да падне, ако един от швейцарските гвардейци не го бе удържал. Протегна ръка и докосна печата.

Линиите му бяха все още ясни и с остри ръбове. Блестеше, сякаш е бил изсечен вчера.

Вярно е. Всичко е вярно. Себастиан прокара трепереща длан по печата.

— Отче — тихо се обади младият Питър, който го бе задържал.

— Добре съм. — Себастиан дръпна ръката си. — Моля. Пуснете ме.

Питър се подчини видимо неохотно, но остана плътно до него.

Студен страх обхвана Себастиан. Той нямаше нищо общо с водите, които чакаха от другата страна на пещерата да ги погълнат. Предизвика го фигурата от огромната врата в пещерата. Себастиан падна на колене и усети ледената вода, която достигна до гърдите му.

Събра длани и се замоли за милост и спасение не само за себе си, но и за всички души, изгубени при потъването на Атлантида.

Тогава бог не е бил милостив. И не би могъл да бъде. Загубата на сина му и дързостта на царете — жреци на Атлантида били неппростими.

Затова той запратил острова на морското дъно.

Но защо е тук сега? За да ни изпита отново ли? Това ли искаш. Господи? Изпитание?

Ако това бе изпитание, Себастиан се боеше, че отново ще се провалят. Страхуваше се, че дори могат да се изкушат от онова, което лежи отвъд странната метална врата.

Ако го стореха, светът отново щеше да бъде обречен.

Хотел на летище „Лагос“

Иекия, Лагос, Нигерия

11.09.2009

Лурдс разглеждаше изображенията на звънеца, цимбала и барабана на екрана на лаптопа, но пишеше върху жълтите страници на големите бележници, които бе купил на път към хотела. Наташа не беше приела особено радушно тази покупка, но той ѝ бе обяснил, че се нуждае от нея.

Главата му беше пламнала, докато сравняваше четирите езика върху трите инструмента. Работеше трескаво, разменяше стойности и думи, идеи и предположения, които му бяха хрумнали по време на дългото шофиране до Лагос.

Дори грозящата го опасност не бе изключила онази част от ума му, която така обичаше загадките на езика и културата. Точно там живееше страстта му.

След пристигането в хотела се бяха регистрирали и разотишли по стаите си. Лесли бе успяла да уреди всички да се настанят на един етаж.

В групата обаче нямаше никакво другарско чувство. Всички — с изключение на Диоп и Адебайо, които се държаха като отдавна изгубени приятели — бяха предпочели да се уединят в стаите си.

Лурдс не искаше да се занимава с жените и все още не беше напълно сигурен на чия страна да застане. Лесли беше успяла да го доведе дотук, имаше го и момента на интимност, но Лурдс никога не бе позволявал сексът да пречи на работата му. Подозираше, че и тя е същата в това отношение.

За жалост и двамата бяха движени от едно и също желание — да изпъкнат в работата си. И това ги поставяше от двете страни на барикадата по отношение на инструментите.

Рускинята имаше своите лични планове да отмъсти за убийството на сестра си. Лурдс подозираше, че тази нейна нужда идва

не само от личната трагедия — смъртта на Юлия, но и от мотивите — каквито и да бяха те — на Наташа да стане полицай.

Проблемът беше, че Лурдс почти се пръскаше от идеи. Имаше нужда от трибуна, от някого, с когото да може да говори за всичко, което бръмчеше в главата му.

Не му се виждаше честно, че не го споделя с Лесли.

Само че не можеше да го направи.

Погледна бележките си върху последните няколко страници и си даде сметка, че е на път да полудее, ако не говори за това.

Време беше да вземе решение.

В крайна сметка реши да избере най-безстрастния слушател. Лесли не отговаряше на изискването. Ако споделеше с нея предположенията си, тя щеше да се запали и да го накара да направи още по-големи и шантави скокове. А той трябваше да бъде свален на земята, за да довърши работата си.

Остави лаптопа на леглото, отиде до хладилника и извади две бири. Току-що беше взел душ и бе облечен в къси жълто-кафяви панталони и стара тениска. За момент спря до вратата и се запита дали наистина се нуждае от аудитория. Но знаеше, че се нуждае.

И то веднага.

Хвърли поглед към бележника на леглото. Думата АТЛАНТИДА бе подчертана, оградена и фланкирана със звезди. Наистина, наистина се нуждаеше.

Излезе от стаята, донякъде изпълнен с опасения.

Почука на вратата. Зачака в коридора, чувствайки се едновременно нелепо и несигурно, защото знаеше, че тя го гледа през шпионката.

И сигурно слага обратно предпазителя на пистолета си.

Реши, че сигурно е в леглото, и понечи да почука отново. Едва минаваше пет по местното време.

В същия момент тя отговори на руски.

— Какво искаш?

— Идвам с дарове. — Лурдс се опита да се усмихне и вдигна двете бири.

— Имам си хладилник и в моята стая. Махай се.

Част от самоувереността му се изпари. Лурдс свали бирите.

— Искам да поговорим.

— За какво?

— Дешифрирах част от надписите върху инструментите.

— Добре. Можем да поговорим за това сутринта.

— Искам да говоря сега.

— Сега не е време за разговори. Иди да поспиш.

Лурдс се поколеба. Знаеше, че се държи като упорито дете.

— Не мога да спя.

— Изпий бирите. Ще заспиш. Имаше тежък ден.

Опита се да измисли друг аргумент, но не успя. Обхвана го чувство за безсилие.

— Искам да знам дали съм на прав път.

— Не съм лингвист. Не мога да ти помогна.

Без да има какво да възрази, Лурдс се извини за събуждането и понечи да си тръгне. Не беше изминал и три крачки, когато тя отвори вратата и го повика. Той спря и се обърна.

Беше прекрасна в пижама и с разпусната коса. Естествено, пистолетът в ръката ѝ бе в крещящо несъответствие с всичко това.

— Влизай — въздъхна тя. — Но ако се опиташ да се занасяш, ще те застрелям.

Докато говореше, Лурдс крачеше напред-назад. Не можеше да се съдържи. Колкото повече говореше, толкова по-енергичен се чувстваше. Всяка следваща дума сякаш подклаждаше пожара в него.

Наташа седеше свита в леглото, опряла брадичка в коленете си. Пистолетът лежеше на възглавницата до нея. Лурдс осъзна, че и тя не беше спала. Беше седяла тук в боен режим.

Отпиваше от бирата си, докато го слушаше, а неговата се стопляше и изветряваше на масата, докато изгряващото слънце нагряваше прозореца зад завесите.

— В надписа се говори за островно царство — каза Лурдс. — Мисля, че става въпрос за Атлантида.

— Атлантида — повтори Наташа с такъв тон, сякаш не му бе повярвала и за секунда.

— Така мисля. Макар в надписите да не я наричат с това име.

— А как я наричат?

Лурдс поклати глава.

— Трябва да познавам по-добре езика, за да разбера. Онова, което правя, е да замествам с думи и идеи символите от надписите.

Мога да използвам името Атлантида за острова и дори да наричам жителите му атланти, но не е задължително те наистина да се наричат така.

— Тогава защо островът е известен като Атлантида?

— Това име е използвал Платон в диалозите си. По-късно океанът, в който се предполага, че потънал, бил наречен Атлантически. — Лурдс се опита да подреди всичко в ума си. — Нека засега просто да го наричаме Атлантида.

— Даваш ли си сметка, че Римокатолическата църква смята, че е открила Атлантида? Има го по всички новини.

— Няма значение дали са я открили, или не са — каза Лурдс. — Там няма да намерят нищо важно.

Наташа му се усмихна и поклати глава.

— Звучиш ужасно самоуверено.

— Така е. Намирала се е под водата девет или десет хиляди години. Това се отразява зле на артефактите — макар че при подходящи условия голяма част от тях биха оцелели. Керамика, обработен камък, злато. Но не вярвам, че ще се различават особено от други артефакти от същото време. *Ти* мислиш ли, че ще открият нещо?

— Аз съм открила, професор Лурдс, че животът е съставен от множество странни случки. Да вземем например това: аз винаги съм знаела, че може да ме убият. Такова е естеството на работата ми. Но мисълта, че Юлия може да стане жертва заради нещо, което е изкопала, никога не ми беше минавала през ума.

Спря за момент, но Лурдс не каза нищо и тя продължи да говори:

— Освен това в този свят има неща, които са съществували хиляди години и продължават да съществуват. Пирамидите. Гробниците на фараоните. Древни документи, които несъмнено си чел.

— Да, но обектът при Кадис е бил под водата цели хилядолетия, докато земетресението не го издигна от морското дъно. — Лурдс поклати глава. — Няма да намерят нищо ново или уникално на онова място.

Тогава защо Атлантида е толкова важна?

— Не зная. Зная обаче, че именно тя е мястото, където се е случило онова, за което се говори в надписите.

— Какво е то?

— Катаклизъм.

— Островът е потънал.

— Да. Но според това, което прочетох, авторите вярват, че бог е потопил острова.

— Ти не вярваш ли?

Лурдс въздъхна.

— Никога не съм вярвал особено в бог, който се меси в живота ни. Сигурен съм, че си има достатъчно друга работа, за да отговаря на молитви.

— Не ми се вярва атлантите да са се молили островът им да потъне.

— Сигурно не са. — Лурдс се намръщи.

— В надписите казва ли се защо бог е потопил острова?

— Разгневил се на хората.

— Това май е типично за него, ако се вярва на Стария завет.

— Нищо ново, нали?

— Тогава защо се вълнуваш толкова?

— Защото съвпада с онова, което Адебайо ми разказа за Удавената земя. Това е неговото име за потъналия свят.

— Не успях го да чуя.

Лурдс се сети, че не е имало време да ѝ разкаже историята по пътя към Лагос, и го направи сега.

— Най-интересното за мен е, че според Адебайо по онова време всички говорели на един език.

— Нямаше ли и в Библията подобно нещо? — попита Наташа.

— Разбира се. Историята за Вавилонската кула.

— Сецям се. Хората решили да издигнат кула, по която да се изкачат до небето при бог. Като видял това, бог сложил край на единството им и направил така, че да се разделят и да говорят на различни езици.

— Именно. Смята се, че кулата е била построена във Вавилон. Вероятно това е една от причините градът да се нарича така. Името е акадско и най-общо се превежда като „Порта на бога“.

— Но защо говориш за Вавилонската кула? Мислех, че става дума за Атлантида.

Лурдс въздъхна. Напоследък прекаляваше с работата. Вместо да забавя темпото, той сякаш го увеличаваше.

— Защото ако има място, където всички хора говорят на един и същ език, би следвало да се предположи, че става дума за остров.

— А какво ще кажеш за Плодородния полумесец^[1]? Смята се, че човечеството е тръгнало от него.

— Археологическите данни изглеждат доста ясни, така че няма да дискутирам това. Ще предположа само, че група хора е отплавала оттам, открила е чуден остров в Атлантическия океан и е създала на него общество, каквото никой преди не е виждал.

— Защо?

— Защото Платон казва, че Атлантида била именно такава държава.

— Други твърдят, че е чиста измислица.

— Може и да е. Но островът, на който според надписите са се появили тези артефакти, е бил истински. Ако в онези времена някой е искал да построи толкова висока кула, че да заплаши бог, защо това да не е станало в Атлантида?

— Какво искаш да кажеш?

— Смятам, че високоразвитата цивилизация на острова, която е създала тези инструменти, е била в състояние да построи и Вавилонската кула.

— Ако се съди по новините, на обекта не са открити основи на небостъргачи — каза Наташа.

— Доколкото видях, не са намерили кой знае колко от града върху проучвания район. При потъването на острова всичко на повърхността е било заличено. А и в пещерите не са намерили кой знае какво.

— Намерили са врата — рече Наташа.

Лурдс я погледна.

— Каква врата? — Не беше гледал телевизия напоследък.

Наташа взе дистанционното и включи телевизора. Темата на предаването на CNN бяха разкопките и откриването на странна метална врата в пещерите.

Камерата се фокусира във вратата. Лурдс ахна. Не можеше да повярва на очите си.

— Вратата се вижда съвсем ясно на записа, който получихме от информационния екип на отец Себастиан — казваше водещият. — Засега изследователите не са успели да преминат от другата страна.

Според моите източници археолозите се страхуват, че при по-нататъшни разкопки може да се стигне до срутване. Засега работата — доколкото изобщо има такава — продължава много предпазливо.

Лурдс сграбчи химикалка и лист от бюрото, застана пред телевизора и започна да пише трескаво.

— Какво има? — попита Наташа.

— Надписът върху вратата — дрезгаво отвърна Лурдс, — е на същия език и писменост, които дешифрирам върху инструментите.

Не бива да правиш това — каза си Лесли Крейн, докато прекарваше картата през електронната ключалка на вратата на Лурдс. Но знаеше, че най-вероятно ще го направи, още в момента, когато бе взела резервния ключ от рецепцията.

Още му беше бясна, задето не бе попречил на Наташа да изгори телефона ѝ. В края на краищата тя трябваше да представи нещо на продуцентското студио. Лурдс беше трамплинът за професионалния ѝ триумф.

Освен това имаше и лични причини. Нямахте по-добър начин от секса, за да разтовари бушуващите емоции.

Пристъпи в стаята и видя, че всички лампи са запалени. Очакваше да намери професора зад бюрото или в леглото. Смяташе, че ще я усети веднага щом прекрачи прага. Всички бяха малко напрегнати след приключенията през последните няколко дни. Ако я видеше да влиза, това щеше донякъде да намали елемента на изненада, но едва ли би се отразило на желанието, което изпитваха един към друг. Двамата с Лурдс си пасваха добре в леглото. Сигурна беше, че и той е на същото мнение.

Само че него го нямаше.

Изпълни я раздразнение при мисълта, че Лурдс броди из хотела, след като Наташа им бе наредила категорично да бъдат колкото се може по-незабележими. Нима бе излязъл навън и изложил на риск живота си и нейната история?

Започна да разчиства леглото. Когато се върнеше, щеше да я намери тук и да се отдадат на помирителен секс — той почти винаги бе най-добрият. Не мислеше, че Лурдс е твърде объркан от чувствата, които тя хранеше към него напоследък, но това не намали ентусиазма ѝ.

Тогава забеляза жълтия бележник на бюрото, изписан с прилежния му почерк. Една дума се наби в очите ѝ.

Атлантида

Вдигна като хипнотизирана бележника и прелисти страниците. *Атлантида* се срещаше на няколко пъти, сякаш Лурдс отново и отново беше достигал до един и същи отговор.

Островно царство. Удавена земя. Неподчинение пред бог. Един език.
Атлантида.

Забравила сексуалните си копнежи, Лесли грабна бележника, отнесе го в стаята си и засне страниците с цифровия си апарат. Сърцето ѝ биеше бясно в гърдите. Очакваше Лурдс да се върне всеки момент.

Но той не се върна.

Когато приключи, върна бележника в стаята му. Мислите ѝ препускаха. Това се оказваше по-голямо, отколкото си бе представяла. Разполагаше с чисто злато. Ако можеше да свърже по някакъв начин името на Лурдс с разкопките на Атлантида и звънеца, който бяха намерили, рейтингът на предаването ѝ щеше да скочи до небето.

И не само това — щеше да продаде нови серии. Може би дори за ГОЛЕМИ пари. Ако разкопките на Атлантида в Испания се окажеха важни — а те ставаха още по-интересни с откриването на загадъчната врата, — тя щеше да има своя дял от сензацията.

Вълнението ѝ нарастваше. Желанието за секс — също. Настани се в леглото и зачака. Нетърпеливо.

След още един час Лурдс най-накрая се наговори. Вълнението обаче все още кипеше в него, а мисълта за откритата от отец Себастиан масивна врата не го напускаше.

Не можеше да повярва, че Наташа е все още будна.

— Какво ще правим? — попита тя.

— Диоп и Адебайо повикаха другите Пазители — каза Лурдс и седна на ръба на бюрото в другия край на стаята. — Ще се срещнем с тях в Лондон.

— Ще носят ли инструментите?

— Да.

— Показват голямо доверие в нас.

— Не — поклати глава Лурдс. — Не това е причината. А голямото им отчаяние. Работодателят на Галардо разполага с два от инструментите. Ако успее да ги разчете, а няма причина да не е в състояние да го направи...

Наташа му се усмихна дяволито.

— Признаваш, че някой друг може да бъде толкова талантлив с езиците като теб ли?

— Който и да е той, знае повече от нас за това, което търсим.

— Мислиш ли, че знае за Атлантида?

Лурдс не се поколеба. След като бе задала въпроса, всичко му се избистри.

— Най-вероятно.

Наташа сбърчи чело.

— Замислял ли си се за ролята на Църквата?

— Църквата ли? Католическата църква? — Лурдс поклати глава.
— Защо им е...

— ... да финансират и водят разкопки на място, което може и да е Атлантида — прекъсна го Наташа. — И аз се питах същото. Какъв интерес би могла да има Римокатолическата църква във всичко това?

Лурдс се замисли над думите ѝ, тъй като да свърже двете събития — Атлантида и разкопките на Църквата с инструментите — наистина не му беше хрумвало. Но в светлината на потенциалната връзка с Атлантида — и като се има предвид с какви съкровища разполага в библиотеките и архивите си — как беше възможно Църквата да не знае нищо?

Изпълни се с безпокойство, когато обмисли последиците. Църквата разполагаше с мрежа, обхващаща целия свят. Ако някой бе в състояние да търси нещо в течение на стотици и дори хиляди години, това беше именно Римокатолическата църква.

— Мисля, че прекаляваме — каза той.

— Дали? — вдигна вежда Наташа.

— Дойде ред и на конспирациите.

— В работата си непрекъснато се сблъсквам с конспирации. Заговор за извършване на убийство. Заговор за обир. Заговор за измама. Тук има нещо скрито, и то може би от хилядолетия. А сега е на път да излезе на бял свят. Не мислиш ли, че някой ще поиска да го контролира?

Думите ѝ бяха съвсем основателни от гледна точка на изследването, което правеше Лурдс, и това го разтърси.

— Никой не би могъл да предвиди, че земетресението ще изхвърли онова парче суша на повърхността — каза той.

— Когато някой хвърли труп в Москва река, едва ли очаква той да изплава отново. Но понякога се случва.

— Говориш за убийство — възрази Лурдс. — След най-много сто години всички свързани с него ще бъдат мъртви.

— Говоря за събитие. Ти спомена потъването на Атлантида. Унищожаването на Вавилонската кула. Това са събития с доста големи последици. И засега са единствените, за които знаеш. Ами ако има и нещо друго?

Лурдс се замисли. Имаше нещо друго. *Трябваше* да има. Ако инструментите бяха без значение, тогава защо бяха убили Юлия заради тях?

— Ще продължим да търсим — каза той.

— Очаквай по-голяма съпротива — отвърна Наташа. — Сигурна съм, че който и да стои зад Галардо, не е планирал да научаваш толкова много.

Лурдс кимна и се изправи.

— Може би си права.

— Сигурна съм, че съм права. Именно затова Галардо и хората му се мъчат да ни убият. — Наташа прегърна коленете си.

— Ще си вървя. — Лурдс тръгна към вратата. — По-добре опитай да поспиш няколко часа преди полета.

Ръката му беше върху дръжката на вратата, когато тя го повика обратно.

— Не ми се спи — каза тя.

Лурдс я погледна, мъчейки се да разбере какво иска да каже.

— Освен ако не изпитваш някакви скрупули — добави Наташа.

— Не — каза Лурдс и пристъпи към нея. Лесли не бе посещавала леглото му, откакто бяха в Нигерия. А и напоследък не хранеше особено добри чувства към него. Реши, че това е предостатъчно.

Наташа го прие с отворени обятия.

Грубото чукане по вратата го изтръгна от съня. Едва бе отворил очи, когато Наташа се освободи от прегръдката му и го прескочи с пистолет в ръка. Чаршафът се плъзна на леглото, разкривайки голото й тяло.

В същия момент вратата се отвори и Лесли нахълта вътре.

— Минава единайсет — рязко каза тя. — Ако не станете, ще изпуснем самолета. — Изглежда кръвнишки Лурдс. — А ти си истински кучи син, да знаеш.

Лурдс не знаеше какво да каже, затова премълча.

— Можех да я застрелям — каза Наташа на руски. Не направи никакъв опит да се покрие.

— Не — изграчи Лурдс, докато умът му се мъчеше да роди нещо смислено.

Без да каже нищо повече, Лесли излезе от стаята и си проби път през Гари, Диоп и Адебайо. Двамата възрастни мъже се опитваха да скрият усмивките си.

— Човече, това беше адски грубо — рече Гари. — Опитях се да я убедя да не използва резервната карта. Просто не пожела да ме слуша, след като чатна къде си.

— Би ли затворил вратата? — помоли Лурдс.

Гари отдаде отсечено чест и изчезна.

Наташа се надигна от леглото и тръгна към банята.

Лурдс остана да лежи, чувствайки се като нежелана награда в някакво свирепо състезание. Ако не беше си прекарал чудесно, сега сигурно щеше да му е криво. Той се зазяпа в изкусително покращащите се бедра на Наташа, докато тя не го забеляза.

Сграбчи тениската от бюрото и му я хвърли.

— Обличай се.

— Можем да влезем заедно под душа — предложи. Лурдс. — Ще спестим време.

Наташа го погледна и се ухили.

— Ако съдя по последния път, ще закъснеем още повече — отвърна тя и затвори вратата на банята.

Лурдс изстена и се надигна с мъка. Полетът до Лондон се очертаваше дълъг. За щастие можеше да се зарови в превода на надписите. Ако всичко вървеше добре и имаше повечко късмет, може би щеше да е приключил, преди да кацнат.

[1] Регион в Близкия изток, включващ днешните Израел и Ливан и части от Йордания, Сирия, Ирак и Турция, напояван от реките Йордан, Ефрат и Тигър. — Б.ред. ↑

21.

Международно летище „Муртала Мохамед“

Лагос, Нигерия

12.09.2009

— Хей.

Сепната от гласа на Гари, Лесли вдигна очи към отражението му в стъклото. Беше се загледала към самолетите на пистата. Баща ѝ често пътуваше извън страната по работа. Двете с майка ѝ винаги го изпращаха до „Хийтроу“. Лесли беше запленена от самолетите. Хората непрекъснато пристигаха и заминаваха нанякъде.

— Какво?

Гари сви смутено рамене. Приличаше на кацнал на клон петел. Слушалките на iPod-а висяха на врата му. Едва сега си даде сметка колко грубо се беше държала с него. Точно в този момент не ѝ пукаше. Но знаеше, че по-късно ще съжалява, затова му спести хапливите коментари, които ѝ идваха наум.

— Просто исках да се уверя, че си добре — каза Гари.

— Добре съм.

Той кимна.

— И аз така си помислих.

— Аз съм лошо момиче — каза Лесли, като се мъчеше да скрие горчивината в гласа си. — Не ми е разбил сърцето. Просто правихме секс.

— Да. Знам. Случвало ми се е на няколко пъти. — Гари ѝ хвърли крива усмивка. — Шантава работа — отначало си казваш, че е само физическа връзка и не ти пука...

— *Не ми пука.*

— ... а ти е криво, когато приключи. — Гари я погледна още по-смутено. — Просто исках да знаеш, че не си сама.

— Да не си влязъл в ролята на голямото братче?

— Може би донякъде.

Лесли изгледа свирепо отражението на Лурдс и Наташа, седнали до изхода на чакалнята. Професорът работеше върху бележките си. Руската крава четеше списание и отпиваше вода от бутилка. Не разговаряха помежду си.

— Щом си ми батко, би ли натупал Лурдс вместо мен? — попита Лесли.

Гари се намръщи.

— Не мисля, че идеята е добра.

— Че защо? Само не казвай, че те е страх от него. Той е просто университетски професор. Здрав и як момък като теб не би имал никакъв проблем с такъв като него.

— Лурдс не ме притеснява. Повече се страхувам от новото му гадже. Ще ми нарита задника, без да се замисли. И то ако преди това не ме пречука.

— Ама че батко — промърмори Лесли.

Гари я погледна с огорчена физиономия.

— Просто исках да ти кажа, че съм на линия, ако имаш нужда от нещо. — Обърна се и се отдалечи.

Лесли въздъхна. *Не трябваше да си толкова груба с него. С нищо не ти е виновен.* Отпи от енергийната си напитка и продължи да гледа самолетите. По-късно щеше да се извини на Гари за гадното си поведение. Но засега имаше нужда да остане ядосана.

Да бъде ядосана беше единственият начин, по който можеше да напомпа егоизма си достатъчно, за да предаде доверието на Лурдс и да се погрижи за собствената си кариера. Знаеше, че трябва да го направи. А и след като тази сутрин бе открила професора в леглото на Наташа, той май си го заслужаваше.

Няколко минути по-късно пътниците започнаха да се качват на самолета. Лесли гледаше как Наташа и Лурдс си събират нещата. Диоп и Адебайо се затъртриха след тях, без да прекъсват оживения разговор, който водеха от сутринта. Гари си беше намерил поредната хубавица и бърбеше с нея.

Лесли събра кураж, обърна се и пусна празната кутия от напитката в кошчето, след което се насочи към телефоните до тоалетните.

Пъхна в апарата кредитната карта на компанията и набра телефонния номер на шефа си.

— Уин-Джоунс.

— Филип, Лесли е.

Тонът на Уин-Джоунс моментално стана раздражен.

— Къде си, по дяволите? — сприхаво попита той.

При друга обстоятелства Лесли би се уплашила да не загуби работата си. Но не и днес. Историята, с която разполагаше, просто бе прекалено голяма.

— В Нигерия — отвърна тя.

Уин-Джоунс изруга цветисто.

— Знаеш ли колко ни струва малката ти екскурзия?

— Нямам представа — честно си призна Лесли. Беше се отказала да следи разходите, след като видя разписките за първите няколко хиляди лири, които бяха похарчили.

— Надхвърлихте многократно онова, което мога да покрия. Когато се върнеш, сядаш да си пишеш оставката. И имаш страшен късмет, че ви плащаме самолета.

— Ти ще имаш късмет, ако не вдигна цената.

Това разрази нова буря от ругатни.

— Филип — каза Лесли, докато за последен път призоваваха пътниците да се качат в самолета, — мога да ти дам Атлантида.

Ругатните спряха.

— Чу ли ме? — попита тя.

— Да — предпазливо отвърна Уин-Джоунс.

— Нещата, които търсим — звънецът от Александрия, цимбалът от Русия и барабанът от Нигерия, за който нямах време да ти разкажа — са свързани с Атлантида. Лурдс се справи. Мога да го докажа.

Уин-Джоунс замълча за малко от другата страна на линията.

— Не си просто отчаяна, нали? Или полудяла от някоя тамошна болест?

— Не.

— Или прекалила в някой бар?

— Не. На летището съм. Пътуваме за Лондон.

— Каж ми за Атлантида — предпазливо рече Уин-Джоунс.

— Лурдс разчете надписите върху звънеца, цимбала и барабана.

Лесли се чувстваше едновременно развълнувана и потисната. Не ѝ харесваше да бъде предател, но в случая ставаше дума за самосъхранение. Тя обичаше работата си. Не беше влюбена в Лурдс.

Ни най-малко. Нито за момент... Чуваше горчивината на собствените си мисли. Концентрира се върху онова, което искаше да каже.

— На подобна история се попада веднъж в живота.

— Онова с оставката не беше сериозно — заотстъпва Уин-Джоунс и едва не заскимтя от желание да спечели доверието ѝ. — Горещините се отразяват на всички ни, но съм сигурен, че мога да запазя мястото ти. Компанията харесва как работиш.

Лесли се усмихна.

— Добре. Значи нямаш нищо против да им кажеш, че искам дял от това.

— Какво?

— Чу ме. Искам процент от крайния продукт. От правата за излъчване. От книгите. От продажбите на дискове.

— Невъзможно.

— Същото се отнасяше и за откриването на Атлантида. — Отново се усмихна, част от болката, че е намерила Лурдс в леглото на Наташа, изчезна. Беше на път да разчисти здравата пътя на кариерата си. — Погрижи се, Филип. Трябва да вървя.

Затвори, метна сака през рамо и забърза към изхода. Знаеше, че е постъпила като истинска кучка. Но си имаше оправдание. Не го бе направила само заради кариерата и личното издигане, а и защото това беше единственият начин Лурдс да я запомни. Мъжете винаги запомнят жените, които отвързват на удара.

А Лесли беше достатъчно егоистична, за да държи той да я запомни.

„Хемпъл“

Западен Лондон, Англия

14.09.2009

Последният от Пазителите пристигна късно вечерта. Лурдс беше предложил да го вземе от летището, но той бе отказал.

Когато Лурдс отвори вратата на апартамента в хотел „Хемпъл“, уреден така изненадващо от Лесли, остана за момент изненадан от външния вид на мъжа. Беше среден на ръст и с атлетично телосложение. Кожата му бе тъмна, очите — лешникови. Сребърна лента не позволяваше на дългата му черна коса да пада върху лицето.

Носеше изтъркани джинси и риза на райета под украсеното с ресни кожено яке. Спокойно можеше да е на около двадесет и пет.

— Професор Лурдс? — с учтив глас попита младият мъж.

— Същият.

— Аз съм Туанту Блекфокс. Наричайте ме Джес.

Лурдс стисна протегнатата ръка.

— Радвам се да се запознаем, Джес. Влизайте.

Блекфокс пристъпи непринудено в стаята. Очите му обаче моментално обходиха апартамента и не пропуснаха нищо.

— Настанявайте се. — Лурдс посочи към дългата съвещателна маса в дневната. Диоп, Адебайо и Ванг Као Сунглуе, другият Пазител, вече бяха заели местата си.

Наташа стоеше до прозореца. Лурдс не се съмняваше, че вече е „напазарувала“ оръжия, които да заместят оставените в Нигерия. Дългото яке стигаше до бедрата ѝ.

Гари и Лесли седяха настране. Лурдс бе забранил каквито и да било снимки, но сърце не му даваше да ги отстрани от срещата. Бяха изминали дълъг път заедно.

Лесли бе осигурила и компютъра с вградения проектор, който ползваше в момента. Лурдс беше запознат със системата от университета.

Последва кратко представяне. За щастие присъстващите говореха общ език и донякъде познаваха историите си благодарение на разменяните писма.

Ванг беше възрастен мъж, по-сбръчкан и дребен от Адебайо. Носеше черни панталони и бяла риза с черна вратовръзка. Беше монг, едно от племената, които бяха воювали заедно с американците срещу комунистическия Северен Виетнам. Сивите кичури на главата му бяха грижливо пригладени назад.

Той беше разказал на Лурдс, че навремето е бил юрист в Сайгон, преди градът да падне и да бъде преименуван на Хо Ши Мин. Сега отново живееше в планините заедно със сънародниците си. Там бил шаман. Като Пазител той се грижеше за лютнята, предавана от поколение на поколение в рода му в течение на хилядолетия.

Никак не му се беше искало да напуска Виетнам с инструмента. Лютнята никога преди не била излагана на подобен риск.

Но Лурдс знаеше, че всички те бяха заинтригувани от предназначението на родовите ценности, които бяха пазили толкова много години.

— Дами и господа — каза Лурдс пред заседателната маса, — през изминалия месец всички ние взехме участие в едно забележително пътешествие. — Погледна към Адебайо, Блекфокс и Ванг. — Някои от вас са тръгнали на това пътешествие много, много по-рано. Да видим дали можем да го доведем до края му. Или поне да се опитаме.

Лурдс затрака с клавиатурата. На големия екран зад него се появиха надписите от инструментите.

— Върху всеки от тези инструменти има по два надписа. Казахте ми, че не можете да прочетете нито един от тях. Както знаете от разговорите помежду ви, единственото, което ви е било разказано, е историята за островното царство и всевъзможните му чудеса. Според легендата именно там са били създадени петте инструмента.

Никой не сваляше поглед от него. В стаята цареше пълна тишина.

— Според историите, които са ви били разказани, в своя свещен гняв бог решил да порази острова — продължи Лурдс. — Тук съм, за да ви кажа, че единият от надписите върху инструментите потвърждава тази история.

— Значи сте ги превели? — попита Блекфокс.

— Да. Преведох надписа от вашия инструмент, както и другите, които съм виждал.

— Виждали сте другите два инструмента? — Блекфокс не беше присъствал на краткото разяснение, което бяха получили Адебайо и Ванг.

— Да. И предполагам, че надписът върху флейтата, за която отговаряте, е същият.

— Така е.

Лурдс погледна младия мъж.

— Откъде знаете?

— Преведох го.

Лесли видя изненаданото изражение на Лурдс и леко се усмихна. *Май не си единственият мозък в групата, професоре?*

После видя укорителния поглед на Наташа и усмивката ѝ изчезна.

— Как преведохте надписа? — попита Лурдс.

Блекфокс сви рамене и попита:

— Какво знаете за езика на моя народ?

— Чероките са имали развито общество — отвърна Лурдс. — Широко разпространеното заблуждение е, че сричковото им писмо е било измислено от Секвоя^[1].

Блекфокс се усмихна.

— Повечето хора я наричат азбука на чероките.

— Повечето хора не са лингвисти — отвърна Лурдс.

Гари вдигна ръка, сякаш беше в класна стая. Лесли тихо изсумтя.

— Да, Гари? — отзова се Лурдс.

— Не знам какво е сричково писмо, приятел.

Лурдс облегна бедро на масата и скръсти ръце. Като го гледаше, Лесли отново си даде сметка какво я беше привлякло към него. Той беше умен и красив, а любовта му към работата и преподаването бяха очевидни. Да го отмъкне от работата му бе равносилно на това да го подтикне към изневяра.

Възбуждаше се, като го гледаше как работи. Съзнаваше, че физическата връзка помежду им се дължеше само на нейните манипулации, и изпита съжаление за това, което беше направила.

— Сричковото писмо е система от знаци, които предават отделни срички — каза Лурдс. — Използват се вместо букви. Изградено е изцяло на фонетиката, а много думи се различават по интонацията си. Сричковото писмо не отразява тона, но читателите разбират какъв е той от контекста. Дотук ясно ли е?

— Ясно — кимна Гари.

— В писмеността на чероките има осемдесет и пет знака — каза Лурдс.

— Говорите ли езика? — попита Блекфокс.

— Мога, ако ми се наложи. Четенето е по-трудно.

— Грешат, като си мислят, че писмото е измислено от Секвоя.

— Зная — съгласи се Лурдс. — Чероките имали съсловие от жреци, наричани А-ни-ку-та-ни, които изнамерили писмеността и ревниво я пазели от непосветени. Наскоро четох, че жреците потискали народа си и в крайна сметка били избити при бунт.

— Повечето от тях — каза Блекфокс. — Някои от младите им потомци, които знаели езика им, се скрили сред народа. Обществото им се запазило тайно и непокътнато. Секвоя бил един от тях. Гневът срещу жреците бил толкова силен, че писмеността била забранена за стотици години.

— Как надписът върху флейтата се свързва с езика на чероките?

— Много прилича на него.

— Мога ли да го видя?

Флейтата представляваше прав цилиндър от изпечена сиво-синя глина с шест дупки. На дължина беше около тридесет и пет сантиметра. Надписите бяха налице, но беше нужна лупа, за да се видят ясно.

Лурдс прокара пръсти върху грапавата повърхност.

— И сте прочели надписа?

Блекфокс кимна.

— В него се разказва същото, за което говорехте. Имало островно царство, откъдето дошъл нашият народ. Било унищожено от Великия дух.

— Но не сте могли да разчетете другия надпис, така ли?

— Не.

Лурдс пое дъх и потисна разочарованието си. Другият надпис скоро щеше да отстъпи пред уменията му. Беше уверен в това, но и изпълнен с нетърпение.

— Секвоя знаел ли е за флейтата? — попита Лурдс.

Блекфокс се поколеба.

— Никога не я е виждал. Не било позволено.

— Но е знаел за съществуването ѝ.

— Може би.

Лурдс се изправи и закрачи напред-назад.

— Смятам, че някой е търсил инструментите през двайсетте и трийсетте години на деветнадесети век.

— Какво ви кара да мислите така? — попита Ванг. От пристигането си предишния ден той неизменно бе много тих и сдържан в разговорите.

— Чували ли сте за народа ваи? — попита Лурдс.

Ванг поклати сбърчената си глава.

— Народ, който живее в Либерия — обади се Адебайо.

— Точно така — усмихна се Лурдс. — Те не са имали писменост. Но през хиляда осемстотин тридесет и втора година някой си Остин Къртис се установил в Либерия и се оженил за жена от това племе. Оказва се, че Къртис бил част от група чероки, преселили се в този район.

— И мислите, че са търсили флейтата? — попита Диоп.

— Възможно е.

Диоп поклати глава.

— Може и де не е така. През хиляда осемстотин и шестнадесета преподобният Робърт Финли предложил да се създаде Американското колонизаторско дружество и Джеймс Мънроу, който вече бил избран за президент на Съединените щати, помогнал за основаването му. Благодарение на това дружество в Западна Африка се завръщали освободени роби. Възможно е този Къртис просто да е бил свързан с него.

— Така или иначе знаем, че Остин подбудил народа ваи да създаде своя писменост. Което и станало. Тя много прилича на писмеността на чероките. За неин създател се сочи Момолу Дуала Букаре.

Лурдс върна флейтата на Блекфокс и младият мъж я прибра в кутията ѝ.

— Смятам, че тези инструменти се издирват още от създаването им — каза Лурдс. — Преди много хиляди години.

— От кого? — попита Блекфокс.

— Не зная. Обсъждаме го от доста време. — Лурдс почувства колко е изтощен. Крепяха го единствено самодисциплината, вълнението и увереността, че всеки момент ще разчете последния език.

— В надписа се казва, че инструментите са ключ към Удавената земя — каза Блекфокс.

— Когато го разчетох за първи път, не повярвах — призна Лурдс. — Реших, че някога може и да са били, но не и през хилядите години, когато островът е бил под водата. С времето солената вода разяжда дори среброто. Превръща го в безформена буца оксидиран метал. Не можех да си представя врати от злато. А още по-малко това.

Отново се обърна към монитора и затрака с клавиатурата. Огромната врата от обекта на отец Себастиан в Кадис изпълни екрана.

— Не зная от какво е изработена тази врата — каза Лурдс, — но не ми прилича на злато. А ето че след като е била на морското дъно, или поне близо до него, днес тя изглежда като чисто нова.

— Това е Кадис, Испания — каза Блекфокс. — Следях предаванията.

— Точно там е — кимна Лурдс.

— Мислите ли, че това е Удавената земя?

Лурдс посочи надписите върху вратата.

— Писмеността е същата като онази, която засега не мога да разчета. Така че съм склонен да мисля така.

— Смятате ли, че трябва да отидем там?

— Не — обади се Адебайо. — В нашите истории се казва, че на онова място лежат семената на окончателната гибел на човека. Бог е въздал отмъщение и не бива да предизвикваме гнева му отново.

— Но — тихо рече Блекфокс, — ако казаното в надписа е вярно и ако Удавената земя, или Атлантида, или както искате я наречете, наистина крие изкушението, способно отново да унищожи света, не трябва ли да го премахнем?

— Мисля, че да — каза Ванг.

— Ами ако си навлечем божия гняв, като унищожим инструментите? — попита Адебайо.

Блекфокс и Ванг не отговориха.

— Човекът е моделиран от своята вяра и устойчивост на изкушението — каза Адебайо. — Затова бог е създал планините, за да направи пътя ни труден, а океаните, за да изглежда, че някои пътешествия са невъзможни.

— Бихме могли да спасим света, като унищожим инструментите — каза Ванг. — Дори и само един от тях. Предците казват, че трябва да се използват и петте.

— Не мисля, че унищожаването им ще е толкова лесно — възрази Адебайо. — Цимбалът и звънецът са били изгубени за хиляди години. Как ще обясните факта, че са оцелели дори в такива тежки условия?

Никой не отговори.

— Смятам, че вече сме свидетели на божията воля в действие — каза Адебайо. — Той е запазил тези инструменти и е изпратил

професор Лурдс, за да ни намери. За първи път Пазителите са се събрали заедно.

Лурдс не знаеше как да приеме това. Никога не беше мислил за себе си като за божествен инструмент.

— Трябва да се има предвид и нещо друго — обади се Наташа.

Всички се обърнаха към нея.

— Ако унищожите инструментите, вашите врагове — които и да са те — печелят. Вие губите. Ще се провалите в задачата, която ви е била възложена. — Наташа замълча. — И не само това. Ще изгубите възможността да отвърнете на удара.

Думите ѝ увиснаха над групата.

— И още нещо — каза Лурдс, на когото никак не му се искаше евентуалното бъдеще на света да се крепи на отмъщението, което той лично не разглеждаше като нещо положително. — Възможно е хората, които търсят инструментите, да знаят за тях повече от нас.

— Те вече се показаха като наши врагове. И няма да ни кажат нищо.

— Ако ни се удаде възможност да преговаряме с тях, може и да научим нещо.

— Няма да дадем инструментите — тихо рече Блекфокс.

— Никой не иска това от вас. — Лурдс заговори по-високо. — Няма да се наложи да го правите.

— Можете да отидете в Кадис — каза Лесли.

— Не — незабавно отвърна Лурдс. Ако отидеше в Кадис, щеше да изгуби инструментите. Щеше да бъде лишен от шанса да разчете надписите. Не се страхуваше, че ще се размине със славата — така или иначе не вярваше в нея, боеше се да не изгуби предизвикателството. То беше всичко за него. А и онзи проблем с края на света го тревожеше, макар никак да не му се искаше да мисли, че е от суеверност. — Това не е добра идея.

Лесли се намръщи недоволено. Отговорът определено не ѝ хареса.

— Само ми дайте още малко време — каза Лурдс. — Мога да разчета последните надписи. Сигурен съм. Време. Само това искам. — Погледна към събралите се. — Моля ви.

— Сигурна ли си? — попита Гари.

Лесли едва не го наруга. Щеше да го направи, ако беше сигурна, че може да си осигури друг оператор в близките пет минути.

— Да — рязко отвърна тя. — Сигурна съм. — Приглади блузата си, за да се увери, че не е измачкана. — Да действаме. Искам да го занеса на Уин-Джоунс колкото се може по-скоро.

Стоеше на улицата пред хотел „Хемпъл“. Нощта беше настъпила и светлините на Западен Лондон оживяваха зад нея.

Въпреки сопнатия си отговор тя все още се колебаеше. Но в крайна сметка реши, че има право. Беше изложила на риск работата си, като бе повярвала в Лурдс.

Гари стоеше пред нея с камера на рамо.

— Добре — каза Лесли и пое дълбоко дъх. — Да го направим. По моя команда. Три, две...

Острият звън изтръгна Лурдс от съня. Той замаха слепешком към телефона и накрая успя да го докопа. Само че онзи, който говореше от другата страна — гневно и бързо — звучеше някак неясно. Едва тогава Лурдс осъзна, че е долепил микрофона до ухото си. Обърна слушалката.

— Ало — каза той. Отвори едно око и погледна часовника. Беше 23:41 часът местно време. Гласът от другата страна беше на американец. Часовата разлика между Англия и Източния бряг беше четири часа.

— Професор Лурдс — изстреля гласът с кристално ясна и перфектна дикция. — Обажда се декан Уидър.

— Здравсти, Ричард. Радвам се да те чуя.

— След малко може и да си на друго мнение.

Това сепна Лурдс. От години отношенията помежду им бяха много добри.

— Мислех, че си в Александрия и снимаш научнопопулярен филм за BBC — каза Уидър.

— Бях — отвърна Лурдс. Свали крака на пода и седна в леглото. Все още беше облечен. Когато стана от компютъра преди час, смяташе да полегне само колкото да отмори очите си.

— А сега си в Лондон?

Това вече окончателно го разбуди. Не се беше обаждал на никого от университета и те не знаеха къде се намира.

— Как разбра това?

— От CNN. В момента те дават.

— Какво? — Лурдс сграбчи дистанционното и включи телевизора. Прехвърли каналите, докато намери CNN. Моментално разпозна лицето си. Надписът под него гласеше: ПРОФЕСОР ПО ЛИНГВИСТИКА ОТ ХАРВАРД ОТКРИВА КОДА НА АТЛАНТИДА.

— Истина ли е? — остро попита Уидър.

— Кое?

— Наистина ли си открил кода на Атлантида?

Лурдс не беше сигурен как точно да отговори. Взираше се в телевизионния екран и се чудеше как от CNN са успели да се доберат до историята.

— В Александрия се появи нещо — слабо каза той. — Тръгнахме по следите му.

— „Тръгнахме“?

— Мис Крейн и аз. И още няколко души. — Не знаеше как щеше да обясни всичко необходимо за толкова кратко време. — Намерихме артефакт с надпис, който не можех да разчета.

— Ти?

— Да. Именно аз.

— Мнозина от вас сигурно познават името на професор Лурдс — каза младият водещ. — Неотдавна той преведе един ръкопис, добил известност като „Креватни упражнения“.

На екрана се появи крещящата обложка, която красеше — ама че подбор на думи! — изданието с меки корици. Позата беше излязла направо от „Кама сутра“.

— Ох, Господи, не отново — изпъшка Уидър.

Лурдс трепна. При представянето в дома на декана преводът беше станал сензация. Но след като го издадоха (и влезе в списъка на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“), деканът не остана особено щастлив. Често казваше...

— На твоє място не бих искал в този университет да ме запомнят само с порнографията. Колко пъти съм ти го казвал?

— Честно казано, не зная — отвърна Лурдс.

— А сега професор Лурдс е насочил невероятния си ум в нова посока — каза водещият от екрана. — За атлантския шифър ще ни разкаже Лесли Крейн, водещата на „Древни светове, древни народи“.

— Значи действате заедно? — обвинително рече Уидър. — От ВВС може и да го намират за весело, но аз определено не мисля така.

— Нямах представа за това — възрази Лурдс.

Картината показва ъгъла пред хотел „Хемпъл“. Лесли изглеждаше блестящо с микрофон в ръка.

— Аз съм Лесли Крейн, водеща на „Древни светове, древни народи“ — каза тя. — Мнозина от вас са чували за професор Томас Лурдс. Превърналият се в бестселър превод на „Креватни упражнения“ все още е една от най-купуваните книги. Докато заснемахме епизод за моята програма „Древни светове, древни народи“, професор Лурдс откри древен звънец, който ни поведе по цял свят. Но именно тук, в Лондон, професорът най-накрая разби кода, който пазеше последните тайни на Атлантида.

На екрана отново се появи водещият.

— Мис Крейн обеща да ни даде повече информация веднага щом я получи. Но дотогава остава да се разбере дали отец Себастиан и неговият екип ще успеят да отворят загадъчната врата към пещерите, които според тях са свързани с Атлантида, и дали проучването на професор Лурдс ще даде изцяло нова насока на разкопките.

Лурдс изключи телевизора. Не му беше нужно да гледа повече. Душата го болеше.

— Значи не си знаел за това? — попита Уидър.

— Не — отвърна Лурдс. — Не знаех.

— Наистина ли си открил кода на Атлантида?

— Така мисля.

— Значи историята е вярна?

— Доколкото знам, да.

— Но не си знаел, че журналистката ще се разприказва пред CNN.

— Не. Ако ме беше попитала, щях да я помоля да не го прави. Тя знаеше, че не искам разгласа.

— Тогава защо го е направила?

— За да си отмъсти.

— Защо ѝ е да... — Уидър млъкна.

Лурдс се усети, че е казал твърде много.

— Ох, Томас — изстена Уидър. — Кажи ми, че не си спал с нея.

Лурдс не каза нищо.

— Господи, човече, та тя може да ти бъде дъщеря.

— Само ако бях почнал да правя деца наистина много рано — опита да се защити Лурдс.

— Значи трябва да очаквам и този скандал ли?

— Няма да бъде скандал.

— Разбира се, че ще бъде. Как иначе? Ти си единственият професор, който е достатъчно представителен, за да се появи в „Добро утро, Америка“, готов да разменя остроумия с Джон Стюарт в „Дейли Шоу“ и отгоре на всичко да падне до дъното на детинщините и щуротиите на Шоуто на Джери Спрингър със сексуалното си неблагоприятие.

Самият Лурдс не мислеше, че секът трябва да бъде благоприятен. И смяташе, че никога не е бил безотговорен във флиртовете си. Конското на декана наистина го изненада.

— Не знаех, че гледаш Шоуто на Джери Спрингър — каза той.

Уидър пое дълбоко дъх и преброи на глас до десет.

— Трябва да бъдеш много радостен, че имаш място тук, професор Лурдс.

— Радвам се. А понякога дори съм изумен.

— Даваш ли си сметка, че ситуацията изглежда така, сякаш драпаш да се натрапиш на всички медии, които отразяват разкопките?

— Да.

— Е?

— Какво „е“?

— Свързано ли е всичко това с Атлантида?

— Така мисля.

— Тогава, колкото и да не ми се ще да го казвам, заминавай да го докажеш. Не можеш да обърнеш коня напред течението.

Лурдс беше сигурен, че Уидър е наизустил метафорите си отнякъде, но бе твърде уморен, за да гадае откъде точно.

— Добре.

— И гледай да го направиш както трябва — предупреди го Уидър. — С това можем да привлечем много студенти, а и допълнително финансиране.

Лурдс поклати глава. Тези неща винаги бяха в главата на декана. Той се сбогува и затърси обувките си. Трябваше да намери Лесли и след това...

Спря на това място, защото, честно казано, не знаеше какво ще направи.

Срещна Наташа в коридора. Тя изглеждаше достатъчно разярена, за да убие някого. Лурдс със свито сърце си помисли, че знае кого точно би унищожила.

— Видя новините, нали? — остро попита тя на руски и тръгна по коридора към стаята на Лесли.

— Да — отговори Лурдс. — Май ще трябва да поговоря с нея.

— И двамата ще поговорим с нея — заяви Наташа. — С дрънканиците си може да е подплашила виновниците за смъртта на Юлия.

Лурдс не смяташе, че има такава опасност. Галардо и мутрите му бяха показали, че са готови да убиват при всякакви обстоятелства. Не мислеше, че дреболия като CNN би ги разтревожила особено.

— Онези хора няма да избягат от битката — рече той.

— Да, но ще се пръснат във всички посоки като хлебарки на светло. Ще бъде по-трудно да ги намерим. — Наташа спря пред вратата на Лесли и почука силно с кокалчетата на юмука си. — Трябваше да я оставим в Африка.

Лурдс застана до нея и зачака. Цялата работа започваше да излиза от контрол. Почти усещаше как възможността да преведе надписите му се изплъзва.

— Или в Одеса — каза Наташа. — Трябваше да я оставим в Одеса. — Почука отново, този път по-силно. Изгледа кръвнишки Лурдс. — Какво толкова намери у нея?

Този въпрос го свари неподготвен. Сигурен беше, че каквото и да отговори, щеше да бъде използвано срещу него. Помъчи се да изглежда мъдър и опитен.

Наташа изсумтя гневно.

— Мъже. — Каза го като ругатня. Почука отново.

От съседната врата и от двете отсреща през коридора надникнаха глави.

— Може би ще е по-добре да продължите разправията другаде — предложи оплешивяващ мъж.

— Това е полицейско разследване, господине — каза Наташа на английски. Гласът ѝ без никакво усилие бе придобил характерния официален тон на служителите на реда. — Моля, приберете се в стаите си.

Хората с неохота изчезнаха.

Наташа отново заблъска вратата и Лурдс бе готов да се закълне, че тя подскача на пантите си при всеки удар.

Гари надникна от своята стая.

— Здравсти.

— Здравсти — отвърна Лурдс.

— Какво става? — поинтересува се операторът.

— Къде е харпията? — попита Наташа.

Гари примигна.

— Тъъ, няма я. Прибра се вкъщи.

— Кога?

— След като заснехме трейлъра за новите серии, които предложи на шефа си.

— Току-що го дадоха по CNN.

— Няма начин — каза Гари.

— Ама има — отвърна Лурдс.

— Не трябваше да го пуска по телевизията. Здравата ще ѝ го начукат.

— Поне ще роди нещо истинско — каза Наташа. — И то сигурно ще защити докторантура в Харвард.

Ох! — изстена мислено Лурдс.

— Направи трейлъра, за да го покаже на шефа си. Филип Уин-Джоунс. Смята, че ако тази история с Атлантида се раздуха, ще може да уреди допълнителни серии, освен тази, която вече правите.

— За Атлантида ли?

— Да. Изпрати трейлъра си по интернет. Трябваше да бъде само за фирмено ползване. За да даде някакво оправдание за всичките пари, които пръсна по вас. Сигурно той я е изиграл.

— Защо му е да го прави?

— За да вдигне повече шум.

— Къде живее тя? — попита Лурдс.

Букман Хаус
Централен Лондон
13.09.2009

Патрицио Галардо седеше напрегнат в микробуса, паркиран от другата страна на улицата срещу Букман Хаус. Кварталът беше средна ръка за района — малки къщи и близко разположени спирки на метрото. Едно от онези места, на които млада професионалистка със скромни доходи би се опитала да уреди живота си. Улиците обаче бяха достатъчно тъмни, за да бъдат опасни.

Бяха получили адреса на Лесли Крейн от личното ѝ досие в телевизията. След като разбра, че е напуснала хотел „Хемпъл“, Галардо се надяваше да се появи в дома си.

В края на краищата, на колко места щяха да я посрещнат с „добре дошла“?

— Виждам я — каза Чимино. Седеше зад волана и наблюдаваше улицата през очила за нощно виждане. Кимна към спирката на метрото.

Галардо прие, че Чимино има предвид Лесли. В тъмното не можеше да определи със сигурност. Фигурата ѝ изглеждаше същата. Запита се какви ли чувства храни към нея Лурдс, след като го бе изтипосала по новините. Мурани все още смяташе за целесъобразно да не избързват. Но времето неумолимо работеше против тях.

А дори Мурани не можеше да спре времето.

— Добре — отвърна Галардо. Потупа микрофона си. — Добре ли я виждаш?

— Да — незабавно отвърна Ди Бенедето.

— Водете я тогава.

Загледа през прозореца как Фарук и Ди Бенедето излизат от сенките и застават от двете страни на Лесли Крейн, докато тя се мъчеше да отключи вратата.

За момент жената замръзна. После кимна. Ди Бенедето я хвана за лакътя и я насочи към микробуса. Всеки случаен свидетел щеше да ги помисли за излезли на късна разходка любовници.

Галардо погледна часовника си — 00:06. Беше започнал нов ден. Чувстваше се удовлетворен. Оставаше да направи само още един удар. За щастие всички козове бяха у него.

Ди Бенедето отвори вратата на микробуса и помогна на Лесли да се качи. После грубо я блъсна в седалката.

— Добър вечер, мис Крейн — каза Галардо на английски.

— Какво искате от мен? — Опитваше се да се държи дръзко, но той видя, че устните ѝ треперят.

— Да се обадите по телефона — дружелюбно отвърна. Обърна се в седалката си и я погледна. — После ще ви пуснем.

— И очаквате да ви повярвам?

Галардо я изгледа свирепо и добави заплашително:

— Ако не се обадите, ще ви изкормя и ще ви хвърля в Темза. Сега вярвате ли ми?

— Да. — Гласът ѝ се пречупи. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя успя някак да ги задържи.

— Малкото ви представление по телевизията разгневи работодателя ми — каза Галардо. — Единственият начин да оцелеете, е като ми съдействате.

Извади мобилния си телефон и ѝ го подаде.

— Звъннете на Лурдс.

Ръката на Лесли трепереше толкова силно, че едва не изпусна телефона.

— Няма да иска да говори с мен.

— По-добре се надявайте да не е така.

Лурдс тъкмо закопчаваше раницата в стаята си, когато телефонът иззвъня. Реши да не отговаря, но в крайна сметка отстъпи. Можеше да е пак декан Уидър.

Заобиколи леглото и вдигна слушалката.

— Ало.

— Томас.

Моментално разпозна гласа на Лесли. Гневът пламна в него като нажежена до бяло жица.

— Лесли, имаш ли представа...

— Моля те. Чуй ме.

Задавеният ѝ глас бе на ръба на истерията и това го накара да млъкне. Вратата се отвори и в стаята влезе Наташа, у която беше

резервната карта. Погледна го малко раздразнено. Очевидно беше готова за тръгване.

— Хванаха ме, Томас — дрезгаво прошепна Лесли. — Галардо и хората му. Отвлякоха ме.

Лурдс усети как подът се люшва под него. Седна на ръба на леглото, защото коленете му внезапно омекнаха.

— Добре ли си? — попита той.

Това привлече вниманието на Наташа. Тя пристъпи към него и оформи с устни: *Лесли?*

Лурдс кимна.

— Добре ли си? — повтори той.

— Не са ми сторили нищо.

Кой я е пипнал? — попита Наташа.

Галардо — отвърна с устни Лурдс.

— Какво искат? — попита Лурдс.

— Не знам. Томас, просто искам да знаеш, че нямам нищо общо с излъчването по CNN. Идеята не беше моя. Аз...

Миг по-късно в слушалката заговори мъжки глас.

— Мистър Лурдс, ще ви направя едно предложение.

— Слушам ви.

— Работодателят ми иска трите инструмента, които намерихте.

— Нямам...

Плясък на плът върху плът прекъсна думите му. Лурдс чу как Лесли нададе вик от шок и болка, след което започна да плаче.

— Знам, че ви е известно къде се намират тези инструменти — каза мъжът. — Всеки път, когато ме излъжете, ще режа един от пръстите й. Вярвате ли ми?

— Да. — Гърлото му бе така стегнато, че едва чу собствения си глас. Повтори отговора.

— Добре. Действайте бързо и ще спасите живота на мис Крейн. Имате един час да вземете инструментите и да се срещнете с един от колегите ми пред хотела.

— Времето не е достатъчно — запротестира Лурдс.

Връзката прекъсна.

— Какво? — попита Наташа.

Лурдс остави слушалката.

— Галардо току-що ми даде един час да му занеса инструментите. В противен случай ще убие Лесли.

Лицето на Наташа потъмня от гняв. За момент Лурдс си помисли, че ще му каже да ги остави да я убият. Вече беше наясно, че Наташа може да бъде много категорична. Нямаше представа какво щеше да прави, ако се случеше подобно нещо.

— Ще им занесем инструментите — каза Наташа.

Лурдс почука на вратата на Адебайо. Наложил се да чука дълго. През цялото време, докато стоеше в коридора, му се струваше, че ще повърне. Добре, че Наташа стоеше до него и беше така спокойна и...

Адебайо отвори вратата.

— Да?

— Съжалявам, че те безпокоя... — започна Лурдс.

Наташа въздъхна отвратно до него.

— Нямаме време за любезности.

— Какво се е случило? — попита старецът.

— Галардо. Мъжът, който ни преследваше, е отвлякъл Лесли. Заплашва да я убие, ако не му предадем инструментите.

— Много лошо — промълви Адебайо. Големите му очи бяха изпълнени със скръб. — Но не можеш да му дадеш инструментите.

Лурдс гледаше невярващо как старецът се кани да затвори вратата.

— Какво? Не можеш просто да ги оставиш да я убият...

Наташа пристъпи напред, пъкна крак между вратата и касата и опря дулото на пистолета между очите на стареца.

— Отваряй — заповяда тя.

— Нима ще ме застреляш? — попита старецът.

— Ако се наложи, да. Не е нужно да те убивам, но и да те прострелям, е много неприятно.

Адебайо отстъпи назад. Погледна към Лурдс.

— Не можеш да й позволиш да направи това.

Наташа заговори, без да поглежда към него:

— Искаш ли да опиташ да спасиш Лесли или не?

Грубият ѝ тон изтръгна Лурдс от вцепенението му.

— Разбира се, че да.

— Тогава да действаме. — Наташа му хвърли ролка скоч. — Сложи го на леглото. Поне да се чувства по-удобно.

— Съжалявам — извини се Лурдс, докато омотаваше с лепенката ръцете на стареца.

Адебайо не каза нищо. Просто припадна в леглото, от което Лурдс се почувства още по-виновен.

Четиридесет и седем минути по-късно Лурдс излезе от хотела с трите инструмента. Беше ги натоварил в количка за багаж, защото бе твърде неудобно да ги носи наведнъж.

Лично той се нуждаеше от още по-голяма количка за вината, която изпитваше. Джес Блекфокс беше оказал съпротива. Дори бе успял да удари Лурдс в окото и сега то беше подуто и почти затворено. След това Наташа го беше неутрализирала с душеща хватка. Никой не бе дошъл да провери какво става.

Ванг беше плакал, когато му отнеха лютнята, за която се бе грижил толкова дълго. Пазителят бе получил инструмента още като момче. Баща му бил убит, а дядо му умрял млад. Това беше най-тежкото изпитание за Лурдс. Бе разбил сърцето на стареца и му беше взел най-скъпото.

— Да ви помогна ли, господине? — попита го пиколото, докато чакаше на улицата.

— Не, ще се справя — отвърна той. — Все пак благодаря.

Младият мъж се върна на поста си.

Няколко секунди по-късно до тротоара спря микробус. Шофьорът се пресегна и отвори предната врата.

— Професор Лурдс — каза той. — Ще дойдете с мен.

— Къде е Лесли? — попита Лурдс.

— Засега е жива.

— Искам да я пуснете.

Мъжът вдигна пистолет между седалките и го насочи към Лурдс.

— Дайте кутиите. Иначе ще ви застрелям и ще се надявам в тях да намеря онова, което ми трябва. Много главоболия създавате. Няма да е зле да ви гръмна.

От товарното отделение се показа втори мъж. Също с пистолет.

— Аз ще взема инструментите.

Лурдс едва не се озърна през рамо. Знаеше, че Наташа е някъде наоколо. Но тя не можеше да им попречи да го застрелят.

Без да каже и дума, той предаде инструментите на мъжа отзад. Очакваше микробусът просто да потегли и да го остави да стои като идиот на улицата.

Само че не стана така.

Шофьорът направи знак с пистолета.

— Качвайте се, професор Лурдс. Наредено ми е да доведа и вас.

— Защо?

— За да не се налага да ви убивам още тук. Какво предпочитате, да дойдете тихичко или да умрете на улицата?

Лурдс с неохота се качи. Мъжът отзад взе въже и завърза ръцете и тялото му към седалката, докато шофьорът излизаше на улицата. Няколко секунди по-късно Лурдс не можеше да помръдне.

— Лесли жива ли е? — попита той.

— Седнете спокойно и се насладете на возенето, професор Лурдс. Скоро ще получите отговори на въпросите си.

Лурдс гледаше тъпо през мръсния прозорец. Беше толкова уморен и зареден с адреналин, че виждаше в размазаните насекоми думи и символи. От време на време поглеждаше в огледалото за някакъв знак, че Наташа е след тях. Не бяха наели кола, но тя винаги можеше да се оправи.

Светлините постепенно гаснеха, докато Лондон оставаше зад тях. Надеждата на Лурдс за спасение също угасна. Най-вероятно Галардо вече бе убил Лесли и я беше изхвърлил в първата удобна уличка. Призля му от тази мисъл.

И въпреки всичко умът му отново и отново се връщаше към последния надпис върху петте инструмента, който не успя да разчете напълно. Беше се справил с по-голямата част. Сигурен беше в това.

Микробусът отби от магистралата и тръгна по изровено с дупки шосе между масивни дъбове. После спряха и купето се изпълни с песента на щурци.

— Какво правим? — попита Лурдс.

— Млъквайте — заповяда му мъжът. Извади цигара и запали.

Не след дълго от черното небе се спусна хеликоптер и кацна в полето наблизо. Двата мъже слязоха от микробуса, развързаха Лурдс и го поведоха през високата трева към машината.

Лурдс веднага разпозна Галардо. Здравата като добиче мутра седеше в задното отделение на хеликоптера. Друг мъж закопча Лурдс с

белезници и го блъсна в една от седалките.

— Къде е Лесли? — остро попита Лурдс.

Галардо се изсмя безрадостно.

— Вие и малката вещица бяхте проблем от самото начало. Единственото добро, което дойде от вас, беше, че ми намерихте инструментите.

Сякаш игла прободете сърцето на Лурдс. Беше се привързал към Лесли и го болеше при мисълта, че ѝ се е случило нещо ужасно.

— Имахме уговорка — изграчи Лурдс, докато двигателите набираха мощност.

Галардо заговори с по-висок глас:

— Изплащам ви част от сделката. Още е жива. — Дръпна се и Лурдс видя Лесли, отпусната в седалката до него. Също беше закопчана с белезници и като че ли спеше неспокойно. Видя гърлото ѝ да пулсира.

Слава богу — помисли си той. — Наистина е жива.

— Но от вашето съдействие зависи колко време ще остане жива.

Страхът отново сграбчи Лурдс, когато осъзна какво се крие в думите на Галардо.

— Защо ви трябва съдействието ми?

— Скоро ще разберете. — Галардо кимна.

Мъжът до Лурдс се наведе към него с голяма спринцовка в ръка. Иглата потъна в шията му. Той усети острата болка за момент, след което в главата му нахлу топлина и той се строполи напред.

Да се добере до Кадис се оказа по-трудно, отколкото бе предполагала. Когато видя от поста си на втория етаж как Лурдс се качва в микробуса, Наташа не се опита да го последва. Хората на Галардо бяха професионалисти. Тя знаеше кога да спре и да използва главата си, вместо да се втурва безумно към опасността.

Знаеше къде щяха да го отведат. Или поне се надяваше, че знае. Можеше и да не стигне жив дотам. Имаше вероятност Галардо или мистериозният му работодател просто да вземат каквото искат от Лурдс и да го убият някъде по пътя.

Но тя вярваше на инстинктите си.

Вместо да тръгне след микробуса, Наташа събуди Гари и потеглиха към „Хийтроу“ да наемат частен пилот. Смяташе да използва Гари за целта, за да няма въпроси около самоличността ѝ. Оказа се, че операторът има приятел пилот, който с радост се съгласи да ги откара.

Поне този проблем се реши лесно.

Гари седеше отпред до пилота и разказваше за безумията, през които бе минал през последния месец. Естествено, излъга за свалените хубавици и ролята си в опасните моменти. Типично мъжко перчене между двама стари приятели.

Наташа само вдигаше очи към небето, когато измислиците му ставаха прекалени.

Самата тя седна в малкото пътническо отделение, докато самолетът подскачаше и се друсаше през коварния мрак на нощта. Сигурна беше, че Галардо няма да закара Лурдс до Испания по обичайния път. Ако беше права, щеше да пристигне в Кадис преди него.

Не беше кой знае какво преимущество, но не разполагаше с друго.

Настани се удобно в седалката и си заповяда да заспи, но я заизмъчваха кошмари. Сънуваше Юлия, но сестра ѝ вече не можеше да я чуе, без значение колко силно ѝ викаше.

Пещера 42

Гробищни катакомби на Атлантида

Кадис, Испания

13.09.2009

— Пробихме!

Отец Себастиан седеше с наметнато през раменете одеяло, за да се предпази от постоянния студ в пещерата. По-голямата част от водата беше изпомпана, но разчистването на разпилените тела продължаваше. Наложих се да ги слагат на палети като товар и да ги извозват навън.

Голямата метална врата се оказа сериозен проблем. От какъвто и материал да бе изработена, Бранкати не беше виждал подобно нещо. Накрая се решиха да пробият заключващия механизъм. Дори

диамантените бургии се износваха. Отне им дни да се справят с ключалката.

Себастиан се изправи на крака. За момент му се зави свят, но постепенно се оправи. *Не спиш достатъчно* — смъмри се той. — *Трябва да се грижиш повече за себе си.*

— Мисля, че успяха да се справят със заключващия механизъм — каза Бранкати. Той също изглеждаше изтощен. — Ако сте готов, отче.

Себастиан кимна, но го обхвана страх при мисълта какво ще открият.

Към вратата бяха закачили стоманено въже от малък булдозер. Лебедката се завъртя бавно, изпълвайки пространството около себе си с механичен шум, и въжето постепенно се опъна.

Пещерата се изпълни с остър стържещ звук.

Всички изглеждаха нервни. Никой не знаеше със сигурност колко са здрави стените, никой не можеше да забрави за безжалостното море, което чакаше някъде навън.

От тавана на пещерата полетяха сталактити и предизвикаха суматоха, като се пръскаха в каменния под и разплискваха локвите вода. Един от тях улучи защитната кабина на булдозера.

Стреснат, водачът натисна прекалено силно газта. Машината подскочи с рев назад, запъна се от тежестта на вратата и накрая веригите ѝ зацепиха в земята. Въжето се скъса и полетя като камшик, помитайки трима работници. Те изпопадаха като кегли, кървейки жестоко.

Но масивната врата се отвори.

[1] Историческа фигура от племето чероки; известен и под името Джордж Гест (ок. 1767–1843), създател на сричковата азбука на чероките. — Б.ред. ↑

22.

Пещера 42

Гробищни катакомби на Атлантида

Кадис, Испания

13.09.2009

Писъците на ранените изпълниха пещерата и успяха да проникнат през чувството за нереалност, изпълващо съзнанието на отец Себастиан. Без да обръща внимание на огромната врата, която вече бе откряната и разкриваше зад себе си мастилена мрак, той се завтече към най-близкия от пострадалите.

Бранкати също викна на работниците да се погрижат за ранените и сам тръгна да помага, когато пристигнаха пакетите за първа помощ. Няколко минути кипя кървава дейност.

За щастие никой не беше убит на място. Предвид ситуацията, пораженията можеха да бъдат много по-лоши.

Никой не загина... Господ ги е спасил — помисли си Себастиан. — Нека милостта му ни следва и занапред.

Приключи с превързването и избърса ръце със стерилна кърпа. Беше отказал да чака да донесат ръкавици. Докато те пристигнаха, вече се беше погрижил за няколко от най-тежките рани.

— Вярвате ли в лошите предзнаменования, отче? — попита Бранкати.

— Вярвам във всичко, което произлиза от божията ръка — отвърна Себастиан. — Но също така вярвам в случайностите. Хората са уморени и напрегнати от всичко, с което се сблъскваме. Трябва да бъдем много внимателни.

— Съгласен. — Бранкати му подаде един от големите фенери, които работниците носеха в добавка към светлините на каските. После се отправи към следващата зала.

Себастиан го следваше плътно. Двамата швейцарски гвардейци, които го пазеха, крачеха от двете му страни.

Следващата пещера беше по-голяма и от предишната. Същинска зейнала паст от камък. Сталактити и сталагмити стърчаха като жестоки зъби под лъчите на фенерите. Залата беше суха, което означаваше, че е била херметически затворена, преди да отворят вратата.

— Може би ще е по-добре да я оставим да подиша малко, отче — предложи Бранкати. — В случай че промяната в налягането създаде проблем като в предишната пещера.

Себастиан се насили да кимне. Не искаше да си тръгва, но знаеше, че така е най-безопасно.

— Отец Себастиан — извика някой.

Себастиан се обърна към гласа. Двама души осветяваха с фенерите си някакъв надпис върху стената. Той тръгна към тях.

Думите почти не можеха да се различат. Себастиан присви очи и се вгледа по-добре. Този път видя посланието.

ВЪЗКЛИКНЕТЕ НА ГОСПОДА

Себастиан не можеше да разбере смисъла на посланието, но бе успял да го разчете. Дълго време остана вторачен в него, после се обърна и отново огледа огромната зала.

— Насам! — извика някой пак. — Отец Себастиан, насам!

Подкрепян от двамата гвардейци, свещеникът забърза към гласа и се озова пред дълга редица стени, добре огладени и покрити с изображения. Картините бяха разделени като листата на огромна каменна книга. Сложна работа, несъмнено резултат от труда на няколко поколения майстори.

Първата картина показваше огромна гора. На една поляна стояха голи мъж и жена. Много животни лежах в краката им или ги гледаха от страни. По клоните на околните дървета имаше накацали птици.

— Пресвета майко — прошепна Себастиан. Хипнотизиран от видяното, пристъпи напред и прокара треперещи пръсти по изцяло изваяната повърхност.

— Какво е това? — тихо попита Бранкати.

— Едемската градина — изграчи Себастиан. — Адам и Ева в Едемската градина.

Няколко от работниците се прекръстиха и свалиха каските си, докато Бранкати не им изръмжа да ги нахлупят отново.

— Нима се опитвате да ми кажете, че това място е било Едемската градина? — попита инженерът.

— Не — отвърна Себастиан. — Това място не е Едемската градина. А част от Атлантида. Или както са я наричали хората, които ние назоваваме атланти.

— Защо са изсекли тези картини в стените?

— За да не забравят. За да не последват Адам и Ева в тяхното безразсъдство. — Себастиан насочи лъча нататък и откри друга картина. На нея ръката на бог извайваше Адам от глина.

— Цялата история е тук. — Каза Петър. — Образите разказват библейската история за сътворението.

— Това бог ли е? — с трепет попита Мартин.

Себастиан закрачи през извивките на пещерата към него и следващата картина — Адам и Ева в джунглата. До тях беше изобразен друг човек. В едната си ръка държеше дебела книга. Над главата му висеше блестящ ореол.

— Не — каза Себастиан. — Това не е бог.

— Тогава кой е? — попита Мартин.

— Не съм сигурен. Но мисля, че е синът му.

В околностите на Кадис, Испания

13.09.2009

Приведен над лаптопа, кардинал Стефано Мурани гледаше поточното видео от обекта, който се намираше на няколко километра оттук. Беше наел къщата предварително, в случай че му се наложеше да потърси убежище. Една от малките постройки в района, които понякога се даваха под наем на туристи. Не му предлагаше лукса, с който беше привикнал, но пък се намираше недалеч от археологическия обект и Атлантическия океан.

Картините се виждаха дълбоко в центъра на новооткритата пещера зад грамадната метална врата. Мурани ги гледаше с нарастващо вълнение и възбуда. Себастиан се бе приближил до целта повече, отколкото се беше надявал папата.

Нима това са илюстрации от Книгата? Превъртя заснетите изображения. Майсторството на създателите им бе изумително.

За момента не можеше да си отговори на този въпрос. Трябваше да влезе в пещерите.

Мобилният му телефон изчурулика.

— Да.

— Ще пристигнем най-много след пет минути — каза Галардо.

— Доскоро. — Мурани прекъсна връзката, излезе от интернет и изключи компютъра. Отиде до изхода и мина покрай охранителните постове на швейцарските гвардейци, които бе избрал да го последват. Околният терен се наблюдаваше с камери.

Лейтенант Мило Сбордони седеше в стол на покритата веранда. На тридесет и няколко, той бе красив мъж с изсечени черти на лицето и непокорна козя брадичка. Подобно на другите гвардейци под негово командване, Сбордони носеше тактическа броня, окичена с оръжия. Нямахше съмнение, че ще успеят да превземат обекта, след като Галардо доведе Лурдс.

— Кардинале — Сбордони скочи на крака. Пистолетът и карабината му блестяха от смазка.

— Време е — рече Мурани.

— Добре — отвърна Сбордони. Усмихна се и заповяда на хората си да се приготвят.

Швейцарските гвардейци тутакси се задействаха. Появиха се още оръжия. Двигателят на големия товарен камион на улицата оживя.

— Искам да кажа две думи на твоите хора — каза Мурани.

Сбордони бързо издаде заповед. Гвардейците наобиколиха Мурани. Покрай тях кардиналът се почувства като джудже. Но те уважаваха поста му и останаха мълчаливи, докато им говореше:

— Вие сте мои бойни братя. Вие сте най-добрите, които може да предложи Швейцарската гвардия и Ватикана. Нещо повече, вие разпознавате светостта на божия свят по начини, които мнозина от обитателите на онова място са забравили... Църквата е отслабена. Трябва да върнем силата ѝ. — Мурани направи кратка пауза. — Някои от вас от години знаят за Обществото на Квирин и как кардиналите в него избраха да работят с последните папи и да върнат изгубени през изминалите хилядолетия неща. Някои от вас са благословени от бог и

са имали възможност да помагат за откриването и опазването на някои от тези неща.

Споменатите мъже кимнаха. Сбордони беше сред тях. Всички носеха белези от онези битки. Църквата не беше единствената, която търсеше могъщи артефакти. И Обществото на Квирин невинаги беше успявало да се сдобие с това, което търсеше. Понякога съкровищата се губеха отново или попадаха във вражески ръце.

— Тази нощ търсим най-важния артефакт, който бог е давал някога на избрания си народ — каза Мурани. — Той има силата да прекрои света.

Погледът на Сбордони срещна неговия. Лейтенантът кимна в очакване.

— Вече е бил използван веднъж. От неверниците и покварените от жажда за власт. Те поискали да бъдат като бог. — Мурани направи пауза. — Това е най-святото му творение и трябва да се използва от онези, които го обичат. Зная, че вие обичате бог толкова, колкото и аз.

— Хвала на бога — каза Сбордони.

Мурани ги подкани да сведат глави и се замоли за закрилата на Светата Дева.

Лурдс седеше вързан в покритата с платнище каросерия на някакъв камион. Чувстваше главата си като надут балон и бе замаян от въздействието на наркотика.

Лесли беше до него. Погледът ѝ също бе замъглен.

— Къде сме? — попита тя.

— Не зная. — Погледът на Лурдс се насочи към тъмната брегова линия, която се виждаше през отворената задна част. Лунната светлина се отразяваше във вълните. — Край морето.

— Кога те хванаха? — Лесли облиза устни и опита да се освободи от белезниците.

— След като хванаха теб — отвърна Лурдс. — Казаха ми, че ще те убият, ако не отида при тях.

— Новата ти приятелка не ги ли спря?

Лурдс въздъхна. Да си пленник беше достатъчно опасно. Още по-опасно бе да си пленник заедно с млада жена, решила да ти трие сол на главата заради любовни несгоди.

Наркотикът, който ѝ бяха дали, я бе накарал да говори, докато се намираше в безсъзнание. Не беше особено милостива към Лурдс. Обидните ѝ коментари страшно забавляваха слугите на Галардо. Лурдс беше благодарен, че не се е събудил много преди нея.

— Аз не съм единственото, което получиха чрез теб. Галардо се обади и ми каза, че ако не му дам инструментите, ще те убие.

— Дал си му инструментите? — изписка тя.

— Да. Беше съвсем сериозен. В частта с убиването.

— Обзалагам се, че *това* не се е понавило особено на новата ти приятелка. Имам предвид размяната на инструментите срещу мен.

— Наташа не е новата ми приятелка — каза Лурдс.

— Само не ми казвай, че е решила просто да те използва и да те изхвърли като носна кърпичка — с престорено съчувствие отвърна Лесли.

— Защо се тревожиш за любовния ми живот? — Лурдс вдигна закопчаните си китки. — Да ти е хрумвало, че може да се намираме в беда?

— Едно на нула за теб. — Лесли се огледа към суровите лица на пазачите им. — Добре. Прав си. Хубавото е, че не са ни убили.

— Може да не се окаже чак толкова хубаво, колкото си мислиш — отвърна Лурдс.

Камионът спря. Един от мъжете сграбчи Лурдс за ризата и грубо го изправи на крака. Помъкна го към задната част на каросерията и през капака. Болеше ужасно.

Похитителите им не се безпокояха особено, че ще натъртят стоката.

Лурдс се препъна и падна тежко на земята, като си изкара въздуха. Пред очите му заплуваха петънца. Преди да успее да дойде на себе си, мъжът отново го дръпна грубо. Болката в китките беше изгаряща. Той се изправи на крака колкото се може по-бързо.

Пред Лурдс застана елегантен мъж в кардиналска роба. Зад него се виждаше малка армия, въоръжена до зъби.

— Професор Лурдс. Аз съм кардинал Стефано Мурани — представи се той и се усмихна.

От изражението на свещеника по гръбнака на Лурдс полазиха ледени тръпки.

— Предвид обстоятелствата не мога да кажа, че за мен е удоволствие — каза той.

— Абсолютно никакво удоволствие — съгласи се Мурани. — Но вие се оказахте изненада. Приятна изненада за мен, но се боя, че може да завърши неприятно за вас.

Лурдс не отговори, но студеният неспокоен страх загриза стомаха му.

— Разкрихте ли загадката на инструментите? — попита Мурани.

— Не.

Очите на кардинала не трепнаха.

— Лейтенант Сбордони.

Строен мъж със стърчаща козя брадичка пристъпи напред и извади пистолет от кобура си.

— Кардинале?

— Жената — каза Мурани.

Мъжът незабавно вдигна оръжието и го насочи към Лесли. Лурдс застана между дулото и младата жена. Тя се вкопчи в ризата му и го задържа с все сили пред себе си. Не беше точно реакцията, която очакваше Лурдс, но не можеше да я вини.

Брадатият лейтенант излая заповед. Двама от хората му пристъпиха напред и сграбчиха Лесли. Тя викаше, риташе и пищеше, докато я издърпваха настрани.

— Не убивай — извика Лурдс. — Това не беше ли една от десетте заповеди на бог?

Войниците на Мурани притиснаха Лесли към земята. Лейтенантът застана над нея с пистолет, насочен право в лицето ѝ.

— Тази заповед не се прилага, когато се водят свещени войни в името на бог — каза Мурани. — А това е война. Вие станяхте наш враг. Бог ще ни прости простъпките, които правим в негово име. Ние сме тук, за да отървем света от злото. Инструментите, които намерихте, са нашите оръжия. — Погледна лежащата на земята Лесли. Беше се свила като зародиш, но ръцете върху лицето ѝ нямаше да спрат куршумите. — Вие ще ни помогнете. Склонен съм да жертвам момичето, за да ви докажа колко съм сериозен в това отношение.

— Не съм разкрил загадката на инструментите — каза Лурдс с цялата убедителност, на която беше способен. Нямаше загадка в онова,

което вече беше превел. — Все още работя върху надписа. Справих се с по-голямата част от него. Но там не се споменава загадка.

Мурани го погледна.

— Кълна се — каза Лурдс. — Ще ви помогна да направите каквото искате. Не искам тя да умира. Аз също не искам да умирам. — Сърцето му биеше бясно и кръвта бучеше в ушите му. — Ще опитам отново. Това е най-доброто, което мога да направя.

Погледът на кардинала не трепна. Накрая, когато Лурдс бе почти сигурен, че Мурани така или иначе ще заповяда да убият Лесли, той погледна към лейтенанта.

— Доведи я.

Слава богу — помисли си Лурдс. Издиша. Това обаче не отслаби напрежението в гърдите му.

— Натоварете ги в камиона — нареди Мурани.

Груби ръце отново сграбчиха Лурдс. Той стисна зъби и изтърпя болката.

След като отново се озова в неудобната каросерия на камиона, Лурдс седна на металния под между двете дълги пейки, на които седяха облечени в черно войни. Предполагаше, че са швейцарски гвардейци от Рим. Поне така разбра от дочутите разговори.

Къса верига свързваше белезниците му с пода на камиона. Този път нямаше как да потърси по-безопасно място. Камионът пътуваше през неравен терен и непрекъснато се люлееше насам-натам.

Спуснатото над задната част чергило скриваше по-голямата част от външния свят, но от време на време се повдигаше при по-остър завой или бабуна. Продължаваха да се движат покрай тъмния бряг. Вниманието на Лурдс се разкъсваше между Лесли, Мурани и озъртането за характерни особености на терена, по които би могъл да съобщи на полицията къде се намират.

Лесли седеше до Лурдс. Тялото ѝ се блъскаше леко в неговото и будеше спомени за по-приятни моменти. Освен това му напомняше и колко беззащитна е тя.

Въпреки явната готовност на тези мъже да убиват за кардинал Мурани, те едва ли биха изнасилили Лесли. Поне това не я заплашваше, помисли си Лурдс. Надяваше се да е така. Галардо и хората му също бяха сред гвардейците. Похотливите им погледи често

се спираха върху Лесли. Лурдс установи, че с неприятна лекота успява да разчете намеренията им.

— Томас.

Погледна към Лесли.

— Да?

— Съжалявам. — В очите ѝ блестяха сълзи.

— За какво? — Беше му жал за нея. Не беше подготвена за подобно нещо. Нито пък той. Честно казано, беше му жал и за двамата.

— Че бях такава кучка.

— Виж, онази нощ с Наташа... — Млъкна, без да е сигурен какво да каже. Онази нощ с Наташа беше великолепна. Както и нощите с Лесли. Но не смяташе, че е длъжен да се извинява на когото и да било. Не беше крил намеренията си. Харесваше жените. Не беше готов да се установи окончателно с някоя. И не беше свалял нито едната, нито другата. Те сами му се бяха предложили.

— Не си направил нищо лошо — каза тя.

Лурдс се отпусна. Мъничко. Понякога в моменти на изпитания жените говорят това, което им се струва подходящо, но без да го мислят наистина. Беше научил това по трудния начин.

— Поне не *наистина* лошо. Ти си мъж и носиш основните недостатъци на своя вид, който впрочем не е от най-верните.

В ъгъла на камиона Галардо и един от хората му чуха разговора и се ухилиха.

— Може би ще обсъдим това в по-подходящо време — предложи Лурдс.

— Няма да има друго време — отвърна Лесли. Изглеждаше изкарана от търпение. — Не си в ситуация, от която известно време ще ти е криво, но след нея отново ще се върнеш към нормалния живот.

— Надявах се да е точно така.

Лесли изви очи към небето.

— Седим в пълен с лоши типове камион, а ти се държиш като непоправим оптимист?

Лурдс внезапно си даде сметка, че тя е на път отново да се вбеси.

— Не сме „лоши типове“ — обади се Мурани.

— Да, бе. — Лесли насочи вниманието си към кардинала. — Толкова ли е героично да отвличаш хора и да ги заплашваш със смърт?

— Опитвам се да спася света — запротестира Мурани. — Не аз съм злодеят.

Гняв обхвана Лурдс, когато си помисли как Галардо или някой от другите наемници на Мурани беше убил Юлия и бе стрелял по екипа на Лесли в Александрия. Каквото и да твърдеше, Мурани беше злодей.

— И как смятате да спасите света? — поинтересува се Лесли.

Мурани въздъхна.

— Чрез божието слово. А сега млъквайте или ще наредя да ви запушат устата.

Лесли се укроти, но се облегна още по-тежко на Лурдс.

— Както и да е. Съжалявам — прошепна му тя.

Лурдс кимна.

Тя го погледна с раздражение.

— Няма ли да ми кажеш, че ти също съжаляваш?

Лурдс замръзна. За какво трябваше да съжалява.

Реши да стреля напосоки.

— Съжалявам, че те убедих да тръгнеш с мен.

Лесли изръмжа и се отдръпна.

— Ти — заяви тя — си пълен *идиот*.

Галардо и хората му се разсмяха гръмко. Дори Мурани изглеждаше развеселен.

Лурдс не можеше да повярва, че освен страх за живота си трябваше да изпитва и вина заради отношенията си с жена. Ако не беше толкова любопитен какво ще намерят на разкопките, щеше вече да се е побъркал. Концентрира се да си припомни надписа. Възстанови отново езика в ума си, за да се опита да го преведе.

След известно време (макар да не знаеше колко дълго бяха пътували) камионът спря. Отвън се чува гласове. Бърз поглед през процепа преди един от гвардейците да завърже чергилото показва, че се намират на обекта в Кадис. Районът бе обсаден от коли на различни медии.

Отчаянието припламна в него. Достатъчно беше само да се развика за помощ и хората щяха...

— Недейте — студено рече Мурани. — Мълчете или ще убия приятелката ви. Блестящият ви ум ще ми трябва за известно време. Но компанията на мис Крейн е просто за да се чувствате по-удобно. Запазихте я единствено с доброто си поведение.

Лурдс посърна. До него Лесли пое дълбоко дъх. Един от гвардейците тутакси запуши устата ѝ. Тя изквича, но звукът бе приглушен.

Двигателят забоботи отново и камионът потегли.

Наташа стоеше в сенките около обекта и наблюдаваше двата камиона, които минаха през портата на плътната ограда. Самата ограда бе издигната още в самото начало поради очаквания интерес на външния свят. Висока три метра, с бодлива тел отгоре, тя не би спряла брониран отряд, но държеше настрана журналисти, любопитни туристи и хора с по-користни намерения. Лъчите на мощни прожектори обхождаха скалистия терен.

Отдясно Атлантическият океан се разбиваше във високата близо два и половина метра стена, която трябваше да удържа стихията по време на прилив. Беше временна, но Наташа ясно виждаше, че конструкцията ѝ е на най-високо ниво. Римокатолическата църква не жалеше средства за безопасността на своите хора.

От мисълта, че трябва да слезе долу в пещерите, леко ѝ призляваше. Дори тунелите на московското метро я караха да се чувства така. Не ѝ се нравеше идеята да се озове в капан под земята. А перспективата да се удави долу беше още по-ужасяваща.

Фокусира бинокъла върху двата камиона. Беше 2:38 сутринта. Не можеше да си представи, че тук има среднощни доставки, но всичко беше възможно.

— Е? — прошепна Гари, който стоеше до нея.

Наташа не отговори. Той беше доказал, че търпението е непознато за него качество.

— Те ли са? — продължаваше да упорства операторът.

— Не зная — отвърна Наташа. — Върху платнището нямаше списък на пътниците.

Гари изруга.

— Ами ако грешиш?

— Значи и Лурдс е сгрешил. Той направи превода и беше сигурен, че инструментите ни водят насам.

— Възможно е здравата да греши, нали знаеш. Дори да е прав, че в надписа се говори за Атлантида, това може да не е същата Атлантида,

откъдето са инструментите.

— Знам.

— Значи можем да ги изгубим.

— Знам. — Поддържаше разговора, само защото това донякъде отпускате Гари.

Той поруга още малко.

— Може пък Римокатолическата църква да греши и това да не е Атлантида. Ако си чела всичко писано за нея, знаеш, че по цял свят има места, които спорят за това име.

— Това не е мой проблем. Лурдс каза, че ще дойдат тук.

— Ако греши, значи сме ги изгубили.

— Опитай се да мислиш по-позитивно. Аз смятам, че Лурдс е прав. — Камионите спряха пред гърлото на пещерната система. Пътниците в каросерията слязоха.

— Как така да...

— Прав е. Ето ги. — Наташа фокусира бинокъла върху Лурдс, докато той слизаше с мъка от камиона.

— Знаех си, че ще са тук — каза Гари. — Лурдс наистина има акъл.

— Определено. — Въпреки все още дебнещата опасност Наташа не се съдръжа и се усмихна. Отчасти поради нелепата физиономия на Гари в момента, отчасти защото Лурдс и Лесли Крейн бяха все още живи, но най-вече защото отмъщението за Юлия предстоеше.

С нетърпение очакваше да го осъществи.

Групата влезе в пещерата и изчезна в осветената ѝ вътрешност.

Сега идваше трудната част.

— Имаме други проблеми — каза Наташа.

— Какви?

— Хората на Галардо влязоха в пещерата спокойно.

— Е, и?

— Това означава, че имат хора вътре — каза Наташа. — Внедрили са свои хора в охраната.

— Е, и?

— Те командват, добре са въоръжени и ни превъзхождат в съотношение сто към един — обясни му Наташа като на малко дете.

— Досега това не те е спирало.

Мурани се спускаше в пещерите със Сбордини от едната страна и Галардо от другата. Странно беше да си помисли, че ако се бяха срещнали без неговото посредничество, спътниците му нямаше да се харесат. А ето че той можеше да ги използва двамата заедно за своите цели.

Галардо гледаше нервно, докато новодошлите швейцарски гвардейци се срещнаха с екипите, които вече охраняваха обекта. Не си бе и помислял, че инвазията им в пещерите ще стане толкова лесно.

— Да не мислеше, че ще си пробиваш път с куршуми? — попита Мурани.

— Кой, аз ли? Надявах се да е по-скоро „промъкване през вратата“. — Галардо изглеждаше напрегнат. — През годините съм научил и още нещо — това, че си влязъл някъде, невинаги означава, че можеш и да излезеш.

— Можем да излезем — отвърна Мурани. Сигурен беше в това. Всички швейцарски гвардейци на обекта бяха положили клетва за вярност пред Обществото на Квирин и за опазването на тайните на Църквата. Онези, които не знаеха, че Мурани смята да използва артефакта, който отец Себастиан несъмнено щеше да намери всеки момент, нямаше да се усетят, докато не станеше прекалено късно.

— Само да те уведомя — каза Галардо. — Ако нещата загрубеят, нямам намерение да се мотая тук.

— Няма да загрубеят. — Мурани се загледа към пещерите и базата.

Повечето работници спяха в палатките си. Малцината останали будни заглеждаха с известно любопитство Мурани и хората му. Всички знаеха, че швейцарските гвардейци винаги носят оръжие, а срещу обекта бяха отправени заплахи. Мурани беше сигурен, че присъствието на гвардейците в базата просто казваше на работниците, че мерките за сигурност се засилват.

— Колко далеч е залата, в която е Себастиан? — попита Галардо.

— На близо три километра.

Галардо погледна неспокойно към входа на пещерата.

— Доста път под земята.

— Доста път извървах аз, за да стигна там, където искам да бъда. Изгарям от нетърпение.

Надяваше се, че Себастиан няма да намери Книгата преди пристигането му.

По заповед на един от гвардейците Лурдс се качи на едно ремарке, пригодено за превоз на припаси и работници през обекта. Седнаха на дълга дървена пейка.

Лесли се настани до него.

— Не обичам пещери — каза тя.

— Някои от тях са доста интересни — отвърна Лурдс. Беше посетил няколко, докато изучаваше праисторическите рисунки с надежда да намери някакви признаци на рудиментарна писменост. Мисълта за това как са живели хората в тях го бе пленила за известно време.

— Ти си падаш по какви ли не смахнати работи.

Лурдс се ухили.

— Май да.

— Това е едно от нещата, които те правят интересен.

— Ще се доверя на думите ти. — Мъчеше се да върви в крак с начина ѝ на мислене. Не знаеше дали отначало го беше намерила за чаровен или отблъскващ. С огромна изненада установи, че мнението ѝ има значение за него.

Вместо да се притеснява за Лесли, Лурдс насочи вниманието си към базовия лагер. Беше организиран горе-долу по същия начин като лагерите на алпинистките експедиции. Осигуряваше се храна, медицинско обслужване и развлечения. Имаше дори телевизия и видеоигри, захранвани от бумтящите генератори, които изпълваха пещерите с ниско боботене.

Камионът рязко потегли със закаченото ремарке. За момент Лурдс полетя към Лесли. Загледа се в гвардейците срещу себе си. Ако сцената беше от филм за Джеймс Бонд, Агент 007 веднага щеше да се задейства и да се справи с враговете си. А след това — да спаси света.

Но Джеймс Бонд поне знае от какво спасява света — кисело си помисли Лурдс. А той все още имаше само най-обща идея какво ще намерят.

Осъзнаваше колко налудничава е идеята му да скочи на гвардейците. Беше тайно благодарен за това. Като едното нищо можеха да го надупчат и Мурани да измъчва умиращото му тяло с нажежени шишове или нещо такова, за да го принуди да преведе надписа.

Камионът набра скорост, докато се спускаше в земните недра. Лурдс откри, че разкопките бяха следвали предварително съществуващи тунели, но на работниците им се бе налагало да разширяват някои от тях. Фаровете пронизваха мрака, а по голата стена светеха ярки крушки, които бележеха пътя им.

Усети как Лесли трепери до него. Замисли се дали да не я прегърне. Можеше да го направи дори с белезниците. Но не знаеше дали тя ще му позволи. Затова седеше мълчаливо, изпълнен с ужас и очакване какво ще намерят в края на това пътешествие към Атлантида.

— Това са били катакомбите под града. — Отец Себастиан вървеше сред големите каменни плочи, върху които бяха изобразени толкова много разкази от Битие. Спря пред една, която несъмнено илюстрираше раждането на вселената и разделянето на светлината и мрака. Бог стоеше с вдигнати нагоре ръце, заобиколен от слънчева светлина. — Сигурно са ги прокопали, докато са строили града.

— Но горе не намерихме нищо — рече Бранкати.

— Нима това не може да се обясни със земетресенията и огромните вълни? — Себастиан прокара длан по картина, показваща строежа на огромен зикурат^[1] в центъра на фантастичен град, далеч по-развит от всичко, което би трябвало да съществува по времето, за което се предполагаше, че е потънала Атлантида.

— Да. Виждал съм поразени от земетресения места, които бяха изравнени със земята в селските райони. Но такива неща не се случват в градове като днешните. Има прекалено много комунални линии и подземни системи — може би като тази, — за да изчезнат напълно.

— А преди хиляди години?

— Виждали сте кръглите стени на повърхността. Те са доказателство, че това най-вероятно е Атлантида.

Себастиан кимна. Посочи картината пред себе си.

— Библиистите и историците грешат за Вавилонската кула. Не е била изградена във Вавилон. А тук, в Атлантида.

— Така ли мислите? Не бях очаквал това.

Разпозна гласа, но нямаше никаква представа какво прави тук човекът. Обърна се към кардинал Мурани, който приближаваше начело на малката армия швейцарски гвардейци.

— Какво правите тук? — остро попита Себастиан.

Мурани спря пред картината и я разглежда известно време. После се обърна към Себастиан.

— Дойдох, за да извърша истинското божие дело. Ще дам на света знание за неговото слово и истина. Няма да го крия и да продължавам да го лишавам от силата му.

— Нямате право да бъдете тук.

— Така е — съгласи се Мурани. — Но човекът, който ми заповядва, е безполезен. Новият папа ще бъде също толкова слаб, колкото и предшествениците му. Ще настоява всичко, намерено тук, да се потули. Това е грешно. Няма да го допусна.

Ужас обхвана отец Себастиан, докато гледаше кардинала. Ясно беше, че е излязъл извън контрол. Погледът му бе толкова безумен, колкото уверено звучеше гласът му. Себастиан се озърна към Питър и Мартин, личните си телохранители.

Те отстъпиха от него.

Бранкати направи крачка напред.

— Не знам какви си ги...

Мъжът с грубиянската физиономия до Мурани стовари приклада на карабината си в челото на главния инженер и го събори. Бранкати се просна на земята. От малката рана над лявото му око бликна кръв.

Работниците се завтекоха напред да помогнат на шефа си, но гвардейците размахаха оръжия и ги прогониха назад. Чуха се резки заповеди и работниците се отпуснаха на колене с ръце на тила.

Гвардейците бързо ги обходиха, за да ги закопчат с пластмасови белезници за еднократна употреба. Щом приключиха, неколцина от тях подкараха пленниците към външната пещера. Този път никой не посмя да се съпротивлява.

Мурани се усмихна. Приблужи се достатъчно, за да не го чуе никой друг, освен Себастиан.

— Не можеш да ме спреш, старче. Можеш единствено да се бориш срещу мен и да умреш. Ако искаш да умреш за бог, давай. Ще ми се да направиш тази жертва. Всъщност дори бих я приветствал с аплодисменти.

Себастиан се опита да бъде твърд въпреки страха си.

— Книгата не е тук.

Мурани се огледа.

— Сигурен съм, че е тук.

— Тя е унищожила Атлантида.

— Защото царете — жреци от онова време са искали да бъдат равни на бог — отвърна Мурани. — А аз искам само да го върна на този свят. Искам всеки да познае страха от бог. Всеки, включително и безполезният некадърник във Ватикана. Особено той. Имам планове...

Себастиан затрепери, но не каза нищо. Не можеше да повярва, че това се случва. Швейцарската гвардия беше върна само и единствено на папата. А ето че тези тук следваха Мурани, сякаш той е папа.

— Къде е Книгата? — заповеднически попита Мурани.

Себастиан поклати глава.

— Не зная. А ако знаех, нямаше да ти кажа.

Нервен тик оживя под дясното око на Мурани.

— Внимавай. Няма да търпя бунтове. Ще те погребат тук, ако се наложи.

— Значи към списъка на зверствата си ще добавиш и убийство?

— Късно. Много отдавна съм го добавил — студено отвърна Мурани. — Сега мога единствено да доведа работата си докрай. И не е убийство, когато отнемам живот, изпълнявайки божията воля.

— Това не е божие дело.

— Ти не го разпознаваш като божие дело. За разлика от мен.

— Няма да ти помогна.

Мурани се усмихна.

— Помощта ти не ми трябва — озъби му се той и повиши тон. — Професор Лурдс.

Лурдс се препъна по каменния под, когато един от гвардейците го блъсна напред. Забеляза колко излъскан е подът между големите гравирани стенописи. Осъзна колко много хора са вървели между тези изображения преди хиляди години.

— Елате тук — заповяда Мурани.

Лурдс неохотно приближи кардинала. Беше наблюдавал разговора между Мурани и отец Себастиан, но не успя да го чуе от боботенето на генераторите в съседната зала. По израженията им обаче ставаше ясно, че никой от двамата не е доволен от казаното.

Мурани посочи към изображението върху камъка пред него.

— Знаете ли какво е това?

Лурдс погледна картината и си помисли, че кардиналът може би го изпитва. Образът беше съвсем ясен. Нямаше място за грешки.

— Атлантида. — Лурдс посочи с двете си ръце, тъй като бяха закопчани, към зикурата. — Това е Вавилонската кула. Искали са по нея да достигнат небето и бог.

— Да. — Мурани насочи вниманието на Лурдс към части от каменната стена, покрити със същите знаци като инструментите. Картината обаче беше различна. Двама мъже и една жена стояха в гора, заобиколени от животни. — Можете ли да разчетете това?

Известно време Лурдс изучаваше надписа. Много добре усещаше върху себе си напрегнатия поглед на отец Себастиан.

— Не му помагайте да го прави — меко рече старият свещеник. — Не знаете какво възнамерява...

Бърз като атакуваща змия, Мурани го зашлеви през лицето с опакото на дланта си. Себастиан извика, олюля се и падна на коляно. От носа и разцепените му устни потече кръв.

Неколцина швейцарски гвардейци, сред които един млад мъж с белег на лицето, който беше особено смутен, пристъпиха напред. Само резките заповеди от техните началници ги задържаха на място. Очевидно по някои въпроси мненията им се различаваха. Гвардейците не бяха напълно единни.

Лурдс не знаеше дали това е добро или лошо. Знаеше обаче нещо друго — всички гвардейци бяха въоръжени. Бунт сред тях можеше да означава много жертви и на случайните свидетели най-вероятно нямаше да им се размине. Реши, че точно сега не е особено благоразумно да ги настройва едни срещу други. Може би по-късно, ако положението станеше съвсем безнадеждно.

— Можете ли да го разчетете? — попита Мурани.

Лурдс разгледа текста.

— Не зная. Едва снощи проумях как да чета тази писменост.

— Какво пише тук?

Лурдс хвърли поглед към него и се запита дали той може да прочете надписа.

Тънките устни на кардинала се изкривиха в усмивка.

— Позволете да ви преразкажа този откъс. След като създаде небето и земята, океаните и сушата, бог най-сетне създаде мъжа, а

малко по-късно — жената от неговото ребро, след което изпратил сина си да върви с Адам и Ева.

— Не може да е вярно — каза Лурдс. По време на рецитала си Мурани нито веднъж не бе погледнал към надписа.

— Вярно е — отвърна кардиналът.

Лурдс отново се загледа към изписаната върху камъка история. Беше написано точно това, дори ако се допуснат някои погрешни интерпретации.

— Но това не е вярно — каза Лурдс. — В Библията се казва, че Исус е бил роден от Мария хиляди години по-късно и че той е единственият божи син.

— На това ви учи Църквата — съгласи се Мурани. — Това е просто една от тайните, които сме пазили през всички тези години. Бог е имал *двама* синове. *Двама*. И двамата били изпратени на земята. И двамата били убити от хората.

Лурдс погледна към отец Себастиан.

Мълчанието на свещеника беше красноречиво.

— Щом можете да четете това, защо съм ви нужен аз? — обърна се Лурдс към Мурани.

— Защото *не мога* да го чета — отвърна кардиналът. — Знам какво се разказва в историята. Известна ми е само част от тайната. Нуждая се от вас, за да ми кажете останалото. Първият син дошъл на земята, в Едемската градина, и донесъл чуден дар — Книгата на познанието. — Мурани се усмихна. — Изобщо не е било дърво или плод. Това е друга скрита тайна на Църквата. Било е книга. Тази книга е божието слово и има силата да преобрази нашата реалност. — Той замълча. — Тази книга е унищожила Атлантида.

[1] Кула със стъпаловидна пирамидална структура, според шумеро-акадските вярвания свързваща рая със земята. — Б.ред. ↑

23.

Археологически обект „Атлантида“

Кадис, Испания

14.09.2009

Като подбираше внимателно пътя си в сенките, Наташа запълзя нагоре по хълма към мястото, където оградата опираше в скалата. Гърлото на пещерата хвърляше светлина само на няколко стъпки от нея.

Гари я следваше. Тя бе благодарна, че охраната е небрежна. Ако някой наистина се заслушваше, със сигурност щеше да чуе как операторът се препъва в тъмното. Застана зад нея и шумно вдиша.

Наташа приклепна и извади сателитния телефон, с който се бе сдобила след кацането в Кадис. Беше го купила от същия търговец на черно, който ѝ продаде двата 9-милиметрови пистолета в джобовете на тренчката.

— Следващата част ще бъде опасна — каза тя на Гари, докато натискаше бутоните на телефона. — По-добре си помисли отново дали да идваш.

Той беше напрегнат. Преглътна с мъка и поклати глава.

— Не мога да те оставя сама.

Наташа го изгледа за момент и видя решителността в очите му. Кимна и натисна бутона за свързване. Загледа се към бреговата линия, където стената удържаше бурните вълни. Грохотът на прибоя се носеше неспирно над района.

Минаха няколко секунди, докато връзката се осъществи.

Иван Черновски обаче отговори още на първото позвъняване.

— Черновски.

— Наташа е.

— Така значи. Все още си жива.

— Поне засега.

— Чудех се какво става. Май професор Лурдс и останалите от антуража ти са били доста заети.

— Донякъде.

— Престрелки в Одеса, Германия и Западна Африка. Доста си попътувала.

— Знаех, че ще разбереш за Одеса, но как научи за останалите?

Черновски въздъхна.

— Наложих ми се да отговарям на много обаждания от чужбина във връзка с моя партньор. Шефът ни смята, че знам всичко за теб, и директно ги свързваше с мен. Естествено, след като ми нареди да отричам всичко и добави, че мястото ми виси на косъм.

— Извинявай. Не съм искала да ти създавам проблеми.

— Карай.

Наташа си представи как Черновски свива рамене в кабинета си.

— Ще го преживеем, Наташа. Както винаги. Е, къде си сега? Репортерите в Лондон като че ли смятат, че вече не си там. Много хора искат да разговарят с Лурдс, а компанията, за която работи мис Крейн, обяви, че тя е изчезнала.

— Кадис — отговори Наташа. — В Кадис сме.

Черновски помълча за известно време.

— Значи е вярно? Наистина ли Атлантида е била там?

— Не знам. Лурдс беше отвлечен в Лондон. Измъкнах се, преди да успеят да ме хванат. Знаех, че ще го доведат тук, и те наистина го доведоха.

— Защо?

— Заради инструментите.

— Музикалните инструменти, за които намекна мис Крейн в интервюто си.

— Да.

— Има ли нещо вярно във всичко това?

Наташа се поколеба. Отново си помисли за Юлия и колко я бе заинтригувал древният цимбал, върху който работеше.

— Надявам се — отвърна най-сетне тя.

— Но се обаждаш за друго — каза Черновски.

— Нещата се заплетоха. Явно от Римокатолическата църква крият повече, отколкото показват. Лурдс и жената бяха отведени на обекта от хората, които ги заловиха.

— Какво търсят?

— Не знам.

— Лурдс знае ли?

— Вероятно.

Черновски замълча и Наташа чу как чеше наболата си брада. Знаеше, че щом не я е обръснал, значи се намира под огромен стрес.

— Трябва да знае, Наташа. Иначе няма причина да го отвличат и да го докарват там.

— Звучи разумно. Но аз не знам какво знае.

— Какво искаш да направя?

Наташа се поусмихна.

— В момента съм издирвана за разпит, нали?

— Да. — Отговорът на Черновски бе предпазлив. — На няколко места. Какво мислиш?

— Мисля, че би трябвало да се обадиш на местните власти и да ги уведомиш, че в района има опасност от терористична заплаха.

— Ти ли?

— Аз.

Черновски замълча.

— Иван — каза Наташа. — Нямаме много време.

— Предлагаш нещо много опасно. Особено за теб.

— Знаем. — Наташа гледаше към входа на пещерата. Засега не се виждаха никакви гвардейци. Отвън бяха паркирани камиони и бараки на колела. И те като че ли бяха неохранявани. — Но трябва да спася Лурдс, при това веднага. Нямам избор. Нуждая се от помощ. И мисля, че нещата вече са твърде опасни. Ако Лурдс е прав, онова, което е унищожило Атлантида, е все още там.

— След хиляди години под водата?

— Така казва той. Католическата църква е тук. В пълен състав, бих добавила. И един от тях ни преследваше навсякъде. — Наташа огледа оградата. — Трябва да тръгвам. Кажете ми, че ще се обадиш.

— Ще.

И ми пожелаей късмет.

— Късмет, Наташа.

Тя благодари и прекъсна връзката. Изправи се.

— Не разбрах нито дума — каза Гари.

— Говорих с партньора си. Ще се обади на испанските власти да се намесят.

— Супер. Значи ние просто ще останем тук на стража? — Гари явно беше доволен от подобна перспектива.

— Не. Влизаме вътре. Сега. Онези, които ще дойдат, ще търсят нас. Пак можем да бъдем убити, но от приятелски огън.

Гари се намръщи.

— Казах ти, че няма да е лесно. Нито безопасно. — Наташа го погледна. — По-добре остани.

Той поклати глава.

— Не мога. Вътре съм.

— Тогава след мен.

Наташа се обърна към оградата и започна да се катери.

Лурдс крачеше покрай надписа и четеше на глас. Светеше си с мощен фенер. Макар да работеше под дулото на оръжие и да говореше пред аудитория с побъркан водач, част от него продължаваше да се гордее със способността му да дешифрира отдавна мъртвия език.

Текстът от надписите върху инструментите не беше достатъчно дълъг, но след първоначалното разчитане преводът се оказа доста прост и праволинеен. Лурдс не знаеше всички думи пред себе си, но можеше да прави основателни предположения и да попълва празнините. Гласът му звучеше високо в пътечката между пиктограмите.

— „Адам, Ева и децата им проявили егоизъм още в Едемската градина. Светът бил в краката им, а те искали повече. Първият Син вървял с тях и се опитвал да ги учи на пътищата божии, но не им предал цялото божие знание и те се провинили пред него. Накрая решили да вземат знанието за себе си“.

Следващото изображение беше обезпокоително. На него се виждаше мъж в дълбок поток под водопад. От двете страни на потока други мъже с дълги пръти не му позволяваха да излезе на сушата.

— „Синовете на Адам с най-черните сърца отвели Първия син до потока, който охранявал Едем, и го удавили. Това накарало бог да ги прогони от Едемската градина и по-късно да удави лошотията на света“.

На следващия камък ликуващи хора вдигаха високо Книгата на познанието.

— „Децата Адамови взели Книгата на познанието. Празнували своята победа, но не признали невежеството си. Макар да изучавали Книгата, не можели да я разберат. Три дни след смъртта си Първият син възкръснал отново“.

Следващата сцена показваше Първия син в роба и ореол около главата си да върви през гора, пълна с уплашени мъже и жени. Около тях имаше диви животни, готови да им се нахвърлят.

— „Когато се върнал, Първият син носел гнева на Отца си. Никое оръжие Адамово не го пробождало. Никой камък не го наранявал. Децата Адамови паднали в страх пред него. Той...“ — Лурдс се поколеба, мъчейки се да дешифрира думата.

— „Той отчуждил животните от децата Адамови“ — каза отец Себастиан.

Лурдс хвърли поглед към свещеника.

— Можете ли да го четете?

Себастиан кимна.

— Къде сте научили езика?

Старецът поклати глава.

— Никога не го бях виждал, преди да дойда тук.

— Лингвист ли сте?

— Не. Историк съм. Езиците никога не са били моята стихия. Едва се справям с латинския.

— Но можете да четете това?

Себастиан кимна.

— Можете ли да обясните тази своя способност?

— Не.

Лурдс изгледа стареца с любопитство. *Няма начин точно сега да повярвам в божествената намеса.* Но как иначе да обясни твърденията на свещеника? Не му се вярваше да лъже...

Обърна се към последната картина от серията.

— „Адам, Ева и всичките им деца били прогонени от Едемската градина“.

Изображението върху камъка много приличаше на интерпретациите в няколкото илюстрирани библии, които му бяха попадали. Крилат ангел с огнен меч препречваше обратния път. Но този път до ангела стоеше Първият син.

— „В справедливия си гняв бог оставил Книгата на познанието сред хората“ — продължи Лурдс. — „Предупредил ги, че ако бъде намерена, тя трябва да се пази непрочетена, докато той не я вземе от този свят“.

— Но Книгата на познанието не била изгубена — каза Себастиан. — Един от Адамовите потомци я скрил за идните поколения. Довел семейството си тук, за да положи основите на Атлантида и началото на цивилизацията, която щяла да си навлече най-големия гняв божий.

— Откъде знаете това? — попита Лурдс. Беше толкова погълнат от вълнение, че едва забелязваше Мурани и въоръжените войни около себе си.

— От разказа ей там. — Себастиан ги поведе между камъните и лъчът от фенерчето му освети още надписи.

Лурдс тръгна след него, следван от Мурани и швейцарските гвардейци.

Сърцето на Гари блъскаше яростно, докато вървеше след Наташа.

Приятел, сам си го натресе. Ще ти светят маслото. Разкарай си кървящия задник от това място.

Но не можеше. Трябваше да направи нещо, за да помогне на Лурдс и Лесли. Пък и беше израснал със супергероите от комиксите и компютърните игри. Винаги беше искал да е човек на действието. Пречупваш лошия, грабваш момичето и тъй нататък. През последните няколко седмици обаче беше научил, че не е толкова лесно да си герой. Героите май по-често кървяха до смърт, отколкото да вдигат купони по случай победата.

Но това нямаше да го спре.

Последва Наташа до една от временните постройки пред гърлото на пещерата и се промъкна вътре. До входа имаше рафтове с комбинезони, които работниците използваха, за да се предпазят от студа.

— Обличай се — тихо нареди Наташа в тъмното. Хвърли му чифт работни ботуши. — И обуи това.

— Нещо сбъркани ми се виждат — запротестира Гари.

— Кофти. Ще трябва да свикваме. Престъпниците често ги хващат, защото не си сменят обувките. — Наташа сви рамене в комбинезона си и го нахлузи върху двата си пистолета. — Надзирателите сигурно проверяват за работни ботуши и каски. Ако не ги носиш, ще те забележат. — Даде му една шапка. — А не искам това да се случва.

— Нито пък аз. — Гари си сложи каската и изрита обувките си. — Ама ботушите са си сбъркани.

Наташа не отговори, вдигна косата си, нахлупи каската отгоре ѝ и се върна обратно при вратата. На Гари му се наложи да побърза, за да не изостане. Настигна я, когато тя влизаше в пещерата.

— Само един въпрос — тихо промърмори той. — Имаш ли план?

— Имам — каза Наташа. — Намираме Лурдс и Лесли. Взимаме онова, след което са хукнали всички. Измъкваме се. А междуременно оставаме живи. — Погледна го. — Ясно ли е?

— Кристално ясно — отвърна Гари. — Особено онова с оставането живи.

— Добре. Не ме карай да ти наритвам задника, че са те убили.

Гари не успя да измисли героичен отговор, така че продължи да върви мълчаливо.

— Човекът, у когото била Книгата на познанието, основал островното царство, станало известно в легендата като Атлантида. Очаквал да получи от Книгата голяма сила и знаел, че останалите хора по света ще се опитат да му я отнемат.

Лурдс спря до отец Себастиан. Фенерчето на свещеника освети камъка пред него, скоро към него се присъединиха и лъчите на останалите.

Картината показваше седнал на трон владетел, оглеждащ огромна империя.

Привлечен от думите, Лурдс отново зачете:

— „Изгонени от Едемската градина, децата Адамови заживели във външния свят. Един от тях, Халев^[1], основал островното царство...“. — Не можеше да разпознае думата. Обърна се към Себастиан.

— Аз я виждам като Небе — прошепна Себастиан, — но името не може да се отнася за това място. Основателят е избрал да го кръсти така.

— „Халев продължил да чете Книгата на познанието. Минали години и той я предал на децата си. Те я предали на своите. Не забравяли за божията мощ. Жадували за нея. Решили обаче да забравят за Бог“.

На следващата картина се виждаше зикурат в строеж. Стоотици работници влачеха камъни за постройката, която трябвало да достигне небесата.

— „По заповед на царя — жрец, син на Халев, била издигната огромна кула. Хората искали да живеят на небето и сами да станат богове. Вярвали, че трябва само да се изкачат дотам, за да достигнат божия рай“.

Следващият камък показваше разрушаването на кулата. В основата ѝ лежаха трупове.

— „Бог видял лошите и себични стремежи на хората и изсипал своето отмъщение...“

— „Гняв“ — поправи го Себастиан.

— „... и изсипал своя гняв — съгласи се Лурдс — върху тях и разрушил кулата им. Унищожил и онова, което свързвало всички хора, като отнел езика им. Дори езикът, който донесли със себе си от Едемската градина, бил изгубен“.

Опита се да си представи какво ли е било. Всички хора, споделящи толкова много неща помежду си, внезапно да не могат да разговарят един с друг. Дори праезикът, за какъвто трябваше да приеме донесения от Едем, им бил отнет.

— „С времето те отново заговорили помежду си, но на много различни езици. Разшифровали и езика на Книгата на познанието. Царете — жреци започнали да я четат. Бог призовал морето да се надигне и унищожил острова“.

Следващата картина показваше огромна вълна, която се стоварваше върху острова. Хората стояха вцепенени от ужас и гледаха приближаващата гибел.

— „Само потърсилите убежище в пещерите...“

— Катакомбите — каза Себастиан.

— „... катакомбите... — автоматично се поправи Лурдс. Думите го теглеха след себе си и той ги гонеше с фенера си. — ... преживели, потопа. После, когато морето се отдръгнало, оцелелите заключили Книгата на познанието в... дома на...“ — Спря, неспособен да продължи.

— В Залата на акордите — каза Себастиан. — Точно в нея се намираме сега.

Лурдс освети каменната стена. Облечени в роби мъже стояха в пещерата пред пиктограми, които разпозна като картините, които виждаше в момента.

— Значи Книгата на познанието е тук? — попита Мурани.

— Не зная — отвърна Лурдс.

Лесли извика от изненада и болка.

Когато Лурдс се обърна към нея, Мурани я беше сграбчил за косата и я дърпаше да падне на колене. Взе пистолета на един от гвардейците.

— Какво правите? — остро попита Лурдс и направи крачка към нея.

Мурани стовари пистолета върху слепоочието му.

Болката избухна в главата на Лурдс, замая го и той рухна на четири крака. Едва успяваше да държи главата си над камъка.

— *Къде е Книгата?* — изкрещя Мурани.

Лурдс едва се съдържа да не повърне. Острата жлъч се надигна в гърлото му.

— Не зная. Не се казва. Това е било написано преди хиляди години. Възможно е някой вече да я е взел. Или легендите ви да лъжат.

Мурани се обърна към Себастиан.

— Казвай къде е Книгата.

— Не — отговори Себастиан. — Няма да ти помогна, Мурани. Ти опозори себе си, своята Църква и своя бог. Аз няма да бъда част от това.

Мурани насочи пистолета към него.

— Значи ще умреш.

За момент Лурдс си помисли, че кардиналът ще застреля стария свещеник.

Себастиан вдигна броеницата си и започна да се моли. Гласът му почти не потрепна.

Мурани насочи пистолета към Лесли.

— Ще убия нея. Кълна се, ще я убия.

Себастиан отвори очи и погледна към Лесли.

— Съжалявам.

Вбесен, Мурани се обърна отново към Лурдс:

— Продължавайте да четете. Намерете Книгата. Не го ли направите, ще убия тази жена. Имате десет минути.

Лурдс с мъка се надигна от земята и се олюля. После вдигна изпуснатия фенер и се запрепъва обратно към стената от картини. Спря при изображението на петте музикални инструмента.

Примигна и се опита да фокусира зрението си.

— „Оцелелите живеели в страх от бог. Те заключили Книгата на познанието в... Залата на акордите. Ключът бил разделен между пет... инструмента“. Тук налучквам, но думата пасва.

— Нататък — нареди Мурани.

Лурдс избърса потта от очите си и премина на следващата пиктограма.

— „Тайната била скрита вътре. Петте инструмента били дадени на петима мъже, които били наречени... Пазители. — Използва името, с което се наричаха Адебайо, Блекфокс и Ванг. — Пазителите били избрани сред онези, които сега говорели различни езици. Те получили части от ключа и били пратени в света. Никога не трябвало да се събират заедно, докато бог не ги призове“.

Когато премина на следващата картина, Лурдс видя, че тя е празна. Обходи камъка с лъча на фенера си и се обърна към Мурани.

— Тук няма нищо — каза с тънък, тих глас. Очакваше Мурани да го застреля в яростта си.

— Тайната на музикалните инструменти — каза Мурани. — Открийте я.

По знак на кардинала Галардо и хората му донесоха кутиите и ги оставиха на земята.

Лурдс се поколеба. Предизвикателството беше огромно, условията — невъзможни. Но той искаше да спаси Лесли. Да бъде герой. Искаше да се справи достойно с положението.

— Не го правете.

Лурдс завъртя глава към отец Себастиан. Старецът продължаваше да стои с броеница в ръка.

— Книгата на познанието е била скрита — рече той. — Бог неслучайно я е скрил. Тя е унищожила този свят.

Лурдс си помисли за картините на унищожението върху каменните стени. Те само загатваха за истинския ужас, стоварил се върху островното царство.

— Не бива да го правите — каза Себастиан.

— Накарайте го да млъкне — изръмжа Мурани.

Галардо удари Себастиан в гърлото. Свещеникът рухна на коляно, като се давеше и кашляше. Без никаква жалост Галардо го изрита отстрани и го просна на земята.

Един от швейцарските гвардейци — онзи с белега — възкликна възмутено. Галардо се извърна и го изгледа свирепо, но въпреки това отстъпи от стария свещеник.

Мурани отдръпна пистолета от главата на Лесли и застана лице в лице с Лурдс.

Лурдс искаше да отстъпи назад. Струящата от кардинала заплаха бе съвсем осезаема сила. Стомахът на професора се сви болезнено.

— *Трябва* да го направите — каза Мурани с нисък, жесток глас. — Дори не сте подозирали за всичко това. А ето че сте тук. Вярвате ли в божията воля, професор Лурдс?

Лурдс се опита да отговори, но от стегнатото му от страх гърло не се изтръгна нито звук.

— Аз мисля, че сте тук по божия воля — каза Мурани. — Вярвам, че той е поискал да сте тук. Да му послужите по този начин.

— Не го прави, Томас — умоляващо се обади Лесли.

— Помислете за познанието — каза Мурани. — Можете ли да идете в гроба, без да го достигнете? — Тъмните му очи се вгледаха изпитателно в очите на Лурдс. — Толкова сте близо до целта. Помислете си само. Напълно възможно е да разчетем какво е написано в Книгата на познанието. Ще сте ми нужен и за това. Намерите ли Книгата, ще останете жив.

Лурдс искаше да каже не. Всичко добро и достойно в него отказваше да сътрудничи на полуделия фанатик. Но настоятелният глас от най-дълбокото кътче в ума му не млъкваше. Той искаше да прочете Книгата. Копнееше да разбере какво е написано в нея.

— Как можете да се отдръпнете сега? — попита Мурани.

— Не позволявайте да ви придума — изграчи Себастиан. — Не се поддавайте на изкушението.

Но изкушението беше твърде голямо. Това бе най-голямата и великолепа находка в живота на Лурдс.

А още не беше намерена.

Без да каже нито дума, той насочи вниманието си към музикалните инструменти.

След ранното си пристигане в Кадис Наташа се бе запознала възможно най-добре с обекта. Беше изчала статиите във вестниците и списанията, пръснати из лагера на медиите. Гари ѝ бе помогнал да ги събере. Бяха гледали и някои от репортажите на журналистите. Разкопките заемаха сериозна част в новинарските емисии.

Според медиите пещерата със загадъчната врата от видеозаписите се намираше на около три километра от входа.

Наташа отиде до паркинга в първата пещера, където държаха тежкото оборудване. Забеляза един малък пикап, паркиран настрана, извън обхвата на охранителните прожектори.

Колата беше заключена. Наташа предположи, че шофьорът го е направил по-скоро по навик, отколкото с цел да предотврати евентуална кражба. Кой би тръгнал да прескача такава ограда, за да отмъква подобни неща?

— Заключена, а? — обади се Гари. — Може да има друга...

Наташа отвори кутията с инструменти на багажника на пикапа, извади малък лост и строши прозореца от страната на шофьора. По каменния под се посипаха кубчета стъкло.

— Мамка му. — Гари нервно се озърна. — Не мислиш ли, че би било по-добре да се промъкнем незабелязани?

— Това иска време — Наташа отключи и отвори вратата. — А ние нямаме. Вече може да сме закъснели.

— Май някой идва. — Гари кимна.

Наташа се озърна през рамо и видя трима работници да приближават към тях. Пъхна се зад волана и отключи вратата от страната на пътника.

Един от мъжете извика, но Наташа не разбра езика. Измъкна сгъваемия си нож и оголи жиците на захранването. После с помощта

на лоста махна калъфа на волана и заключващия механизъм, за да освободи кормилото.

— Разбираш ли какво казва? — попита Гари.

— Сигурно иска да знае какво правим. — Наташа докосна жиците и двигателят на колата заръмжа.

— Ами ако казва нещо повече? Например: „Разкарайте се от пикапа ми, или ще стрелям“? — попита Гари.

— Скоро ще разберем. — Наташа превключи на скорост и сложи крак на газта.

Тримата мъже се затичаха, като викаха и махаха с ръце.

Гари се сви в седалката в очакване на най-лошото.

— Да знаеш, май имаме проблем.

Наташа мина през лабиринта с тежкото оборудване и се понесе с рев към осветената арка, водеща към дълбините на пещерната система.

— Само един ли?

Напрежението явно бе лишило Гари от усета му за сарказъм.

— Някои от тези охранители са добри момчета. Дошли са тук просто да си вършат работата. Нямаат нищо общо с лошите. Как ще разделим едните от другите?

— Те ще трябва да изберат на коя страна да застанат. — Пикапът подскочи на някаква неравност. — Застанат ли ми на пътя, значи са лоши. А единствените добри там долу можем да се окажем само ние.

— Страхотно.

Наташа погледна в огледалото. Преследваха ги най-малко две коли.

— Дотук с тихото промъкване — мрачно рече Гари.

Един куршум продупчи задното стъкло и се заби в предното.

— Мамка му! — Гари се сниши още повече и прикри глава с ръце.

Наташа се съсредоточи върху шофирането. В главата си имаше приблизителна карта на пещерите, но мракът беше пълен, с изключение на предпазните светлини, които едва маркираха пътя. Фаровете пронизваха тъмнината на съвсем късо разстояние. Стените на пещерите сякаш изникваха пред нея все по-бързо и по-бързо. Веднъж калникът докосна скалата, пръскайки порой от искри.

Надяваше се Черновски да се е свързал с испанските власти. Надяваше се половината испанска полиция вече да е на път към

обекта. А може би и половината от армията. Надяваше се да не забие пикала в някоя стена. Дълбоко в себе си се надяваше и да пристигнат навреме, за да спасят Лурдс.

Лурдс гледаше оставените пред него инструменти. Сериозно се замисли дали да не ги разбие. Лесно можеше да го направи. Но не знаеше дали това ще попречи на Мурани да намери Книгата на познанието.

А и подобно действие му се виждаше като светотатство.

— Обещавам ви, че опитате ли да унищожите инструментите, ще ме молите по-бързо да ви убия. — Мурани коленичи срещу Лурдс. В едната си ръка държеше пистолет.

— Ще се справя по-добре, ако не държите това нещо насочено към мен — каза Лурдс. — И ми запречвате светлината.

Побърканият свещеник отстъпи назад, но не свали оръжието.

Лурдс отново и отново препрочиташе надписите. Разказваха за унищожаването на Атлантида и за решението ключът към „Удавената земя“ да бъде пръснат по света на пет парчета.

А последният ред гласеше: *Надайте весел звук.*

— Надайте весел звук — повтори на глас Лурдс. — Какво означава това? — Помисли си, че е свързано по някакъв начин с инструментите, но вече бе свирил с тях, а нищо не се беше случило.

Мурани се поколеба само за миг.

— „Възкликнете на Господа, всички земи“. Псалтир, 100:1^[2].

— Какво означава това?

— Че хората трябва да хвалят и веселят бога.

— И намерихте цитата просто така?

— От всички епископи се иска да знаят наизуст Псалтира. — Мурани поклати глава. — Толкова много важни църковни практики останаха на заден план или съвсем се забравиха... Падам си малко традиционалист.

На Лурдс му се прииска да попита дали тези практики включват убийства, но реши да не разпалва прекалено много страстите.

— Този стих има ли някакво особено значение за Книгата на познанието?

— Доколкото ми е известно, не.

Лурдс внимателно докосна инструментите. Отговорът трябваше да е някъде тук, но му се изплъзваше. Заблъска глава върху загадката. Решението трябваше да е скрито, но също така и постижимо. В края на краищата, ако някой Пазител си отиде твърде рано, приемниците му би трябвало да могат да се справят без неговите напътствия.

Взе фенера и се върна при картината с Пазителите, получаващи петте инструмента. Мурани вървеше до него.

Петимата мъже държаха инструментите високо вдигнати. Бяха подредени в редица, като всеки инструмент се държеше по определен начин.

Лурдс запомни последователността. Върна се при инструментите и ги нареди в същия ред. Барабан, цимбал, флейта, лютня, звънец. Имаше ли някакъв смисъл в поредицата? Или се заблуждаваше?

Насочи фенера и заразглежда повърхностите им по-отблизо. Внезапно погледът му улови символи върху барабана, които не бе забелязал досега. Едва се различаваха и приличаха по-скоро на драскотини, много по-бледи от останалите надписи. Беше истинско чудо, че са се запазили след хиляди години.

Обхванат от възбуда, Лурдс бързо огледа и останалите инструменти, докато не откри символи и върху тях. Заедно те образуваха изречение.

— „Разбий възкликнете“. — Преведе го отново. Нямаше никакъв смисъл. Със сигурност беше сгрешил.

— Какво виждате? — попита Мурани.

Лурдс му разказа.

— Какви са тези символи? — попита Мурани. Беше осветил само част от знаците с фенера си.

— „Възкликнете“.

Мурани насочи фенера към близката стена.

— Има ги и там.

Лурдс вдигна очи и видя, че символите наистина се повтарят. Скочи на крака и развълнувано отиде до стената. Наведе се, взе един камък и го стовари върху гладката повърхност.

Чу се кухо кънтене.

Лурдс удари отново.

— Кухо е. — Удари трети път. Стената се пробви.

Мурани, Галардо и някои от останалите се завтекоха напред и атакуваха фалшивата стена с прикладите на карабините си. Тя се пръсна и парчетата се посипаха по пода.

От другата страна имаше изящна недокосната зала, пълна със сталактити и сталагмити. Звуците от ударите отекваха почти мелодично в нея.

Преди да успеят да го спрат, Лурдс прескочи счупената стена и пристъпи в залата. Въздухът тук сякаш беше по-свеж. Шумът постепенно утихна, но Лурдс забеляза как пространството задържа звука като в концертна зала.

Върху стената от дясната му страна беше гравирано изображение на Първия син с Книгата на познанието.

Надписът под него гласеше:

Възкликнете на Господа.

[1] Библейски герой, описан в книга Числа. Един от двамата, които единствени влизат в Обетованата земя след 40-годишното лутане на евреите в пустинята след бягството им от Египет. — Б.ред. ↑

[2] В Синодалното издание — Псалтир 99:1 (Възкликнете Господу, цяла земя); използваният тук превод е от протестантската версия на Библията, изд. 1940 г. — Б.пр. ↑

24.

Залата на акордите
Археологически обект „Атлантида“
Кадис, Испания
14.09.2009

— Какво означава това? — попита Мурани, докато лъчът на фенера му играеше върху камъка, който бе привлякъл вниманието на лингвиста.

— Не зная — отвърна Лурдс.

Думите им се понесоха из пещерата и отекнаха обратно.

— Надписът е същият като върху стената, нали? — Нетърпението на Мурани растеше. Намираше се в опасна ситуация. Засега швейцарските гвардейци признаваха авторитета на Обществото на Квирин, но не бяха единни и Мурани знаеше това. Щяха да откажат да убият Лурдс, Себастиан и останалите. Гвардейците, които пазеха Себастиан, вече бяха на път да се разбунтуват. Мурани не можеше да допусне да останат живи.

Но нали именно затова бе довел Галардо и хората му тук. Може би лейтенант Сбордони и подчинените му щяха да изпълнят заповедите, дори и да включват убийство, но заварените тук гвардейци нямаше да го послушат.

Щеше да се справи с това усложнение, когато му дойдеше времето. Засега искаше Лурдс да покаже знанията си. Мурани се закле, че това щеше да е последната възможност за професора.

— Същият е — потвърди Лурдс.

— Стената беше фалшива.

— Не мисля, че това се отнася и за тази.

Мурани направи знак на Галардо и той стовари приклада върху стена. От удара с метала от камъка изскочиха искри и полетяха остри отломки.

Резкият звук отекна в залата.

— Плътна е — изсумтя Галардо.

Лурдс наклони глава настрани и се заслуша.

Мурани предположи, че слуша ехото, но не знаеше защо. Професорът го бе изненадал. Кардиналът беше очаквал той да се моли за живота си. А вместо това Лурдс сякаш бе още по-запленен от това, което става.

Самият Мурани едва сдържаше нетърпението си. Беше мислил за Книгата на познанието от години, откакто бе научил за съществуването на петте инструмента от книгата, която останалите членове на Обществото на Квириин бяха пропуснали в собствените си архиви.

Раздвижи пръсти около дръжката на пистолета. Оръжието стоеше непривично в ръката му, но той беше наясно как да го използва. Достатъчно наясно беше и със себе си и знаеше, че ще го използва, ако намери за нужно.

За момент се запита дали Лурдс не се мъчи да спечели време. Ако...

— Ударете отново — каза Лурдс. Очите му не се откъсваха нито за миг от стената.

— Сам си я удари — отвърна Галардо.

Обхванат от нетърпение и вероятно несигурен дали не е избрал погрешната страна, лейтенант Сбордони удари стената с карабината си. Звукът отново отекна в помещението.

— Това място е като акустична зала — обади се Лесли.

Веднага щом каза това, Мурани също се сети, че му прилича точно на това. Или на преддверие на църква.

— Още веднъж — каза Лурдс.

Сбордони отново удари стената.

— Ударете другаде.

Лейтенантът замахна с карабината и удари.

Този път Мурани чу и двойната модулация на удара. Пещерата имаше толкова добри акустични качества, че звукът беше ясно различим.

— Помогнете ми. — Лурдс освети стената. — Тук трябва да има някаква уловка. Лост или нещо такова.

— Защо? — попита Мурани.

— Зад тази стена има затворено пространство — каза Лурдс.

— Друга пещера ли?

Лурдс поклати глава, докато опипваше линиите на гравюрата.

— Няма толкова място... Звучи като глас.

— Стената е дебела не повече от няколко сантиметра — каза Сбордини и я огледа. — Мислите, че нещо е скрито в картината ли?

— Отстъпете. Осветете колкото се може по-добре. — Лурдс също отстъпи.

Известно време всички стояха в тишина. Изведнъж чуха нежен ромон в камъка.

— Какво е това? — попита Галардо.

— Морето — каза отец Себастиан. Гласът му беше стържещ и груб от удара, който бе получил от здравеняка. — Стените на пещерите са единствената преграда, която не позволява на океана да запълни това място. Счупите ли я, ще удавите всички ни.

Тези отрезвяващи думи изнервиха мнозина от гвардейците. Галардо и хората му като че ли също не бяха особено доволни от положението, в което се бяха озовали.

— Стените ще издържат — каза Мурани. — Просто се опитва да ви изплаши.

Но знаеше, че тактиката на сплашване действа. Тези хора не вярваха в бог и в мисията, която му беше наложена.

— Виждали ли сте тази картина? — попита Лурдс.

— Да — отвърна Мурани. — Прилича на илюстрацията от книгата в архива.

— Носите ли я?

— Не.

Лурдс изглеждаше разочарован.

— Нямаше да е зле да имаме нещо за сравнение. — Заглежда стената и Мурани виждаше, че е изцяло погълнат от проблема, напълно забравил, че животът му виси на косъм.

Изумен от поведението му, Мурани затърси някакви разлики в изображението. Приличаше точно на онова в книгата.

С една разлика.

— Книгата — каза Мурани. — Книгата в ръката на Първия син.

— Какво за нея? — Лурдс пристъпи напред, за да я разгледа по-подробно.

— На илюстрацията, която съм виждал, тя беше затворена, а не отворена като тази.

Лурдс докосна книгата с показалец.

— Трябва ми нож — каза той и протегна ръка настрани.

— Как ли пък не — отвърна Галардо. — Ти си пленник, а не гост.

— Дай му ножа — нареди Мурани. — Имаш пушка. Какво може да направи той с един нож срещу стрелците ти?

Галардо подаде автоматичен нож с дванайсетсантиметрово острие.

Лурдс го отвори и започна да драска очертанията на книгата. Изведнъж острието потъна в една от линиите. Усмивайки се, Лурдс пъкна ножа напред.

Нещо в стената изцрака. Звукът отекна в залата. После отзад се разнесе гневно стържене и изпълни пещерата с неприятен шум.

Внезапно стената хлътна назад и разкри скрити процепи, които досега бяха покрити с прах. Стената се плъзна петнайсетина сантиметра назад, след което изпълзя наляво.

Зад нея имаше друга гравюра, която отново изобразяваше петте инструмента. Този път бяха подредени в различен ред.

Под картината имаше десет квадрата. Лурдс натисна един от тях. Нещо се раздвижи в стената и почти в същия момент силно мелодично „бом!“ изпълни залата.

Лурдс вече се движеше с фенер в ръка към мрака.

— Натиснете бутона още веднъж.

Мурани махна на Сбордони да тръгне след Лурдс и каза на Галардо да натисне отново квадрата.

Мелодичният звън се повтори.

Лурдс промени посоката, в която вървеше, и насочи лъча нагоре.

— Отново — извика той, след като ехото заглъхна.

„Бом!“

Мурани чу звука почти директно над себе си. Лъчът на фенера му последва този на Лурдс по тавана на пещерата.

— Отново — извика Лурдс.

Този път Мурани видя как един чук удря сталактита горе. Чукът не беше голям и изглежда бе направен от кост. Към него бе прикрепена златна жица, която изчезваше в една дупка в тавана.

— Отново.

Чукът се задвижи и удари сталактита.

„Бом!“

— Натиснете друг бутон — нареди Лурдс.

„Бом!“

И този звук предизвика кратко търсене, което завърши с откриването на друг костен чук, задвижван от златна жица.

— Залата — невярващо рече Лурдс, докато осветяваше с фенера си наоколо. — Превърната е в музикален инструмент.

Наташа изцеждаше максималното от пикапа в тъмното и летеше с бясна скорост по наклонения път. Следеше одомера^[1] и отброяваше всеки сто метра.

— Внимавай! — дрезгаво извика Гари.

Тя видя със закъснение носещата се към тях стена. Рязко зави, за да избегне сблъсъка, но гумите се плъзнаха по влажния каменен под. Атлантическият океан бе наблизил и въздухът беше много влажен. След време това щеше да предизвика промени в системата от пещери и може би дори да убие бактериите и гъбичките, чиято естествена среда беше тук.

Пикапът се блъсна с такава сила в стената, че костите им се разтресоха. Наташа реши, че колата се е заклецила. Задните колела се въртяха върху камъка, без да намерят сцепление.

Светлините на преследвачите приближаваха.

Гари изруга и изби счупения прозорец навън. По-голямата част от стъклото падна в скута му.

— Сега вече мислиш ли, че щеше да е по-добре да останеш? — попита Наташа.

— Мъничко повече, отколкото преди — Призна Гари. — Но трябва да отбележа, че *определено* не исках да идвам от самото начало. Още от онова нападение в Александрия.

Наташа се усмихна мрачно и отново натисна газта. Пикапът полетя напред.

Малко по-нататък пещерата отново се разшири. Наташа разпозна залата, която бе виждала толкова много пъти по телевизията. В следващата бяха открили всички онези гробове.

Бърз поглед напред показва, че вече няма накъде да продължат. Тя натисна рязко спирачки и завъртя волана. Гумите отново изгубиха сцепление и пикапът се плъзна странично. Преди да успее да спре,

колата се блъсна в един спрял булдозер. Наташа удари главата си и едва не изгуби съзнание.

Миризма на бензин изпълни кабината.

Не всички коли гърмят — помисли си тя. — Това става само по американските филми.

Но знаеше също, че се взривяват достатъчно често, за да оправдаят бързата евакуация. Беше виждала подобни инциденти в Москва. А и преследвачите вече почти ги настигаха.

Сграбчи рамото на Гари и го разтърси.

— Излизай!

Гари я погледна. От аркадата над едното му око течеше кръв.

— Мислех си, че сме мъртви.

— Още не сме. — Наташа се хвърли с цялата си тежест върху вратата и я отвори. Измъкна се навън и пистолетите се озоваха в ръцете ѝ, докато другите коли се носеха към нея.

Това са работници — напомни си тя. — Просто си вършат работата. Не са Галардо и хората му. Не са убийците на Юлия. Трябваше да внимава и да не забравя това.

Гари не можеше да се измъкне от неговата страна и се наложи да се прехвърли през мястото на шофьора. Тръгна да търси прикритие зад машините, като се олюляваше несигурно.

Куршуми се забиха в пикапа и Наташа видя трима швейцарски гвардейци, застанали на пост край един фургон. Изпъкваха в тъмнината на пещерата заради опънатите около тях кабели с крушки.

Наташа сграбчи Гари и го блъсна под булдозера. Изруга наум. Случвало ѝ се бе да попада в тесни пространства в Москва заедно с Черновски, но сегашната ситуация никак не изглеждаше добре.

Тогава забеляза струя бензин, която образуваше локва под пикапа. При целия метал и камък наоколо всеки момент можеше да се очаква искра.

Работниците успяха да спрат, но куршумите на гвардейците моментално свалиха някои от тях и накараха останалите да се скрият.

— Добре — обади се Гари. — Онези са лошите.

Нещата винаги опират до избор, помисли си Наташа. Нямахше причина да стрелят по работниците, освен ако залогът не се беше вдигнал значително. Помисли си за миг за Лурдс и се запита в каква ли беда се намираше в момента.

И тогава един заблуден куршум улучи пода наблизо и подпали локвата бензин. Тя пламна мигновено.

— Мърдай! — Наташа сръга Гари с глава и го засили към другата страна на булдозера точно когато пламъците под пикапа подскочиха нагоре и подпалиха резервоара.

Експлозията не беше голяма като по филмите, но ударната вълна събори Наташа и пръсна огнени отломки във всички посоки.

Тя скочи отново на крака и продължи напред. Насили се да използва периферното си зрение и да не се опитва да гледа право към швейцарските гвардейци. Много укрития се издават от случайния блясък на око. Хвърли се от другата страна на булдозера и насочи пистолета си само колкото да изстреля три куршума. Поне един от тях улучи втурналия се напред гвардеец в лицето и го просна на земята. Другите двама се прикриха.

Докато удържаше позицията си, с пламнали от дима нос и гърло, Наташа видя как един от гвардейците се подава от укритието си и мята граната към фургона.

Оказа се, че гранатата е запалителна. Глухият звук от възпламеняването ѝ достигна до ушите на Наташа. Моментално лумна огън и обхвана едната страна на фургона.

— Вътре има хора! — извика Гари.

Наташа погледна към прозорците и видя долепените към стъклото лица.

— Заключени са! — викна Гари.

— Знам.

— Не можем да ги оставим да изгорят.

— Знам. Нека помисля.

Но време за мислене нямаше и Наташа го знаеше. Все още имаше двама въоръжени...

Гари изскочи от прикритието си и се втурна към фургона. Един от гвардейците се изправи и го простреля. Докато Гари падаше, Наташа се прицели в мъжа в тъмното, ориентирайки се по пламъка от дулото. Изстреля няколко куршума и не спря, докато гвардеецът не рухна на земята.

Зад нея се чу търкане на гъон върху камък. Разбра, че другият гвардеец я е заобиколил, и приклепна рязко. Куршумът я улучи в бедрото и я просна на пода.

Проучването на бутоните показва, че всеки от тях е свързан с костен чук. Лурдс огледа внимателно сталактитите и установи, че всички са грижливо оформени. Пещерата не растеше, така че сталактитите не се бяха променили през хилядолетията.

— Виждал съм подобно нещо — каза Лурдс, застанал отново пред гравюрата с Първия син. — В пещерите Лурей във Вирджиния. Там се намира Големият сталактитен орган, но той се основава на най-стария музикален инструмент, откриван някога — литофона. Обикновено литофоните се правели от каменни пръчки с различна дължина. Или от дърво.

— Като ксилофона — каза Мурани.

— Именно — кимна Лурдс. — Същият дизайн е използван и при Големия сталактитен орган. Чукчетата се задействат от електричество. Дори съм чувал, че продават записи на композициите.

— Но какво търси това нещо тук?

Лурдс освети символите под бутоните.

— Ако искате вярвайте, но според мен това е аларма. Ако задействаме правилната последователност, тя може би ще разкрие Книгата на познанието.

— Ами ако задействаме погрешната? — поинтересува се Галардо.

— Имате предвид, че може да има капан ли? — попита Лурдс. Тази възможност изобщо не му бе минавала през ума. Беше хипнотизиран от всичко наоколо.

— Да.

— Тогава ще се накиснем.

Галардо не изглеждаше особено въодушевен от перспективата.

— Номерът е да не се накиснем. — Лурдс заразглежда стената, като премисляше всичко научено. — Пазителите вярват, че инструментите са ключът към „Удавената земя“. Надписите върху стените съобщават, че ключът е от пет части.

— Мислех си, че това е само следа към скритото помещение — каза Мурани.

— Може би има и нещо повече — каза Лурдс. — Да погледнем още веднъж.

Мурани прати Сбордони за инструментите. Когато той ги донесе, всички ги разучиха отново. Шумът на морето се чуваше от другата страна на стените и отекваше в залата.

Изведнъж отец Себастиан се хвърли напред и успя да избегне швейцарските гвардейци. Стъпка барабана и го разби на парчета, преди отново да го уловят.

— Не му помагайте! — изкрещя отец Себастиан на Лурдс и гвардейците. — Той смята да използва Книгата на познанието! Направи ли го, божият гняв ще се стовари отново върху нас!

Мурани насочи пистолета си към свещеника. Нямаше съмнение, че щеше да го убие.

Лурдс премести тежестта си и сграбчи китката му навреме, за да извие ръката на кардинала нагоре. Куршумът рикошира в тавана.

Галардо го удари с такава сила, че Лурдс рухна на колене. Болка избухна в главата му и той усети металния вкус на кръв. Опита да се изправи, но краката му сякаш бяха станали от гума.

Мурани свали пистолета, но трима швейцарски гвардейци вече бяха застанали пред отец Себастиан, създавайки жива стена между него и дулото.

— Не — каза единият от тях, онзи с белега на лицето си. — Няма да има убийства на това място. Тук сме да свършим делото на Обществото на Квирин. Ако намерим Книгата на познанието, тя трябва да бъде скрита.

Мурани не каза нищо, но Лурдс видя, че ситуацията не му харесва. Между швейцарските гвардейци имаше разкол. Оформиха се две групи, едната на страната на отец Себастиан, а другата — на Мурани.

Лурдс се озова помежду им, а това не беше подходящото място. Сведе поглед към барабана, за да види дали може да го спаси. Инструментът представляваше плетеница от изпочупена керамика и кожени върви. За щастие парчетата бяха големи. Реши, че ще успее да ги сглоби. Надписите на двата езика също изглеждаха възстановими.

И тогава видя надпис от *вътрешната* страна на един фрагмент — серия линии, върху които имаше знаци.

— Какво е това? — Мурани коленичи до Лурдс.

— Мисля, че е нотопис, може би диатонична скала — отвърна заплененият Лурдс. — Древните гърци са работили върху теорията на

музиката. Разделили я на родове и развили три основни типа. Диатоничната музика се използвала при по-пищни церемонии и в храмове, а по-късно станала известна като григорианска.

— Възможно ли е това да е ключът, за който се говори в надписа?

— Не зная. Може би... — Преди да успее да довърши, Мурани разби звънеца.

Лурдс едва не извика при счупването на артефакта.

Но надписът от вътрешната страна се четеше ясно.

Парчетата трябваше да се съединят, за да се видят изписаните ноти. Мурани бързо счупи цимбала, флейтата и лютнята. Хилядолетия история си отидоха завинаги. Но във вътрешността на всеки от инструментите се криеше нотопис.

— Вървят в установения ред, нали? — попита Мурани. — Както са показани на гравюрата?

— Кой знае? Може би.

Мурани подреди нотите на земята и отново прокара пръсти по бутоните. После засвири.

Пещерата оживя от музиката. Лурдс бе обзет от трепетна възбуда. Прекрасните тонове донякъде прогониха страха му. Лесли застана до него, докато отгласите на музиката изпълваха пространството. Хвана го за ръка. Стисна го здраво.

За секунди след изсвирването на последната нота не се случи нищо. Изведнъж се разнесе експлозия, последвана от стрелба. Всички се обърнаха към пещерите, откъдето идваха гърмежите.

Двете фракции на швейцарските гвардейци се разделиха на още по-голямо разстояние помежду си. Бяха насочили карабини едни срещу други и като че ли и двете страни бяха готови да убиват или да умрат за каузата си.

Тогавя от камъните в центъра на пещерата се чу стържене и всички рязко обърнаха глави натам. Боботенето изпълни залата, многократно отразявано от стените.

Пред очите на Лурдс подът в центъра се отвори като ирис. Хитро изработени каменни зъби се плъзнаха настрани, разкривайки яма. В мрака се появи златно сияние.

Лурдс незабавно закрачи напред. Лесли се вкопчи в ръката му и тръгна след него.

Мурани обаче го изпревари и пръв стигна ямата. Насочи към нея фенера, а после и пистолета.

За своя изненада Лурдс се поколеба при мисълта, че долу ги очаква някакъв демон от Стария завет. *Не вярваш в такива неща*, напомни си той. Но тук, при цялото зло около него, с всички невъзможни неща, които бе открил досега, изведнъж откри, че може да повярва във всичко. Стисна още по-здраво ръката на Лесли и пристъпи напред.

Течен огън изгаряше страната на Гари. След като го улучиха, за момент бе забравил как се диша. Това го уплаши повече от всичко друго, с което се бе сблъсквал някога през живота си. И това бе показателно, защото на няколко пъти вече му се бе случвало да се разминава на косъм, откакто двамата с Лесли се забъркаха с Лурдс и Наташа.

Ставай, велик чекиджия такъв! Онези там ще се изпекат, докато се излежаваш!

Мъчително, уплашен да не го улучи още някой куршум, защото все още чуваше отекващата в пещерата стрелба, Гари се изправи на крака. Чувстваше се замаян, но успя — и това адски го изненада.

Съсредоточи се върху дишането и ходенето. Последното се оказа по-скоро залитане, но все пак беше нещо. Усети горещата вълна от фургона, когато го приближи.

Хората вътре вече бяха счупили стъклото на един от прозорците, но той бе прекалено малък, за да могат да се измъкнат през него. Надаваха отчаяни писъци към него.

Замайването се засили. Усещаше как мракът отхапва от крайчеца на съзнанието му и дебне момент да го погълне.

Зад него се чуха още резки трясъци от стрелба.

Да не би да печелим? — запита се той, макар да не виждаше как е възможно.

Когато стигна фургона, жегата почти го отблъсна обратно. Но той устоя и се насили да се пресегне към вратата. Някой беше пъхнал лост в дръжката ѝ, за да попречи на хората да избягат. Сграбчи го. Нагорещеният метал изгори ръката му, но успя да издържи, колкото да го издърпа. После го хвърли настрана.

Мъжете се изсипаха навън от фургона. Двама го сграбчиха под мишниците и го извлякоха по-надалеч от огъня. Всички говореха италиански и Гари не можеше да разбере какво казват.

Тъкмо когато започваше да му просветва, че наистина е станал герой и са го надупчили заради това, потъна в черна бездна.

В стените на ямата бяха издълбани стъпала, които водеха надолу. Макар че лъчът от фенера на Лурдс се присъедини към този на Мурани, мракът не отстъпи достатъчно, за да разкрие какво има там.

Сиянието като че ли бе концентрирано на дъното на ямата.

Мурани насочи пистолета към Лурдс.

— Вие първо — нареди кардиналът.

Лурдс понечи да възрази и осъзна, че от това няма да излезе нищо добро. Но това бе само малка част от причината да заслиза по стъпалата. Другата, по-голямата, беше, че трябваше да види какво има там.

Ако атлантите, или както са се наричали, толкова много са държали да скрият Книгата на познанието, какво друго можеше да се пази в така сложно изработено място като това?

Най-разумното бе да насочи фенера към зейналата бездна и да види какви клопки — в буквалния смисъл на думата — го чакат отпред. Но Лурдс знаеше, че нито той, нито Мурани ще изтърпи едно по-предпазливо проучване на обекта.

Някой ден това твоё любопитство ще те убие — укори се Лурдс.

Ямата беше по-студена от помещението горе. Шумът от морето също се чуваше по-силно. Лурдс непрекъснато се питаше колко ли дълбоко под повърхността се намират в момента. Най-малко на петдесет-шейсет метра. И на три километра от входа към пещерите.

Стъпалата бяха тесни и къси, едва успяваше да сложи крака си върху тях. Не беше виждал тела на атланти, но бе склонен да се обзаложи, че са били дребни.

Чу стъпки зад себе си. Когато спря и се обърна, видя Лесли да се спуска след него.

— Долу може и да не е безопасно — посочи той.

— И горе не е — отвърна тя.

— Предполагам.

— Не мога да те оставя да вървиш сам.

Лурдс ѝ се усмихна бегло. Можеше да го остави сам, и двамата го знаеха. Сто на сто любопитството я подтикваше толкова, колкото и самия него.

— Да се надяваме, че това ще се окаже умна постъпка. — Обърна се и продължи надолу към мрака.

В края на стъпалата имаше врата. Не беше заключена и се отвори леко навътре още при първото докосване. Въздухът бе застоял и влажен, но в него се долавяха и миризми, които внезапно накараха сърцето на професора да забие по-бързо и прогониха остатъците от страха му.

— Надушваш ли това? — възбудено попита Лурдс и тръгна с подновена увереност напред. Моментално разпозна миризмата, щеше да я помни до последния си дъх.

— Кое? Прахта ли?

— Пергамент — каза Лурдс. — Мастило. И то много.

Освети стаята и остана поразен при вида на рафтовете. Книгите бяха подредени спретнато покрай стените и по петте свободно стоящи лавици на пода.

Отиде до най-близката и извади една книга. Беше подвързана в яркосин, подобен на кожа материал — или кожа, каквато Лурдс не бе виждал досега. Но кожата не би оцеляла хиляди години, без да покаже някакви признаци на стареене. А тази книга — *всички* книги — сякаш бяха написани току-що.

Балансира книгата на лявата си подлакътница и я отвори с лявата си ръка. В дясната държеше фенера. Заради белезниците упражнението се оказа трудно. Знаци, същите като онези, които бе дешифрирал върху инструментите, изпълваха снежнобелите страници.

Отново освети помещението. Бяха стотици, а може би *хиляди*, наредени по лавиците. Заглавията загатваха за история, биографии, науки и математика.

— Боже мой — тихо пророни Лурдс. — Това е библиотека.

— Само това ли виждаш? — Гласът на Лесли бе някак отнесен. — Ами това?

Лурдс проследи лъча на фенера ѝ, докато Мурани, Галардо и останалите влизаха в стаята.

Привлечена от красотата пред нея, Лесли протегна закопчаните си ръце да докосне кехлибарената статуетка в края на една от лавиците. Светлината заблестя върху полираната повърхност и запали златни вени във вътрешността ѝ.

Статуетката бе висока почти метър и двадесет и изобразяваше мъж, който държеше модел на Слънчевата система в ръката си. Шест планети с различни размери обикаляха около централната звезда.

— Възприемали са слънчевата система като хелиоцентрична — каза Лурдс. — Изпреварили са с хиляди години всички останали. И пропорциите на планетите изглеждат верни. — Отново погледна книгите, изпълнен с благоговееен трепет.

— Толкова ли е важно? — попита Лесли. — Мислех си, че всеки знае, че планетите се въртят около слънцето.

— Не. Църквата дори хвърлила Галилей в тъмница като еретик, защото се осмелил да говори подобни неща?

— Майтапиш се.

Лурдс не можеше да повярва, че тя не знае това.

— Не, не се майтапя.

— Никога не съм си падала по астрономия — призна Лесли.

Подобно на дете в сладкарница, Лурдс тръгна по пътеките и затърси заглавия, които можеше да разчете.

— Имаш ли представа каква мъдрост е била скрита тук през всички тези години? Даваш ли си сметка какво влияние би оказала тя на света, ако бе станала достояние и на другите култури?

— Значи приемам, че всички тези стари книги са голяма работа.

— Много голяма работа. — Главата му се завъртя от възможностите. Отново се замисли за всичко изгубено в Александрийската библиотека. Цял свят от древно познание... тук... на една ръка разстояние. Не можеше да повярва.

— Лурдс — нетърпеливо се обади Мурани.

Лурдс се обърна и яркият лъч на фенер го заслепи. Вдигна закопчаните си ръце, за да се предпази.

— Какво?

— Къде е Книгата на познанието? — остро попита Мурани.

— Не зная. Трябва да е някъде тук.

— Тук — извика Лесли.

Лурдс проследи гласа ѝ през лавиците. Другите също тръгнаха към нея.

Веднага щом работниците избягаха от фургона, Наташа разбра, че последният оцелял гвардеец е преминал от нападение в отбрана.

Прибра пистолетите си и взе карабината и патрондаша на онзи, когото беше застреляла. Преметна лентата през раменете си и провери пълнителя. Беше почти пълен.

Хубаво беше отново да разполага с истинско оръжие. Спокойно, знаейки, че противникът ѝ може да избира само между две посоки, Наташа приклекна в сенките до булдозера и зачака. Гадно ѝ беше, че не можеше да иде при Гари. Той лежеше в безсъзнание на студения каменен под. Някои от работниците обаче се грижеха за него. Надяваше се да е все още жив. Надяваше се онези, които беше спасил, сега да спасят него.

Гвардеецът изскочи от прикритието и се затича към колите на работниците. Беше предпочел да спаси собствената си кожа, вместо да се присъедини към другарите си в следващата пещера.

Наташа опря приклада в рамото си, проследи го няколко крачки и натисна спусъка. Куршумът го улучи във врата непосредствено под каската. Гвардеецът падна и не помръдна.

Пещерата беше разчистена и Наташа изтича към Гари. Работниците се разбягаха, явно уплашени от пушката ѝ. Много от тях се насочиха към колите с намерението да се ометат по-бързо.

Гърдите на Гари се надигаха и спускаха. Още беше жив.

Наташа погледна към един от работниците.

— Ти — каза тя с властния тон на ченге.

— Аз ли? — уплашено я погледна мъжът.

— Приятелят ми ти спаси живота. Искам ти да спасиш неговия.

— Разбира се. — Мъжът извика свой колега и двамата вдигнаха Гари от земята.

— Внимателно — каза Наташа.

Мъжът кимна и се насочи към една от колите. Извика на шофьора и пикапът даде на заден ход към тях.

Двамата предадоха Гари на протегнатите за помощ ръце и се качиха в каросерията.

Наташа ги гледаше как заминават. След по-малко от минута пещерата беше опразнена. Тя насочи вниманието си към пещерите напред, но изведнъж сякаш се разрази трета световна война.

Лесли стоеше в дъното на помещението до стъклената витрина под мозайка от разноцветни камъчета. Мозайката изобразяваше Първия син, който стоеше на поляна и вдигнал ръцете си, призоваваше мъже и жени от някаква мрачна гора, пълна с демони и противни зверове.

Лурдс прочете на глас надписа под картината:

— „Нека в най-скоро време да бъдем призовани обратно у дома“.

На една малка масичка бе поставена кутия от чисто ковано злато.

Имаше и папирус с надпис. Лурдс го освети и го прочете наум.

— Можете ли да го преведете? — остро попита Мурани.

— Да.

— Направете го тогава.

Написаното бе кратко и по същество.

— „Тук лежи Книгата на познанието. Отнехме я от Първия син божий, който дойде в Градината да бъде наш пастир. Молим се бог да прости греховете ни.

Когато Кулата падна, след като я издигнахме, за да се изкачим до небето, настъпиха тежки времена. Воювахме помежду си, защото вече нямахме общ език. Само малцина от нас успяха да го научат отново. Заклехме се, че няма да го продадем на никого. Но книгата е божия и винаги ще има такива, които си мислят, че могат да бъдат могъщи като него.

Те грешат.

След като потънахме в морето, неколцина от нас оцеляха в пещерите. Но разболяваме се от непознатата болест, която ни последва в дълбините“.

— Може ли болест да оцелее толкова дълго? — попита Галардо.

— Не — отвърна Мурани. — Освен това имаш други проблеми, за които да се тревожиш.

— Най-вероятно всички бактерии или вируси са загинали от баротравма — каза Лурдс.

— Това пък какво е? — подозрително попита Галардо.

— Като се има предвид, че тези зали са сухи и част от хората са оцелели — поне за известно време, — пещерите са се превърнали в огромна барокамера. Иначе казано, кислородът в тях е увеличил налягането си. Същото се случва и когато се гмурнете за по-дълго време на дълбочина повече от тридесет и шест метра. Затова водолазите трябва да минат през декомпресия и да изплуват бавно. Или да използват камера за декомпресия, наричана също барокамера. Баротравмата е резултат от промените в налягането вътре в тялото, когато не е изравнено с външното.

— Явно си имал връзка с гмуркачка — кисело рече Лесли.

Лурдс изобщо не проумяваше как е възможно да прави сцени на ревност при обстоятелства като тези. Но нямаше съмнение, че е сцена. Вече неведнъж се бе справял с тях. Между другото, тя беше права. Наистина бе излизал с жена, инструктор по гмуркане. Много красива и гъвкава инструкторка от Гърция.

— Разболяват се, защото са под водата — каза Галардо.

— Да. Хората са се опитвали да живеят под вода на различни места, като „Коншелф“ на Жак Кусто, „Сийлаб“ и „Акуериъс“. Повишеното налягане, на което са били подложени и оцелелите тук, може да причини асептична костна некроза, или загуба на кръв в костите. Възможно е ръцете и краката им да са гангренияли. — Лурдс замълча за момент. — Трябва да е била ужасно болезнена смърт.

— Има ли още нещо написано? — попита Мурани.

Лурдс продължи да чете.

— „Зная, че не ми остава да живея дълго, може би само още няколко дни, но искам да оставя това предупреждение за всеки, който намери тази Книга. Ако е рекъл бог, островът никога няма да се издигне отново и греховете ни ще останат погребани в океана. Но вече съм се научил, че бог ще стори както намери за добре.

И тъй, ако намериш тази Книга, ако можеш да прочетеш посланието ми, написано на стария език, който бог ни отне, чуй моето предупреждение. Не чети Книгата. Прибери я на сигурно място, докато бог се върне за нея и отново вдигне този товар от плещите ни“.

— Подписана е от Етан, Историка — завърши Лурдс.

— Назад от Книгата — размаха пистолета Мурани.

Лурдс отстъпи с неохота.

Мурани прибра оръжието в гънките на робата си. Отиде до кутията, махна капака и бръкна вътре. Когато кардиналът извади Книгата, Лурдс искрено се изненада, че той не избухна в пламъци и не се изпари от допира.

Книгата на познанието беше по-малка, отколкото подобаваше на такова значимо произведение. Нищо толкова важно не можеше — или *не би могло* — да се побере в такива малки размери. Беше Широка към тридесет сантиметра и висока около петдесет, а дебелината ѝ бе не повече от осем сантиметра.

Как бе възможно цялото божие познание да се съдържа в такава книга?

Треперейки, Мурани я отвори. Отначало страницата изглеждаше празна. След това се изпълни със знаци. Появиха се толкова бързо, че Лурдс беше сигурен, че отначало просто не ги е видял.

Мурани впери поглед в текста. Изглеждаше разгневен, обезсърчен и втрещен. Вдигна очи към Лурдс и му подаде книгата.

— Прочетете това — заповяда кардиналът.

Лурдс зачете, но знаците играеха пред очите му. Сякаш се движеха и вълнуваха, трудно беше да ги задържи на едно място.

— „Знай, че това е божията Книга и че словото му е свещено и без...“

Мурани рязко затвори книгата.

— Ще ме научите на този език, професор Лурдс. Фактът, че не мога да я прочета сам, е единственото нещо, което спасява живота ви засега.

Лурдс не успя да измисли какво да каже.

— Галардо, остани с него — нареди Мурани. — Лейтенант Сбордони, трябва да видим дали можем да се махнем оттук.

Лурдс хвърли последен поглед към книгите, преди да го бутнат към стълбите. Не искаше да ги оставя. Искаше да разгледа още от тях. Но Галардо постави ръка на гърба му и отново го бутна. Лурдс едва се задържа на крака.

В Залата на акордите напрежението между двете фракции на швейцарските гвардейци беше стигнало критично ниво. Лурдс разбра

това моментално от начина, по който отец Себастиан стоеше под прикритието на едната група.

— Кардинал Мурани — каза Себастиан, — трябва да ми предадете Книгата на познанието.

Мурани го изгледа войнствено.

— Ами ако откажа?

— Тогава ще ви я отнемем — обади се един от гвардейците, онзи с волевата брадичка. — Бих предпочел да не го правя.

— Благодаря, Мартин — каза Себастиан. — Бог познава своите.

— Ти служиш на Обществото на Квирин — обърна се Мурани към гвардееца. — Длъжен си да ми помагаш.

— За да намерим Книгата и да я съхраним — да. Но не и за да я четете — отвърна Мартин. — Тази Книга вече е причинила достатъчно поражения. Трябва да се прибере на сигурно място, за да не вреди още.

— Тази Книга може да даде сили на църквата — рече Мурани. — Може да ни приближи до бог.

— Не. Тя ще стовари божия гняв върху нас — отвърна Себастиан и протегна ръце. — Дайте ми книгата, кардинал Мурани. — Замълча за момент. — Моля те, Стефано, преди фанатизмът ти да предизвика края на всички ни.

За момент Лурдс си помисли, че Мурани ще отговори на молбата. В този миг кардиналът извади пистолета си и застреля Себастиан, преди гвардейците около него да успеят да го защитят.

Това отприщи кървава баня.

Когато запищяха куршумите, Лурдс се метна настрана от Галардо, който също беше започнал да стреля. Снисен колкото се може повече, той изтича към Лесли, сграбчи я за ръката и побягна надолу към ямата, където бе скрита библиотеката. Това беше най-безопасното място, което можеше да намери до края на стрелбата. Навсякъде около него падаха швейцарски гвардейци.

Мурани отвори Книгата и лицето му, дори в разгара на престрелката, бе тържествуващо.

Пещерата се изпълни с шум, после сякаш набъбна от него, а какофонията експлодираше в ехо, което удвояваше грохота. Лурдс почувства земята да трепери под него и замръзна до един висок сталагмит, който им предлагаше известна защита от куршумите.

— Какво е това? — попита Лесли. — Земетресение ли?

— Не — отвърна Лурдс. — Хармонична вибрация. Залата представлява акустична камера, проектирана да поема и усилва звуците.

Шумът на водата около тях стана по-силен.

Стомахът на Лурдс се сви.

— Не — прошепна той. — Мурани отвори Книгата и май е отприщил нещо, което не може да контролира.

Ужасяващи трясъци изпълниха въздуха и за момент заглушиха стрелбата. Тогава стените се нацепиха. Изгладнялото море отвъд каменните стени нахлу вътре и събори хората по земята.

Водата покри пода на пещерата и се понесе към зейналата дупка в центъра на пещерата.

— Не! — дрезгаво изкрещя Лурдс. Понечи да тръгне към ямата, но Лесли се вкопчи в него и го задържа.

— Нищо не можеш да направиш! — изкрещя тя. — Да се махаме оттук!

След всичко, през което бе минал, след всичко, което бе преживял, сега му оставаше само да гледа безпомощно. Изтощен, Лурдс падна на колене, а бушуващата около него вода образува водовъртеж, който се оттичаше направо в библиотеката.

Лесли го задърпа.

— Хайде! Ставай! Ставай или ще умрем тук!

Лурдс се насили да се изправи и с олюляване се затича към изхода на пещерата. Отпред оцелелите при престрелката също бягаха, но неколцина все още продължаваха да се бият.

Докато тичаше, Лурдс мрачно си даде сметка, че нивото на водата се покачва твърде бързо. С всяка следваща стъпка газеше все по-надълбоко и по-надълбоко. Прескачаше мъртви тела, без да изпуска ръката на Лесли.

Тя изпищя от ужас.

— Пести си дъха — извика ѝ Лурдс. — Можем да успеем, но не и ако не си в състояние да тичаш.

Лъжеше. Водата се покачваше с такава скорост, че едва ли някой от двамата щеше да оцелее. Щяха да се издавят като плъхове.

Отпред Мурани спря и посочи към Лурдс. Водата кипеше около кръста на кардинала. Макар да не можеше да чуе гласа му през

клокоченето ѝ, Лурдс знаеше, че кардиналът заповядва на хората си да го хванат.

Брадатият Сбордони и трима от хората му се затичаха към него заедно с Мурани.

Лурдс изруга и едва не падна, когато силна вълна го блъсна в гърдите и го повлече напред. Солени пръски ужилиха очите и носа му. За момент го обхвана паника, когато водата го подкоси. После отново намери твърда опора и продължи напред.

Сбордони, останалите швейцарски гвардейци и Мурани го сграбчиха грубо и го издърпаха в пещерата с картините по стените.

Всичко ще бъде унищожено — поразен си помисли Лурдс. Едва забелязваше болката от впилите се в плътта му белезници и напрежението в раменните стави, когато го изтегляха навън.

И тогава се сети за Лесли.

Погледна през рамо и с ужас видя, че я бяха изоставили. Тя се бореше в стихията, но почти без да напредва. Водата пълзеше нагоре по тялото ѝ.

Лурдс запъна крака и се опита да се освободи от мъжа, който го влачеше.

— Престани! — заповяда му онзи.

— Не можете да я оставите тук! — изкрещя Лурдс. — Трябва и помощ!

— Идиот! — извика Сбордони. — Ако се върнеш там, ще умреш!

Лурдс продължи да се съпротивлява. Тогава лейтенантът стовари приклада на карабината си в главата му и едва не го зашемети. Краката на Лурдс омекнаха и се подгънаха под него. Мъжът продължи да го влачи през водата. Доскоро наперената му козя брадичка беше провиснала.

Лурдс се опита да се съсредоточи, но мислите се въртяха безцелно в изтерзаната му от болка глава. Накрая успя да накара краката си да заработят и отново се запъна. Сбордони спря и се завъртя, готов да му нанесе пореден удар с приклада.

Лурдс се опита да се защити, уверен, че този път ще изгуби съзнание. Вместо да го удари, гвардеецът внезапно се вцепени и се свлече на земята. Лурдс едва зърна дупката в тила му, преди да изчезне във водата.

— Лурдс!

Разпозна гласа на Наташа и я затърси с поглед. Не я виждаше никъде. Твърде много укрития имаше сред каменните стени.

— Хванете го! — изкрещя Мурани към другите двама швейцарски гвардейци.

Те тръгнаха към професора, но и двамата рухнаха с дупки в челата, преди да стигнат до него.

Пъхнал Книгата на познанието под мишница, Мурани извади пистолета и го насочи към Лурдс. Преди професорът да успее да помръдне, се чу рязък трясък. Кардиналът направи пирует и падна във водата.

Книгата! — помисли си Лурдс. После се обърна към Лесли. Някак беше успял да задържи фенера си. Тя едва се държеше на повърхността и се мъчеше да плува в бурната вода.

— Вдигни ръце! — извика Наташа.

Лурдс вдигна ръце, без да се замисля. Мислеше си как ли ще спаси Лесли, когато не бе в състояние да спаси себе си. Фенерът му продължаваше да е насочен към младата жена.

Ръцете му внезапно се разтресоха и се разделиха, когато веригата между белезниците се скъса. Звукът от изстрела на карабината отекна в залата.

— Върви! — извика Наташа. — Спаси я!

Той се хвърли във водата и заплува срещу течението. Трудно беше да се придвижва и едновременно да държи фенера към Лесли. Надяваше се, че тя ще използва светлината като фар, за да го намери.

Галардо се движеше бързо в мрака. Знаеше, че трябва да стигне до повърхността, но първо трябваше да изпълни още една мисия, да уреди още едни сметки. Беше успял да установи местоположението на рускинята, когато тя уби швейцарските гвардейци, опитващи се да хванат професора. Намираше се между него и изхода. Можеше да отдели няколко жизненоважни секунди, за да ликвидира тази изкусителна цел. С удоволствие щеше да приключи с нея. Нагазил до гърдите във вода, с пистолет в ръка, Галардо се бореше с течението и напредваше към стената, където я беше видял за последен път.

Озова се зад нея. В другата пещера имаше лампи и светлината я очертаваше на фона на стената. Той се прицели внимателно в тила ѝ.

Когато блясъкът от дулото я освети, Галардо осъзна, че тя не беше обърната с гръб. Гледаше право към него.

Неописуема болка разкъса гърдите и сърцето му. Опита се да дръпне спусъка, но ръцете му не се подчиниха. Отпуснаха се безжизнено и той се помъчи да се отдалечи.

Сърцето му беше спряло. Усети мъртвешката тишина в гръдния си кош.

Изведнъж жената се озова до него. Лицето ѝ беше твърдо като камък.

— Ти уби сестра ми, копеле — изръмжа тя.

Галардо видя последния блясък от дулото, усети как главата му полита назад, а после престана да вижда и чувства.

Лурдс откри Лесли в бушуващите води и сграбчи веригата на белезниците ѝ.

— Дръж се — изломоти той през водата. Краката му едва намираха опора в каменния под, но той продължаваше да си пробива път напред. Плуваше, когато се налагаше.

Сърцето му блъскаше бясно в гърдите и той поемаше дъх на неравни хрипове. Бавно осъзна, че се движи бързо срещу надигащата се вода. Или налягането се изравняваше, или за изпълването на по-голямата пещера трябваше много повече време.

Нямаше никакво съмнение, че библиотеката вече е под водата.

Помъчи се да не мисли за това и се съсредоточи върху осветеното гърло на следващата пещера. Водата вече нахлуваше и там, но все още се виждаха няколко изоставени от работниците коли.

Гърлото, носът и дробовете му горяха, когато най-сетне стигна твърда земя. Опря се в скалата и издърпа себе си и Лесли от водата. Помогна му това, че тя вече можеше да достигне дъното. Двамата заедно продължиха напред.

Лурдс започна да вярва, че в края на краищата може и да успеят да се измъкнат живи.

И тъкмо тогава, подобно на фантом от старите филми на ужасите, които Лурдс бе гледал като дете, Мурани се надигна от водата

пред него. Лявото му рамо бе почерняло от кръв, но кардиналът държеше стабилно пистолета в дясната си ръка.

— Спри — заповяда Мурани.

Лурдс зачака Наташа да го застреля, но изстрел не последва. Мурани насочи пистолета към Лесли и Лурдс разбра, че кардиналът ще я убие, а после ще го вземе в плен.

Покрай стената с картините зад тях проехтя изстрел.

Лурдс скочи напред, сграбчи ръката на Мурани, изнесе рамо напред и блъсна мъжа в стената — движение, абсолютно забранено във футбола, но той го използваше винаги когато играта загрубееше. Мурани се опита да го изрита с коляно в слабините, но Лурдс се изнесе настрана и ударът попадна в бедрото му.

Книгата на познанието се освободи от гънките на кардиналската роба, падна с плясък във водата и започна да потъва.

Без всякаква мисъл Лурдс пусна ръката с пистолета и посегна към Книгата. Улови я, преди да изчезне от погледа му.

— Не! — изкрещя Лесли. — Томас, внимавай! — Младата жена с мъка си пробиваше път през водата към тях.

Полуобърнат, Лурдс видя насочения към главата му пистолет; лицето на Мурани се бе превърнало в яростна маска зад дулото. Нямаше начин да не улучи от такова разстояние.

Инстинктивно Лурдс вдигна Книгата на познанието като щит. Блясъкът от дулото освети за миг пещерата и той усети удара на куршума в Книгата. Очакваше, че парчето олово ще разкъса страниците и ще го порази.

Но това не стана.

Сграбчил Книгата в лявата си ръка, той замахна с дясната към Мурани. Но вместо да се съпротивлява, кардиналът се свлече във водата, сякаш внезапно беше останал без кости. Точно между очите му зееше дупка от куршум.

С невярващи очи Лурдс гледаше как трупът на Мурани се понася във водата. Когато обърна Книгата на познанието, не успя да открие дори драскотина по подвързията ѝ.

— Видя ли това? — попита той Лесли, когато младата жена стигна до него. — Куршумът рикошира.

— Да се махаме — задърпа го Лесли. — Хайде!

Лурдс прокара длан по корицата на Книгата. По нищо не личеше, че е била улучена от куршум, но той знаеше, че бе станало точно това.

Наташа се присъедини към тях. Лицето ѝ беше опръскано с кръв, но Лурдс разбра, че не е нейна.

— Галардо е мъртъв — каза Наташа. — Сестра ми е отмъстена.

Лурдс кимна, но вниманието му оставаше насочено към Книгата. Щом куршум не ѝ беше сторил нищо, дали е неуязвима и за вода? Отвори я и установи, че страниците са мокри, но цели. Символите се понесоха пред очите му и той започна да превежда автоматично.

— Не. — Лесли затвори Книгата. — Не и тази. Прочети милион други книги. *Милиард* други книги. Но не и тази.

Той се подчини бавно и с неохота. Тримата побягнаха заедно към следващата пещера, а водата продължаваше да се покачва.

[1] Скоростомер. — Б.ред. ↑

ЕПИЛОГ

Археологически обект „Атлантида“

Кадис, Испания

16.09.2009

Лурдс се потеше във влажния въздух, който се носеше от Атлантика. Пред него продължаваха работите по спасяването на онова, което бе останало от атлантската цивилизация.

Току-що беше освободен от ареста. Бяха го задържали, когато полицията нахлу в обекта. През изминалите два дни бе делил едно тясно пространство с някои от най-закоравелите престъпници в Кадис. Предполагаше, че правят това, с цел да го сплашат. Все пак бе успял да се сприятели със съкилийниците си.

Харвардски професор или не, Лурдс беше прекарал доста време с подобни хора при обиколките си из света. Навсякъде, където имаше обещаващи богатство артефакти, се появяваха и мутри като тези. След като установи това, Лурдс си постави за цел да се научи да говори езика им, независимо какъв вариант на местното наречие беше той. Типовете, с които прекара в ареста едва ли биха влезли в списъка на любимците му, но определено бяха натъжени да го видят как ги напуска. Когато испанските блюстителите на закона не го разпитваха, той разказваше на задържаните разни истории. Беше се превърнал и в знаменитост, тъй като по CNN продължаваха да излъчват допълнителна информация за него.

От Външното министерство на Съединените щати не се бяха застъпили особено енергично за Лурдс, тъй като не бяха сигурни какво точно е направил. Няколко международни агенции чакаха реда си да разговарят с малката му банда. Наташа беше обект на особено голям интерес.

Накрая папа Инокентий XIV се бе намесил и беше помолил за милост, позовавайки се на онова, което те бяха направили за Църквата. Послушаха го. Всички бяха освободени.

Гари все още се възстановяваше в болницата. Наташа звънеше по телефона. Въпреки купищата трупове, които беше оставила след себе си, нямаше абсолютно никакви доказателства, които да я свържат с тях. Изглежда щеше да успее да разчисти и „простъпките“ си у дома — най-лошата от тях беше, че не е докладвала редовно, докато бе отсъствала. А Лесли се справяше добре в телевизионното студио — шефовете ѝ откриха, че тя държи ексклузивни новини около Атлантида, до които CNN все още нямаше достъп.

Тя също щеше да излезе от всичко горе-долу здрава и читава.

Някои от журналистите разпознаха Лурдс и настояваха за интервюта. Беше отклонил всички искания. Реши, че това вероятно ще се понрави на Лесли, а имаше чувството, че ѝ дължи нещо.

Не мина много време, преди новината за Лурдс да достигне до ушите на отец Себастиан. Възрастният свещеник бе изписан от болницата, където се погрижиха за рамото му, и се върна на обекта, за да поеме ръководството.

— Професор Лурдс — поздрави го Себастиан. Лявата му ръка бе превързана, той изглеждаше блед, но си оставаше все така радушен.

Лурдс отговори на поздрава му.

— Предполагам, че папата е получил колета си?

Себастиан кимна.

— Беше много радостен да го види. Прибран е на сигурно място за съхранение. Повече няма да ви безпокои.

В нощта, когато се измъкнаха от пещерите, Лурдс разбра, че Себастиан е жив. Преди старият свещеник да бъде откаран в болницата, Лурдс му предаде Книгата на познанието. Не се доверяваше на себе си, че ще успее да я опази.

Знаеше, че няма да устои на желанието да я прочете, каквото и да му струва това.

Себастиан кимна към охраната, която държеше тълпата настрана.

— Чух, че наскоро са ви освободили — каза той, докато вървяха към количката за голф, с която беше дошъл.

— Току-що. — Лурдс опъна дрехите си. — Май трябваше най-напред да си намеря хотел и да се преоблека. Моля за извинение. От мен още вони на затвор.

— Но ето че сте тук, естествено. Нямаше къде другаде да отидете, нали? — Себастиан се усмихна.

— Да. — Лурдс седна на мястото до водача и свещеникът подкара обратно към пещерата. — Все си мисля за онази библиотека там долу. Щом Книгата на познанието издържа на куршума и водата...

— А, тя е много специална Книга. Не можете да очаквате същото от останалите.

— Но мога да се надявам. Може би технологиите им за производство на хартия и мастило се различават от нашите. — Чувстваше се ужасно изтощен. — Може пък да са оцелели. Аз съм обучен гмуркач. Гмуркал съм се и в пещери.

Себастиан поклати глава.

— Значи не сте чули лошата новина.

— Каква лоша новина?

— Научихме тази сутрин.

Лурдс зачака, изгаряйки от нетърпение.

— Пещерите с библиотеката и мястото, където се пазеше Книгата на познанието, са изгубени.

— Как?

— Откъде да знам? — сви рамене Себастиан. — Зная само, че там няма нищо. Може би морето ги е отнесло. Откъснало ги е от континента и ги е завлякло навътре. Останала е само огромна дупка, през която океанът е нахлул в залите.

Лурдс се отпусна на мястото си. Чувстваше се победен. През последните два дни си беше мислил единствено за възможността библиотеката да е оцеляла.

А ето че тя бе изчезнала.

— Може да успеем да спасим част от стените, криптата и някои други неща — каза Себастиан. — Но щом Църквата вече разполага с онова, което търсеше...

— Папата не иска да опразни хазната.

— Би било глупаво от наша страна — съгласи се Себастиан и въздъхна. — Все пак получих разрешение да поразтребя, преди да замина. Със сигурност ще събудя интереса на други — може би те ще продължат онова, което започнахме, не мислите ли?

— Така и медиите няма да се чудят какво всъщност сте търсили.

— Освен ако някой не им каже.

Лурдс поклати глава.

— Няма да им кажа. И без това никой не би ми повярвал.

— Ами младата журналистка?

— Единственото, което ще разкаже Лесли, е, че сме открили следи за наличието на библиотека, скрита в пещерите.

— И няма да спомене за Книгата на познанието?

— Не. Ще се придържа към стандартния мит за Атлантида. Уверява ме, че това ще бъде по-добре за рейтинга. Освен това нима Ватикана ще признае съществуването на Книгата?

Себастиан се усмихна.

— Ще се изненадате, ако знаете колко много неща не съществуват. Официално.

— Не мисля — отвърна Лурдс. — Особено след всичко това.

Възрастният свещеник спря колата при гърлото на пещерата.

— Е, все пак може и да попаднем на още няколко изненади, преди да си тръгнем. Ако желаете, можете да вземете участие в проучванията.

— С удоволствие — каза Лурдс. — Нищо друго не може да ме зарадва повече.

— Може пък да имаме късмет и някои книги да са изплавали от библиотеката. — Себастиан затършува в джоба си. — Между другото, май не съм единственият, който не е изненадан да ви види тук. Получих съобщения от вашите две спътнички. — Той му подаде два сгънати листа. — Изглежда искат да вечерят с вас. И двете.

— А — отвърна Лурдс и се усмихна въпреки разочарованието от загубата на невероятната библиотека.

— Предполагам, че едва ли ще проявят интерес да вечерят с вас едновременно.

— Вероятно не.

— В такъв случай май имате проблем с графика.

— Не. За щастие имам голям апетит. — Лурдс се ухили на възрастния свещеник. — След два дни зад решетките спокойно бих се справил с две вечери.

— Стига да се храните разумно и да се въздържате. Разбира се, ако ви хванат, че вечеряте два пъти, това може да се окаже опасно.

— Може би. — Лурдс пхна бележките в джоба си. Вече се чувстваше по-добре. — Нямам нищо против подобни опасности, отче. А и не ми се вярва някоя от двете дами да търси постоянен сътрапезник.

— Какво ще правите после? — попита Себастиан.

— Александрийската библиотека е все още изгубена — отвърна Лурдс. — Не съм се отказал от надеждата да открия някои от книгите ѝ. В историята още има бели петна и твърде много възможности, погребани в легенди и в езици. Така че ще продължавам да ровя винаги когато има надежда да открия нещо. Това е единствената истинска любов, на която съм способен.

Знаеше, че винаги ще си остане такъв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.